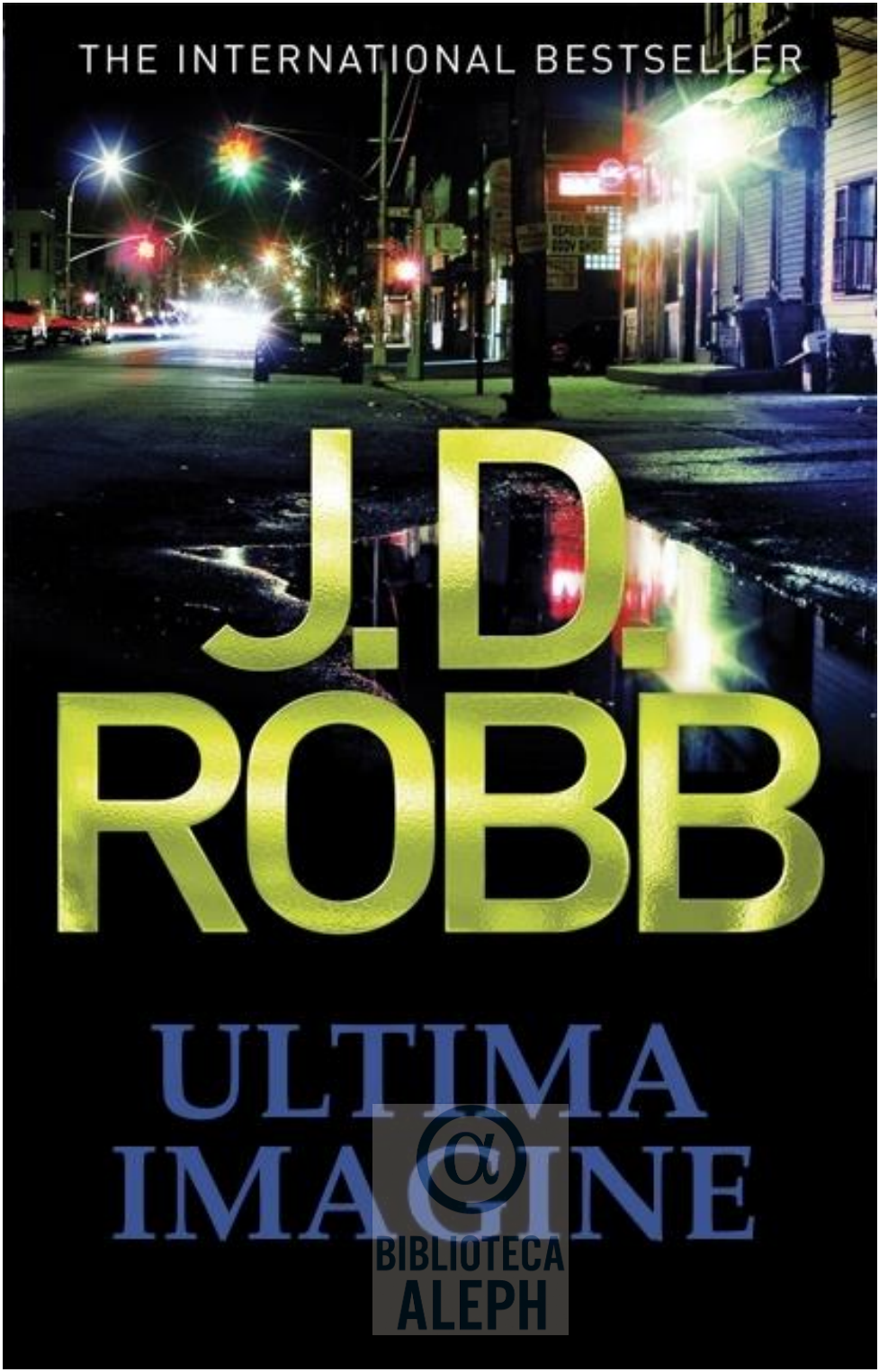

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. Robb

ULTIMA IMAGINE

[In the Death #18]

Traducerea de
CĂTĂLINA HÂRCEAG

Editura LIDER
București
2006

Portrait in Death by J. D. Robb
febr. 2003
Publisher: Penguin Books

Prolog

Începem să murim cu prima răsuflare. Moartea este în noi, tot mai aproape, cu fiecare bătaie de inimă. Este finalul de care nimeni nu poate scăpa. Totuși, ne agățăm de viață, o venerăm, în ciuda efemerității sale. Sau, poate, tocmai pentru aceasta.

Însă ne minunăm mereu în fața morții. Îi înălțăm monumente, o preaslăvim în ritualurile noastre. Oare cum va fi moartea noastră? ne întrebăm. Va fi rapidă și neașteptată sau lungă, chinuitoare? Va fi dureroasă? Va veni oare după o viață lungă, împlinită, sau ne va secera - violent, inexplicabil - în floarea vârstei?

Când ne va suna ceasul? Pentru că moartea este atotprezentă.

Credem în viața după moarte pentru că nu putem trăi bântuiți de spectrul sfârșitului. Creăm zei care ne călăuzesc, care ne vor întâmpina la porțile de aur pentru a ne conduce în tărâmul etern, raiul de lapte și miere.

Suntem copii, legați de mâini și de picioare cu lanțurile binelui și ale răsplății eterne sau ale răului, cu pedeapsa eternă. Și astfel, nu suntem niciodată cu adevărat liberi, cu adevărat vii.

Am studiat viața după moarte.

Există un singur țel. Să trăiești. Să trăiești liber. Să evoluezi. Să știi, cu fiecare răsuflare, că ești mai mult decât o umbră. Ești lumină, iar lumina trebuie hrănită, absorbită din orice sursă. Iar atunci, finalul nu este moartea. În final, devenim lumină.

Vor spune că am înnebunit, însă am găsit sănătatea mentală. Am găsit Adevărul și Salvarea. Când voi deveni ceea ce sunt, ceea ce fac, creația mea va fi magnifică.

Și vom fi cu toții nemuritori.

1

Viața nu părea să se îmbunătățească. Eve își termină cafeaua și scoase o bluză din dulap. Alese una subțire, fără mâneci, pentru că vara anului 2059 pusese stăpânire pe New York și pe restul Coastei de Est, sufocând totul.

Dar, oricum, mai bine cald decât frig.

Nimic nu putea să-i strice ziua. Absolut nimic.

Îmbrăcă bluza, apoi, aruncând o privire spre ușă, pentru a se asigura că este singură, lovi ușor cu șoldul, într-o mișcare de boogie, aparatul AutoChef, pentru a comanda încă o cafea. Avea tot timpul pentru micul dejun, așa că, ce naiba, programă mașina și pentru o porție de clătite cu sirop de afine.

Se duse înapoi la dulap să-și ia ghetele. Era o femeie înaltă, zveltă, iar astăzi purta pantaloni kaki și o bluză albastră. Avea părul scurt, tuns în trepte, șaten, cu șuvițe mai deschise, de la soarele puternic. Stilul acesta se potrivea cu fața ei slabă, cu ochii mari, căprui și cu gura frumoasă, cu buzele pline. Avea o gropiță în bărbie, pe care Roarke, soțul ei, îi plăcea să o atingă ușor cu vârful degetelor.

În ciuda caniculei care o izbi când ieși din dormitorul mare și răcoros, scoase și o haină ușoară și o aruncă peste tocul armei, pe care-l lăsase pe spătarul canapelei.

Insigna era deja în buzunar.

Locotenentul Eve Dallas își luă cafeaua și clătitele din AutoChef și se trânti pe canapea, pregătindu-se să savureze micul dejun copios înainte de a începe o nouă zi de muncă.

Simțind că e vorba de mâncare, Galahad, motanul cel gras, își făcu imediat apariția, sărind pe canapea lângă ea și holbându-se la farfurie.

— Asta-i a mea! începu să taie clătitele, uitându-se la motan. Poate că-ți merge cu Roarke, amice, dar cu mine nu. Și probabil că ți s-a dat deja de mâncare, adăugă ea, sprijinindu-și picioarele pe masă și începând să mănânce. Fac pariu că în zori erai deja în bucătărie, miorlăind pe lângă Summerset.

Se aplecă până când își atinse nasul de acela al motanului.

— Ei bine, timp de trei săptămâni minunate, n-o să mai ai parte de asta. Și știi de ce? Știi de ce?

Copleșită de bucurie, îi dădu pisicii o bucată de clătită.

— Pentru că nemernicul ăla slăbănog pleacă în concediu! Undeva departe, foarte departe.

Aproape cânta, încântată că majordomul lui Roarke, inamicul ei personal, nu va mai fi acolo seara, când se va întoarce acasă, ca s-o calce pe nervi, de fapt multe seri de-acum încolo.

— Mă așteaptă douăzeci și una de zile fără Summerset, și am de gând să profit din plin de ele.

— Nu sunt sigur că pisica îți împărtășește entuziasmul, interveni Roarke, care stătuse un timp lângă ușă, privindu-și soția.

— Bineînțeles că se bucură. Își trase clătitele mai aproape înainte ca Galahad să apuce să-și bage nasul în farfurie. Doar că nu vrea s-arate. Parcă aveai nu știu ce transmisie interstelară de făcut în dimineața asta?

— Am terminat.

Se îndreptă spre ea, iar Eve îl urmări încântată. Avea un mers lin, care transmitea însă ideea de forță pur masculină.

I-ar fi putut da lecții motanului, se gândi ea. Zâmbindu-i, își spuse că nu exista pe lumea asta femeie care să nu fi fost fericită să-l aibă alături la micul dejun.

Iar chipul lui era o adevărată capodoperă, parcă sculptat într-una din zilele în care Dumnezeu se simțise generos. Slab, cu pomeți bine conturați, cu o gură inimoasă, ademenitoare. Totul încadrat de un păr negru, strălucitor, și evidențiat de ochii albaștri de celt.

Nici restul nu e rău, se gândi ea. Înalt, zvelt și puternic.

— Vino încoace, frumosule. Îi dădu un ghiont în joacă, apoi își înfipse cu entuziasm dinții în buzele lui și îl atinse ușor cu limba, înainte să-i dea drumul. Ești mai bun decât clătitele.

— Iar tu ești, categoric, mai bine dispusă în dimineața asta.

— Absolut. Sunt gata să plec și să răspândesc bucuria și zâmbetul asupra întregii umanități.

— Ce schimbare de ritm! Se simțea în vocea lui că este amuzat. Poate că vei începe prin a mă însoți jos, să ne luăm la revedere de la Summerset.

Eve se strâmbă.

— Asta mi-ar putea afecta pofta de mâncare. După ce termină clătitele se grăbi să adauge: Nu, deloc. Pot face asta. Pot coborî să-i spun la revedere.

Ridicând din sprâncene, Roarke îi ciufuli părul.

— Dar i-o vei spune frumos.

— Nu m-apuc să dansez de fericire până nu-l văd plecat. Trei săptămâni. Cu un fior de încântare, se ridică și puse farfuria undeva sus, unde motanul nu putea ajunge. Timp de trei săptămâni minunate n-o să-i mai văd fața aia urâtă și n-o să-i mai aud vocea gâjâită.

— De ce oare sunt convins că și el gândește la fel despre tine? Oftând, Roarke se ridică. Sunt sigur de asta, după cum sunt la fel de sigur că o să vă fie dor să vă tachinați reciproc.

— Mie nu. Își luă arma. Diseară, pentru a sărbători - și fii sigur că o să sărbătoresc evenimentul - o să lenevesc în sufragerie, mâncând pizza. Dezbrăcată.

Roarke ridică din sprâncene.

— Eu, cu siguranță, o să mă bucur de asta.

— N-ai decât să-ți cumperi pizza. Își puse haina. Acum trebuie să-mi iau la revedere. Simt așteptată la sediul central.

— Întâi să repetăm. Își puse mâinile pe umerii ei: Drum bun. Îți urez concediu plăcut.

— N-ai zis că trebuie să și vorbesc cu el. Roarke o privi calm, iar ea oftă. Bine, bine, merită. Drum bun. Zâmbi forțat, îți urez concediu plăcut. Dobitocule. N-o să spun partea cu „dobitocule", dar am simțit nevoia să adaug asta, doar acum.

— Am înțeles. Îi mângâie brațele, apoi o luă de mână. Pisica se repezi să iasă din cameră înaintea lor. Abia așteaptă, în ultimii doi ani nu prea și-a luat liber.

— N-a vrut să mă scape din ochi. Dar totul e în regulă, spuse ea pe un ton vesel. Pentru că pleacă, și asta-i tot ce contează.

Auzi pisica mieunând strident, o înjurătură, apoi o serie de zgomote înfundate. Eve se repezi într-acolo, dar Roarke fu mai rapid, deja alerga spre scări și ajunse înaintea ei jos, unde Summerset zăcea grămadă, sub un teanc de cearșafuri împrăștiate.

Eve privi scena de sus și exclamă:

— Oh, la naiba!

— Nu te mișca. Nu încerca să te miști, șopti Roarke, în timp ce verifica să vadă dacă s-a rănit.

Eve coborî și se lăsă pe vine lângă ei. Fața lui Summerset, de obicei palidă, era acum albă ca hârtia și transpirată. Văzu în ochii lui șocul și durerea.

— Piciorul, reuși el să articuleze. Cred că e rupt.

Putea să-și dea seama și singură, după unghiul ciudat pe care îl făcea mai jos de genunchi.

Du-te și adu o pătură, îi spuse lui Roarke, pe când scotea telefonul din buzunar. E în stare de șoc. O să chem o ambulanță.

— Ține-l nemișcat. Mișcându-se cu repeziciune, Roarke trase un cearșaf peste Summerset, apoi o luă la goană pe scări în sus. Ar putea avea și alte răni.

— Doar piciorul. Și umărul. Summerset închise ochii, în timp ce Eve telefona pentru a chema un doctor. M-am împiedicat de pacostea aia de motan. Scrâșnind din dinți, deschise ochii, încercând să zâmbească afectat spre Eve, deși arsura pe care o simțise după căzătură se transforma rapid într-o senzație puternică de frig, care îi făcea dinții să clănțăne. Probabil că-ți pare rău că nu mi-am rupt gâtul.

— Mi-a trecut și asta prin cap. E lucid, își spuse ea ușurată. Nu și-a pierdut conștiența. Ochii puțin sticloși. Aruncă o privire spre Roarke, care tocmai se întorcea cu o pătură. Sunt pe drum. E coerent și nervos. Nu cred că s-a lovit la cap. Oricum, nu e de-ajuns o amărâtă de căzătură ca să-l doboare. S-a împiedicat de pisică.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Eve îl privi cum îl ia de mână. Oricât de puternică ar fi fost antipatia între ea și babuinul ăla slăbănog, înțelegea că, pentru Roarke, Summerset fusese întotdeauna ca un tată.

— Mă duc să deschid porțile, să poată intra ambulanța.

Se îndreptă către panoul de securitate pentru a deschide poarta de acces care proteja casa, pajiștile întinse, lumea personală pe care și-o construise Roarke, în oraș. Nu se vedea nici urmă de Galahad și, se gândi Eve cu tristețe, cu siguranță n-o să-și facă apariția prea curând.

Al naibii motan, probabil că special făcuse asta, doar ca să-i strice ei ziua, pentru că nu-i dăduse destule clătite.

Deja se auzeau sirenele, așa că deschise ușa din față și aproape se clătină, lovită de valul de căldură. Abia opt dimineața, dar destul de cald încât să-ți fiarbă creierii. Cerul avea culoarea laptelui acrit, iar aerul, consistența siropului pe care-l turnase cu atâta generozitate

peste clătite, doar cu puțin timp înainte, pe când inima îi era încă plină de veselie.

Drum bun, mormăi ea. Nemernicul!

Auzi semnalul că primise un mesaj.

— Sunt aici, strigă spre Roarke, apoi intră să preia apelul. Dallas. La dracu', Nadine, exclamă ea în clipa în care văzu pe ecran imaginea celei mai bune reportere de la Canalul 75. Nu e momentul.

— Am o informație. Pare serioasă. Ne vedem la intersecția Delancey cu Bulevardul D. Plec acum.

— Stai așa, n-am de gând să ajung în Lower East Side doar pentru că…

— Cred că este vorba despre o crimă. Se mișcă, astfel încât Eve să poată vedea foile pe care le avea împrăștiate pe birou. Cred că e moartă.

Era o brunetă tânără, fotografiată în diferite ipostaze, unele erau instantanee, altele fuseseră atent pregătite înainte.

— De ce crezi că e moartă?

— O să-ți spun totul când ne întâlnim. Acum pierdem timpul.

Eve îi făcu doctorului semn să intre.

— O să trimit…

— Nu te-am sunat ca să îmi trimiți o echipă în uniformă, să ne țină la distanță. Dallas, e o știre importantă. Te întâlnești cu mine sau mă duc singură. Apoi difuzez pe post ce găsesc la fața locului.

— S-a ales praful de ziua asta! Foarte bine. Așteaptă-mă la colț, mănâncă ceva, treaba ta. Nu faci nimic până nu ajung eu acolo. Întâi trebuie să rezolv ceva aici. Cu respirația tăiată, privi în sus, la medicii care deja îl examinau pe Summerset. Apoi plec direct.

Închise. Se întoarse la Roarke, dar nu știu ce să facă, așa că se mulțumi să-l strângă ușor de braț.

— Trebuie să plec, să verific ceva.

— Nu mi-amintesc câți ani are. Nu reușesc deloc.

— Hei! De data asta îl strânse cu putere. E prea al naibii ca să bolească mult. Uite, dacă vrei să rămân, renunț, trimit pe altcineva.

— Nu, du-te. Se scutură. S-a împiedicat de pacostea aia de motan. Putea să moară. Se întoarse și o sărută pe frunte. Viața este plină de surprize neplăcute. Ai grijă, locotenente, nu mai vreau încă una pe ziua de azi.

Traficul era aglomerat, dar se potrivea cu starea ei de spirit. Un accident pe Lex blocase totul dinspre 75, spre sud. Claxoanele făceau un zgomot asurzitor. Deasupra, elicopterele pentru supravegherea traficului zbâmâiau, încercând să mențină ordinea, astfel încât să nu se blocheze și traficul aerian.

Sătulă să stea locului, pomi sirena. O luă spre est, apoi se îndreptă din nou spre sud, când găsi o șosea liberă.

Sunase la dispecerat și îi anunțase că își ia o oră liberă. N-avea sens să raporteze că urmărea o informație furnizată de un reporter, fără autorizație și fără un motiv clar.

Dar avea încredere în instinctul lui Nadine - femeia asta mirosea o știre de senzație mai bine decât un vultur prada - și îi ordonase lui Peabody, partenera ei, să se oprească pe Delancey.

Comerțul stradal era înfloritor. În zonă existau numeroase magazine de delicatese, cafenele, magazine de specialități, înghesuite unul lângă altul pe trotuar, deservind locuitorii apartamentelor situate deasupra lor. Brutarul îl ajuta pe cel de la atelierul de reparații de alături; între timp acesta se ocupa de aparatul AutoChef al patroanei magazinului de haine de vizavi, care dădea o fugă să cumpere fructe de la stand.

Era un sistem bine organizat, se gândi Eve. Vechi și solid și, deși încă se resimțeau urmele războaielor urbane, fusese pus pe picioare din nou.

Nu era un sector în care să ieși la plimbare noaptea târziu, iar la câteva blocuri distanță spre sud sau spre vest, întâlneai comunitățile mai puțin atrăgătoare, pline de oameni fără adăpost, care dormeau în stradă, însă în diminețile de vară, această zonă era rezervată activităților comerciale.

Trase lângă un camion care livra marfa, parcat necorespunzător, și aprinse semnalul luminos indicând că este în exercițiul funcțiunii.

Cu oarecare nemulțumire, ieși din vehiculul răcoros și păși în valul fierbinte de căldură al verii. În primul rând o izbi mirosul - cafea și transpirație. Mireasma mai atrăgătoare de pepene galben venind dinspre vânzătorul de fructe era acoperită de un val de abur duhnind a ouă și ceapă, ce răzbătea dinspre un vânzător ambulant.

Încercă din răsputeri să nu inhaleze mirosul îngrozitorcine naiba mânca așa ceva? - privind atent înjur.

Nici Nadine, nici Peabody nu se vedeau încă, dar observă trei persoane, care păreau proprietari de magazine, și un angajat de la salubritate care vociferau în fața unui tomberon verde.

Continuă să îi supravegheze, în timp ce se gândea să-l sune pe Roarke, pentru a întreba de Summerset. Poate că intervenise un miracol, poate că medicii reușiseră să-i lipească cumva osul, iar acum își recăpătase libertatea de mișcare. Și ca urmare a traumei, urma să-și ia nu trei, ci patru săptămâni concediu.

Și, între timp, avea să se îndrăgostească nebunește de o damă de companie - cine s-ar culca cu ciudatul ăla, fără bani? - și va decide să se mute cu ea, undeva în Europa.

Nu, nu Europa. Nu era destul de departe. S-ar muta undeva, în Colonia Alfa, pe Taurus I, și nu ar mai reveni niciodată pe planeta Pământ.

Atâta timp cât nu îl suna, încă putea să se legene cu iluzia acestui vis frumos.

Însă își amintea foarte bine durerea din ochii lui Summerset și modul în care îl ținea Roarke de mână.

Oftând, își scoase telefonul. Însă, înainte să-l poată folosi, unul dintre proprietarii de magazine îl lovi pe cel de la salubritate, care ripostă. Eve văzu primul pumn îndreptându-se spre figura angajatului primăriei, și pe acesta la pământ. Se repezi înspre ei, pentru a pune capăt incidentului.

Era încă la câțiva metri distanță când simți mirosul inconfundabil al morții. Fusese de prea multe ori în preajma lui pentru a-l confunda.

Cei doi încă se luptau, rostogolindu-se pe trotuar, încurajați de vecini ce apăruseră dintr-odată în ușă sau de trecători ce se opriseră pentru a privi spectacolul.

Eve nu se obosi să mai scoată insigna, pur și simplu îl înșfacă pe unul dintre ei de revere, iar pe celălalt îl pironi Ia pământ apăsându-l cu piciorul pe piept.

— Încetați!

Proprietarul magazinului era un ins mărunțel, dar vânjos. Se dădu deoparte. Avea ochii injectați de furie și buza însângerată.

— Nu-i treaba ta, cucoană, mai bine dispari, până nu pățești și tu ceva.

— Doamnă locotenent, vrei să spui. Tipul prăbușit la pământ părea că n-are nimic împotrivă să rămână acolo. Era burtos și epuizat, iar ochiul stâng deja începuse să i se umfle. Dar, cum n-avea vreo simpatie anume pentru cei din tagma lui, continuă să-l țină fixat la pământ, cu piciorul pe pieptul lui, în timp ce își scoase insigna.

Proprietarul magazinului îi zâmbi larg.

— Vrei să facem pariu cine-o pățește? Ține-ți gura și vezi-ți de treabă.

— O polițistă. Foarte bine. Ar trebui să-l arunci pe nemernicul ăsta după gratii. Eu îmi plătesc impozitele. Își ridică brațele demonstrativ, întorcându-se spre mulțimea de gură-cască ca un boxer în ring, între runde. Noi ne plătim taxele, iar cretinii ăștia își bat joc de noi.

— M-a atacat! Vreau să depun plângere.

Eve îi aruncă o privire celui care zăcea la pământ.

— Gura! Numele, spuse ea, privind spre comerciant.

— Remke. Waldo Remke. Își propti mâinile învinețite în șolduri. *Eu* vreau să depun plângere.

— Da, sigur. Ăsta-i magazinul tău?

— E al meu de optsprezece ani, iar înainte a fost al tatălui meu. Noi plătim impozite…

— Asta am auzit deja. Este tomberonul tău?

— L-am plătit cât nu face. Eu, Costello și Mintz. Cu fruntea șiroind de transpirație, arătă cu degetul spre doi bărbați de lângă el. Și jumătate din timp este spart. Simți duhoarea? Simți? Cine mai cumpără de la noi când pute în halul ăsta? E a treia oară când unul dintre noi sună pentru reparații în ultimele șase săptămâni. Ăștia nu fac niciodată nimic.

Mulțimea murmură aprobator, iar un glumeț strigă:

— Moarte fasciștilor!

Eve știa că în căldura și în duhoarea de-acolo, după ce se vărsase deja sânge, mâna de gură-cască inofensivi se putea transforma într-o clipă într-o mulțime revoltată.

— Domnule Remke, vreau ca dumneavoastră, domnul Costello și domnul Mintz să pășiți în spate. Iar ceilalți, vedeți-vă de treabă.

Auzi în spatele ei zgomot de pași, cum numai pantofii de polițist făceau.

— Peabody, spuse ea, fără a întoarce capul, dispersează mulțimea înainte ca unul dintre ei să găsească o frânghie și să-l linșeze pe ăsta aici.

Gâfâind ușor, Peabody apăru lângă Eve.

— Da, să trăiți. Trebuie să vă împrăștiați, oameni buni. Vă rog să vă vedeți de treabă.

Simpla apariție a unei persoane în uniformă, chiar dacă, din cauza caniculei, deja nu mai era impecabilă, convinse mai ușor mulțimea să se împrăștie. Peabody își aranjă ochelarii de soare și chipiul, care îi alunecaseră în timp ce alerga.

Fața ei pătrată strălucea ușor de transpirație, dar, în spatele lentilelor mate, privirea îi era fermă. Se uită spre tomberon, apoi spre Eve.

— Locotenente?

— Mda. Numele? întrebă Eve, apăsându-l pe piept pe cel de la salubritate.

— Larry Poole. Uitați ce e, eu îmi fac doar meseria. Vin aici ca urmare a unei solicitări telefonice, iar ăsta îmi sare la beregată.

— Când ai ajuns aici?

— N-au trecut nici zece minute! Nemernicul nici măcar nu m-a lăsat să mă uit la tomberon, m-a pocnit direct!

— O să te uiți acum. Și nu vreau să-mi creezi probleme, îl avertiză pe Remke.

— O să depun plângere. Își încrucișă brațele la piept și strânse buzele, în timp ce Eve îl ajuta pe Poole să se ridice.

— Aruncă toate prostiile aici, începu Poole. De-aia au probleme, vezi? Nu folosesc compartimentele cum trebuie. Dacă arunci deșeuri organice în partea pentru neorganice, se impute totul.

Șchiopătă spre tomberon, apoi își puse meticulos masca.

— Nu trebuie decât să respecte instrucțiunile, dar, nu, preferă să facă reclamație la fiecare cinci minute.

— Cum funcționează lacătul?

— Are un cod. Vedeți, închiriază tomberonul de la primărie, iar primăria păstrează codurile. Scanerul meu citește codul, apoi…La naiba, ăsta a fost spart!

— Ți-am zis că a fost spart!

Cu un aer demn, Poole se îndreptă de spate și îl privi pe Remke:

— Lacătul și sigiliul au fost sparte. Copiii fac asta uneori. Ce naiba, nu e vina mea. Cine dracu' știe de ce fac copiii toate prostiile? Probabil că s-a întâmplat aseară, au aruncat vreo pisică moartă înăuntru, după cum miroase.

— N-am de gând să plătesc pentru lacătele voastre defecte, începu Remke.

— Domnule Remke, îl avertiză Eve. Nu te obosi. Este descuiat, desigilat? îl întrebă pe Poole.

— Da. Acum va trebui să sun o echipă ca să facă curățenie. Ai naibii copii. Vru să ridice capacul, dar Eve îl opri.

— Vă rog, un pas în spate. Peabody?

Mirosul începuse deja să o îngrețoșeze, dar Peabody se aștepta la tot ce e mai rău.

— Mai bine nu mâneam sandvici cu ouă pe drum încoace.

Eve puse mâna pe capac, scuturând din cap dezaprobator spre ea.

— Mănânci porcării de-alea? Ce se întâmplă cu tine?

— De fapt, sunt destul de bune. Și se fac rapid. Inspiră adânc și își ținu respirația. Apoi făcu semn din cap și împinseră împreună capacul greu.

Duhoarea morții invadă aerul.

Fusese înghesuită în compartimentul pentru deșeuri organice. Nu i se vedea decât fața. Eve îi remarcă ochii de un verde-crud. Fusese tânără, probabil frumoasă.

— Ce dracu' au pus aici? Poole păși în față și privi înăuntru. Apoi se retrase și începu să vomite.

— Cheamă echipa, Peabody. Nadine este pe drum spre noi. A rămas blocată în trafic, altfel ar fi ajuns deja. Vreau să o ții la distanță. O să vocifereze, dar trebuie să mențiii zona liberă.

li cineva aici, înăuntru. Toată furia dispăruse de pe figura lui Remke. Pur și simplu se holba la Eve, terorizat. O persoană.

— O să vă rog să intrați, domnule Remke. Intrați cu toții, în câteva clipe voi veni să discutăm.

— Vreau să o văd. Remke își drese vocea. Adică…poate c cineva din zonă, poate o cunosc…Dacă credeți că vă pot fi de folos, o să încerc.

— Este greu, îi răspunse ea, dar îi făcu semn să înainteze.

Palid, se apropie. O clipă își ținu ochii strâns închiși, apoi scrâșni din dinți și îi deschise. Ultima urmă de culoare îi dispăru din obraji.

— Rachel. Se străduí să se țină pe picioare și se dădu înapoi, clătinându-se. Doamne, Dumnezeule! E Rachel, nu știu cum o mai cheamă. Lucra la 24/7, peste drum. Era doar un copil. Îl podidiră lacrimile, apoi se întoarse și își acoperi fața. Douăzeci, cel mult douăzeci și unu de ani. Studentă. Tot timpul învăța.

— Intrați, domnule Remke. Acum o să am eu grijă de ea.

— Era doar un copil. Își șterse fața. Ce animal poate să facă așa ceva unui copil?

I-ar fi putut spune că existau tot felul de animale, mai crude, mai periculoase decât cele care se întâlneau în natură. Dar tăcu, în timp ce el se îndrepta spre Poole.

— Vino înăuntru. Își puse mâna pe umărul lui Poole. Vino înăuntru, la răcoare. O să-ți aduc niște apă.

— Peabody, trusa de teren e în mașină.

Întorcându-se din nou spre cadavru, scoase reportofonul.

— În regulă, Rachel, murmură ea. Să trecem la treabă. Victima, femeie, albă, vârsta aproximativă, douăzeci de ani.

Izolase zona, iar polițiștii în uniformă îi țineau pe curioși la distanță. Ridicaseră cadavrul, tomberonul și cercetaseră zona.

Văzu mașina celor de la Canalul 75 la capătul blocului. Nadine o să scoată flăcări pe nas, își spuse Eve, și nu numai din cauza căldurii. Dar va trebui să-și aștepte rândul.

Următoarele douăzeci de minute aveau să fie oribile.

— Poftim. Peabody îi întinse o sticlă de apă.

— Mulțumesc. Bău pe nerăsuflate, până simți că se sufocă, însă tot nu putea să spele gustul pe care îl simțea în gură. Folosi a doua sticlă de apă ca să se spele pe mâini. Ține-i pe ăia de vorbă, spuse ea, făcând semn spre magazin. O să mă ocup întâi de Nadine.

— Ai găsit vreun act?

— Am identificat-o după amprente. Rachel Howard, studentă la fără frecvență, Columbia. Își șterse sudoarea de pe față. Remke avea dreptate referitor la vârstă. Douăzeci. Sac și etichetă, adăugă ea. Nu pot ști cauza morții, nici măcar nu pot aproxima momentul morții, s-a copt acolo.

Se uită din nou spre tomberon.

— O să vedem ce găsesc cei de la laborator, apoi o ducem la morgă.

— Să încep să bat la uși?

— Ai răbdare până vorbesc cu Nadine. Ii aruncă sticla goală, apoi pomi pe trotuar. Unul dintre curioși începu să-i strige ceva, dar, văzându-i expresia, amuți.

Nadine coborî din mașină, arătând excelent, ca întotdeauna, dar era furioasă la culme.

— Dracu' să te ia, Dallas, cât ai de gând să mă ții în loc?

— Cât este necesar. Mai întâi o să văd printurile. Apoi trebuie să mă însoțești la secție, pentru interogatoriu.

— Trebuie? Crezi că-mi pasă câtuși de puțin de ce-ți trebuie ție?

Ziua începuse prost. Era insuportabil de cald, simțea că duhnește, iar micul dejun pe care îl savurase ceva mai devreme îi stătea în gât deja. Mirosul victimei, la care se adăuga imaginea mulțimii ce se înghesuia sperând să vadă moartea mai de-aproape îi accentuau senzația de greață.

Nici măcar nu încercă să-și păstreze calmul. O văzu pe N adânc, proaspătă ca o zi de primăvară, cu un pahar cu cafea în mâna ei frumoasă, îngrijită.

— Foarte bine. Ai dreptul să păstrezi tăcerea…

— Ce crezi că faci?

— Acesta este un avertisment. Ești martor într-un caz de omucidere. Tu! făcu semn unui polițist în uniformă. Citește-i doamnei Furst drepturile și condu-o la secție. Va fi reținută pentru cercetări.

— Ai înnebunit?

— Te-ai prins. Eve îi întoarse spatele și plecă să discute cu medicul legist.

2

În magazin era răcoare ș, mrrosea a cafea Și pâine proaspătă. Bău apa oferită de Remke. Deja nu mai arăta ca o rachetă umană, gata de lansare. Părea epuizat.

— Când ai folosit ultima dată tomberonul? îl întrebă.

— Aseară, pe la șapte, chiar după ce am închis. De obicei închide nepotul meu, dar săptămâna asta e în concediu. A plecat cu soția și copiii la Planeta Disney - Dumnezeu știe de ce.

Sprijinindu-și coatele de tejghea, își cuprinse fruntea cu mâinile, masându-și tâmplele.

— Nu-mi iese din minte figura fetei.

Și nici n-o s-o uiți vreodată, gândi Eve. Nu de tot.

— La ce oră ai ajuns aici azi-dimineață?

— La șase. Oftă adânc, apoi lăsă mâinile în jos. Am simțit imediat…mirosul. Am dat un șut în tomberon. Doamne, i-am tras un șut, iar ea era acolo!

— Oricum, nu mai puteai face nimic pentru ea, dar ai putea să o ajuți acum. Ce ai făcut apoi?

— Am sunat. Costello și Mintz au ajuns aici pe la șase treizeci, cred, și i-am înjurat împreună pe cei de la salubrizare. Apoi am mai telefonat o dată, pe la șapte, fiindcă tot nu apăruse nimeni. Am sunat de nu știu câte ori și m-am înfuriat cumplit până să ajungă Poole aici. Cred că a durat cam zece minute până să-l iau la pumni.

— Locuiești la etaj?

— Da, eu și soția și fiica noastră cea mică. Are șaisprezece ani. I se tăie răsuflarea. Putea fi ea acolo. Aseară a fost în oraș, s-a întors la zece. Asta-i regula. A ieșit cu niște prieteni. Nu știu ce m-aș face dacă…Nu știu. Vocea i se frânse. Ce poți face în astfel de cazuri?

A

— Știu că este greu. Îți amintești să fi auzit ceva sau să fi văzut pe cineva aseară? Orice îți trece prin minte.

— Shelley s-a întors exact la timp. Suntem foarte stricți în privința orei la care trebuie să vină acasă, așa că s-a întors la zece. Mă uitam la televizor la meci, mai mult o așteptam. I)e obicei suntem în pat înainte de unsprezece. Trebuia să deschid magazinul, așa că m-am culcat devreme. N-am auzit absolut nimic.

— Bine, vorbește-mi despre Rachel. Ce știi despre ea?

— Nu prea multe. Lucra la 24/7 cam de un an, cred. De obicei ziua. Uneori și noaptea, dar, în general, în tura de zi. De câte ori intrai, era ocupată, învăța. Urma să se facă profesoară. Și avea cel mai dulce zâmbet din lume. Vocea i se frânse din nou. Te simțeai bine doar când o vedeai. Nu știu cum a putut cineva să-i facă așa ceva.

Se uită afară, spre tomberon.

— Nu știu cum a putut cineva să-i facă așa ceva.

Însoțită de Peabody, Eve traversă strada, îndreptându-se spre 24/7.

— Vreau să-l suni pe Roarke, să întrebi ce face Summerset.

— Parcă pleca în concediu! Ai anunțat evenimentul cu surle și trâmbițe, plus foc de artificii!

— Și-a rupt piciorul.

— Ce? Când? Cum? Mamă!

— A căzut pe scări azi-dimineață. Cred că special s-a împiedicat, numai ca să-mi facă mie în ciudă. Sigur. Doar vreau să verific. Să-i spui lui Roarke că iau legătura cu el imediat după ce termin aici.

— Și să-l asigur că ești îngrijorată și că ești alături de ei. Peabody rămase admirabil de impasibilă când văzu mutra furioasă a lui Eve. O să știe că nu-i așa, dar asta se spune.

— Mda, cum zici.

Intră. Cineva oprise muzica veselă care se auzea în orice 24/7, oriunde pe planetă. Locul era ca un mormânt, plin până la refuz cu semipreparate, mărunțișuri scumpe și un perete întreg de aparate AutoChef. În spatele tejghelei stătea un tânăr cu ochii roșii, evident trist.

Încă unul, gândi Eve. Angajații de la 24/7 erau în general foarte tineri sau persoane în vârstă care acceptau să lucreze pe un salariu de mizerie.

Acesta era un negru slăbănog, cu un ciuf de păr portocaliu în vârful capului. Avea un inel de argint în buză și brățări foarte la modă.

O privi pe Eve și începu să plângă încet.

— Au spus că nu pot suna pe nimeni. Mi-au cerut să stau aici. Nu vreau.

— În curând vei putea pleca. Se uită spre polițistul în uniformă de afară.

— Au spus că Rachel este moartă.

— Au dreptate. Erați prieteni?

— Cred că este o greșeală. Sigur este o greșeală. Își șterse nasul cu mâneca. Dacă mi-ați permite să o sun, ați vedea că este o greșeală.

— Îmi pare rău. Cum te numești?

— Madinga. Madinga Jones.

— Madinga, nu este o greșeală. Îmi pare rău, îmi dau seama că erați prieteni. De când o cunoști?

— Nu-mi vine să cred că este adevărat. Își șterse lacrimile de pe față. A început să lucreze aici acum un an, la începutul verii. Era

studentă la colegiu și avea nevoie de o slujbă. Uneori mai stăteam de vorbă.

— Erați apropiați. Aveați o relație?

— Eram amici, asta-i tot. Am o prietenă. Uneori ieșeam într-un club sau mergeam la film.

— Ea avea prieten?

— Nu unul anume. Păstra distanța, pentru că avea nevoie de timp să învețe. Era foarte conștiincioasă.

— A pomenit vreodată că ar hărțui-o cineva? Poate cineva care nu dorea să păstreze distanța?

— Nu cred…bine, era tipul ăsta pe care l-am cunoscut la club, iar după aceea a ieșit o dată cu el, la un restaurant al lui, ceva de genul ăsta. Dar a spus că este prea posesiv și i-a dat papucii. Lui nu prea i-a convenit și s-a tot ținut de capul ei un timp. Dar asta se întâmpla acum câteva luni. Înainte de Crăciun.

— Știi cum îl cheamă?

— Diego. Dădu din umeri. În rest, nu știu nimic. Bine îmbrăcat, lucruri la modă. Am prevenit-o că este un ușuratic, dar era un dansator bun, iar ei îi plăcea să danseze.

— Ce club?

— Make The Scene. Înainte de Union Square, pe strada 14. A…i-a făcut ceva înainte să o arunce acolo?

— Nu pot să-ți spun.

— Era virgină. Îi tremurau buzele. Spunea că nu vrea s-o Iacă, așa pur și simplu. De obicei o tachinam pe tema asta, așa, ca între prieteni. Dacă i-a făcut ceva…Lacrimile i se uscaseră, iar acum ochii lui erau încărcați de furie. Trebuie să plătească. Să treacă prin ce a trecut și ea.

Odată ajunsă afară, Eve își trecu mâna prin păr, regretând că nu-și luase ochelarii de soare.

— Are piciorul rupt, o informă Peabody. Și-a rănit și umărul și încheietura.

— Ce?

— Summerset. Roarke a zis că-l țin în spital noaptea asta, iar el urmează să facă aranjamentele necesare pentru a fi îngrijit la domiciliu, de îndată ce îl lasă acasă. Are probleme și cu genunchiul celuilalt picior, așa că recuperarea va dura destul de mult.

— La dracu'!

— A, iar Roarke mai spune că îți mulțumește pentru grijă și îi va comunica aceasta și pacientului.

— La dracu'! repetă Eve.

— Și, pentru a-ți agrementa și mai mult ziua, am primit o înștiințare de la avocatul lui Nadine. Ai la dispoziție o oră pentru a solicita și purta o discuție cu ea, după care Canalul 75 va depune oficial plângere în numele doamnei Furst.

— N-are decât să fiarbă în suc propriu. Eve îi luă lui Peabody ochelarii de soare din buzunar și și-i puse la ochi. Trebuie să anunțăm familia lui Rachel.

Când ajunse la secție, Eve nu-și dorea decât să facă un duș. Dar asta nu figura pe lista de priorități. Se îndreptă direct către ceea ce polițiștii numeau „Sala de așteptare", un loc destinat celor care urmau să fie chestionați, familiilor, potențialilor martori care nu erau suspecți într-o investigație.

În sală se aflau scaune, mese, automate pentru cafea, două televizoare, pentru a face așteptarea mai ușoară. Nadine, echipa acesteia și un tip în costum elegant, probabil avocatul, erau singurii prezenți în sală.

Nadine sări în picioare de îndată ce o văzu.

— Ai de dat niște explicații.

Bărbatul înalt, zvelt, de lângă ea, cel în costum elegant, cu părul castaniu și ochii albaștri, reci, o bătu ușor pe umăr.

— Nadine. Lasă-mă pe mine. Locotenent Dallas, sunt Carter Swan, avocatul Canalului 75. Mă aflu aici ca reprezentant al doamnei Furst și al colegilor ei. Dați-mi voie să încep prin a spune că tratamentul aplicat clientei mele, o profesionistă foarte apreciată în domeniu, este inacceptabil. Vom înainta o plângere superiorilor dumneavoastră.

— Aha. Eve se îndreptă spre unul dintre automatele pentru cafea. Era execrabilă, dar simțea nevoia să bea. Doamna lurst..începu ea, în timp ce își introducea codul, apoi înjură în șoaptă, văzând că are credit zero. Doamna Furst este martor într-o investigație, un caz de crimă. I s-a cerut să se prezinte voluntar pentru a fi chestionată, dar nu a acceptat să coopereze.

Căută în buzunare o monedă sau un jeton, dar nu găsi nimic.

— În conformitate cu drepturile și cu sfera mea de autoritate, am solicitat să fie însoțită aici, așa cum ea, uzând de drepturile sale, te-a convocat aici ca să mă umpli pe mine de nervi. Am nevoie de materialele acelea, Nadine.

Nadine se așeză din nou, picior peste picior. Își aranjă părul blond și zâmbi rece.

— Va trebui să prezinți, mie sau avocatului meu, un mandat, iar după ce se verifică autenticitatea acestuia, vom mai sta de vorbă.

— Sper că nu vrei să-mi pui bețe-n roate!

Ochii lui Nadine, verzi ca ai unei pisici, sclipiră de furie.

— Serios?

— În conformitate cu legislația acestui stat și cu cea federală, începu Carter, doamna Furst nu are obligația de a vă preda niciun obiect aflat în posesia sa, fără un mandat judecătoresc.

— Eu te-am sunat, spuse Nadine pe un ton calm. Nu eram obligată să fac asta. Puteam să mă duc direct la Delancey și să ies cu

povestea pe post. Dar te-am sunat pe tine întâi, din respect, din prietenie. Și, doar pentru că ai ajuns înaintea mea la fața locului…făcu o pauză, aruncând o privire furioasă unui membru al echipei, care păru să se micșoreze…m-ai înlăturat. Ăsta-i reportajul meu.

— O să obții nenorocitul de reportaj. Tocmai am petrecut o jumătate de oră într-o căsuță frumoasă din Brooklyn, cu părinții unei fete de douăzeci de ani, părinți care au clacat ub ochii mei, când le-am spus că fiica lor este moartă, când lo-am spus unde am găsit-o, unde a stat toată noaptea.

Nadine se ridică încet în picioare, pe când Eve străbătea camera, îndreptându-se spre ea. Acum erau față-n față.

— Dacă nu eram eu, n-ai fi găsit-o.

— Greșit. Poate că n-o găseam eu, ci altcineva. Pe canicula asta, n-ar fi durat mult până să o descopere cineva.

— Uite ce e, Dallas, începu Nadine, dar Eve se pornise deja.

— Probabil că la asta s-a și gândit când ți-a trimis imaginile alea. Poate că s-a distrat gândindu-se la bietul amărât care o s-o găsească, la reacția polițistului care o să dea de ea. Știi ce se întâmplă cu un cadavru după câteva ore în căldura aia, Nadine?

— Nu asta este ideea.

— Nu? Bine, atunci dă-mi voie să-ți arăt.

Scoase un aparat de înregistrare din buzunar, apoi îl cuplă la computer. După câteva secunde, pe ecran apăru imaginea lui Rachel Howard, așa cum o găsise Eve.

— Avea douăzeci de ani, studentă, urma să devină profesoară, lucra la 24/7. Ii plăcea să danseze și colecționa ursuleți. Ursuleți de pluș. Vocea lui Eve era tăioasă ca o lamă, I în timp ce urmărea imaginile derulate pe ecran. Avea o soră mai mică, Melissa. Familia ei credea că este la cămin, avea prietene acolo, erau siguri că a rămas

la ele peste noapte, așa că nu-și făcuseră griji. Până în momentul în care le-am bătut eu la ușă.

Se întoarse, privind-o pe Nadine.

— Mama ei a căzut în genunchi, s-a prăbușit de parcă nu! mai avea aer. Va trebui să fugi repede acolo cu echipa, când terminăm aici. Sunt sigură că o să obții niște imagini numai bune pentru reportajul tău. Chestiile de genul ăsta, toată j suferința asta asigură o audiență maximă.

— Așa ceva este inadmisibil, interveni tăios Carter. Este intolerabil. Clienta mea…

— Taci, Carter. Nadine întinse mâna spre geantă. Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, locotenente.

— Nadine, după părerea mea…

— Tine-ți gura, Carter. Între patru ochi, Dallas.

— Bine. În biroul meu.

Nu scoaseră niciun cuvânt până nu ajunseră acolo.

Biroul lui Eve era mic, aproape,gol, cu o singură fereastră îngustă. Închise ușa, se așeză și îi lăsă celălalt scaun lui Nadine.

Însă Nadine nu se așeză. Era evident că imaginile pe care le văzuse și cuvintele lui Eve o impresionaseră profund.

— Mă cunoști bine. Nu meritam să fiu tratată astfel, nu meritam să-mi vorbești așa.

— Poate că nu, dar tu ești cea care a venit cu avocatul după ea, tu mi-ai sărit la beregată pentru că ți-am blocat accesul la reportajul tău.

— Ce dracu', Dallas, m-ai arestat!

— Nu te-am arestat. Te-am reținut pentru cercetări. Nu s a emis mandat de arestare pe numele tău.

— Nu dau doi bani pe hârtia aia!

Furioasă, trânti scaunul, iar Eve rămase tăcută, deși scaunul trecu în zbor chiar pe lângă fața ei.

— Te-am sunat! urlă Nadine. Te-am înștiințat, deși nu aveam obligația asta. Iar tu mă dai deoparte și mă tratezi ca pe un nimic.

— Nu te-am dat deoparte, mi-am făcut doar datoria. Te-am icjinut fiindcă aveai informațiile necesare pentru anchetă, iar pe tine te-au apucat nervii.

— Pe *mine?*

— Da. Iisuse, trebuie să beau o cafea. Se ridică și trecu valvârtej pe lângă Nadine, spre AutoChef. Și eram și eu f urioasă, așa că nu mi-am mai bătut capul cu politețurile de rigoare. Îmi cer scuze pentru modul în care m-am purtat cu line, și ai dreptate, te cunosc și știu că nu meritai. Vrei și tu?

Nadine deschise gura, dar nu spuse nimic. Apoi respiră adânc.

— Da. Și, dacă m-ai fi respectat…

— Nadine! Cu cafeaua în mână, Eve se întoarse spre ea. Dacă nu te-aș fi respectat, aveam deja mandat de arestare pe numele tău, înainte să ajungi aici. Așteptă o clipă. Ți-o tragi cu băiețelul în costum?

Nadine luă o gură de cafea.

— Da. Ți-am făcut copii după imaginile primite înainte să plec spre Delancey - unde aș fi ajuns mult mai devreme, dacă Red nu s-ar fi ciocnit de o mașină. Scoase foile din geantă.

— Vom avea nevoie de telefonul tău.

— Mi-am imaginat.

Confruntarea luase sfârșit, acum stăteau de vorbă față în față. Două femei dure, care trecuseră prin multe.

— Era frumoasă, comentă Nadine. Avea un zâmbet minunat.

— Asta spune toată lumea. Fotografia asta a fost făcută când era la serviciu. Se vede că este un instantaneu. Iar asta…poate la metrou. Probabil nici nu știa că este fotografiată.

— A urmărit-o.

— Poate. Iar acum, asta. Aici a pozat.

Ridică ultima imagine. Rachel stătea pe un scaun, având în spate un perete alb. Stătea picior peste picior, ținându-și mâinile cuminte, deasupra genunchilor. Lumina era blândă. Purta blugii și cămașa albastră în care o găsiseră. O figură tânără, frumoasă, cu buzele și obrajii roz. Iar ochii, atât de verzi, erau lipsiți de expresie.

— E deja moartă, nu? în imaginea asta, murise deja.

— Probabil. Eve lăsă fotografia deoparte și citi mesajul transmis.

EA A FOST PRIMA, IAR LUMINA EI ERA PURĂ. VA STRĂLUCI DE-A PURURI. ACUM TRĂIEȘTE PRIN MINE. PENTRU A RIDICA CORPUL, MERGEȚI LA INTERSECȚIA DELANCEY CU BULEVARDUL D. ȘI SPUNEȚI LUMII ÎNTREGI CĂ ACESTA ESTE DOAR ÎNCEPUTUL. UN ÎNCEPUT PENTRU TOATE.

— O să-l sun pe Feeney, să-i cer să trimită pe cineva de la Tehnic după telefonul tău. Din moment ce suntem atât de pline de respect una față de cealaltă, nu mai este cazul să-ți spun că anumite detalii, cum ar fi acest mesaj, trebuie să rămână confidențiale pe parcursul investigației.

— Nu, nu este. Și, tot în semn de respect, nu cred că este cazul să-ți cer să mă ții la curent sau să solicit interviuri pe parcursul investigației.

— Cred că nu. Dar nu acum, Nadine. Trebuie să mă mișc repede.

— Măcar o declarație. Ceva prin care să demonstrez Iclcspectatorilor că poliția ia măsuri.

— Poți declara că principalul investigator al cazului urmărește toate ipotezele posibile și că nici ea, nici acest departament nu vor admite ca o tânără să fie tratată ca un gunoi.

Rămasă singură, se așeză din nou la birou. Chiar trebuia să se miște repede, iar primul pas era să discute cu medicul legist. Însă în clipa aceasta avea o altă îndatorire urgentă.

Îl sună pe Roarke pe numărul privat, ascultă mesajul rare o anunța că nu poate fi contactat și, înainte să întrerupă, i se făcu legătura cu asistenta lui.

— A, bună, Caro. Bănuiesc că este ocupat.

— Bună, locotenente. Figura plăcută de pe ecran îi zâmbi. Tocmai finalizează o întâlnire. Acum ar trebui să fie liber. Îți lac transferul.

— Nu vreau să-l deranj…La naiba. Iar trebuia să aștepte. Se foi nerăbdătoare, ascultând cum sună de câteva ori. Apoi apăru pe ecran figura lui Roarke. Deși îi zâmbea, era evident că îl întrerupsese de la lucru.

— Locotenente. M-ai prins.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Nu am putut. E…hm…bine?

— Nu prea, și este nervos. Umărul și genunchiul - și alte lovituri și vânătăi, ca să se asorteze - complică situația.

— Aha. Uite, îmi pare rău, Roarke.

— Mmm. O să-l țină internat până mâine. Dacă își revine destul pentru a fi externat, mâine îl aduc acasă. La început n-o să se poată descurca singur, așa că va avea nevoie de îngrijire. M-am ocupat deja de asta.

— Crezi că aș putea să fac ceva?

De data asta, zâmbetul lui păru mai relaxat.

— De exemplu?

— Habar n-am. Tu ești bine?

— M-a dat peste cap. Am tendința să reacționez exagerat când cineva la care țin pățește ceva. Cel puțin așa mi s-a spus. Iar el este furios pe mine pentru că l-am aruncat în spital - așa mi-a zis. Se poartă exact ca tine!

— O să-i treacă. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, să-i alunge teama din ochi. Mie de obicei îmi trece.

— A fost singura prezență constantă în viața mea, până să apari tu. M-a speriat teribil să-l văd așa, rănit.

— E prea răutăcios ca să fie bolnav mult timp. Acum trebuie să plec. Nu știu când ajung acasă.

— Nici eu. Mulțumesc că ai sunat.

Închise și puse imaginile de la Nadine în geantă. Pe drum spre ieșire, se opri lângă biroul lui Peabody.

— Peabody! Plecăm.

— Am obținut orarul victimei. Peabody alerga pentru a ține pasul cu Eve. Și o listă cu profesorii ei. Plus numele colegilor de la 24/7. Încă n-am început să-i verific.

— Fă asta în drum spre morgă. Adaugă fotografia și arta imaginii. Vezi dacă este vreunul pasionat de asta.

— Asta știu deja. Unul dintre cursurile ei opționale era arta imaginii. Numai note mari. La naiba, avea numai note foarte bune, la toate materiile. Era foarte inteligentă. Ia să vedem…cursul de arta imaginii, marțea, seara.

— Aseară.

— Da. Profesoara se numește Leeanne Browning.

— Începi verificările cu ea. Pe când treceau pe lângă garaj, adulmecă aerul. Ce miroase așa?

— În calitate de asistentă devotată și prietenă apropiată, țin să te informez că tu miroși.

— Ladracu'!

— Uite. Peabody scotoci în geantă și îi întinse un tub micuț de spray.

Instinctiv, Eve făcu un pas înapoi.

— Ce-i aia? Să dispară!

— Dallas, când o să intrăm în mașină, în pofida aerului condiționat, n-o să putem respira. Puți. Probabil va trebui să urzi haina asta, n-o să mai iasă niciodată mirosul din ea.

A

Inamte ca Eve să se poată feri, o acoperi într-un nor de deodorant.

— Miroase a…flori putrezite.

— Mirosul de putred vine de la tine. Peabody se aplecă spre ea și o mirosi. Acum e mai bine. Nu se simte, dacă stai În doi-trei metri distanță. Probabil că au vreun dezinfectant mai puternic la morgă, continuă Peabody pe un ton optimist. Ai putea să te speli acolo și poate au ceva și pentru haine.

— Mișcă-ți degetele, Peabody.

— Da, să trăiți. Peabody urcă în mașină și începu verificările cu Leeanne Browning. Profesor Browning, cincizeci și șase de ani. Lucrează la Columbia de douăzeci ip trei de ani. Măritată, cu o persoană de același sex, Angela I li ightstar, cincizeci și patru de ani. Adresă, Upper West Side. Nu are cazier penal. O a doua adresă, Hampton. Un frate, I Ipper East Side, căsătorit, un copil. Douăzeci și opt de ani. I'ftrinții încă în viață, pensionari, adrese: Upper East Side și florida.

— Verifici familia, și pe Brightstar.

— Brightstar, am găsit ceva, spuse Peabody după o clipă. Acum doisprezece ani, tulburare de posesie. Exotica. Și-a iccunoscut vinovăția, a făcut trei luni servicii în folosul comunității. Brightstar este artist liber profesionist, are un studio acasă. Fratele ei este curat, dar nepotul are două condamnări. Tulburare de posesie, la douăzeci și trei de ani, și agresiune, primăvara trecută. În prezent, locuiește la Boston.

— Poate că merită să stăm de vorbă cu el. Trece-l pe listă, vom verifica dacă a vizitat minunatul nostru oraș de curând. Am nevoie de orarul lui Browning. Vreau să discut cu ea azi.

Când ajunseră la morgă, Eve o luă de-a lungul unui coridor lung, alb. Da, chiar foloseau un dezinfectant puternic, își spuse ea. Dar obiectul activității se făcea simțit pretutindeni, era în aer.

Urmând instrucțiunile, o găsi pe Rachel întinsă pe o masă; medicul examinator, Morris, deja se apucase de lucru. Purta un halat lung, verde, peste costumul galben. Avea părul prins în trei codițe care îi cădeau în cascadă, una peste cealaltă, pe spate.

Eve păși spre cadavru. Îl vedea pe Morris lucrând, își dădea seama care fusese cauza morții. Era o înțepătură micuță, prin piele, în inimă, care, cu siguranță, nu fusese făcută la autopsie.

— Ce îmi poți spune?

— Că felia de pâine cade întotdeauna cu untul în jos.

— O să trec asta la dosar. Rana de la inimă a provocat moartea?

— Exact. Foarte rapid, foarte curat. Un stilet sau un cuțit pentru gheață, ori o armă asemănătoare. Tipul n-a vrut zgomot sau mizerie.

— Crezi că a fost un bărbat? A fost agresată sexual?

— Am zis „el" la modul general. Nu, nu a fost. Câteva vânătăi micuțe, probabil când a fost transportată. N-a vrut zgomot, n-a vrut mizerie, repetă el. A bandajat rana. Am găsit urme de plasture în jurul rănii. Un cerc frumos, curat. L-a dezlipit când s-a terminat totul. Și asta. Întoarse mâna lui Rachel cu palma în sus. O zgârietură mică, rotundă. Probabil de la o seringă.

— Nu pare genul care să fi folosit substanțe ilegale și, oricum, e destul de ciudat ales locul, dacă își injecta singură ceva. Probabil că tot el a fost. I-a injectat vreun tranchilizant.

— O să vedem rezultatele examenului toxicologic. Corpul nu prezintă semne de violență, în afară de înțepătură. Totuși, există mici semne la încheieturi, pe genunchiul stâng, pe cotul drept. Uite aici. Îi întinse o lupă.

— A fost legată? întrebă ea. Ciudat sistem.

— Vom discuta odată și categoria asta de ciudățenii. Întâi uită-te.

Se aplecă deasupra corpului. Acum le vedea clar, o serie de linii subțiri, albăstrui în lumina de-acolo.

— Un fel de gută, spuse Morris. N-a folosit sfoară.

— Ca să o țină în poziție, pentru a poza. Vezi cum a trecut Kuta peste o încheietură, apoi peste cealaltă. I-a fixat mâinile pe genunchi. Da, i-a legat și picioarele, să stea frumos, picior peste picior, apoi de scaun. Nu se văd în fotografie, probabil Ic-a eliminat când a prelucrat imaginea.

Eve se ridică și luă o fotografie din geantă.

— Crezi că asta îți confirmă teoria?

Morris lăsă lupa și privi atent imaginea.

— Da, poziția corespunde. Deci fotografiază morți. Acum vreo două secole era o tradiție, și a revenit la modă la începutul secolului nostru.

— Ce fel de tradiție?

— Să așezi mortul într-o poziție relaxată, apoi să îl fotografiezi. Oamenii aveau albume speciale pentru astfel de fotografii.

— Nu încetez să mă mir niciodată, cât de nebuni pot fi unii!

— Hm, nu știu dacă-i chiar așa. Era un mod de a le păstra amintirea.

— Poate că și el vrea să o păstreze în amintire, presupuse Eve, dar cred că e ceva mai mult. Probabil că vrea ca toată lumea să-și amintească de el. Vreau rezultatele examenului toxicologic.

— Curând, frumoasa mea. Curând.

— Nu s-a opus sau nu a putut să o facă. Deci, ori îl cunoștea, avea încredere în el, ori n-a putut să se lupte. Apoi a transportat-o într-un loc sigur, unde a făcut poza asta. O puse la loc în geantă. Ori era deja moartă, ori a omorât-o acolo - pun pariu că a făcut-o acolo - după care i-a bandajat rana, ca să nu sângereze și să păteze cămașa, apoi a aranjat-o pentru poză și a fotografiat-o. După aceea a luat-o din nou și a aruncat-o într-un tomberon, vizavi de locul unde lucra.

Eve începu să se plimbe în sus și-n jos prin încăpere.

— Poate că ucigașul locuiește în apropiere. O vede în fiecare zi, și ajunge să fie obsedat. Nu sexual, dar dezvoltă o obsesie pentru ea. O fotografiază, o urmărește. Intră în magazin, iar ea nu bănuiește nimic. Este prietenoasă. Poate că îl și cunoaște, știe cum îl cheamă. Ori cineva care locuiește în vecinătate, ori cineva de la colegiu. O figură cunoscută, o persoană în care are încredere. Poate că se oferă să o conducă acasă sau la școală. În orice caz, o prinde.

— Îl cunoștea și ea, murmură Eve, privind-o pe Rachel, așa cum și el o cunoștea.

Simțindu-se mai curată după ce trecuse prin secția de dezinfectare de la morgă, Eve opri în fața casei luxoase a profesoarei Browning.

— Credeam că profesorii sunt mai prost plătiți decât polițiștii, comentă ea.

— Putem să-i verificăm situația financiară.

Eve coborî din mașină, apoi se îndreptă de spate, pe când portarul se repezea spre ele.

— Mă tem că nu puteți lăsa…asta aici.

— „Asta" este un vehicul al poliției. Iar asta, adăugă ea, este o insignă. Și pentru că ne aflăm aici în interes de serviciu, „asta" va rămâne în locul unde se află acum.

— Există o parcare în apropiere. Aș fi bucuros să vă îndrum…

— Vei fi la fel de bucuros să ne deschizi ușa, să ne însoțești înăuntru și s-o informezi pe doamna Browning că locotenent Dallas, de la poliția din New York, dorește să discute cu dânsa. După care poți să te întorci aici și să îndrumi trecătorii spre Maroc sau unde vrei, nu-mi pasă. Este clar?

Probabil că da, pentru că se repezi spre ușă și tastă codul de securitate.

— Dacă doamna profesor Browning v-ar fi așteptat, aș fi fost informat în consecință.

Omul era atât de prețios și de oficial, încât Eve rânji fioros.

— Știi ceva, am și eu acasă unul ca tine. Aveți un club, cumva?

Bărbatul se mulțumi să pufnească disprețuitor, apoi tastă un număr.

— Sunt Monty, doamnă profesor. Îmi pare rău că vă deranjez, dar am aici o persoană, locotenent Dallas. Dorește aprobarea pentru a urca. Da, doamnă. I-am văzut legitimația. I ste însoțită de un ofițer în uniformă. Sigur, doamnă profesor.

Se întoarse spre Eve, învăluind-o într-un zâmbet rece.

— Doamna profesor Browning este de acord să vă primească. Vă rog să luați liftul până la etajul cincisprezece. Sunteți așteptate.

— Mersi, Monty. Cum se face că portarii mă urăsc, fără excepție? o întrebă pe Peabody când ajunseră lângă lift.

— Cred că simt că îi disprețuiești, e ca și cu feromonii. Desigur, dacă i-ai fi spus că ești soția lui Roarke, s-ar fi prosternat la picioarele tale, în semn de adorație.

— Prefer să mă urască și să le fie frică de mine. Intră în lift. Etajul cincisprezece, spuse ea.

3

Ușile liftului se deschiseră la etajul cincisprezece, unde le aștepta un android domestic. Avea părul negru, pieptănat pe spate și o mustață subțire. Era îmbrăcat într-un costum elegant, așa cum văzuse Eve că purtau unele personaje, în filmele vechi ale lui Roarke. Avea o haină scurtă în față, lungă în spate, iar cămașa era apretată și de un alb imaculat.

— Locotenent Dallas, doamnă ofițer, spuse el pe un ton dulceag, cu un puternic accent britanic, îmi permiteți să vă rog să vă legitimați?

— Sigur. Eve își scoase insigna și urmări luminița roșie din ochii androidului, în timp ce o scana. Te ocupi și de securitate?

— Sunt o unitate multifuncțională, locotenente. Cu o plecăciune ușoară, îi înapoie insigna. Vă rog să mă urmați.

Făcu un pas în spate pentru a le permite să iasă din lift. Păși într-un hol, o zonă de acces cu dale de marmură albă și obiecte antice, pe care erau plasate vase cu aranjamente florale elegante.

Trecură pe lângă o statuie înaltă, un nud de femeie, cu capul lăsat pe spate și mâinile în păr, de parcă și l-ar fi spălat. La picioarele ei se aflau alte flori, artistic dispuse.

Pe pereți erau imagini înrămate - fotografice și multimedia. Alte nuduri, observă Eve, posturi mai mult romantice decât erotice. Lumini difuze.

Androidul mai deschise un rând de uși și, cu o plecăciune, le invită să intre în apartament.

Deși *apartament*, gândi Eve, era prea puțin spus. Camera de zi era enormă, plină de culoare, de flori, de materiale catifelate. De asemenea, pe pereți puteau fi văzute nenumărate imagini.

Eve observă ușile mari atât pe stânga, cât și pe dreapta și își făcu socoteala că Browning și Brightstar nu locuiau la etajul cincisprezece, ci *ocupau* întreg etajul.

— Vă rog să luați loc, le invită androidul. Doamna profesor Browning va veni într-o clipă. Pot să vă ofer ceva răcoritor?

— Nu, mulțumim.

— Banii familiei, comentă Peabody când rămaseră singure. Amândouă sunt avute, dar Brightstar este putred de bogată. Nu chiar ca Roarke, dar se scaldă în bani. Familia Angelei Brightstar deține Galeria Brightstar, de pe Madison. Galeria artiștilor cu fițe. Am fost o dată acolo, la o expoziție, cu Charles.

Eve păși spre un tablou realizat din pete de culoare și bucăți de material textil.

— De ce oamenii nu-și mai decorează casele cu lucruri normale, reale?

— Realitatea ține de percepție.

Intrase Leeanne Browning. Totuși, nu s-ar putea spune că a intrat, gândi Eve. Femeia avea peste 1,80 metri, era bine clădită, drapată într-un halat argintiu.

Părul ei, o adevărată cascadă aurie, îi cădea în valuri până la mijloc, iar figura era uluitoare, cu gura generoasă și buza de sus frumos conturată. Avea nasul lung și câm și ochii mari, de un violet intens.

Eve recunoscu în ea modelul care pozase pentru statuia de la intrare.

— Vă rog să-mi scuzați intrarea. Zâmbi așa cum zâmbește o femeie care știe că a făcut impresie. Tocmai pozam pentru partenera

mea. Să ne așezăm; după ce bem ceva răcoritor o să-mi explicați ce anume aduce poliția la ușa mea.

— Aveți o studentă, Rachel Howard?

— Am mai mulți studenți. Se așează într-o poziție studiată pe o canapea în culori vii. Ca și imaginile de pe pereți, gândi Eve, atitudinea părea să invite: Priviți și admirați. Dar, aveți dreptate, continuă ea, o cunosc pe Rachel. Este genul de student pe care îl reții cu ușurință. O tânără inteligentă și dornică să învețe. Chiar dacă participă opțional la cursul meu face treabă bună.

Schiță un zâmbet studiat.

— Sper că n-are probleme, deși nu văd nimic rău în faptul că tinerele mai intră din când în când în bucluc.

— Are mari probleme, doamnă profesor Browning. Este moartă.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Leeanne.

— Moartă? Cum este posibil? E doar un copil. S-a produs un accident?

— Nu. Când ati văzut-o ultima dată?

*

— Aseară, la curs. Doamne, nici nu pot să mă gândesc la asta. Își masă tâmplele cu degetele. Rodney! Rodney, adu-ne

A

ceva…ceva rece. Îmi pare tare rău să aud așa ceva.

Cochetăria, aroganța femeii frumoase dispăruseră fără urmă. Mâna îi căzuse în poală, apoi o ridică, neajutorată.

— Nu-mi vine să cred. Sincer, nu pot să cred. Sunteți sigure că este Rachel Howard?

— Da. Ce fel de relație aveați cu ea?

— Era una dintre studentele mele. O vedeam o dată pe săptămână și participa la un seminar pe care îl susțin în fiecare

A

a doua sâmbătă a lunii. Îmi plăcea. După cum am mai spus, era foarte bună și dornică să învețe. O tânără frumoasă, care avea toată viața înainte. Genul de fată pe care o vezi în campus, an după an, doar că este ceva mai inteligentă, mai perseverentă și mai atrăgătoare decât celelalte. Doamne, este oribil. A fost un jaf? Un prieten gelos?

— Avea un prieten?

— Nu știu. Nu cunosc prea multe detalii despre viața ei personală. Odată a așteptat-o după curs un tânăr, asta-mi amintesc. Era adesea înconjurată de tineri. Și am văzut-o în campus cu alt băiat, de vreo două ori - mi-au atras atenția pentru că alcătuiau un cuplu remarcabil. Tânăra speranță americană. Mulțumesc, Rodney, spuse ea când androidul așeză pe masă o tavă cu trei pahare conținând un lichid roz, acidulat.

— Altceva, doamnă?

— Da, spune-i, te rog, doamnei Brightstar că am nevoie de ea.

— Desigur, doamnă.

— Țineți minte să fi menționat vreodată numele Diego?

— Nu. Sinceră să fiu, nu ne făceam confidențe. Era una dintre studentele mele, pe care am remarcat-o pentru frumusețea și vitalitatea ei. Dar nu știu cu ce se îndeletnicea în afara cursurilor.

— Doamnă profesor, puteți să-mi spuneți ce ați făcut aseară, după curs?

Ezită, apoi suspină.

— Bănuiesc că sunteți obligate să întrebați asta. Luă un pahar. Am venit direct acasă, deci am ajuns aici pe la nouă și douăzeci. Am luat cina cu Angie, am discutat despre munca noastră. Astăzi nu am cursuri, așa că am stat târziu, până aproape de unu. Am ascultat muzică, am făcut dragoste, apoi ne-am culcat. Nu ne-am trezit până la zece, azi-dimineață. Niciuna dintre noi nu a ieșit astăzi. Este foarte cald, iar ea lucrează în atelier.

Se întoarse și întinse mâna spre Angela Brightstar, pe când aceasta intra. Purta un halat acoperit de câteva pete de culoare. Părul des și creț, de culoarea vinului de Porto era prins în vârful capului și legat cu o eșarfă.

Avea o figură delicată, cu oasele fine, o gură roz, ca de păpușă, și ochii într-o nuanță nedefinită de gri. Corpul ei părea micuț, pierdut în halatul larg.

— Angie, una dintre studentele mele a fost omorâtă.

— O, draga mea. Angie o luă de mână și, în ciuda petelor de pe halatul care o acoperea, se așeză lângă ea. Cine? Cum s-a întâmplat?

— O tânără, sunt sigură că ți-am pomenit numele ei. Rachel Howard.

— Nu știu. Nu-mi amintesc niciodată numele. Își duse mâna lui Leeanne la obraz și o mângâie încet. Sunteți de la poliție? o întrebă pe Eve.

— Da. Locotenent Dallas.

— A, vedeți, numele ăsta mi-e cunoscut. De când a sunat Monty mă străduiesc să-mi amintesc de ce, dar nu reușesc. Pictați?

— Nu. Doamnă Brightstar, puteți să-mi confirmați ora la care a ajuns aseară acasă doamna profesor Browning?

— Nici orele nu prea le țin minte. Nouă și jumătate? O privi pe Leeanne, pentru confirmare. Aproximativ.

Se părea că nu există niciun motiv aici, își spuse Eve. Intuiția nu-i semnala nimic. Curioasă, deschise geanta și selectă unul dintre instantaneele cu Rachel.

— Ce credeți despre aceasta, doamnă Browning?

— Este Rachel.

— Ce fată drăguță, spuse Angie. Ce zâmbet inimos. Atâ de tânără și de inocentă.

— Ați putea să-mi spuneți opinia dumneavoastră despn imaginea în sine? Din punct de vedere profesional.

— Oh. Leeanne respiră adânc, privind fotografia. Este chiar bună. A folosit excelent lumina și culoarea. Unghiuri bune. Curată, neaglomerată. Ilustrează tinerețea și vitalitatea subiectului, atrage ochiul asupra zâmbetului, asupra inocenței ei. Asta doreați?

— Da. Se poate realiza o astfel de imagine fără ca subiectul să-și dea seama?

— Desigur, dacă ai instincte bune. Ucigașul a făcut fotografia?

— Este posibil.

— A fost ucisă? Angie își petrecu brațul pe după umerii lui Leeanne. Oh, este îngrozitor. Cum a putut cineva să facă rău unei fete atât de frumoase și dulci?

— Dulci? repetă Eve.

— Uitați-vă doar la figura ei - la ochi. Angie scutură din cap. Îți dai seama imediat. Doar te uiți la ea și vezi inocența întruchipată.

Pe când plecau, pe drum spre lift, Eve rememoră imaginile cu Rachel. Așa cum fusese, așa cum ajunsese.

— Poate că asta a vrut, murmură ea. Inocența ei.

— N-a violat-o.

— Nu era nimic sexual. Ci…spiritual. Lumina ei era pură, cită ea. Poate se referea la sufletul ei. Nu există o superstiție conform căreia aparatul de fotografiat îți fură sufletul?

— Am auzit de asta. Încotro ne îndreptăm acum, locotenente? întrebă Peabody.

— Spre colegiu.

— Bine. O grămadă de studenți arată trăsnet. Dădu din umeri, când Eve îi aruncă o privire tăioasă. Doar pentru că cu și McNab avem o relație stabilă, matură…

— Nu vreau să aud de nimic stabil și matur între tine și McNab. Îmi dă fiori.

— Asta nu înseamnă, continuă Peabody fără să bage în scamă comentariul, pe când traversau holul, că nu pot să mă uit la alți

bărbați. Orice femeie care are ochi se uită după bărbați. Bine, poate că tu nu o faci, dar, în cazul tău, la ce bun?

— Poate că ar trebui să-ți reamintesc că investigăm o crimă, nu am ieșit la vânătoare de bărbați.

— Îmi place să-mi diversific activitățile, oricând este posibil. Apropo, poate că ajungem să și mâncăm. În felul Asta, putem investiga, ne putem hrăni și bucura ochii.

— Nici vorbă. Bucuratul ochilor este interzis pe tot parcursul investigației.

Peabody își strânse buzele, nemulțumită.

— Astăzi ești chiar rea.

— Da, simt. Eve respiră adânc și zâmbi. Și mă simt foarte bine.

Știrea morții neașteptate, violente, trezi reacții diferite. Unii începură să plângă. După ce vorbise cu vreo șase prieteni și profesori ai lui Rachel, Eve își spuse că s-ar putea îneca în marea de lacrimi.

Se așeză pe marginea patului, într-una dintre camerele de la cămin. Spațiul era foarte limitat, gândi ea. O debara în care înghesuiseră două paturi, două birouri, două dulapuri. Fiecare centimetru era acoperit cu ceea ce Eve denumea „chestii de fete", misterioase. Pe pereți puteau fi văzute afișe și desene, iar pe birouri se aflau mai multe cutii pentru discuri și jucării. Aștemuturile erau roz, pereții de culoarea mentei. De fapt, întreaga cameră mirosea vag a bomboane, ceea ce îi aminti cât îi era de foame.

Ar fi trebuit s-o asculte pe Peabody și să mănânce.

În fața ei stăteau două fete, ținându-se strâns în brațe și plângând cu lacrimi de crocodil.

— Nu poate fi *adevărat*. Nu se poate.

Nu își dădea seama care dintre ele vorbise, dar observă că, cu cât hohoteau mai cu foc, cu atât jalea lor era mai dramatică. Începea să creadă că se complăceau în această situație.

— Știu că vă este greu, dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Nu pot! Pur și simplu *nu pot!*

Eve își presă nasul la rădăcină, pentru a se elibera de tensiune.

— Peabody, vezi dacă găsești ceva de băut în frigider.

Ascultătoare, Peabody se lăsă pe vine în fața frigiderului micuț, unde descoperi câteva cutii de coca-cola dietetică. Deschise două și le aduse.

— Poftim. Beți puțin și respirați adânc. Dacă vreți să o ajutați pe Rachel, trebuie să vorbiți cu locotenentul. Rachel ar face asta pentru voi, nu-i așa?

— *Da!* Blonda micuță devenea urâtă când plângea. Avea lața umflată, îi cuigea nasul. Bău zgomotos. Rachel ar fi făcut *orice* pentru o prietenă!

Bruneta, Randa, încă suspina, dar avu prezența de spirit să ia câteva șervețele și să le îndese în mâna colegei sale.

— Voiam să stea cu noi în cameră din semestrul viitor, făcea economii pentru asta. Avea de gând să trăiască din plin viața de colegiu. Și nu e așa de rău în trei.

— N-o să se întoarcă *niciodată!* Blonda își îngropă fața într-un șervețel.

— Bine, Charlene, ți-ai revenit?

Fata privi în sus spre Eve.

— Charlie. Toată lumea îmi spune Charlie.

— Charlie, trebuie să te aduni și să ne ajuți. Când ai văzut-o ultima dată pe Rachel?

— Am luat cina la cantină, înainte de cursul ei de arta imaginii de aseară. Am abonament, și oricum, mâncarea e prea multă, așa că i-am făcut cinste.

— La ce oră era asta?

— Pe la șase. Aveam întâlnire cu tipul ăsta, cu care ies, și trebuia să ne vedem la opt. Așa că am luat cina cu Rach, iar ca s-a dus la curs. M-am întors aici să mă schimb. Și n-o s-o mai văd niciodată, niciodată!

— Peabody! Eve îi făcu semn spre ușă.

— Hai, Charlie. Peabody o bătu ușor pe umăr. Hai să ieșim puțin. Ți-ar face bine un pic de aer curat.

— N-o să-mi revin niciodată. Niciodată, niciodată.

Însă se lăsă condusă de Peabody.

Când se închise ușa în urma lor, Randa își șterse nasul.

— Nu se poate stăpâni. Erau foarte apropiate. Iar Charlie studiază teatrul.

— Este din cauza studiilor sau a personalității?

După cum sperase Eve, buzele Randei schițară un zâmbet ușor.

— Ambele. Însă nici eu nu cred că o să-mi revin. Mi se pare că n-o să mă pot gândi niciodată la altceva.

— Ba da. N-o să uiți, dar o să treci peste asta. Știu că ție și lui Charlie, ca și multor altor persoane cu care am vorbit, vă era dragă Rachel.

— Nu se putea altfel. Randa suspină. Era genul de om care lumina totul în jur. Știți?

— Da, conveni Eve. Uneori oamenii sunt geloși pe astfel de persoane. Sau pur și simplu le urăsc pentru că ei nu sunt așa. Știi pe cineva care gândea așa despre Rachel?

— Nu, deloc. Adică, urma cursurile la fără frecvență, însă își făcuse o mulțime de prieteni. Era deșteaptă. Foarte deșteaptă, dar nu se lăuda.

— Poate cineva dorise să-i fie mai apropiat decât ar fi vrut ea?

— Adică vreun băiat? Randa respiră adânc. Lacrimile începură să i se usuce, pe când se gândea. Se întâlnea cu mulți. Dar nu se culca

cu ei. Era foarte hotărâtă să nu cedeze până când nu se simțea pregătită. Dacă vreun tip insista, lua totul în glumă până când deveneau prieteni sau, dacă asta nu mergea, îi dădea papucii.

— A menționat vreodată numele Diego?

— A, ăla! Randa strâmbă din nas. Darul lui Dumnezeu, tipul latino, a agățat-o la club. A ieșit o dată cu el să ia cina, la un restaurant mexican, pretindea că el este proprietarul. A încercat să se dea la ea, și n-a fost prea încântat când l-a respins. A venit o dată în campus și s-a cam aprins, pentru că Rachel a râs de el. Asta era acum câteva luni, cred.

— Îi știi numele de familie?

— Nu. Un tip scund, cu părul des. Purta mereu cizme cu puțin toc. Dar dansa bine.

— A mai încercat cineva să se dea la ea?

— Păi, Hoop. Jackson Hooper. Este asistent, literatură engleză. Încă o minune a lui Dumnezeu, dar stilul alb, rasat. Schimbă fetele ca pe șosete, dar cu Rachel nu i-a mers. A fost destul de insistent, o urmărea peste tot. Nu o hărțuia, precizează Randa. Doar că se întâmpla mereu să fie unde era și ca, încercând să-i atragă atenția. Am presupus toate că era prima dată în viață când îl refuza cineva și nu voia să-și strice palmaresul.

— Asta se întâmpla în campus sau și în alte locuri?

— Rachel povestea că a venit de câteva ori și la magazinul la care lucra. Doar apărea pe-acolo, încerca s-o cucerească. De fapt și ei îi plăcea.

— Când ai văzut-o ultima dată, Randa?

— Aseară n-am putut să le însoțesc la cină, trebuia să învăț. Zicea să ne întâlnim aici după cursul ei. Uneori rămânea aici, după cursurile de seară. Nu prea se permite, dar nimeni nu făcea un capăt de țară din asta. Toată lumea o plăcea, însă, când am văzut că nu

apare, am crezut că s-a dus acasă. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Alte două lacrimi i se prelinseră pe obraji.

— Nu m-am gândit deloc la asta. Charlie ieșise, și îmi rămăsese toată camera numai pentru mine. Eram mulțumită că e liniște și pot să învăț. Iar în timp ce eu mă bucuram de »sta, cineva tocmai o omora pe Rachel.

L-a găsit pe Jackson Hooper în altă cameră. Din clipa în care le-a deschis ușa, Eve știu că vestea se răspândise deja. lira puțin palid, iar buzele îi tremurară o clipă, înainte să își controleze expresia.

— Sunteți de la poliție.

— Jackson Hooper? Am dori să intrăm și să discutăm câteva minute.

— Mda. Își trecu mâna prin părul decolorat de soare și făcu un pas înapoi, pentru a le lăsa să intre.

Era înalt și bine făcut. Genul de corp pe care-l formezi prin antrenament zilnic sau prin costisitoare tratamente de remodelare corporală. Din moment ce era doar asistent, ocupa o cameră chiar mai mică decât cea pe care tocmai o vizitase și, cum probabil nici salariul nu era strălucit, Eve decise că se menținea în formă prin antrenament.

Asta însemna că era ambițios, disciplinat și motivat.

Avea o figură frumoasă - americanul tipic -, pielea curată, ochi albaștri, maxilarul bine conturat. Era evident de ce atrăgea irezistibil orice tânără disponibilă.

Se așeză pe scaun, la birou și făcu un gest vag spre pat.

— Tocmai am auzit, cam acum zece minute. Mă îndreptam spre sala de curs, când m-a anunțat cineva. N-am mai putut să mă duc la ore.

— Te întâlneai cu Rachel.

— Am ieșit împreună de vreo două ori. Ezită, apoi se frecă la ochi, de parcă tocmai s-ar fi trezit. Cineva v-a spus deja. Întotdeauna se găsesc binevoitori dispuși să vorbească. Am vrut să continuăm și, da, am vrut să mă culc cu ea. Numai că pe ea nu o interesa acest aspect.

— Asta cu siguranță te-a enervat, comentă Eve, privind fotografiile înrămate, aliniate pe perete. Toate erau cu el, în diferite posturi. O frumoasă expoziție a vanității, își spuse ea.

— Mda, cam așa e. Niciodată nu trebuie să fac eforturi să ajung în patul unei fete, spuse el, dând din umeri. Așa că, atunci când m-a respins, m-am cam aprins, apoi m-a tot refuzat când o invitam să ieșim împreună. Am fost mai curând derutat. Zâmbi, arătându-i fotografiile: Marfa, a-ntâia!

— Dar pe Rachel n-o interesa.

Nu. Așa că întâi m-am enervat, apoi am fost derutat. I i uin curios ce vrea. Și, oricum, ce se întâmpla cu fata asta? Așii că m-a cucerit. Își cuprinse fața în mâini. La dracu'!

Ai început să o urmărești.

Ca un cățeluș. Când aflam că se duce la un club sau la lubliotecă, oriunde, mă înființam acolo. Am început să liccventez locul unde lucra, doar ca să-i pot vorbi. Am împrumutat scuterul colegului meu de cameră ca să o conving 'ui ini permită să o conduc acasă de vreo două ori. M-a lăsat. Nu și făcea griji în privința mea.

— Te-ai certat cu ea?

De câteva ori mi-am dat frâu liber la gură. Dar râdea l mine, și atunci ce era să fac? Alta m-ar fi trimis la dracu', însă ea doar râdea. Cred că mă îndrăgostisem de ea. Lăsă mAinile să-i cadă. Cred că așa este. Cum îți dai seama?

Unde ai fost noaptea trecută, Hoop?

Voiam să o aștept după curs, s-o invit să bem o cafea împreună, poate să mâncăm o pizza. Dar am fost reținut. I oi țipi începuseră să

se certe și a trebuit să-i despart. Când mu ajuns acolo, deja plecase. M-am dus la metrou, sperând \ o prind din urmă, dar nu am reușit, așa că m-am îndreptat pre Brooklyn, unde locuiește. Dar lumina era stinsă în camera ei. Întotdeauna aprinde lumina în camera ei când iipinge acasă. Am mai stat prin preajmă, înjur de-o oră, nu și ui exact. Apoi am băut o bere, m-am întors, lumina tot nu na aprinsă. Mi-am spus că e cazul s-o las baltă și am venit încoace.

— La cât ai ajuns înapoi aici?

— Nu știu, cred că aproape de miezul nopții.

— Te-a văzut cineva?

— Nu știu. Eram nervos și simțeam nevoia să-mi plâng de milă. N-am vorbit cu nimeni.

— Dar colegul tău de cameră?

— E combinat cu o fată din campus. Stă mai mult la ea decât aici. Când am ajuns, nu era prin preajmă. Nu i-am făcut nimic lui Rachel.

— Unde ai băut berea?

— Într-un bar - la câteva blocuri de stația de metrou de acolo. Făcu un gest vag, pentru a indica direcția Brooklyn. Nu știu numele.

— Fotografiile astea par făcute de un profesionist, comentă Eve.

— Ce? A, da. Pozez. Se câștigă bine. Scriu o piesă. Vreau să fiu dramaturg. Și pentru asta am nevoie de bani. Așa că nu fac mofturi, muncesc pe unde pot. Asistent la colegiu, supraveghetor la cămin, model. Anul trecut am obținut certificatul de companion, dar nu este ce credeam eu. Nu mi-am imaginat niciodată că sexul poate fi obositor și - mai rău, plictisitor.

— Ai aparat de fotografiat?

— Da, am unul pe undeva. De ce?

— Mă întrebam dacă și faci fotografii.

— Nu înțeleg legătura…aha, Rachel, cursul ei de arta imaginii. Zâmbi ușor. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Ca asistent, aș fi putut monitoriza cursul respectiv, aș fi avut ocazia să fiu în preajma

ei. Zâmbetul îi pieri. M-aș fi aflat acolo la sfârșitul cursului. Aș fi fost cu ea.

— Ține-l pe lista suspecților, îi spuse Eve lui Peabody, pe când se îndreptau spre mașină. Avea și motiv, și mijloacele necesare și posibilitatea. O să-l verificăm mai în detaliu, să vedem ce găsim.

— Părea foarte afectat.

— Da, foarte afectat, pentru o fată care i-a râs în nas, care nu i-a căzut în genunchi, vrăjită de penisul lui minunat, care a povestit prietenelor că l-a respins.

Urcară în mașină.

— Are un orgoliu cât planeta Saturn și, ca model, probabil că are cunoștințe despre arta fotografică și acces la echipamentul necesar. Știa unde locuiește, unde lucrează, îi cunoștea programul și obiceiurile. Iar ea avea încredere în el, își închipuia că poate să-l controleze. Așa că îl vom analiza bine.

Se întoarse la secție, pentru a pune totul cap la cap. Raportul de la toxicologie o aștepta deja. Măcar nu știuse ce i se întâmplă, își spuse Eve, citindu-l. Nu cu toate opiaceele injectate.

Deci, o tranchilizase, recapitulă ea, rezemându-se de spătar. Înainte să o urce în mașină sau după? Oricum, sigur folosise un automobil. Sau o convinsese să vină undeva. Un apartament, o garsonieră. Avea nevoie de intimitate. Iar apoi o drogase.

Dacă așa stătuseră lucrurile, cu siguranță îl cunoscuse, lira prea deșteaptă să se fi lăsat ademenită de un străin.

Ea fusese prima, afirmase în mesaj. Dar fusese bine pregătit. Pas cu pas. Alesese, observase, înregistrase. Tinerețe și vitalitate, gândi ea. Voise să le posede. Și inocența ei.

Plecase de la curs la nouă. Oare o așteptase? îl văzuse, îi zâmbise. Poate că se oferise să o conducă acasă, dar îl refuzase. *Mă duc să învăț cu niște prietene, mulțumesc.* Doi dintre colegii ei deja

confirmaseră. Le spusese că o să rămână în campus, să învețe cu niște prietene.

Nu-și permitea să fie văzut, dar atunci, cum o atrăsese?

Înscenase răpirea, își spuse ea. Se pricepea să pregătească scena. Poate că venise pe jos. Era mai ușor să treacă neobservat. Dar trebuia să o convingă să îl însoțească, să urce în mașină. Nu putea risca să folosească transportul în comun.

Vrea să îi vadă imaginea publicată - imaginea lui - deci știe că va putea fi recunoscută după ce o omoară. Și știe că ar putea fi și el recunoscut, descris. Deci, nu putea folosi metroul, autobuzul sau taxiul. O mașină personală.

Dar cum de a acceptat să meargă cu el?

Începu să-și scrie raportul, sperând că faptele pe care le enumera vor contura o teorie la care nu se gândise încă.

Sună telefonul.

— Dallas. Pe ecran apăru imaginea căpitanului Feeney. Observându-i firimiturile din colțul gurii, zâmbi: Aveți pateuri?

— Nu, spuse el, ștergându-se la gură. Nu mai avem.

— Cum de beneficiați voi de toate alea? Și cei care investighează crime au nevoie de stimulente, ca toată lumea.

— Suntem elita, ce pot să spun? Am terminat cu telefonul lui Nadine.

— Și?

— Nu ne ajută prea mult. A transmis imaginile și textul de la un computer public, dintr-un local unde se adună tinerii, dansează, beau, transmit date. A fost trimis pe la șase, dar fusese emis înainte, cu opțiune de așteptare, pe la două. Direct, n-a încercat să ascundă sursa. Ori nu știe cum, ori nu s-a deranjat. Locurile de genul ăsta sunt pline la ora respectivă. Nimeni n-o să-și amintească de un tip care a apărut acolo, a băut o bere și a trimis un mesaj.

— O să verificăm, oricum. Unde?

— Localul se numește Make The Scene.

— Aha!

— Îl știi?

— Este un club pe care îl frecventa Rachel. Mulțumesc. V-ați mișcat repede.

— De-aia facem parte din elită și căpătăm pateuri.

— Să mă pupi…mormăi ea și întrerupse legătura.

Se uită prin jur. N-avea nici pateuri, nici măcar firimituri. Va trebui să se mulțumească cu un baton energizant de la tonomat sau să riște să mănânce la club.

Hotărî să mănânce acolo, n-avea cum să fie mai rău decât batoanele energizante.

— Peabody, plecăm.

— Tocmai voiam să mănânc un sandvici, spuse ea, arătându-i un pachețel.

— Atunci vei avea șansa de a demonstra că poți face mai multe lucruri în același timp. Dă din gură, dar și din picioare.

— Dăunează digestiei, replică Peabody, dar își îndesă sandviciul în geantă și mai luă și o sticlă de OrangeAde.

— Au identificat locul de unde i-au fost transmise datele lui Nadine.

— Știu. Mi-a spus McNab.

Eve își făcu loc prin mulțime către lift, privind-o cu atenție.

— Eu, superiorul tău, tocmai am discutat cu Feeney, superiorul lui. Cum se face că subordonata mea și detectivul lui fac schimb de informații privind investigația de care răspund eu?

— S-a întâmplat să vină vorba, printre sărutări. Zâmbi, încântată de expresia dezgustată a lui Eve. Și aluzii sexuale.

— Cum rezolv cazul ăsta, o să solicit un ajutor nou - care să nu aibă niciun fel de preocupări sexuale - și te transfer la Arhivă.

— Au! Acum, că mi-ai rănit sentimentele, nu mai simt nevoia să împart sandviciul cu tine.

Eve rezistă cam zece secunde.

— Ce fel de sandvici?

— Sandvișul *meu!*

Era cu un fel de șuncă sintetică, înecată în maioneză, live înșfăcă sticla de OrangeAde de la Peabody, încercând să spele cele două înghițituri pe care le luase.

— Iisuse, cum poți bea porcăria asta?

— Din întâmplare, mie mi se pare răcoritor și merge foarte bine cu prăjiturelele pe care le-am mâncat ca desert. Scoase un pachețel din geantă și începu să îl desfacă tacticos.

— Dă-mi și mie una, până nu te pocnesc. Știi că pot.

— Teama aproape că egalează dragostea pe care ți-o port, locotenente.

Eve găsi un loc liber la nivelul al doilea, în curbă, și acceleră brusc, într-un unghi care o făcu pe Peabody să-i pară rău că mâncase.

Eve își îndepărtă delicat firimiturile de prăjitură de pe bluză.

— Șmecherii întotdeauna plătesc.

— Numai tu, niciodată, bombăni Peabody.

4

În timpul zilei, aglomerația de la clubul de date se potolea, limitându-se la ciudați și la tocilari care credeau că trăiesc periculos dacă ard gazul pe-acolo.

Stațiile erau argintii și micuțe, atât de înghesuite una în alta încât, practic, și cel mai timid tocilar avea garanția că va simți sub mână fundul vecinei, la orele de vârf.

Se auzea muzică în surdină, acorduri blânde de chitară, clape șoptind, o voce plângătoare. Cântăreața era îmbrăcată în negru, în contrast cu pielea ei translucidă. Singura pată de culoare o reprezenta părul ei roșu-semafor, care-i cădea în valuri, acoperindu-i fața, pe când ea murmura ceva despre inimi frânte și minți rătăcite.

Clienții erau mai ales băieți, singuri și, din moment ce nimeni nu păru îngrijorat sau interesat de uniforma lui Peabody, Eve presupuse că un control pentru deținere ilegală de substanțe n-ar fi meritat deplasarea.

Își croi drum spre barul plasat în centru.

Erau două persoane care serveau, un bărbat și un android femeie. Eve optă pentru factorul uman.

Era îmbrăcat la modă - o cămașă largă în culorile amurgului -, avea umerii largi și brațe lungi. Judecând după aerul lui plictisit lucra de ani de zile în atmosfera amorțită de după-amiaza. Fața lui albă era aproape păstoasă.

Aprecie că avea înjur de douăzeci și cinci de ani, probabil student în ultimul an, care-și câștiga banii pentru taxele de studii vrăjind clienții.

Se întrerupse din jocul pe computer și îi zâmbi absent.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Eve îi arătă insigna și fotografía lui Rachel.

— O recunoști?

Trase imaginea mai aproape cu vârful degetului și o studie atent, ceea ce o făcu pe Eve să presupună că era nou în branșă.

— Păi…sigur. Este, hmmm…Rebecca, Roseanne, nu…Rachel? întotdeauna îmi amintesc numele. Cred că este Rachel. Vine aici în fiecare săptămână. Și comandă…închise ochii…toreador - suc de portocale, suc de lămâie verde și un strop de grenadine. Sper că n-are probleme?

— Ba are. Îți amintești numele tuturor clienților?

— Pe ale clienților obișnuiți, sigur. Mai ales pe ale fetelor drăguțe. Este foarte inimoasă și prietenoasă.

— Când a fost aici ultima dată?

— Nu știu exact. Aceasta este una dintre slujbele mele, cu jumătate de normă. Dar ultima dată când îmi amintesc că am văzut-o aici a fost vinerea trecută, cred. Lucrez aici vinerea, de la șase la miezul nopții. Știți ceva, aici n-a creat niciodată probleme. Vine din când în când cu prietenii. Ocupă o stație, ascultă muzică, dansează. E o fată bună.

— Ai observat să o fi agasat cineva?

— Nu prea. După cum spuneam, e o fată frumoasă. Băieții îi dau târcoale. Uneori intră în joc, alteori îi respinge. Dar politicos. Aici e plin după nouă, mai ales la sfârșit de săptămână. Mulți vin la agățat, dar ea sosea întotdeauna însoțită de cineva sau cu un grup de prieteni. N-o interesau aventurile de o noapte.

— Îhâm. Știi un tip, Diego?

— A…O clipă privi în gol, apoi ridică din sprâncene, concentrându-se. Cred că știu despre cine vorbiți. Un tip mai micuț, afemeiat. Îi place să se dea mare. E un as pe ringul de dans și atrage atenția, așa că rareori pleacă singur.

— A plecat vreodată cu Rachel?

— La naiba. Se strâmbă. Nu este genul ei. I-a dat papucii. A dansat cu el. Dansa cu oricine, dar nu mergea mai departe. Acum, că ați întrebat, îmi amintesc că a încercat poate să insiste de câteva ori, dar nu mai mult decât Joe.

— Joe?

— Un tip mare, arătos, a venit cu ea aici de câteva ori. Genul de idol american. Se cam aprindea când o vedea dansând cu altcineva.

— Iar numele tău este…?

— Steve. Părea mai curând curios decât îngrijorat. Steve Audrey.

— Ești tipul de bun observator, nu, Steve?

— Păi, da. Când lucrezi la bar, le vezi pe toate o dată. Poate de două ori. E ca atunci când urmărești o piesă, sau ceva de genul ăsta, în fiecare zi, și mai ești și plătit pentru asta.

E clar că e nou în branșă, își spuse Eve.

— Aveți camere video de supraveghere?

— Sigur. Privi în sus. Când funcționează. Dar, oricum, nu vezi mai nimic la orele de vârf. La nouă începe jocul de lumini, când se schimbă muzica, și totul începe să fulgere și să se învârtească. Dar nu prea avem probleme pe-aici. Majoritatea clienților sunt studenți de colegiu sau dependenți de calculator. Vin pe-aici să danseze, să editeze imagini.

— Imagini?

— Sigur, avem șase cabine pentru editat imagini. Știți, poți să te înghesui acolo cu prietenii, faci fotografii stupide, apoi le editezi pe computer. Nu avem licență pentru materiale pornografice, așa că totul trebuie să fie curat. Nu avem nici camere private. Vreau să

spun că, și dacă este foarte aglomerat, tot n-ai bătăi de cap. Bacșișurile sunt mici, dar munca e ușoară.

— Vreau să văd înregistrările din ultimele douăzeci și patru de ore.

— Mamă! Nu știu dacă pot face asta. Adică, eu sunt un simplu angajat aici. Cred că va trebui să discutați cu managerul sau ceva de genul ăsta, și el nu ajunge aici până la șapte. Ăăă…doamnă ofițer…

— Locotenent.

— Locotenent, eu doar lucrez la bar, de obicei ziua, cam douăzeci de ore pe săptămână. Țin clienții de vorbă, îi ajut dacă au probleme cu stațiile sau cabinele. Nu am niciun fel de autoritate.

— Am eu. Pot obține un mandat și putem să îl convocăm pe managerul tău aici. Sau pur și simplu îmi dai înregistrările, iar eu îți eliberez o chitanță oficială de primire. Toate formalitățile astea necesită timp, iar mie nu-mi place să pierd timpul când investighez o crimă.

— Crimă? îi pieri orice urmă de culoare de pe față. A murit cineva? Cine? O, nu, o, nu, nu Rachel. Își luă mâna de pe fotografia lui Rachel, care rămase pe tejghea. E *moartă?*

— Proiectați pe ecranul ăsta și altceva decât imagini de la competiții sportive?

— Ce? A, videoclipuri muzicale, după nouă.

— Bănuiesc că nu prea te uiți la știri.

— Foarte rar. E deprimant.

— Ai înțeles bine. Corpul lui Rachel a fost găsit azidimineață. Și-a pierdut viața noaptea trecută. Unde ai fost azi-noapte, Steve?

— Eu? *Eu?* Fața lui fu cuprinsă de groază. Nicăieri. Adică, sigur, am fost undeva. Toată lumea e undeva. Am fost aici până pe la nouă, apoi m-am dus acasă - am luat o pizza pe drum, apoi m-am uitat la televizor. Îți dau înregistrările, ca să vezi că am fost aici.

Se grăbi să i le aducă.

— Pizza și televizor. Asta nu-i asigură alibi, comentă Peabody.
— Nu. Dar l-au convins să-mi dea înregistrările.

*

Trecuseră abia două ore după sfârșitul turei când Eve intră pe poartă. Asta era o realizare majoră. Desigur, își făcuse socoteala că mai trebuie să lucreze cel puțin două ore până să termine pe ziua de azi, dar măcar lucra acasă.

Casa asta arăta cel mai bine vara, își spuse ea, apoi scutură capul. La naiba, arăta perfect indiferent de anotimp, zi sau noapte. Era ceva aparte în clădirea elegantă din piatră care se profila pe cerul albastru al verii. Cu marea de verdeață care o înconjura, cu petele de culoare de la grădini și umbra generoasă răspândită de copaci, casa era o oază de intimitate și confort în mijlocul peisajului urban.

Foarte departe de un tomberon, undeva în centrul orașului.

Parcă, așa cum făcea de obicei, în fața casei, apoi rămase în mașină, bătând darabana pe volan. Summerset n-o mai aștepta în hol, cu o replică sarcastică gata pregătită, pentru că întârziase din nou. Iar ea nu mai avea motiv să vină cu o replică tăioasă, ceea ce era de-a dreptul enervant.

Și simplul fapt că nu o va mai enerva pentru că își lasă mașina în fața casei în loc să o bage în garaj aproape că o obliga să facă asta.

Dar nu era cazul să exagereze.

Lăsă mașina unde era, apoi ieși în căldura dogoritoare, pentru a ajunge rapid în răcoarea minunată din casă.

Tocmai se întorcea spre monitor pentru a întreba în ce loc al casei se afla Roarke, când auzi muzică în surdină. Urmând sunetul, îl găsi în salon.

Stătea pe unul dintre scaunele lui preferate, cu un pahar de vin în mână, cu ochii închiși. Îl văzuse atât de rar total detașat, încât simți

o strângere de inimă. Apoi deschise ochii, de un albastru șocant, iar când îi zâmbi, orice tensiune dispăru.

— Bună, locotenente.

— Cum merge?

— Mai bine acum. Vin?

— Sigur. Îmi iau singură. Se duse spre sticla pe care o lăsase pe masă și își turnă un pahar. Ai venit de mult?

— Nu. De câteva minute.

— Ai mâncat?

Își arcui sprâncenele, zâmbind.

— Da, dacă mâncarea pe care o găsești în spital poate fi considerată comestibilă. Tu?

— Am mâncat ceva, dar ce-ai primit tu la spital nu poate fi mai rău decât ce obții la secție. Deci, ai fost să-l vezi pe domnul Grație și Agilitate?

— Îți transmite urări la fel de călduroase. Roarke luă o gură de vin, urmărind-o cu privirea peste marginea paharului. Apoi așteptă.

— Bine, bine. Se lăsă pe un scaun. Ce face?

— Destul de bine pentru o persoană care tocmai a căzut pe scări în dimineața asta. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi folosit liftul. Și-a rupt piciorul ca pe un bețigaș și și-a făcut praf și umărul.

Închise din nou ochii, bătând darabana pe brațul scaunului. Apoi îi deschise larg. Ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu respecta același ritual ca atunci când se liniștea după ce trecea printr-una dintre „crizele" ei.

— Ei bine. I-au pus piciorul în ghips și au zis că o să se sudeze și-o să fie ca nou. A fost o fractură curată. Probabil că umărul o să-i dea mai multă bătaie de cap. Are șaizeci și opt de ani. N-am reușit să-mi amintesc asta azi-dnhineață. În mod normal, te-ai aștepta să folosească liftul, mai ales când trebuie să care o grămadă de lucruri.

Și ce i-o fi trebuit să-și bată capul cu lenjeria de pat, în loc să fi ieșit deja pe ușă, nu înțeleg.

— Pentru că este un nemernic încăpățânat care trebuie să facă totul cu mâna lui, așa cum știe el?

Roarke râse și mai luă o gură de vin.

— Pai, da, așa este.

Iar tu îl iubești, își spuse Eve. *Este ca și tatăl tău, în toate privințele.*

— Deci îl aduci mâine acasă.

— Da. Încă îmi ard urechile după perdaful pe care mi l-a tras că îl las acolo noaptea asta. Parcă l-aș fi abandonat în gaură de șarpe, nu într-un apartament privat, în cea mai bună unitate spitalicească din orașul ăsta. Dracu' să mă ia, ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Eve strânse din buze, pe când el se ridică, îndreptându-se spre sticla de vin.

— Bănuiesc că te-ai văitat cât de tare mă plâng eu când mă părăsești într-un centru de sănătate. Poate că ar trebui să aranjăm să stai și tu în spital un timp. Atunci, în sfârșit, poate s-ar crea o legătură între mine și Summerset.

— Ce zi minunată ar fi aceea!

— Ai avut o zi urâtă, nu-i așa, asule? Eve lăsă paharul deoparte și se ridică.

— Iar cea de mâine se anunță la fel de promițătoare. Nu e deloc încântat de ideea de a beneficia de asistență medicală la domiciliu, o persoană care să fie aici să-l ajute toată săptămâna viitoare.

— Nu poți să-l condamni. Se simte prost, inconfortabil și furios. Așa că pe tine te ia în șuturi, pentru că pe tine te iubește cel mai mult. Luă paharul din mâna lui Roarke și îl lăsă pe masă. Cel puțin asta fac eu.

— Judecând după vânătăile pe care le am pe fund, probabil că mă iubiți amândoi la nebunie.

— Cred că eu da. Își încolăci brațele pe după gâtul lui și se lipi de el. Dar cred că mai bine-ar fi să-ți demonstrez.

— Ai de gând să-mi distragi atenția, să mă binedispui?

— Nu știu, spuse ea, sărutându-l. Asta am de gând?

— Ei bine…mormăi el, sărutând-o, lipind-o de corpul său. Se pare că mă înveselesc.

Ea zâmbi, mușcându-l ușor.

— Suntem singuri. Ce crezi că ar trebui să facem mai întâi?

— Să încercăm ceva ce n-am mai făcut.

Ea se dădu puțin în spate, măsurându-l din priviri.

— Dacă încă n-am făcut-o, cu siguranță este imposibil din punct de vedere anatomic.

— Ce gânduri murdare! O sărută pe vârful nasului. De-asta te iubesc. O trase din nou mai aproape. Mă gândeam să dansăm în salon.

— Hmmm, exclamă ea, legănându-se împreună cu el. Nu-i rău. Pentru început. Desigur, în fantezia mea de mai devreme, dansam dezbrăcați.

— Ajungem și acolo. Relaxându-se, făcând eforturi să se relaxeze, îi mângâie părul cu obrazul. Exact de asta avea nevoie, își spuse el. De ea avea nevoie. Să se agațe de ea. Să se scufunde în ea. Nu te-am întrebat cum a fost ziua pentru tine.

Acum plutea, pe muzică.

— Cam la fel de urâtă ca și a ta.

Ar fi vrut să-l întrebe de Browning și Brightstar. Probabil că le cunoștea sau măcar auzise de ele. Erau genul de persoane cu care avea relații, iar asta i-ar fi putut conferi un avantaj asupra lor. Dar nu era nicio grabă. O să-l întrebe când o să simtă că este mai puțin tensionat.

— O să-ți povestesc mai târziu.

Își frecă obrazul de al lui, apoi îl sărută, alunecând ușor spre buze. Cu un sunet lung, de plăcere, își trecu degetele prin părul lui și se folosi de buze, dinți, limbă, pentru a-l seduce.

Grijile de peste zi începură să dispară, nu mai exista decât ea. Căldura promitea să devină fierbințeală de foc, dorința leneșă urma să se transforme în nevoie imperioasă. În timp ce el îi conducea mișcările, ea îl atrăgea într-un dans mai intim, cu sărutări ce îi amorțeau mintea, cu mângâieri ce îi trezeau trupul.

Sărutându-l tot mai pătimaș, îi scoase haina, apoi își trecu unghiile scurte peste spatele lui.

Simțea muzica, pulsul bătând tot mai accelerat, pe când o săruta pe gât. Acum degetele ei îi descheiau nasturii cămășii, pe când el o dezbrăca de haină.

Își aruncă haina, agățându-se de el cu dinții, mușcându-l ușor de umărul dezgolit.

— Mi-ai luat-o înainte, șopti el.

— Ține pasul. Grăbită, îi descheie pantalonii, mângâindu-l.

Simți cum îi fierbe sângele, cum i se taie răsuflarea, grăbindu-se să îi scoată hamul armei. Deși reușise să desfacă catarama, cureaua se încurcă în cămașa pe jumătate descheiată.

— La dracu'!

At

Ii simți râsul înăbușit, mâinile care îl mângâiau.

Eve simțea cum îi bate inima nebunește, cum luptă să se controleze. Dar, de data asta, o să-l facă să-și piardă controlul, până când nu se va mai gândi decât la ea, până când nu va mai simți decât sângele clocotindu-i în vene.

Știa cum o să-i mărească dorința, năvalnic, dureros ca o lovitură, răspândindu-se în tot corpul până când nu-și va mai dori decât să se elibereze.

Asta o învățase, asta îi unise.

Se lăsară la podea, rostogolindu-se pe covor, trăgând de haine, mângâindu-se, sărutându-se.

A

Îl dorea sălbatic, necugetat și îi cunoștea corpul și slăbiciunile destul de bine încât să le exploateze. Își măsură puterile cu el și simți cum se excită și mai mult, în timp ce-i murmura numele.

Mâinile lui erau aspre, așa cum și le dorea, alergând pe tot corpul ei. Gura lui era fierbinte, nesățioasă, când îi cuprinse sânul.

Când își încleștă mâinile pe încheieturile ei, pentru a-i ține brațele, nu se luptă. O să-l lase să creadă că deține controlul, o să-l lase să se bucure de ea până când amândoi vor fi satisfăcuți. Se arcui, oferindu-se gurii lui lacome, absorbindu-i fiecare fior.

Când simți că este gata să intre, se rostogoli - ca un șarpe - schimbând poziția. Acum ea îi fixa încheieturile, presându-l cu corpul.

— Unde te grăbești?

Ochii lui erau de un albastru incredibil, răsuflarea tăiată.

— Doamne, Eve!

— Va trebui să aștepți până termin cu tine.

Buzele ei se încleștară peste ale lui.

Tot corpul lui vibra, iar ea îl exploată fără milă. Pielea lui era alunecoasă, transpirată, iar inima îi bătea nebunește.

Se auzi rostindu-i numele, iar și iar, apoi cuvintele i se pierdură într-un amestec ininteligibil în gaelică, rugăciuni sau blesteme.

Când se ridică deasupra lui, cu pielea strălucind în ultimele raze roșietice ale amurgului, deja nu mai putea rosti o vorbă.

Acum degetele ei se îngemănară cu ale lui și îl primi.

Se lăsă pe spate, corpul ei zvelt, minunat, formând un arc de energie ce tremura, împreună cu al lui. Apoi îl fixă cu privirea.

Simți că pierde simțul realității, că-și pierde mințile. Senzațiile îl năpădiră sălbatic, prea repede pentru a se apăra. Pe măsură ce privirea i se încețoșa, îi vedea fața, ochii întunecați fixându-l.

Apoi nu mai văzu nimic, plăcerea îl cotropi cu totul.

Încă tremurau amândoi când Eve se lăsă să alunece pe podea lângă el. O auzea cum se zbate să-și tragă respirația, pe când vuietul din urechile lui începea să dispară.

Era bine să știe că nu fusese singurul epuizat, rămas fără răsuflare.

— Se întunecă, spuse el.

— Ai ochii închiși.

Roarke clipi, ca să se asigure.

— Nu, este întuneric.

Eve se încruntă și, încă gâfâind, se întoarse pe spate.

— Da, ai dreptate.

— Ciudat, cu toate paturile din casa asta, cât de des ajungem pe podea!

— E mai spontan, mai primitiv. Se răsuci, pentru a-și masa spatele. Și mai intens.

— Toate la un loc. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru îndeplinirea îndatoririlor conjugale?

— Obiectez față de orice termen care conține cuvântul „conjugal", dar poți să-mi mulțumești că ți-am tras-o de ți-au ieșit ochii.

— Într-adevăr. Inima încă îi bătea să-i spargă pieptul, dar aproape își revenise. Mulțumesc.

— Nicio problemă. Se întinse leneș. Trebuie să fac un duș și să mai lucrez la cazul pe care l-am preluat azi. Așteptă o clipă. Ai vrea să mă ajuți?

Nu-i răspunse imediat, rămase tăcut, uitându-se la tavan.

— Cred că arătam jalnic când ai venit acasă. Încep să mă încălzesc, găurim podeaua, iar acum hotărăști de bunăvoie să-mi ceri ajutorul

la rezolvarea unui caz. Există o descriere mai bună decât „viață conjugală” pentru asta?

— Ai grijă, amice!

Când se ridică, o mângâie tandru pe spate.

— Draga mea Eve, aș fi încântat să te ajut la duș, dar mai am și eu de lucru. Întâmplarea de azi m-a făcut să rămân în urmă. Dar poate că, înainte să ne despărțim pentru câteva ore, poți să-mi spui pe drum despre ce e vorba.

— O studentă, lucra cu jumătate de normă la 24/7, începu ea, ridicându-se să-și adune hainele împrăștiate. Cineva a omorât-o cu o singură înțepătură în inimă, apoi i-a aruncat trupul într-un tomberon, pe Delancey, vizavi de locul unde lucra.

— Frig.

— Se face și mai frig.

Îi povesti despre imagini, despre mesajul către Nadine, pe când urcau la duș. Constată că o ajuta să treacă din nou prin fiecare etapă a cazului, cu voce tare, mai ales când cel care o asculta prindea fiecare nuanță.

Lui Roarke nu-i scăpa niciodată nimic.

— E o persoană pe care o cunoștea, în care avea încredere, spuse el.

— Așa s-ar părea. Nu s-a opus.

— O persoană care trece neobservată la colegiu, adăugă el, luând un prosop. Așa că, dacă apare pe-acolo, nu dă nimănui de bănuit.

— O persoană foarte precaută. Din obișnuință, păși în cada pentru uscat, lăsând aerul cald să o cuprindă. O persoană metodică, adăugă, ridicând tonul. Calculată. Planificată. Când o să-i facă profilul, Mira o să spună că, probabil, are o slujbă, își plătește facturile la timp, nu creează probleme. Pasionat de arta imaginii, probabil o pasiune, dacă nu chiar profesie.

— Ai omis ceva, adăugă el, pe când Eve ieșea din cadă. N-ai spus că deja caută a doua victimă. *

— Pentru că nu o face. Își trecu mâna prin păr, intrând în dormitor. Deja a ales-o. Deja are primele imagini.

Îmbrăcă o pereche de pantaloni gri, vechi, și un tricou fără mâneci.

— Clubul de date poate fi terenul de vânătoare. O să văd ce găsesc pe înregistrări și în dosarele angajaților. Aruncă o privire peste umăr. Nu cumva Make The Scene este al tău?

— Nu-mi sună cunoscut, răspunse el, îmbrăcând o cămașă. Am câteva cluburi de date în tot orașul, dar majoritatea sunt în apropierea unei școli sau a unui campus. Mai mulți clienți, deci mai mult profit.

— Hmm. Ai fost vreodată la colegiu?

— Nu. N-am fost niciodată în relații bune cu școala.

— Nici eu. Nu mă adaptez. Parcă ar fi o altă planetă. Sunt îngrijorată că o să-mi scape ceva, tocmai din cauza asta. Vreau să spun, profesoara asta, de exemplu. De ce predă cursuri de arta imaginii? N-are nevoie de bani și, dacă vrea să lucreze în acest domeniu, de ce n-o face?

— Cei care nu sunt în stare să creeze, predau.

Îl privi nedumerită.

— Dacă nu poți face un lucru, cum dracu' îi poți învăța pe alții să-l facă?

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate că îi place să predea. Unora le place.

— Dumnezeu știe de ce. Studenții pun tot timpul întrebări, așteaptă de la tine răspunsuri, apreciere, mă rog. Ai de-a face cu deștepți și șmecheri și nemernici infatuați. Asta doar ca să termine școala și să obțină slujbe mai bine plătite decât a ta, deși tu i-ai învățat ce să facă pentru a le obține.

— Cam același lucru ai putea spune și despre polițiști. O mângâie ușor pe bărbie. Dacă încă te ocupi de caz când termin eu cu treaba, o să-ți dau o mână de ajutor.

Îi zâmbi superior:

— Dacă încă te mai interesează după ce termin eu, pot să-ți dau… o mână de ajutor.

— Asta-i o amenințare foarte urâtă!

Ajunsă în birou, Eve se îndreptă spre AutoChef și comandă o cafea. Se așeză la birou, puse discurile de la clubul de date, apoi ridică absentă statueta reprezentând o zeiță, pe care i-o făcuse cadou mama lui Peabody.

Poate că o să-mi aducă noroc, își spuse, apoi, lăsând-o din nou pe masă, comandă afișarea imaginilor pe ecran.

În prima oră urmări iară un scop precis înregistrarea, studiind mulțimea, mișcarea. Lumina era slabă, difuză la colțuri, puternică din loc în loc pe ringul de dans. Dacă ar fi vrut să identifice pe cineva anume, probabil că ar fi avut nevoie de specialiștii de la Tehnic, să editeze imaginile. Însă, deocamdată, vedea o grămadă de tineri, dansând, agățându-se.

După cum îi comunicase, Steve Audrey fusese la bar până la nouă, când începuse spectacolul de lumini, iar muzica, din zgomotoasă, devenise asurzitoare. Își făcea treaba destul de bine, vorbea mult cu clienții, dar reușea să le ofere ce comandaseră fără întârziere.

Majoritatea, băieți și fete, veneau perechi sau în grup, observă ea. Nu erau prea mulți singuri. Ucigașul, gândi Eve, cu siguranță venea singur. Nu împreună cu cineva.

Privi cu atenție cele câteva persoane singure pe care le observase, apoi marcă locul pe disc.

Și, iată-l și pe Diego, umflându-se în pene. Putea să facă pariu că el era. Un fanfaron scund, într-o cămașă roșie din mătase, cu pantaloni strâmți. Cizme cu toc. Clar, era convins că e un zeu.

Îl urmări cum măsoară mulțimea din priviri, alegându-și prada.

— Computer, oprește imaginea. Mărește secțiunea douăzeci și cinci până la treizeci. Își strânse buzele, studiindu-i figura. Smead, frumos, dacă-ți place genul macho. Computer, rulează programul standard de identificare pe această imagine. Dă-mi numele complet, murmură ea.

Urma să dureze un timp, așa că se apucă de altceva.

Cineva îi transmisese lui Nadine imaginile de-acolo, de la club. Cineva înaintase prin luminile și umbrele sălii, conectase dispozitivul prin care avea imaginile stocate la una dintre unități, codase numărul lui Nadine la 75 și îi trimisese mesajul.

În timp ce colegii ei de la departamentul tehnic analizau stațiile, încercând să găsească un indiciu, cel care o ucisese pe Rachel Howard se pregătea pentru următorul portret.

Sunt atât de plin de energie. Nu poate fi o exagerare dacă afirm că sunt transformat. Chiar am renăscut. Acum ea este parte din mine, îi simt viața *pulsând în mine. Așa trebuie să se simtă o femeie cu un copil în pântec. Și, totuși, parcă e mai mult de-atât. Mai mult. Pentru că nu este o creatură care are nevoie de mine pentru a trăi, care trebuie să crească și să se dezvolte. Este întreagă, completă, parte din mine.*

Când mă mișc, se mișcă și ea. Când respir, respiră și ea. Acum suntem o singură ființă, pentru totdeauna.

I-am conferit nemurirea. Există dragoste mai mare?

Cât de uluitor a fost momentul acela, când inima a încetat să-i bată, cu privirea ațintită asupra mea. Vedeam în ochii ei că știe. Înțelegea. Și cum s-a bucurat când i-am absorbit esența astfel încât inima să-i bată din nou.

Pentru totdeauna.

Vedeți cum arată în imaginile pe care le-am creat pentru ea, una după alta în galeria pe care i-am oferit-o. Nu va îmbătrâni niciodată, nu va mai suferi, nu va mai cunoaște durerea. Va fi întotdeauna o fată frumoasă cu un zâmbet dulce. Acesta este darul meu pentru ea, în schimbul celui pe care mi l-a oferit.

Trebuie să fie mai mult. Trebuie să simt din nou fluxul acela de lumină, să ofer darul meu cuiva care îl merită.

Curând. Foarte curând, alte imagini îmi vor împodobi galeria personală. Ne vom alătura, Rachel, eu și persoana următoare.

Într-o bună zi, voi împărtăși lumii întregi acest jurnal, nu doar fragmente scurte. Mulți mă vor condamna sau denigra, poate chiar mă vor blestema. Dar atunci va fi prea târziu.

Voi fi câtă frunză și iarbă.

5

Eve se trezi din coșmarul în care se făcea că e prinsă sub un tren deraiat, pentru a descoperi pisica întinsă pe pieptul ei. Torcând zgomotos, se holba la ea. Abia când își fixă privirea asupra lui, motanul se mișcă și își frecă capul de al ei.

— Te simți vinovat, da? Ridică mâna să-l scarpine sub bărbie, unde-i plăcea cel mai mult. N-ai vrut să faci asta, și, oricum, azi se întoarce acasă. Și atunci poți să stai pe el.

Încă mângâind pisica, se ridică. Ea și Galahad erau singuri în pat. Nu era nici șapte, dar Roarke deja muncea. Când se dusese ea la culcare, pe la unu, încă lucra.

— Om sau mașină? îl întrebă ea pe motan. Tu hotărăști. Dar, oricum ar sta lucrurile, e al meu.

Se încruntă. Se trezea adeseori înaintea ei, și cum deschidea ochii îl vedea bând cafeaua și verificând rapoarte pe monitor, cu sunetul oprit. Se obișnuise deja cu asta.

Dar nu azi.

/V

Împingându-l pe Galahad, se dădu jos din pat și se îndreptă spre biroul lui Roarke.

Îi auzi vocea minunată, cu un puternic accent irlandez, înainte să ajungă la ușă. Conținutul discuției era total diferit, părea să aibă de-a face cu analize de costuri, proiecții, plăți. Băgă capul pe ușă și-l văzu stând în fața biroului, deja îmbrăcat ca pentru o întâlnire de afaceri, într-un costum de culoare închisă. Trei dintre ecranele de

perete deja funcționau, erau pline de cifre, scheme, diagrame, Dumnezeu mai știa ce.

Mai erau holo-imagini cu doi bărbați și o femeie, stând pe scaune, și Caro, administratorul lui Roarke, într-o parte.

Curioasă, Eve își înăbuși un căscat și se sprijini de ușă, cu pisica în brațe. Nu-l vedea prea des pe Roarke în postura de magnat. Dacă înțelegea bine - se vorbea în germană, probabil - discutau despre designul și fabricația unui tip de vehicul pentru orice suprafață.

Roarke utiliza un traducător uman, nu un program. E mai personal, își spuse ea. Și domina evident discuția.

Subiectul devie spre amănunte de aerodinamică și hidroponică, așa că nu-i mai urmări.

Cum naiba rezista în ritmul ăsta? se întrebă ea. Înainte să se ducă ea la culcare, se ocupa de un complex turistic, o stațiune de proporții pe care voia să o inaugureze în Tahiti. Sau poate în Fiji. Iar acum discuta despre vehicule capabile să se deplaseze în apă, aer și pe uscat, pentru sportivii împătimiți.

Și asta înainte de șapte.

Intră din nou, în momentul în care conferința se apropie de final.

— Vreau rapoarte de la fiecare departament până joi la amiază. Într-o lună urmează să începem producția. Vă mulțumesc.

Hologramele dispărură, în afară de a lui Caro.

— Lasă-mi un disc cu afacerea asta pe birou, îi ceru el. Și aș vrea să te ocupi de povestea cu Tibbons.

— Sigur. La 8.30, EDT, cu Grupul Ritelink și o conferință Online la zece cu Barrow, Forst și Kline, referitor la proiectul Dystar. Am și programul pentru după-amiază.

— De asta ne ocupăm mai târziu. Setează Ritelink pentru holo, aici, la fel și conferința. Trebuie să fiu liber de la prânz până la trei, așa că restul treburilor o să le rezolv de-aici azi. Poate și mâine.

— Am înțeles. Sunt sigură că Summerset se va bucura să vină acasă. Ne anunți și pe noi cum se simte?

— Da, sigur. Deși nu știu cât de bucuros o să fie când o să audă că va beneficia de îngrijire permanentă în următoarele câteva zile. O să mă ia în șuturi pentru asta, chiar dac-ar fi să-și rupă și celălalt picior.

— Păi, ar trebui să fii obișnuit cu asta. Zâmbi și întoarse capul. Bună dimineața, locotenente.

— Caro. Galahad sări din brațele lui Eve, să se frece de picioarele lui Roarke. Văzând costumul impecabil și părul frumos coafat al lui Caro, Eve își dădu seama că purta încă tricoul gri, larg, în care dormise. Ai început devreme azi.

— Nu și după ora din Frankfurt. Privi în jos, râse ușor văzând că pisica se apropie să-i adulmece imaginea și trece prin ea. Deci el este vinovatul. Se ghemui, lăsând capul în jos, în timp ce Galahad se holba la ea. Ditamai motanul, nu?

— Mănâncă cât un cal de curse, spuse Roarke. Caro, îți sunt recunoscător că ai venit la o oră atât de nepotrivită.

— Am încetat să mă mai uit la ceas de ani de zile, de când lucrez cu tine. Își îndreptă spatele. O să mă ocup eu de Tibbons. Toate cele bune lui Summerset.

— O să-i transmit.

— O zi bună, locotenente.

— Mda. Pa. Eve scutură din cap când hologramа dispăru. Arată vreodată altfel decât ca scoasă din cutie? Cu părul ciufulit, pete de cafea pe sacou?

— Nu-mi amintesc s-o fi văzut astfel.

— Puteam să fac pariu. Cum se va numi?

— Ce?

— Vehiculul. Vorbeați despre un vehicul, nu-i așa? Cu nemții ăia.

— Aha, da, încă ne gândim la asta. Cafea?

— Mda, răspunse ea, iar Roarke se îndreptă către AutoChef. Ai dormit vreun pic?

— Vreo două ore. Privi spre ea în timp ce lua ceștile. Ești cumva îngrijorată în privința mea? Ce frumos din partea ta.

— Ai multe pe cap. De fapt, așa a fost întotdeauna, adăugă ea, luând cafeaua. Doar că de obicei nu observ.

— Prefer să am multe de făcut, decât nimic. Se aplecă să o sărute. Iar tu?

— O grămadă de lucruri de făcut. Ascultă, o să încerc să trec pe-aici după-amiază. Ca să - nu știu - ca să vă ajut, dacă am cu ce.

Zâmbetul lui cald era mai grăitor decât o mie de mulțumiri.

— Vezi, te comporți ca o soție model.

— Gura!

A

— Îmi place, adăugă el, îmbrățișând-o. Mâine-poimâine te văd în bucătărie, făcând prăjituri.

— Mâine-poimâine o să mă vezi cum te iau în șuturi, după care tu vei avea nevoie de supraveghere medicală permanentă.

— Putem să ne jucăm de-a doctorul?

Eve ridică ceașca, zâmbind.

— N-am timp de fanteziile tale perverse. Vreau să înot puțin, înainte să plec. Îi ridică bărbia și îl sărută. Să dai de mâncare pisicii, mai adăugă, apoi ieși.

Pentru a economisi timp, Eve trecu s-o ia pe Peabody, apoi se îndreptară direct către laborator. Era mai ușor să scoată rezultatele de la regele laboratorului tehnic, nemernicul de Berenski în persoană.

Blocată în trafic, Eve se întoarse să-și studieze adjuncta. Obrajii îmbujorați și ochii strălucitori nu prea se potriveau cu uniforma impecabilă și cu bocancii greoi, negri.

— De ce zâmbești tot timpul? începe să mă enerveze.

— Serios? întrebă Peabody rânjind cu gura până la urechi. Cred că pot spune că am primit un telefon foarte plăcut în dimineața asta. Ceea ce este un eufemism pentru…

— Știu pentru ce. Iisuse! Eve se strecură printr-o breșă în trafic, apoi frână la milimetru, înainte să intre în bara de protecție a unui taxi rapid. Nu poți să-ți iei și mintea din pat, odată cu restul corpului?

— Dar chiar îi place acolo. Totul este cald și moale și…Prinse privirea furioasă a lui Eve și se uită inocent în tavan. Se pare că cineva s-a trezit cu fața la cearșaf în dimineața asta și n-a primit niciun telefon…

— Știi ceva, Peabody, atunci când ai început să ai relații sexuale regulate, dacă pot folosi acest termen pentru a descrie ceea ce se petrece între tine și McNab, m-am gândit că o să încetezi să vorbești tot timpul despre sex.

— Dar nu este plăcut să ai parte de surprize? Bine, văd că subiectul te indispune, mai bine vorbim despre altceva. Ce face Summerset?

— Nu sunt prost dispusă, mormăi Eve. Moșii care stau toată ziua în parc și se iau de copii sunt prost dispuși. Summerset este bine. Destul de bine încât să-l facă pe Roarke cu ou și cu oțet pentru că l-a internat în spital.

— Păi, Roarke ar trebui să fie obișnuit cu asta.

Eve respiră adânc.

— Prima persoană care mai spune așa ceva o să aibă de-a face cu mine.

— N-ar fi prima dată, să trăiți. Bănuiesc că nu este momentul ideal pentru a te anunța că eu și McNab ne gândim să ne mutăm împreună.

— Oh, Doamne. Ochiul meu! Disperată, Eve își apăsă pumnul peste ochiul care se zbătea. Nu când conduc.

— O să începem să căutăm o locuință, pentru că apartamentele noastre sunt prea mici. Peabody vorbea repede, vrând parcă să termine tot ce avea de spus înainte ca Eve să explodeze. Așa că mă gândeam, după ce se liniștesc apele la voi, poate găsești un moment să-l întrebi pe Roarke dacă are ceva liber în centru. Orice, la distanță de zece blocuri, să zicem, de secție, ar fi minunat.

/s.

— Îmi țiuie urechile. Nu aud nimic, pentru că am un zgomot ciudat în urechi.

— Dallas, spuse Peabody pe un ton plângăreț.

— Nu te uita așa la mine. *Nu se poate* să te uiți așa la mine. Ca un nenorocit de cocker spaniei. O să-l întreb, o să-l întreb. Dar, dacă ai ceva sfânt pe lumea asta, nu mai insista.

— Nu, să trăiți. Vă mulțumesc. Deși își strânse buzele, Peabody nu reuși să-și ascundă rânjetul încântat.

— Șterge zâmbetul ăla de pe față! Eve roti de volan și reuși să mai treacă de un bloc înainte să fie nevoită din nou să oprească. Poate că te-ar interesa, măcar puțin, să afli rezultatele muncii mele de investigație, desfășurate în timpul liber?

— Da, să trăiți. Sunt numai urechi, fără pic de țiuit.

— Diego Feliciano. Lucrează într-o unitate de alimentație, afacere de familie, se numește Hola. Pe Broadway, 125. Între City College și Columbia. O grămadă de studenți clienți. Diego este o fire întreprinzătoare și, susține el, a prins un credit suplimentar furnizând unora dintre studenți și profesorilor devotați ai acestora Zoner și Push, împreună cu burrito. A fost arestat de câteva ori, dar nu și condamnat pentru asta.

— Să înțeleg că o să mâncăm taco la prânz?

— Mi-ar plăcea un taco bun. Dă-mi-l pe Feeney pe legătura de comunicare. Vreau să știu ce au aflat cei de la Tehnic despre mesajul transmis lui Nadine.

— Au eliminat treizeci la sută dintre stații până la ora douăzeci și două, aseară, urmând să reia cercetările la Make The Scene la ora opt, în această dimineață. Se așteaptă să termine până la prânz.

— Și cum se face că adjunctul meu obține această informație înaintea mea?

— Păi…știi…discuții pe pernă. Vezi, sexul, în acest caz, este un avantaj pentru tine. McNab zice că ar termina mai repede, însă la cluburile de date ca acesta, unitățile sunt foarte aglomerate. Dar se ocupă cu prioritate de asta.

Își drese vocea și, văzând că Eve nu comentează în niciun fel, întrebă:

— Să-l mai sun pe căpitanul Feeney?

— Oh, și Feeney și eu suntem în plus în momentul ăsta. Tu și McCiocănitoare ne puteți informa oricând considerați că este necesar să aflăm ceva.

— McCiocănitoare, pufni Peabody. E bună. O s-o folosesc și eu.

— Sunt încântată să vă pot ajuta. Îi aruncă lui Peabody o privire prietenoasă. Poate că-mi pierd timpul ducându-mă la laborator. N-ai avut o relație și cu Dickie?

— Scârbos!

— Atunci mi-am redobândit, măcar parțial, încrederea în tine.

Dickie Berenski purta un halat alb peste o cămașă galbenă cu picățele albastre. Părul lui negru, rar, era dat pe spate, peste capul în formă de ou. Privea concentrat la unul dintre numeroasele ecrane care îl înconjurau, în timp ce molfăia o bucată de gogoașă cu gem de căpșuni.

Dădu din cap spre Eve, văzând-o că intră.

— În sfârșit, pune piciorul din nou în bârlogul meu. Pur și simplu nu poți să stai departe de mine, nu-i așa, raza mea de soare?

— A trebuit să mă vaccinez întâi. Scuipă ce știi.

— N-ai de gând să mă întrebi cum am obținut această piele minunat bronzată?

— Nu. Rachel Howard, Dickie.

— Abia m-am întors, acum două zile, dintr-un superb concediu de o săptămână la The Swingers' Palace, o stațiune elegantă pentru nudiști de pe Vegas II.

— Vrei să spui că te-ai plimbat în libertate, fără nimic care să-ți ascundă corpul și n-a murit, nici n-a înnebunit nimeni?

— Hei, hainele astea ascund un corp frumos. Oricând vrei să verifici…

— Oprește-te acum până nu e prea târziu. Spune-mi despre Rachel, Dickie.

— Muncă, muncă și iar muncă. Scuturând din cap, se răsuci pe scaun către alt ecran. Morris ți-a dat estimarea privind ora morții, cauza, bla-bla. Opiacee în sistem, ultima masă, n-a existat contact sexual. Copila era pură ca cristalul. Am obținut câteva mostre de fibre de pe haine și pantofi.

Își mișcă degetele lungi, ca de păianjen, pe tastatură, până apăru o imagine.

— De pe tălpile pantofilor am obținut fibre de covor. Covor de mașină. Am încercat să găsesc marca. Problema este că e foarte comun. Găsești tipul și culoarea astea în foarte multe vehicule. În general camionete, SUV, mașini fabricate între '52 și '57. Cele mai noi au fost actualizate, dar încă poți cumpăra tipul ăsta de covor, pentru a înlocui unul vechi. Vezi, e un amestec de maro, bej și negru.

Îi arătă cu degetul pe ecran, spre imaginea mărită a fibrei, care arăta ca franjurii unei funii rupte.

— Seamănă cu culoarea balegii. Dacă găsești covorul, putem face identificarea, dar altfel nu te ajută cu nimic.

— Dă-mi ceva mai bun de-atât.

— Puțină răbdare, puțin respect. Își îndesă în gură restul gogoșii, vorbind cu gura plină. Fibrele de haine provin de la scaunul pe care a așezat-o. Culorile se potrivesc cu imaginea pe care a fotografiat-o și, din nou, este un material banal de tapițerie. Tipul nostru nu cheltuiește prea mult pe mașină sau mobilier, dacă astea sunt reprezentative. Dar…

Trecu la altă imagine.

— Nu se zgârcește când e vorba de înfrumusețare. Uite, astea sunt fotografiile făcute înainte. Și fotografia post-mortem. A machiat-o pentru portret.

— Mda, asta știam deja.

— Niciunul dintre produsele utilizate nu corespunde cu ce avea ea acasă. De fapt, se vede și din instantanee, nu folosea prea mult farduri. N-avea nevoie. Arăta bine. Însă el a perfecționat. Mostrele luate de pe cadavru simt produse de înfrumusețare de top. Din cele utilizate de modele și de actori. Marca asta de ruj - denumirea comercială este Barrymore, nuanța First Blush? Se vinde en-detail la prețul de 150 de dolari.

— O să am nevoie de o listă a tuturor produselor.

— Da, da. Îi aruncă un disc. Și am mai găsit un amănunt interesant. Urme de bandaj adeziv NuSkin pe piept.

— Da, mi-a zis și Morris.

— Tipul fără preparate medicamentoase. I-a bandajat rana, dar nu avea sens să folosească vreun medicament, doar era moartă. Însă n-a vrut să sângereze pe cămașă. Afișă o imagine prim-plan a rănii. În cămașa pe care o purta nu există nicio gaură în dreptul rănii. Nu a înjunghiat-o prin cămașă sau prin sutien.

— Întâi a dezbrăcat-o, murmură Eve. Poate că nu i le-a dat jos, poate doar le-a descheiat. Apoi a înjunghiat-o. A aplicat bandajul pentru a opri sângerarea, ca să nu murdărească hainele înainte de a o fotografia. I-a încheiat din nou nasturii, apoi a așezat-o în poziția dorită. Dar, când a terminat, i-a scos bandajul. De ce?

Începu să se plimbe, gândindu-se.

— Pentru că terminase. Acum nu mai era decât gunoi. Poate că s-a temut să nu-i rămână amprentele pe bandaj sau că acesta ar putea oferi indicii care să ne conducă la el. Sau poate că nu-i pasă de asta, l-o fi păstrat ca amintire. Eve își trecu o mână prin păr.

— Am văzut oameni și mai nebuni, comentă Dickie.

— Da, se poate întotdeauna mai rău.

— Trina ar fi o sursă bună de produse de înfrumusețare, spuse Peabody când se întorceau spre mașină. Știe toți furnizorii locali și online.

— Mda. Eve se gândise deja la asta. Și la ce s-ar fi întâmplat dacă lua legătura cu ea. Însemna că va fi prinsă în capcană, obligată să participe la o ședință oribilă, sadică, implicând tunsoare și tratamente faciale și corporale.

Se cutremură.

— Tu vorbești cu ea.

— Lașo!

— Exact. Vrei să beneficiezi de ceva?

Peabody studie părul lui Eve.

— Nu ar strica să-ți mai tai vârfurile.

— Nici ție nu ți-ar strica una după ceafa.

Peabody dădu din umeri.

— Ziceam și eu.

— Ia legătura cu ea când ajungi în biroul tău. Nu vreau să fiu prin preajmă. Dacă întreabă de mine, spune-i că desfășor o

investigație ultrasecretă pe altă planetă. Pot lipsi câteva săptămâni. Ba nu, câțiva ani.

— Am reținut. Între timp?

— Diego.

— Încă nu e ora prânzului.

— Poți mânca burrito și la micul dejun.

Însă Peabody știa că avea să i se facă foame la cinci minute după ce vor intra în cantină. Mirosea minunat. Foarte condimentat și exotic. Copiii se înghesuiau pentru masa de dimineață, așezați la mese de patru persoane sau în separeuri, pălăvrăgind, în timp ce personalul se mișca peste tot eficient, umplând căni cu diferite tipuri de cafea.

Diego nu lucra în tura de dimineață, le spuse una dintre chelnerițe. Nimeni nu-l vedea până la prânz, când își făcea apariția din apartamentul lui, situat deasupra cantinei.

— Lucrează în turele de prânz și cină, spuse Eve pe când se îndreptau spre apartament. Bacșișuri mai mari, locul mai animat. Normal, când șeful este unchiul lui. Peabody, vezi dacă are vreun vehicul înmatriculat pe numele lui. Apoi verifică-l și pe unchiul lui, și mașina de serviciu.

— Imediat.

Peabody începu căutările, iar Eve ciocăni la ușă. Nu primi niciun răspuns, așa că bătu cu pumnul. După câteva clipe, se auzi un torent furios de cuvinte în spaniolă. După ton, păreau să fie înjurături. Bătu din nou, ridicând insigna în dreptul vizorului.

— Deschide, Diego.

— Nimic pe numele lui, spuse încet Peabody. Unchiul are un sedan, ultimul model, și o camionetă de serviciu.

Tăcu atunci când Diego deschise ușa, cu ochii ațintiți asupra pijamalei de un albastru țipător.

McNab, își spuse ea, ar înota în ea.

— Despre ce e vorba? Ochii lui erau întunecați, somnoroși, iar atitudinea tupeistă. O măsură pe Eve din cap până-n picioare, apoi zâmbi lasciv, ridicând un deget, pentru a-l plimba peste gropița din bărbie.

— Întrebări. Vrei să ți le pun aici sau înăuntru?

El dădu din umeri, apoi le invită să intre cu un gest larg, care se voia curtenitor.

— Doamnele sunt oricând bine-venite în casa mea. Cafea?

— Nu. Alaltăieri noapte. Știi procedura.

— Poftim?

— Unde ai fost alaltăieri noapte, Diego? Cu cine și ce ai făcut?

Privi în jur în timp ce vorbea. O cameră mică, mobilată în stilul zeu-sexy, combinație de negru cu roșu. Mult prea cald, năpădită de un miros pătrunzător de mosc.

— Am fost cu o doamnă, desigur. Le zâmbi, arătându-și dinții perfecți. Și am făcut dragoste, încet și dulce, toată noaptea.

— Doamna are și un nume?

Își plecă genele lungi.

— Sunt un gentleman, nu pot spune.

— Atunci îți dau eu un nume. Rachel Howard.

Diego continuă să zâmbească și ridică mâinile a neputință.

Eve îi făcu semn lui Peabody și luă fotografia lui Rachel, ținând-o în dreptul lui.

— Acum îți amintești?

— A, da. Rachel cea frumușică, de la dans. Am avut o scurtă și frumoasă aventură, dar a trebuit să-i pun capăt. Își așează mâna pe inimă cu un gest dramatic, scoțând în evidență inelul pe care-l purta pe degetul mic. Voia prea mult de la mine. Eu trebuie să mă ofer tuturor femeilor, nu uneia singure.

— Tu ai pus capăt relației? înjunghiind-o și aruncând-o în tomberon?

Zâmbetul obraznic îi dispăru de pe față, înlocuit de o expresie de teamă.

— Ce înseamnă asta?

— A fost ucisă alaltăieri noapte. Se spune că o hărțuiai, Diego.

— Nu. În niciun caz. Accentul spaniol dispăru, înlocuit de unul newyorkez pur. Am dansat împreună de câteva ori, asta-i tot, într-un club de date unde vin de obicei studenți de colegiu. M-am dat la ea, de acord, dar asta nu-i o crimă.

— Te-ai dus la ea la serviciu.

— Și ce? Ce dracu' contează? Am încercat, asta-i tot.

— Și cum e cu scurta și frumoasa poveste de dragoste?

Acum se așezase, arătând puțin bolnav.

— N-am ajuns niciodată la asta. Am invitat-o la cină, am făcut-o să se simtă bine, apoi mi-a dat papucii. Asta m-a stârnit, așa că am insistat. M-am gândit că se joacă cu mine, că voia să insist.

— Acum îmi spui numele femeii?

— Nu-l știu. Iisuse! Am trecut din club în club, m-am lipit de o fată și am fost la ea. Pe East Side. La dracu'. Second

Avenue. Halley, Heather, Hester. Habar n-am. O fatucă blondă care voia să facă sex.

— Va trebui să fii mai precis.

— Uite ce e. Își luă capul în mâini o clipă, trecându-și mâinile prin păr. Eram drogați, bine? Am luat Zoner, puțin Erotica. Ne-am dus la ea. Second, știu că era Second, aproape de o stație de metrou, pentru că am venit cu metroul de-acolo pe la trei, poate patru dimineața. A fost doar o aventură de-o noapte. Cine le dă atenție?

Eve dădu din cap către pozele cu femei goale sau foarte sumar îmbrăcate care îi decorau pereții.

— Îți place să faci fotografii, Diego?

— Ce? Le descarc de pe net și le înrămez. Îmi place să mă uit la femei, și ce-i cu asta? Nu înseamnă că le omor.

— Scârbos, comentă Peabody pe când se întorceau la mașină.

— Da, ceea ce poate fi neplăcut, dar nu este o infracțiune. O să verificăm mașinile unchiului, să vedem dacă se potrivesc materialele textile. Dar nu-l văd pe el plănuind totul. Poate să-i dea în cap, într-un moment de furie, dar să însceneze toate astea? E un găinar. Ar fi în stare să-i administreze opiacee, s-a întâlnit cu victima, a avut motiv să fie furios pe ea, frecventează clubul de unde a fost transmis mesajul și are acces la un vehicul care corespunde tipului general pe care suspectul l-a folosit pentru transport. Îl vom păstra pe lista suspecților.

— Și-acum?

— Acum mergem la cumpărături.

— Te-ai lovit la cap recent?

— Aparate foto, Peabody. O să ne uităm la aparate foto.

Cu o noapte înainte studiase o listă a celor mai buni furnizori de aparate de fotografiat și materiale fotografice din oraș. Cel pe care-l căuta se considera un profesionist, poate chiar un artist, era mândru de munca sa. Pentru Eve, asta însemna că era mândru și de echipamentele pe care le folosea.

Un bun investigator trebuie să cunoască arma crimei. Un aparat de fotografiat o ucisese pe Rachel, în aceeași măsură ca și cuțitul care-i străpunsese inima.

Intră la Image Makers (Creatorii de imagini) pe strada 5.

Totul arată profesionist, își spuse ea, măsurând din priviri rafturile și tejghelele. Bine organizat. În afară de produse, mai existau două ecrane cât peretele pe care se succedau diferite fotografii, toate în culori puternice, artistice.

Un bărbat scund, brunet, purtând o cămașă albă se grăbi s-o întâmpine.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Depinde. Își trase haina pentru a-i arăta insigna pe care o atașase la curea. Am câteva întrebări.

— Iisuse, am plătit amenzile de circulație. Am și chitanță.

— Mă bucur să aflu asta. Dar nu acesta este motivul prezenței mele aici. Am câteva întrebări despre aparatele de fotografiat. Despre fotografii, despre arta imaginii. Scoase un instantaneu cu Rachel la muncă. Ce crezi despre asta?

Bărbatul luă fotografia cu vârful degetelor, de colțuri. Apoi intră în panică.

— Am văzut asta. La știri. Este fata care a fost găsită în centru. Ce păcat. Mare, mare păcat.

— Da, așa este. Dar fotografia? Este bună? Din punct de vedere artistic.

— Eu vând aparatură. Nu știu nimic despre artă. Are rezoluție bună.

Se întoarse în grabă, făcând semn unei femei din spatele tejghelei.

— Nella. Ia uită-te la asta.

Femeia era slabă ca un băț, cu părul roz strâns în vârful creștetului, căzându-i în inele pe spate. Sub claia de păr, fața ei era un triunghi alb ca hârtia, înviorat de ochi și de buzele rujate cu un roz strident.

Studie fotografia, apoi pe Eve.

— Este fata moartă. Vocea ei avea accentul nazal din Queens. Am văzut-o la știri. Nebunul care a omorât-o a făcut poza?

— Asta-i teoria. Cum e nebunul, din punct de vedere profesionist?

Nella lăsă fotografia pe tejghea, studiind-o. O ridică în lumină, o lăsă din nou jos, apoi o privi cu o lupă.

— Bună. Profesionist sau amator talentat. Rezoluția este excelentă - textura bună, la fel lumina, umbrele, unghiurile. Dezvăluie o legătură cu subiectul.

— Cum adică, o legătură?

Nella deschise un sertar de unde scoase un pachet de gumă. Continuă să studieze imaginea, în timp ce desfăcea o gumă.

— Nu este unul care fotografiază ocazional câinele sau nenorocitul de Mare Canion. Imaginea asta ilustrează afecțiunea și înțelegerea față de subiect. Îi apreciază personalitatea. Este un portret instantaneu bun, făcut cu un ochi exersat și o mână sigură.

— Ce fel de aparat a folosit?

— Cine crezi că sunt? Sherlock Holmes? Râse de propria glumă apoi își îndesă guma în gură.

— Ce ai folosi, dacă ai vrea să fotografiezi un subiect fără să știe?

— Bomaze 6000 sau Rizeri 5M, dacă ai o căruță de bani. Hiserman DigiKing, dacă n-ai. Trase din raft un aparat foto cât palma. Acesta este Rizeri. Ultimul model de buzunar. Dacă vrei instantanee, îți trebuie un aparat mic. Dar dacă te interesează arta, probabil că nu alegi dimensiuni minuscule, așa că, dacă te pricepi cât de cât, optezi pentru, asta alegi. Se poate conecta la orice computer.

— Câte astfel de aparate vindeți pe lună?

— La dracu', poate vindem o duzină pe an. Partea bună este că sunt aproape indestructibile. Și tot asta-i și partea proastă. Dacă-ți cumperi imul, îl ai pe viață, dacă nu vrei să-l actualizezi. Și asta-i problema, n-ai unde să-l actualizezi.

— Ai o listă cu clienți pentru cele trei modele pe care le-ai menționat?

Crezi că perversul l-a cumpărat de-aici?

— Trebuie să încep de undeva.

— O să verificăm cele trei mărci, îi spuse Eve lui Peabody când ieșiră. Începe oriunde în oraș, vezi dacă apare ceva. O să fac un calcul al probabilităților, dar aș paria pe cele mai bune echipamente. Dacă combinăm rezultatele astea cu produsele cosmetice, poate că avem noroc și se leagă ceva.

— Și dacă a închiriat echipamentele?

— Nu-mi distruge teoria. Se sprijini de mașină înainte de a deschide portiera. Mda, m-am gândit și eu la asta, dar trebuie să verificăm întâi varianta că le-a cumpărat. Câți fotografi profesioniști crezi că sunt în oraș?

— Asta e o întrebare cu variante de răspuns?

— Vom afla. O să începem cu cele patru sectoare. Scena crimei, locuința victimei, colegiul, clubul de date. Trebuia să o vadă întâi pentru a o alege. Cu siguranță și ea îl cunoștea, măcar din vedere, altfel nu ar fi plecat cu el. După ce clarificăm asta, ne întoarcem la interviuri. Cei care au cunoscut-o, profesorii, colegii. Fotografi, artiști în domeniul prelucrării imaginii.

Linia de comunicare de urgență bâzâi pe când intra în trafic, iar pe ecran apăru mutra drăguță a lui McNab.

Își legase la spate părul lung și blond, pentru a etala un trio de cercei din argint.

— Locotenente…ofițer. V-am sunat. Dacă vreți să treceți pe-aici și să…hmmm…eu…

— Discutăm la secție, i-o tăie Eve. Transmisia către Nadine s-a făcut la unu și douăzeci cu întârziere. Verifică discul de securitate. Vreau să văd cine a utilizat acea stație la ora respectivă. Vreau identitatea respectivei persoane imediat. Sunt pe drum.

— Da, să trăiți. Dar s-ar putea să mai dureze…

— La ora unsprezece avem ședință pentru a discuta situația de fapt. Chiar acum rezerv sala de conferințe. Aruncă o privire spre Peabody, care, ascultătoare, scoase aparatul de emisie-recepție

pentru a face rezervarea. Să fii acolo, cu datele. Așteptă o clipă. Ai lucrat rapid, detectiv.

Figura lui se lumină puțin înainte ca Eve să întrerupă convorbirea.

— Sala de conferințe A, locotenente, spuse Peabody.

— Bun. Contactează-l pe Feeney și cere-i să ni se alăture.

Avea timp destul pentru a-și organiza propriile constatări, a verifica probabilitățile și a studia atât rapoartele de laborator, cât și pe cele de la Tehnic, înainte de a-și finaliza propriul raport. Apoi sentimentul de vinovăție o împinse să o contacteze pe Nadine.

— Am vrut să te pun la curent, dar mare lucru nu prea pot să-ți spun.

— Adică nu *vrei* să-mi spui, o corectă Nadine.

— Nu pot sau nu vreau. Am câteva ipoteze la care lucrez și o pistă pe care aș vrea să o analizez mai în detaliu.

— Ce pistă?

— Dacă se confirmă ceva, o să-ți comunic. Ai cuvântul meu. Nu încerc să te țin la distanță, pur și simplu nu am ce să-ți ofer.

— Întotdeauna există ceva. Dă-mi ceva.

Eve ezită, apoi respiră adânc.

— Poți declara că o sursă de la secția centrală de poliție a confirmat faptul că nu a existat vreo agresiune sexuală, iar investigatorii consideră că victima îl cunoștea pe ucigaș. Detectivul direct responsabil de anchetă nu este disponibil pentru declarații.

— Aha! Vezi, întotdeauna există ceva. Corpul a fost trimis familiei?

— Medicul legist va permite mâine familiei să ia corpul. Trebuie să plec, Nadine. Am o ședință.

— Încă ceva. Ești dispusă să confirmi că detectivul principal și echipa de anchetă consideră că ucigașul lui Rachel va omorî din nou?

— Nu. Nu e cazul să joci cartea asta, Nadine. Nu atâta vreme cât nu ai dovezi.

Întrerupse transmisia și își masă fața. Pentru că, își continuă ideea în gând, vor apărea dovezi, destul de curând.

Ajunse prima în sala de conferințe, astfel încât se instală comod, își scoase carnetul și începu să scrie și să revizuiască.

Imagini, tinerețe, puritate, portret, lumină.

Lumina ei era pură.

Virginitate?

Cum naiba putea ucigașul să știe așa ceva?

Oare fusese un apropiat al ei? Poate un iubit? Consilier, o persoană cu autoritate?

În cine avea Rachel încredere? se întrebă Eve, amintindu-și de figura ei frumoasă, zâmbitoare.

În oricine.

Oare ea avusese vreodată încredere completă în oameni? Nu prea. Însă, din nou, nu provenea dintr-un cămin frumos, stabil, cu părinți drăguți, buni și cu o surioară cochetă. În viața lui Rachel, totul fusese *normal*. Până în ultimele ore. Familie, prieteni, școală, o slujbă cu jumătate de normă, vecini.

La vârsta lui Rachel, Eve absolvise Academia și purta uniforma de polițist. Deja văzuse moartea cu ochii. Deja provocase moartea.

Și nu mai era virgină, de când avea abia șase ani. Sau șapte? Câți ani avea oare când tatăl ei o violase prima dată?

Ce mai conta? Cu siguranță, lumina ei nu fusese niciodată pură.

Asta o atrăsese la ea. Asta voise de la ea. Simplitatea și inocența ei. Pentru asta o omorâse.

A *m*

Îl privi pe McNab în timp ce intra, cărând unitatea masivă de la clubul de date.

Nu se putu abține să nu-i verifice ritmul de mers. Cu o lună în urmă fusese rănit într-un eveniment violent și trecuseră câteva zile tensionate până când începuse să-și simtă din nou partea stângă a corpului.

Nu era complet refăcut, își spuse Eve, dar nici nu șchiopăta, nu își târa pașii. Iar mușchii bine conturați ai brațelor se încordau în mod egal, în efortul de a căra unitatea.

— Scuze, locotenente. Respira ceva mai greu, iar obrajii îi erau deja îmbujorați de la efort. Durează un minut până instalez totul.

Purta pantaloni de vară, de culoarea ierbii, cu o bluză în dungi verzi și albe. Vesta de deasupra era de un roz-aprins, ca și sandalele.

Rachel purtase jeanși și o cămașă albastră. Pantofi din pânză. Doi armăsari micuți, din argint, în urechi.

Victimă și polițist, își spuse ea, parcă ar veni de pe două planete diferite.

Deci, de ce ar frecventa o fată tânără, conservatoare, un club de date? Nu era vreo ciudată sau vreo tocilară, nici dornică de aventuri. Ce anume o atrăgea?

— McNab, frecventezi cluburi de date în timpul liber?

— Nu, nu prea. Orașul plictiselii. Când eram mic, abia sosit în oraș, mai mergeam. Îmi imaginam că o să mă distrez, că o să găsesc fuste care vor fi impresionate de abilitățile mele magice când e vorba de calculator.

— Și, le-ai găsit? Distracție și fuste?

— Sigur. Rânji scurt, răutăcios. Asta înainte de era Ei.

— Ce căuta ea acolo, McNab?

— Ha? Peabody?

— Rachel. Îi împinse fotografia fetei. Ce căuta ea în clubul acela?

McNab își înclină capul pentru a studia imaginea.

— Este o atracție majoră pentru studenți, mai ales pentru cei care nu au vârsta legală pentru a consuma alcool. Poți intra acolo și

pretinde că ești adult. Băuturi fără alcool, cu nume răsunătoare, muzică tare. Ai computere la dispoziție, pentru teme, poți face o pauză, dai un tur pe ringul de dans, discuți despre cursuri, flirtezi. Orice. Este, cum să-ți explic, un fel de punte care marchează trecerea de la copilărie la maturitate. De aceea nu vezi prea mulți peste treizeci de ani în astfel de locuri.

— Bun. Am înțeles. Se ridică, ducându-se să-și ia cafea, pe când Peabody intra în grabă, precedându-l cu câțiva pași pe Feeney.

— Se pare că s-a adunat toată trupa. Feeney se așează la masă. Hei, copile, ce-ai zice să-mi dai și mie din porcăria aia?

Eve mai luă o cană. Copile, se gândi ea. Feeney era singurul care o numise vreodată așa. Ciudat, acum observa pentru prima dată acest lucru.

Dacă exista o punte de trecere pentru ea, își spuse Eve, Feeney fusese acea punte.

Puse cana de cafea pe masă, în fața lui.

— În regulă, asta am eu.

După ce îi informă pe scurt despre constatările ei, făcu un semn spre McNab.

— E rândul tău, deșteptule.

— Mesajul a fost transmis de la această unitate către stația lui Nadine Furst, la 75. Avem momentul marcat de computerul lui Nadine, corelat cu informațiile de pe unitatea asta. Când am revizuit discul de securitate pentru perioada în chestiune, am văzut…o grămadă de jocuri de lumini, corpuri, aglomerație. Pe ecran, comandă el. Unitatea este…

o clipă. Scormoni în mai multe buzunare până găsi indicatorul cu laser. Aici. Încercui o porțiune de ecran. Este blocat de oameni care se mișcă prin jur, în sus și-n jos, mulțime. Aici avem o scurtă imagine a operatorului. Prim-plan, afișează imaginea mărită. N-a durat prea mult, am eliminat spectacolul de lumini, am mărit.

— Femeie. Calmă, Eve se ridică pentru a se apropia de ecran. Cel mult douăzeci de ani, amestec rasial. Are cincizeci de kilograme cu rucsacul de campanie în spate și bocanci. În niciun caz nu a omorât-o fata asta, n-avea cum s-o ridice și s-o bage în tomberon. E cât o scobitoare!

— Dependentă de date, spuse McNab.

— Ce?

— Dependentă de date. Din date trăiesc. Nu se satură de computer. Unii se înghesuie într-o încăpere micuță și practic nu au contact real cu vreo ființă umană. Totul se reduce la computer. Altora le place să fie înconjurați de oameni. Mai fac un ban trimițând și preluând mesaje sau întocmind lucrări - rapoarte de afaceri, eseuri pentru școală, orice. Orice le oferă un pretext pentru a folosi date.

— Ca maniacii de la Tehnic, comentă Eve.

— Hei! însă Feeney abia își ascundea zâmbetul. Dependenții de date au foarte rar o slujbă. Sau nu pe termen lung. Bătu darabana pe masă, urmărind ecranul. Da, uite. Vezi, chelnerița a lăsat un teanc de discuri. Probabil că și chelnerița, poate chiar și clubul, ia partea leului din tariful perceput de dj pentru fiecare transmisie.

— Nu este ilegal, adăugă McNab. E ca și cum ți-aș spune ție, Dallas, să trimiți mesajele astea pentru mine, fiindcă unitatea mea s-a stricat, sau sunt presat de timp. Apoi ți-aș da zece dolari pentru efort.

— Sau, dacă ești traficant de produse ilegale, de exemplu, lași discurile unei asemenea persoane; transmisiile sunt efectuate din locuri diferite, și nimeni nu te poate identifica pe tine.

McNab dădu din umeri.

— Da, așa este. Dar cine are încredere în ei când este vorba despre afaceri serioase?

Eve șuieră.

— Criminalul nostru. Vreau identitatea ei. Tot va trebui să stăm de vorbă. Peabody, sună la clubul de date, vezi dacă cineva ne poate indica numele dj-ului lor. Se uită la ce trimite?

— Uneori fac asta, li se pare distractiv, spuse Feeney. Au posibilitatea de acces la viața sau gândurile altora, fără să aibă de-a face cu ei.

— Asta mi-ar conveni și mie, bombăni Eve.

— Poți bloca datele celui care trimite mesajul, adăugă McNab. Dacă vrei să păstrezi discreția. Totuși, un dj bun poate trece de blocaj. Însă ea nu face asta. Trece prea repede prin teancul de discuri.

— Ce se întâmplă cu discurile când termină?

— Chelnerița le ia și îi aduce altele, dacă mai sunt. Cele cu care a terminat se întorc la bar sau la o anumită masă, specificată. Dacă dorești, poți să le iei înapoi, dacă nu, clubul le reciclează. Trebuie etichetate, adăugă el. Dacă vrei să ți se ofere sau înregistreze date, solicitarea este specificată pe disc, iar acesta este trimis în altă parte. Tariful este mai mare pentru asta. Dar ea doar trimite date acum.

— Criminalul ar fi putut să apară oricând și Să lase discul. Mai stătea puțin, comanda ceva de băut, se asigura că datele lui sunt trimise. Avea tot timpul. Are grijă să fie în mijlocul mulțimii, astfel încât să nu apară pe înregistrarea de securitate. O băutură; un dans - poate chiar se uită în jur să-și aleagă următoarea victimă, apoi își ia discul și pleacă. Se duce acasă, doarme liniștit. Fac pariu că a dormit neîntors. Și se uită la televizor, ca să audă despre fapta lui minunată, a doua zi, la cafea.

— Pentru el a fost ușor, conveni Feeney. Totul a mers ca pe roate. Cred că abia așteaptă să repete figura.

— Vom verifica aparate foto, produse cosmetice și fotografi, în cele trei sectoare. Verificați orice discuri lăsate în urmă care nu au fost reciclate, poate că l-a lăsat acolo. McNab, tu te ocupi de fată. Măcar vorbești pe limba ei.

— S-a făcut.

— Eu mă întorc la colegiu, o să văd cum e cursul de arta imaginii, încerc să refac ultimele ei ore de viață. Apoi trebuie să îmi iau liber o oră. Peabody, lucrezi cu Feeney.

Eve luă fotografiile. Nu era încă pregătită să le afișeze pe panoul victimelor.

— Mă întorc la două.

6

Pentru Rachel ar fi fost altfel, își spuse Eve, stând în spatele laboratorului de arta imaginii, urmărind seminarul. Ea participase la curs seara, și fuseseră mai puțini studenți. Totuși, Rachel ar fi stat în fața unei stații, ca mulți dintre tinerii aceștia, cizelând, definind, ajustând, admirând imaginile pe care le transferase din realitate pe peliculă, din aparat pe ecran.

Oare ce fusese în mintea ei în timpul ultimului curs? Se concentrase asupra lucrului sau se gândise cum va petrece noaptea cu prietenele? O ascultase pe profesoara Browning, ca unii dintre studenții din fața ei? Sau se concentrase asupra temei la care lucra, asupra propriei lumi?

Poate că flirtase cu unul dintre băieții lângă care stătea. Putea vedea și acum unii dintre studenți flirtând - limbajul trupului, contactul privirilor, o șoaptă ocazională, dansul cuplurilor.

Îi plăcea să iasă, îi plăcea să danseze. Se bucura de viață, de tinerețe. Și nu va îmbătrâni niciodată, nici măcar cu o zi.

Ascultă în timp ce Browning recapitula datele problemei, evidenția temele și se asigură că o văzuse când studenții începură să iasă.

Ieșeau doi câte doi, sau pe grupuri, câțiva singuratici croindu-și drum printre găști. La fel se petreceau lucrurile și pe vremea când era ea la școală.

Doamne, cât urâse școala.

Fusese o singuratică, așa preferase. N-avea niciun sens să se apropie de cineva, își spuse acum. Doar trebuia să trec prin școală, până când reușeam să ies din sistem și să fac propriile alegeri.

Iar alegerea ei fusese Academia. Departamentul. Și alt sistem.

— Locotenent Dallas, o salută Browning.

Își aranjase părul, îl prinsese la spate, cu câteva agrafe, dar tot atrăgea privirea. Nu corespundea deloc cu imaginea pe care o avea Eve despre o profesoară de colegiu.

— Aveți vești? întrebă ea. Noutăți despre Rachel?

— Investigația este în derulare, spuse Eve. Am câteva întrebări. La ce ar fi lucrat Rachel aici?

— O clipă. Leeanne scoase o agendă. Curs introductiv, primul semestru. Avem câțiva studenți la fără frecvență, ca Rachel, și mulți la zi, care trag tare în sesiunea de vară, continuă ea, frunzărind agenda. Nu chiar atât de mulți ca în semestrele de toamnă și primăvară, dar…A, da, fețe. Portrete în oraș. Relația dintre imagine și creatorul ei.

— Aveți lucrări recente de-ale ei?

— Da, ar trebui să am câteva mostre și teme finalizate în fișierele mele. O clipă.

Se duse la calculator, tastă o parolă și o serie de comenzi.

— După cum spuneam, Rachel era foarte conștiincioasă. Mai mult, îi plăcea cursul. Pentru ea nu era doar unul de umplutură, își trata cu seriozitate temele, nu participa doar ca să obțină o notă. Am găsit, uite.

Făcu un pas înapoi, pentru a-i permite lui Eve să vadă ecranul.

— Remke. Este tipul care are magazinul de delicatese peste drum de 24/7, unde lucra ea.

— Se poate vedea că a surprins o anumită duritate a personajului, după înclinarea capului, după modul în care a evidențiat bărbia proeminentă. Parcă e un buldog.

Eve își aminti cum îl tratase pe angajatul de la salubritate.

— Dar are o bunătate în priviri pe care a surprins-o, de asemenea. Și mai e și încadrarea, regizarea imaginii, dâra de transpirație de pe fața lui și senzația de răcoare sugerată de cutiile de salată din frigiderul din spatele Iui, pentru contrast și localizare. Este un portret bun. Mai sunt câteva, dar acesta este cel mai bun.

— Aș dori o copie după toate imaginile pe care le-a predat.

— Sigur. Computer, copiază și printează toate documentele imagini din fișierul de lucrări ale lui Rachel Howard. Se întoarse spre Eve, în timp ce computerul lucra. Nu înțeleg în ce măsură vă vor ajuta să prindeți ucigașul.

— Mă interesează ce a văzut și ea, poate astfel voi descoperi ce a văzut și ucigașul ei. Majoritatea studenților care au plecat de la curs aveau genți. Sau mape.

— Educația impune multe bagaje. Un student are nevoie de un caiet de notițe, un minicomputer, discuri, probabil un dispozitiv de înregistrare și, pentru acest curs, de un aparat de fotografiat. Lăsând la o parte fleacurile, fardurile, răcoritoarele, dispozitivele de comunicare, temele de predat, obiectele personale pe care le tot târăsc prin campus.

— Ce fel de geantă avea Rachel?

Browning clipi, privind în gol.

— Nu știu. Îmi pare rău, nu cred că am observat.

— Dar avea una cu ea?

— Păi, toți au. Browning se aplecă peste masă, luând o servietă mare. Până și eu.

Ucigașul îi păstrase geanta sau o aruncase, hotărî Eve. Dar nu lângă cadavru. De ce? La ce îi folosea?

Mergând pe hol, își luă și ea notițe, cum făcuse poate și Rachel.

Probabil că în noaptea aceea erau mult mai puțini oameni pe-acolo. Doar câțiva rătăciți, care ieșiseră de la cursurile de seară, într-o seară de vară, se gândi Eve. Campusul nu este atât de aglomerat.

Ieșise cu un grup. Râdeau, vorbeau. Hai să mergem la o pizza, la o bere, la o cafea.

Ea refuză. Se duce la cămin, la niște prietene. Ne vedem mai târziu.

Eve ieși din clădire, cum făcuse și Rachel, ezită o clipă pe scări, cum își imagina că făcuse și Rachel. Apoi coborî și o luă spre stânga.

Poate că fuseseră alți câțiva studenți care o luaseră pe același drum în seara aceea, îndreptându-se către cămin sau către mijloacele de transport în comun. Probabil că zona era destul de liniștită. Zgomotul străzii, al traficului se estompase, majoritatea studenților erau ori în camere, ori în cluburi sau cafenele.

Alții se duceau spre casă sau spre camera cuiva, în campus. Îndreptându-se spre metrou, spre stația de autobuz, spre parcare. Studenți mai mari, care hotărâseră să-și extindă orizontul, urmând cursuri la seral.

Oricine putea bântui prin campus. Rachel nu și-ar fi făcut probleme din pricina securității zonei. Era o fată de oraș, așa că probabil considera campusul drept raiul pe pământ.

Oare mersese în urma ei? Traversase zona deschisă dintre clădiri? Sau se îndreptase direct spre ea?

Se opri, apreciind distanța dintre cămin, parcare, clădiri. O așteptase, hotărî Eve. De ce să riște să fie văzut cu ea, dacă putea evita asta? Deci, o urmărise și așteptase ca Rachel să se întoarcă, să pornească pe alee, spre cămin. Mai avea cam cinci minute de mers și se îndrepta spre o zonă mai retrasă.

Nu se grăbea, avea toată noaptea în față. *E deja întuneric, dar aleile sunt luminate, iar ea știe drumul. Este tânără și invulnerabilă.*

Este o noapte caldă de vară, se bucură de ea.

Rachel! Bună!

Foarte prietenos. S-a întâmplat să o vadă. Iar ea se oprise, îl recunoscuse. Îi zâmbise.

Însă ucigașul nu voia să rămână prea mult pe alee. Ar fi putut trece cineva. Poate că i se alăturase, vorbiseră despre școală. La ce lucrezi acum, cum merge? Vrei să-ți duc eu geanta? Pare grea.

Nu poate s-o ia pur și simplu, trebuie să o ducă la mașină, iar asta înseamnă parcare.

Probabil a pretextat că vrea să-i arate ceva, să-i dea ceva. Din mașină/camionetă. Parcată chiar aici, pe Broadway. Durează doar un minut. O conduce, continuă să pălăvrăgească.

Acum nu mai ies prea mulți studenți din campus. Și trebuie să existe și riscuri, altfel ar fi totul mai puțin senzațional.

Eve se îndreptă spre parcarea de pe Broadway utilizată pentru vehiculele celor de la colegiu. Studenții și facultatea cumpărau o holomarcă și o fixau pe geam. Apoi puteau veni și pleca, după cum doreau. Vizitatorii cumpărau permis de acces cu ora sau cu ziua. Își propuse să ceară informația despre numărul de vehicule care ieșiseră din parcare între nouă și zece în noaptea crimei.

Desigur, ar fi putut parca în altă parte, ar fi putut avea norocul să găsească un loc pe stradă, dar acesta era cel mai apropiat spațiu între cămin și sala de curs. Iar parcarea era mai izolată, risca mai puțin să întâlnească acolo oameni decât undeva pe stradă.

Acum era aglomerat, dar probabil că în seara respectivă nu fusese. Nimeni nu ar fi acordat atenție unui cuplu care se îndrepta spre un vehicul.

Nivelul de sus ar fi fost cea mai bună alegere, pentru că acolo erau mai puține mașini, mai puțin trafic. *Intră în lift, dacă este gol. Asta ar însemna să ai noroc.* Înăuntru, cu o mișcare rapidă îi injectează o doză mare de opiacee, o simplă strângere de mână și plutește.

Până ajungeți să ieșiți, își continuă Eve raționamentul, urcând spre etajul patru, deja e ametită. *Nu-ți face griji, te las eu lângă cămin. Nu-i nicio problemă, te conduc eu. Ești palidă, să intrăm în mașină.*

Eve ajunse sus și privi înjur. Avea androizi care asigurau paza, făceau câte un tur la fiecare treizeci de minute, dar ucigașul știa cu siguranță asta, așa că probabil își cronometrase atent acțiunea. Iar în momentul în care ajungea în mașină, totul avea să se termine pentru ea.

E ametită, poate inconștientă când ajung pe șosea. O iei în jos pe Broadway, o duci spre locul pe care l-ai pregătit. Trebuie să o ajuți să intre, așa că probabil este o zonă mai izolată. Nu are hol mare la intrare pe care să-l străbați, nici sistem de securitate care să înregistreze intrarea. O casă, un apartament micuț, un birou închis noaptea, o clădire veche aflată în renovare.

Poate un birou, cu un apaftament deasupra. Tot ce-i trebuie într-un singur loc. Nimeni care să pună întrebări când ușa este închisă.

Păși peste balustradă și privi în jos spre campus, spre oraș.

Totul putea fi gata în mai puțin de un sfert de oră. Chiar dacă adăuga durata necesară pentru transport tot avea timpul necesar pentru a-i face portretul final.

Întoarsă în mașină, Eve o contactă pe Peabody la secție.

— Vreau o listă a birourilor din jurul colegiului, a magazinelor pentru studenți. Haine, mâncare, agrement, ghiduri de studiu, orice. Marchează orice apartament personal. Elimină-le pe cele locuite de familii. Ucigașul nu are o soție și copii care să-i alerge prin casă. Îmi iau liber puțin, adăugă, dar anunță-mă dacă găsești ceva.

Închise, apoi se îndreptă spre casă.

Detesta să se învoiască. Dar detesta și ideea că se va simți vinovată și meschină dacă nu o face. Căsătoria era un proces destul de dificil, și avea atâtea suișuri și coborâșuri. Cum să te descurci?

Ar fi trebuit să se întoarcă la secție, să facă ea ce îi ceruse lui Peabody. Să analizeze datele, nu să se lase distrasă.

Oare de ce spun oamenii că o viață personală bogată în evenimente te face să te simți împlinit? De obicei te înnebunește. Totul era mai simplu când nu era atât de împlinită.

Își făcea treaba, pleca acasă. Poate, dacă avea chef, se întâlnea cu Mavis. Uneori, se ducea la o bere cu Feeney, după ce ieșeau din tură.

Pe atunci nu existau atâția oameni în viața ei, pentru care să-și facă griji. De care să-i pese, recunoscu ea. Și nu exista cale de întoarcere.

La bine și la rău, își aminti, pe când intra pe poartă. Roarke îi îmbunătățise mulj. viața. Nu exista modalitate de a exprima cât de mult. Și, dacă răul era un slăbănog cu mutra acră, foarte bine, va trebui să-l suporte.

Dar nu mai mult de-o oră, își promise, pe când urca în fugă treptele spre intrare. După o oră, o să se întoarcă la treabă, iar Roarke va trebui să se descurce singur cu pacientul.

Casa era răcoroasă și tăcută. Primul ei gând fu că apăruseră complicații sau că fuseseră reținuți la spital și că ajunsese acasă înaintea lui Roarke. Se întoarse către monitorul din hol:

— Unde este Roarke?

DRAGĂ EVE, BINE-AI VENIT ACASĂ…

Tonul mângâietor al computerului o făcu să privească exasperată în sus. Roarke chiar avea un simț al umorului ciudat.

ROARKE ESTE ÎN APARTAMENTUL LUI SUMMERSET. VREI SĂ VORBEȘTI CU EL?

— Nu! La naiba! Adică trebuia să se întoarcă acolo? în gaura șarpelui? *Niciodată* nu călca în apartamentul lui Summerset. Indesându-și mâinile în buzunare, începu să se plimbe în sus și-n jos. Nu voia să se ducă acolo. Poate că e în pat. Va reuși oare vreodată să uite imaginea de coșmar a lui Summerset în pat?

Nu, categoric nu.

Dar singura opțiune era să iasă pe furiș din casă și să se simtă ca o cretină tot restul zilei.

Am de ales între prostie și coșmar, își spuse scrâșnind din dinți. Bine, o să se întoarcă, dar *nu* va păși în dormitorul lui. O să rămână în sufragerie, din politețe, atât pentru pacient, cât și pentru ea. O să vadă dacă Roarke are nevoie de ceva - deși nu-și putea imagina de ce -, apoi va dispărea de-acolo rapid.

Își face datoria, viața merge mai departe.

Nu prea călca în partea aceasta a casei. De ce ar fi trebuit să se ducă la bucătărie când aveau câte un AutoChef aproape în fiecare cameră? Apartamentul lui Summerset se afla în vecinătatea bucătăriei, având acces la tot restul casei, ori cu liftul, ori pe scări. Știa că uneori folosea și alte camere ca să asculte muzică sau să se relaxeze și, îi plăcea ei să creadă, pentru cine știe ce ritualuri secrete.

Ușa către apartamentul lui era deschisă, iar dinăuntru se auzeau hohote de râs care o făcură pe Eve să se mai destindă. Era chicotitul inconfundabil al lui Mavis Reestone.

Eve privi în cameră și o văzu pe Mavis, cea mai veche prietenă a ei, râzând în hohote. Mavis e făcută să fie în centrul atenției, își spuse Eve.

Era atât de micuță, aproape ca o zână. Asta dacă-ți puteai imagina o zână într-o costumație foarte sumară, cu sandale în culori stridente.

Astăzi părul lui Mavis era blond, o culoare conservatoare, până ajungeai să vezi vârfuri roz și bleu, cârlionții care se terminau cu

clopoței minusculi din argint, care scoteau un clinchet vesel la fiecare mișcare. Costumul ei de vară era scurt, fără spate, cu o rețea complexă de fâșii subțiri, roz și bleu, ca și părul, peste fiecare sân, lăsându-i mijlocul dezgolit. La aceasta se adăuga o pereche de pantaloni scurți minusculi.

Deși abdomenul ei era plat ca o scândură, Eve tresări când își aminti că Mavis era însărcinată.

Probabil că era vreun fel de ținută ultramodernă, pentru gravide, se gândi Eve, creată de Leonardo, iubitul lui Mavis, care în prezent o privea pe viitoarea mămică cu atâta adorație că Eve se miră că pupilele lui nu au formă de inimioare.

Summerset stătea în scaunul lui cu rotile, cu fața luminată de un zâmbet.

Eve simți o undă de milă, văzând unghiul anormal în care stătea fixat piciorul lui, înfășurat în ghips, și suportul care-i fixa umărul. Știa foarte bine ce înseamnă un os rupt sau o întindere musculară - și cât de greu se poate acomoda cu această situație o persoană care este obișnuită să facă totul de una singură.

Ar fi putut să spună ceva consolator, poate chiar prietenos, însă în clipa aceea Summerset întoarse capul și o văzu. Eve îi surprinse privirea uimită, timp de o fracțiune de secundă, după care fața lui se destinse într-un rânjet răutăcios.

— Locotenente. Ai nevoie de ceva?

— Dallas! țipă Mavis încântată, apoi i se aruncă în brațe. Hai, intră, avem petrecere!

Mavis îi arată un poster colorat pe care scria cu litere uriașe: bun venit acasă, summerset! atârnând între draperiile elegante de la fereastră.

Numai Mavis putea să facă asta, își spuse Eve.

— Vrei ceva de băut? Avem ace de gheață cu acid. Mavis se răsuci spre servanta care era acoperită de boluri cu ace de gheață,

apă minerală și siropuri. Fără alcool, precizează ea, pentru că, știi, micuțul de-aici e prea tânăr pentru asta. Își mângâie burta, unduindu-și șoldurile.

— Cum merge?

— Mă simt absolut minunat. Eu și Leonardo am auzit ce s-a întâmplat cu Summerset. Dragul de el, gogoșică dulce, murmură ea, aplecându-se să-l sărute pe creștet.

Eve simți că o pufnește râsul, la ideea că cineva i-ar putea spune așa ceva lui Summerset.

— Așa că am luat niște chestii drăguțe și am venit repede încoace să-i ținem de urât.

— Și am fost și la doctor în dimineața asta, continuă Leonardo, sorbind-o pe Mavis din priviri. Purta pantaloni lungi, albi, care fluturau pe corpul lui superb, contrastând cu pielea lui arămie. Avea părul legat într-o codiță, într-o parte, și, ca și Mavis, avea vârfurile vopsite în roz și albastru și clopoței.

— Ești bolnavă? sări Eve, uitând de aversiunea pe care o avea pentru camera aceea și ducându-se repede spre Mavis. S-a întâmplat ceva cu copilul?

— Nu, suntem FFB - foarte, foarte bine, explică ea. Am fost la un control de rutină. Și, ia ghici! Avem poze!

— Ale cui?

— Ale copilului! Mavis își roti ochii, exasperată. Vrei să le vezi?

— Păi, hm, nu prea am…

— Le-avem cu noi. Leonardo trase un album dintr-un buzunar. Le-am luat doar pe acelea care nu arată spațiul personal al copilului. Pentru că încă nu am hotărât dacă vrem să știm.

— Dar nu este tot…Eve făcu un gest vag spre abdomenul lui Mavis…spațiul lui personal?

— Vrea să spună orice imagini care ar arăta dacă copilul are penis sau vulvă.

— Aha. Simți că pălește. Doamne!

— Haide, trebuie să-ți vezi finuțul sau finuța! Mavis luă albumul de la Leonardo și-l deschise. Îți vine să crezi? Nu-i așa că este incredibil de frumos?

Eve văzu ceva care arăta ca un fel de maimuțică subdezvoltată, fără blană, cu im cap uriaș.

— Aha.

— Vezi, poți chiar să-i numeri degețelele!

Ceea ce, gândi Eve, face ca totul să fie și mai înfiorător. Ce făcea acolo cu degețelele alea?

— Leonardo o să imprime cele mai bune imagini pe material textil și o să-mi facă niște bluze. Mavis își strânse buzele roz pentru a-i trimite lui Leonardo un sărut.

— Aha. Păi asta e, ă, minunat. Pentru că o făceau să se simtă ciudat, Eve privi spre Summerset, peste fotografii. Am trecut doar să văd cum stau lucrurile.

— O să-ți dau imediat ceva răcoritor, spuse Leonardo, bătând-o ușor pe umăr.

— Da, bine. Unde-i Roarke?

— În dormitor, cu asistenta, se asigură că totul este în ordine. Eu și Mavis o să mai stăm pe-aici.

— Sigur că da. Pentru a sublinia ideea, Mavis se așeză pe brațul scaunului pe care stătea Summerset. O să fim în oraș următoarele două săptămâni, așa că putem veni zilnic, dacă vrei. E de-ajuns să mă suni dacă te plictisești sau nu te simți prea bine. O să vin imediat. Îl luă pe Summerset de mâna sănătoasă, mângâindu-l ușor.

Eve bău repede apa aromată cu gheață pe care i-o dăduse Leonardo.

— Păi, eu o să mă duc să văd dacă Roarke…are nevoie de ceva, apoi plec. Trebuie să mă duc la muncă…Se opri, bucuroasă să-l vadă pe Roarke intrând.

— Hei, locotenente, nu eram sigur că o să ajungi.

— Eram prin apropiere. Arată foarte obosit, își spuse ea. Era greu să observi asta dacă nu-l cunoșteai foarte bine. Dar ea își dăduse seama imediat. Am avut o oră liberă și m-am gândit să trec pe-aici, să întreb dacă pot să vă ajut cu ceva.

— Cred că situația e sub control. Asistenta Spence este mulțumită de aranjamentele făcute.

Summerset pufni nemulțumit.

— Sunt sigur că este mai mult decât satisfăcută de ideea de a sta pe-aici fără să facă altceva decât să mă enerveze pc mine, câteva zile, în timp ce tu îi plătești un salariu exorbitant.

— Nu-i nimic, îl asigură Roarke, o să-l scad din al tău.

— Nu vreau să o am pe femeia aia pe capul meu în fiecare clipă, zi și noapte. Sunt perfect capabil să am grijă de mine și singur.

— Ori ea, ori la spital. Eve simți o urmă de iritare în tonul plăcut al lui Roarke.

— Și sunt la fel de capabil să hotărăsc singur când este vorba despre îngrijirea medicală de care am nevoie.

— Cred că n-au apucat să-ți facă controlul anal în spital, interveni Eve, înainte ca Roarke să deschidă gura. Așa îți scoteau și bățul din fiind.

— Eve! Roarke își masă fața. Nu începe.

— Suntem gata. Femeia care ieși din dormitor avea probabil cincizeci de ani și purta un halat alb, lung, peste o bluză și pantaloni de un roz-deschis. Avea sânii mari și rotunzi, care se potriveau cu fundul mare și rotund și fața rotundă. Părul ei, numai cârlionți roșcați, era legat la spate, într-o coadă care se legăna dintr-o parte în alta.

Vocea ei avea acel ton enervant, mămos-ai-grijăcum-te-comporți utilizat de asistenții sociali care lucrau cu copii.

— Ce drăguț, să ai prieteni care-ți țin de urât. Dar acum e timpul să ațipim puțin.

— Cucoană! Vocea lui Summerset era tăioasă ca o lamă. *NOI* nu ațipim.

— Ba astăzi vom ațipi, spuse ea, pe același ton atotștiutor. Ne odihnim frumos o oră, apoi avem oră de terapie.

— Eve, ea este asistenta personală Spence. Va avea grijă de Summerset la domiciliu câteva zile. Doamnă Spence, locotenent Dallas, soția mea.

— Vai, o polițistă, ce palpitant! Se repezi spre Eve, îi luă mâna și i-o strânse eneigic. Poate că are pielea fină, își spuse Eve, dar îți strânge mâna ca un boxer. Nu vă faceți nicio problemă, domnul Summerset este pe mâini bune.

— Aha, fac pariu. Cred că ar trebui să plecăm.

— Nu voi accepta să fiu dus la culcare ca im sugar. Sau hrănit cu linguriță sau dădăcit de…de…persoana asta, izbucni Summerset. Dacă nu pot fi lăsat în pace în propria mea cameră, atunci o să plec undeva unde o să mă bucur de puțină liniște.

— Haide, Summerset. Mavis îi ciufuli ușor părul. Doar câteva zile.

— Mi-am exprimat foarte clar punctul de vedere. Summerset își strânse buzele, privindu-l furios pe Roarke.

— Și eu la fel, replică acesta. Atâta timp cât stai sub acoperișul meu și ești angajatul meu, o să…

— Și asta se poate rezolva.

— Asta să-ți fie clar!

Nu răspunsul lui Roarke - absolut minunat pentru Eve - o făcu să intervină, ci tonul lui, accentul irlandez care o avertiză că este gata să izbucnească.

— Bine, toată lumea afară. Tu - se întoarse spre Spence - ia o pauză.

— Nu cred…

— Ia o pauză, repetă Eve, pe un ton care îi facea și pe ofițerii experimentați să tremure. Acum, Mavis, Leonardo, ieșiți un minut.

— Sigur. Mavis se aplecă și îl sărută pe Summerset pe obraz. Totul va fi bine, dragul meu.

— Și tu, spuse Eve, arătând spre Roarke. Afară.

Ochii lui albaștri se îngustară.

— Poftim?

— Am spus să ieși. Du-te la sală și rupe-i fundul unui android de antrenament sau du-te în birou și cumpără Groenlanda. O să te simți mai bine pe urmă. Dispari, insistă ea, dându-i un brânci.

— Foarte bine, replică el. O să plec și-o să vă las să vă strângeți de gât.

Ieși trântind ușa în urma lui.

Summerset rămase cu brațele încrucișate. Pe chipul lui se citea încăpățânarea.

— N-am nimic să-ți spun.

— Foarte bine, aprobă Eve, luând o gură de apă. Ține-ți gura. Personal, nu-mi pasă dacă te rostogolești din scaunul ăla și te calcă autobuzul, dar lui îi pasă. Și-a petrecut ultimele…făcu o pauză să se uite la ceas…aha, treizeci de ore disperat din cauza ta, organizând și reorganizând totul astfel încât să te simți confortabil, fericit, în măsura în care sufletul tău diabolic îți permite asta. L-ai speriat, iar el nu se sperie așa ușor.

— Nu cred…

— Gura! Nu vrei să stai în spital. Foarte bine, aici sunt de acord cu tine. Nu vrei asistenta personală…

— Zâmbește ca proasta tot timpul!

— O să ai tu grijă de asta. Nici eu nu aș vrea să o am în preajmă și aș face scandal. Dar, dacă mi-aș părăsi o clipă lumea mea mică și meschină și aș vedea cât de nefericit este Roarke, aș înceta cu

mofturile. Și exact asta vei face și tu, de bunăvoie, dacă nu, te oblig eu.

— Nu e cazul să-și facă griji pentru mine.

— Poate că nu, dar tot își face, știi asta foarte bine. Te iubește. Și i se rupe sufletul când se întâmplă ceva cu cineva la care ține.

Summerset deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Oftă.

— Ai dreptate. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar ai dreptate. Bătu darabana pe brațul scaunului. Nu suport să mă dădăcească cineva.

— Ai perfectă dreptate. Ai vreun pic de alcool pe-aici? Băutură, nu dezinfectant.

— Poate. Fața lui deveni suspicioasă. De ce?

— Mă gândesc că Spence va hotărî că n-aveți voie să vă atingeți de alcool și, dacă ar trebui să o suport și să supraviețuiesc zâmbetului și ciripitului ei, aș avea nevoie de o dușcă bună. În plus, dacă devine absolut necesar, i-aș putea sparge sticla-n cap, așa m-ar lăsa puțin în pace.

Eve își băgă mâinile în buzunare, privindu-l cu atenție pe Summerset când îl auzi că scoate un zgomot asemănător râsului.

— În orice caz, poate vrei să profiți de ocazie, să ascunzi o sticlă undeva pe lângă pat, unde să n-o găsească.

În sfârșit, chipul lui fu luminat de un zâmbet.

— O idee excelentă. Mulțumesc.

— Nicio problemă. Acum mă duc după zâmbăreață, ca să puteți să ațipiți puțin.

— Locotenente, spuse el pe când se îndrepta spre ușă.

— Ce e?

— Nu mă lasă să aduc pisica aici.

Se întoarse și îl văzu cum roșește ușor. Pentru că se simțea și ea jenată, fixă un punct aflat undeva, deasupra capului lui.

— Vrei motanul?

— Pur și simplu nu înțeleg de ce i se interzice să vină în apartamentul meu.

— O să am eu grijă de asta. Du-te și ascunde sticla acum, îi aminti. O s-o rețin câteva minute, dar pe urmă ești pe cont propriu.

Auzi zgomotul ușor făcut de scaunul cu rotile pe când ieșea.

Se duse spre bucătărie și îl găsi pe Roarke încercând să o rețină pe Spence.

— Lasă-l puțin, să își revină, spuse Eve, ducându-se să-și ia cafea. Vrea pisica.

— Aș prefera să păstrăm zona sterilă, începu Spence.

— Vrea pisica, repetă Eve sec, apoi îi întoarse zâmbetul - acel zâmbet cu care îngheța sângele în vine suspecților și bobocilor. Și o s-o primească. În plus, ai putea să renunți la tonul vesel și încurajator. A fost medic în timpul războaielor urbane, așa că ar reacționa mai bine la ordine clare și directe decât la dădăceală. O să ai mult de muncă, Spence. Te compătimesc. Ridică ceașca spre ea. Deci, dacă simți nevoia să iei o pauză să te dai cu capul de pereți, anunță-ne.

— Foarte bine, răspunse Spence. Acum voi merge să-mi îngrijesc pacientul.

Roarke se ridică, luă cana lui Eve și o goli, pe când Spence ieșea.

— Te-ai descurcat mult mai bine decât mine.

— Eu n-a trebuit să-mi bat capul cu discursuri pregătitoare. Am pus doar lucrurile la punct. Mavis și Leonardo?

— Le-am sugerat să înoate. O să mai rămână să-l încurajeze în timpul terapiei fizice. Le simt atât de recunoscător încât, dacă n-ar urma să aibă un copil cred că le-aș cumpăra eu unul. Își masă gâtul. Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat acolo între voi?

— Nu.

— El?

— Nu. Mă întorc la muncă acum. Ar trebui să faci la fel; lasă lucrurile să se așeze fără tine prin jur. A, și ia ceva pentru durerea de cap. Rânji. Nici nu-ți imaginezi cât îmi place să-ți spun asta.

Se aplecă și o sărută pe frunte, pe obraji, pe buze.

— În ciuda remarcii de mai sus, te iubesc. Și o să iau un calmant, chiar dacă, se pare, nu mai am nevoie de doza uriașă pe care mi-o doream acum zece minute, și o să m-apuc de muncă. Am o întâlnire programată la Dochas, spuse el, referindu-se la adăpostul pentru femei abuzate pe care îl finanțase. Se pare că o s-ajung la timp.

— Atunci ne vedem mai târziu. Plecă, dar se întoarse. Apropo, de unde ai dezgropat-o pe Zâmbițica?

— Pe cine? A! chicoti el. Spence? Mi-a recomandat-o Louise.

— O fi avut ea vreun motiv.

— Ne întâlnim în curând, spuse Roarke, deschizând dulapul să caute calmante. Fii sigură că o s-o iau la întrebări.

7

Eve se duse direct spre biroul ei, se așeză și solicită cazul Howard, pentru a vedea dacă Peabody adăugase datele pe care i le ceruse.

Văzând că îi apare pe ecran lista de firme și locuințe personale, se lăsă pe spate. Bine, asta urma să îi ia ceva timp. Selectă orice avea legătură cu fotografia sau arta imaginii, și se concentră asupra unei liste mai normale, de nouă nume.

Apoi le compară cu lista posibililor suspecți, căutând vreo legătură.

Diego Feliciano. Cunoștea victima, o hărțuise. Pierduse timp și bani cu ea și nu primise nimic în schimb. Fusese arestat de câteva ori pentru posesie de substanțe ilegale. Acces la opiacee. Alibi jalnic. Acces la clubul de date și la un vehicul. Un tip scund, nu foarte puternic; mai curând temperamental decât calm și calculat. Fără abilități în domeniul prelucrării imaginilor.

Jackson Hooper. Cunoștea victima, o dorise. Știa unde lucrează și unde locuiește. Lucra la Columbia. Cunoștea campusul și programul victimei. Alibiul nu statea-n picioare. Acces la clubul de date. Vehicul? Masiv, atletic. Inteligent. Cunoștințe de fotografie, măcar de la ședințele de modeling.

Profesor Leeanne Browning. Cunoștea victima. Una dintre ultimele persoane care o văzuseră în viață. Predă arta imaginii. Fotograf frustrat? Alibi confirmat de partenera de viață și de înregistrările de securitate. Cunoștințe tehnice suficiente pentru a măslui imaginile înregistrate de camerele de luat vederi? O femeie

înaltă, bine făcută. Puternică. Cunoștea campusul și programul victimei.

Alți posibili suspecți: Angela Brightstar, partenera lui Browning. Steve Audrey, barman la clubul de date. Persoana care a trimis mesajul de la club, încă neidentificată. Colegi de la cursul de arta imaginii. Vecini. Profesori.

Ucigașul avea un aparat de fotografiat bun și echipamente de calitate pentru prelucrarea imaginii. Trebuia să se întoarcă la instrumente.

— Bun, să vedem. Computer, ecran divizat. Afișează harta, pe o rază de zece blocuri în jurul Universității Columbia, evidențiază adresele de pe listă.

LUCREZ...

Când apăru harta, se lăsă pe spate, gândindu-se.

— Computer, evidențiază parcarea de la Columbia. Calculează-mi cele mai directe rute de la locul respectiv către adresele indicate.

LUCREZ...

— Mda, foarte bine, mormăi Eve, simțind că îi e foame. De ce naiba nu mâncase ceva acasă, unde avea bucătăria ticsită?

Aruncă o privire spre ușa deschisă. Putea auzi vocile detectivilor. Ridicându-se de la birou, se duse la ușă și scoase capul afară, cercetând zona.

Mulțumită, închise încet ușa. Apoi o încuie. Se urcă pe birou, se întinse și scoase una dintre plăcuțele din tavan. Căută peste plăcuța alăturată și râse încet, când găsi bomboana.

— Te-am bătut, hoț de bomboane. Ticălosule!

Plină de mândrie, își plimbă degetele peste ambalaj. Era ciocolată adevărată, valoroasă ca aurul. Și era a ei. Numai a ei.

Puse plăcuța la loc, studiind-o atent din toate unghiurile pentru a se asigura că o așezase bine, apoi sări jos. Descuie ușa, se așeză, apoi începu să desfacă încet ambalajul, cu atenția, afecțiunea și nerăbdarea cu care o femeie și-ar dezbrăca iubitul.

Oftă adânc și savură prima gură de ciocolată, dar și de triumf.

— Bine, hai să fim serioși.

Îndreptându-și poziția pe scaun, molfai bomboana, studiind informațiile afișate pe ecran.

Browning și Brightstar aveau un apartament superb, aproape de universitate. Rachel ar fi avut încredere în profesoara ei sau în partenera acesteia. Ar fi însoțit pe oricare dintre ele sau pe amândouă până la parcare sau chiar acasă, dacă ar fi invocat un motiv destul de bun.

Desigur, aici urma partea mai grea, că trebuia să treacă neobservată de agentul de pază, de camera de luat vederi. Dar nimic nu era imposibil.

Motivul? Gelozia - o fată tânără și frumoasă. Arta? Notorietatea?

Introduse datele și comandă un calcul al probabilităților.

CU DATELE ACTUALE, O INFORMĂ COMPUTERUL, PROBABILITATEA CA BROWNING ȘI/SAU BRIGHTSTAR SĂ O FI UCIS PE RACHEL HOWARD ESTE DE 39,6.

— Nu e cine știe ce, spuse Eve cu voce tare. Dar suntem abia la început.

— Locotenente, am găsit ceva care cred…Peabody se opri brusc, holbându-se la bucățica de bomboană pe care Eve încă o ținea în mână. Ce-i aia? Ciocolată? Ciocolată *adevărată?*

— Ce? Speriată, Eve își ascunse mâna la spate. Nu știu despre ce vorbești. Eu lucrez aici.

— Miroase. Pentru a dovedi, Peabody adulmecă aerul, ca un lup. Nu e înlocuitor de ciocolată, nu e soia. E adevărată.

— Poate. Și e a mea.

— Vreau și eu, o bucățică măcar…Peabody icni, uluită și supărată, când Eve își îndesă în gură ultima bucățică. Oh, Dallas. Înghiți în sec. Asta a fost de-a dreptul copilăros.

— Ihâm. Și delicios, adăugă Eve cu gura plină. Ce ai?

— Păi, ciocolată nu, asta-i clar. Văzând că Eve încruntă sprâncenele, se îndreptă de spate. În timp ce unii, al căror nume nu-l voi preciza, se îndopau cu bomboane de ciocolată, eu am investigat laborios o pistă care, consider eu, ar putea prezenta interes pentru un detectiv principal incredibil de egoist și îmbuibat cu ciocolată cu lapte.

— Era ciocolată amăruie, de fapt.

— Ești im om rău și probabil o să arzi în flăcările iadului.

— Îmi asum riscul. Și ce pistă ai investigat tu așa de laborios, Peabody?

— M-am gândit că una sau mai multe persoane care au legătură cu firmele din jurul colegiului s-ar putea să aibă dosar la noi. Mi s-a părut prudent să fac o verificare a persoanelor respective, să văd dacă are vreuna cazier.

— Nu-i rău. Exact următorul lucru pe care voia și Eve să-l facă. Poți să lingi hârtia, îi oferi ea.

Peabody se strâmbă, dar o luă.

— Și rezultatele?

— Și vești bune și vești proaste. Vestea proastă e că orașul ăsta e plin de infractori.

— Dumnezeule! Cum e posibil așa ceva?

— Ceea ce conduce la vestea bună, și anume că locurile noastre de muncă nu sunt amenințate. În general este vorba despre

infracțiuni mărunte, dar am găsit câteva lucruri interesante. Un atac armat cu tulburare de posesie, și hărțuire.

— Tu ce ai alege ca suspect?

— Păi…brusc agitată, Peabody își umflă obrajii, apoi expiră. Trebuie verificate amândouă, pentru că…atacul nu pare foarte probabil, deoarece crima a fost comisă cu calm și atenție, fără ca victima să fie agresată. Dar cazul de posesie ilegală este mai interesant aici, deoarece criminalul a folosit tranchilizante. Însă hărțuirea seamănă mai mult cu modul de operare, așa că, după mine, aș începe cu hărțuitorul.

— Foarte bine gândit, Peabody. Ai numele și adresa?

— Da. Dirk Hastings, Portography, pe West 115.

— Dirk e cu adevărat un nume stupid. Să-i facem o vizită.

Cu dr. Louise Dimatto ca ghid, Roarke vizită camerele comune abia construite și finisate de la adăpost. Lăudă culorile liniștitoare, mobilierul simplu și jaluzelele.

Dorise să înființeze acest…sanctuar, se gândi, ca un fel de simbol al vieții din care el și Eve scăpaseră în cele din urmă. Să ofere altor victime un loc liniștit, sigur.

El nu s-ar fi refugiat într-un loc ca ăsta, își spuse. Indiferent cât de înfometat, învinețit, bătut ar fi fost, nu s-ar fi refugiat într-un adăpost.

Probabil că era prea mândru. Sau prea rău.

Își urâse tatăl, însă nu avea încredere nici în asistenții sociali, nici în polițiști sau în filantropi și întotdeauna gândise că e preferabil un rău pe care-l cunoaște deja. Pentru el, nu existase sistem, așa cum existase pentru Eve, când o găsiseră rănită, plină de sânge, pe o alee în Dallas.

Învățase să-și croiască drum prin sistem, pe când el își petrecuse cea mai mare parte a vieții în afara sistemului. Și, într-un fel sau altul, devenise până la urmă o parte a sistemului și un filantrop.

Era uimitor.

Rămase lângă ușa mare, care dădea spre spațiul de recreere. Erau copii acolo care se jucau, puțin cam cuminți, dar măcar se jucau. Femei cu copii în brațe și vânătăi pe față. Surprinse privirile lor fixându-l - panică, suspiciune, antipatie și frică.

Bărbații pășeau rar între acești pereți și, de obicei, erau' motivul pentru care ajungeau aici copiii și femeile.

— O să vă întrerup doar un minut. Louise vorbea pe un ton prietenos, privind în cameră. El este Roarke. Fără el, Dochas nu ar exista. Ne bucurăm că și-a făcut astăzi timp să ne viziteze și să vadă rezultatele viziunii și generozității sale.

— Este în egală măsură viziunea ta, Louise, dacă nu chiar în mai mare măsură. Este o cameră plăcută, te simți ca acasă. Privi și el în jur, la figurile celor de-acolo. Simți presiunea așteptării lor, neliniștea.

— Sper că găsiți aici tot ce vă trebuie, spuse el, pregătindu-se să plece.

— Cum de are un nume așa de ciudat?

— Liwy! O femeie slabă, de cel mult douăzeci și cinci de ani, cu vânătăi ce-i acopereau aproape toată fața, se repezi înainte, spre fetița care pusese întrebarea. Îmi cer scuze, spuse ea. N-a vrut să vă jignească.

— E o întrebare bună. Ești o fetiță isteață dacă pui întrebări bune, Liwy, nu?

— Îhâm. De fapt, Olivia.

— Olivia. Ce nume frumos. Este important numele, nu? Al oamenilor, al locurilor. Mămica ta a ales un nume special pentru tine și, vezi, ți se potrivește foarte bine.

Liwy se uită la Roarke, apoi se aplecă să șoptească ceva la urechea mamei sale, destul de tare încât să se audă în jumătate de cameră:

— Vorbește frumos.

— Are doar trei ani. Femeia râse nervos. Nu știu niciodată ce urmează să spună.

— Asta, da, aventură. Văzând că tânăra începe să se relaxeze, Roarke ridică o mână, mângâind ușor buclele lui Liwy. Dar m-ai întrebat ceva despre numele acestui loc. Este un cuvânt gaelic, *Dochas*. Gaelica este o limbă veche, veche, pe care oamenii o vorbeau - și unii încă o mai vorbesc - acolo unde m-am născut eu. Înseamnă *speranță.*

— Adică așa cum sper eu că în seara asta putem să mâncăm înghețată iar?

Roarke zâmbi. Copilul ăsta nu fusese încă distrus, își spuse el. Și, cu voia Domnului, nu va fi niciodată.

— De ce nu? O privi pe mama micuței. Găsiți aici ceea ce vă trebuie?

Ea dădu din cap.

— Atunci e bine. Mă bucur că te-am cunoscut, Liwy.

Ieși, apoi, când se asigură că nu puteau fi auziți, o întrebă pe Louise:

— De când simt aici?

— Va trebui să întreb pe cineva. Nu-mi amintesc să le fi văzut când am venit aici la începutul săptămânii. Dar să știi că le ajutăm, Roarke. Nu pe fiecare, nu întotdeauna, dar destul. Știu de la clinica mea cât este de greu să păstrezi puțin distanța, să nu te implici personal în fiecare caz. Deși fusese crescută în bogăție și huzur, Louise cunoștea nevoile, temerile, disperarea celor dezavantajați. Nici eu nu pot petrece mai mult de câteva ore pe săptămână aici. Mi-aș dori să pot, dar clinica mea…

— Suntem norocoși că te avem, o întrerupse Roarke. Pentru oricât timp ne poți acorda.

— Angajații - consilierii și personalul de urgență - sunt minunați, te asigur de asta. Pe majoritatea i-ai cunoscut.

— Și îți sunt recunoscător și pentru că mi-ai găsit oamenii potriviți. Eu nu sunt bun la asta, Louise, nu mă descurc. Fără tine, n-am fi pus niciodată centrul ăsta pe picioare.

— Ba cred că da, dar nici pe departe atât de bine, adăugă ea rânjind. Apropo de oamenii potriviți, spuse ea, oprindu-se lângă scara care ducea la etajul doi. Cum ți se pare asistenta Spence?

Roarke respiră adânc, știind că acasă îl va aștepta iar iadul pe pământ.

— Când am plecat, încă nu-l sufoca în somn pe Summerset.

— E un semn bun. O să încerc să trec pe-acolo să-l văd și eu. Privi în sus pe scări, apoi zâmbi larg. Moira, exact persoana pe care voiam să o văd! Ai un minut liber? Vreau să-l cunoști pe binefăcătorul nostru.

— Când mă descrii așa, parc-aș fi un bătrânel cu barbă și burtică.

— Ceea ce nu ești.

Roarke ridică din sprâncene când auzi accentul irlandez al femeii. Originea i se vedea și pe față. Pielea albă și catifelată, nasul câm și obrajii rotunzi. Părul scurt, blondînchis, îi încadra fața. Ochii, remarcă el, erau albaștri, inteligenți. Genul de privire care spunea că vede ce vrea să vadă, dar ține pentru ea.

— Roarke, ea este Moira O'Bannion, consilierul nostru principal pentru situații de criză. Voi doi aveți ceva în comun. Moira este tot din Dublin.

— Da, spuse Roarke, am auzit asta.

— Nu poți scăpa niciodată de accent, nu-i așa? spuse Moira, întinzându-i mâna. Trăiesc în America de treizeci de ani și tot îl am. *Dia dhuit. Conas ta tu?*

— *Maith, go raibh maith agat.*

— Deci vorbești limba veche, comentă ea.

— Puțin.

— Am salutat și l-am întrebat cum o duce, îi explică Moira lui Louise. Spune-mi, Roarke, mai ai rude în Irlanda?

— Nu.

Dacă observase tonul sec, foarte rece al vocii lui, nu lăsă să se vadă.

— A, bine. Deci acum New York este casa ta, nu? Eu m-am mutat aici cu soțul meu, care e yankeu, când aveam douăzeci și șase de ani, așa că pot spune că e și casa mea.

— Iar noi suntem norocoși că este așa, interveni Louise, întorcându-se spre Roarke. Am furat-o pe Moira de la Centrul de Sănătate Camegie. Pierderea lor este câștigul nostru.

— Cred că, oricum, alegerea mea a fost inspirată, comentă Moira. Ai făcut o treabă bună cu locul ăsta, Roarke. Este cel mai bun astfel de centru pe care l-am văzut și mă bucur să lucrez aici.

— Ăsta-i un mare compliment când vine de la Moira, spuse Louise râzând. Este foarte dură.

— N-are niciun sens să spui lucruri în care nu crezi. Ai văzut acoperișul grădinii?

— Speram că o să am timp să i-l arăt. Louise se uită la ceas și făcu cu ochiul. Am cam intrat în criză de timp. Dar chiar merită să-l vezi, Roarke, înainte să pleci.

— Aș fi bucuroasă să ți-l arăt eu, spuse Moira. Te deranjează dacă luăm liftul? La etajele superioare sunt câteva cursuri și grupuri în plină activitate. Unii dintre rezidenți ar putea li distrași dacă te văd.

— Foarte bine.

— Ești pe mâini bune. Louise se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe Roarke pe obraz. Toate cele bune lui Dallas. O să trec pe la voi să-l văd pe Summerset cu prima ocazie.

— Abia așteaptă.

— Mersi, Moira. Ne vedem în câteva zile. Dacă ai nevoie de ceva…

— Da, da, du-te liniștită. Îi făcu semn să plece, apoi ridică din umeri: Niciodată nu merge dacă poate să fugă, adăugă ea, pe când Louise o luă la goană pe scări. Numai energie și devotament, suflet mare și o minte brici. După ce am discutat cu ea treizeci de minute, m-a convins să-mi dau demisia de la centru și să lucrez aici - pe un salariu mult mai mic.

— E greu să-i reziști.

— Mie-mi spui! Iar soția ta este la fel, din câte-am auzit, îl conduse către un lift mic. O femeie energică și devotată.

— Așa este.

— V-am văzut uneori la știri. Sau am citit despre voi. Intră în lift. Pe acoperiș, te rog, comandă ea. Te întorci adesea la Dublin?

— Uneori. Știa că îl studiază așa că, la rândul său, o studie. Am interese de afaceri acolo.

— Dar nu și personale?

Îl privi drept în ochi. Simțea că devine insistentă.

— Mai am unul sau doi prieteni. Dar am prieteni peste tot, nu mă leagă nimic de Dublin mai mult decât de orice alt loc.

— Tatăl meu a fost avocat acolo, iar mama medic. De fapt, încă mai sunt. Dar sunt atât de ocupată, încât mă consider norocoasă că reușesc să ajung acolo o dată la doi ani, câteva săptămâni. A fost frumos refăcut, după războaiele urbane.

— În cea mai mare parte. Își aminti zona de blocuri în care crescuse. Urmările războiului fuseseră devastatoare acolo.

— Am ajuns. Ieși din lift când se deschiseră ușile. Nu-i frumos? Un colțișor rustic, aici, sus, în mijlocul orașului.

Văzu copacii pitici, straturile de flori, rândurile ordonate de legume cu alei între ele. O ceață ușoară, de la sistemul de irigare

care ținea totul în permanență verde și proaspăt, în căldura toropitoare.

— Sunt lucruri pe care le-au putut planta și întreține singuri. De plăcere, pentru consum, de frumusețe. Acum era cuprinsă de liniște, de parcă grădinile îi aduseseră pacea spirituală. Lucrăm aici dimineața devreme și seara, când este mai răcoare. Îmi place să lucrez pământul, întotdeauna mi-a plăcut. Totuși, îți jur, nici după atâția ani nu am reușit să mă obișnuiesc cu canicula de-aici.

— Louise a zis ceva despre o grădină. Impresionat, făcu câțiva pași. Dar habar n-aveam că la asta se referea. E frumoasă. Și spune ceva, nu?…

— Ce spune?

Își trecu degetele peste frunzele lucioase ale unei vițe înflorite.

— M-ai rupt în bătaie, m-ai făcut una cu pământul. Dar m-am ridicat, nu? M-am ridicat și am plantat flori. Așa că să te ia dracu'! murmură el, apoi își reveni. Scuze.

— Nu e cazul. Îi zâmbi ușor. Și eu cam tot așa am gândit. Cred că Louise s-ar putea să aibă dreptate când te laudă atâta.

— Nu e obiectivă. Îi dau o grămadă de bani. Vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat grădina, doamnă O'Bannion. Îmi pare foarte rău că trebuie să plec, dar mai am și alte întâlniri programate.

— Cred că ești extrem de ocupat. Nu semeni cu persoana pe care mă așteptam s-o întâlnesc. Mă surprinde să-l văd pe puternicul Roarke fermecat de o grădină pe o terasă. O mână de fasole și napi.

— Sunt impresionat de perseverență. Mă bucur că v-am cunoscut, doamnă O'Bannion. Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse.

— Am cunoscut-o pe mama ta.

Pentru că îl urmărea cu mare atenție, văzu cum ochii lui se transformă în două insule de un albastru-înghețat, înainte să-i lase mâna.

— Serios? Eu nu.

— Deci nu ți-o amintești, nu? Păi, cum ai putea? Te-am întâlnit demult, la Dublin. Abia dacă aveai șase luni.

— Memoria mea nu este atât de bună. Acum din tonul lui dispăruse plăcerea dinainte; rămăsese doar accentul dur de Dublin. Ce vrei?

— Nu mă interesează banii tăi, nici vreo favoare sau orice ar încerca altcineva să smulgă de la tine. Nu toată lumea vânează câștiguri, să știi, spuse ea ușor nerăbdătoare. Dar aș vrea câteva minute din timpul tău. Își șterse fața. Dar nu în căldura asta nenorocită. În biroul meu? Am putea discuta în liniște acolo și sunt sigură că te interesează ce am de spus.

— Dacă este legat de ea, nu mă interesează deloc. Chemă liftul, intenționând să coboare și să plece direct. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde este, ce face sau cine este.

— E o afirmație dură, mai ales când vine din partea unui irlandez. Irlandezii își iubesc mamele.

Îi aruncă o privire care o făcu să dea înapoi fără să-și dea seama.

— M-am descurcat foarte bine și fără ea, din clipa în care a plecat. N-am nici timpul și nici intenția de a discuta despre ea sau despre orice alt aspect personal cu tine. Louise poate considera că ești o valoare, dar în secunda în care ai întins coarda, ai zburat de-aici.

Ea își ridică bărbia și își îndreptă umerii.

— Zece minute în biroul meu, după care, dacă dorești, demisionez. Simt că trebuie să plătesc o datorie și încep să cred că am amânat prea mult. Nu vreau nimic de la tine, băiete, doar puțin din timpul tău.

— Zece minute, i-o tăie el.

Îl conduse către birou, trecând pe lângă o serie de săli de terapie și o bibliotecă micuță. Înăuntru era răcoare și domnea o ordine perfectă. Mobila se compunea dintr-un birou mic, o canapea și două scaune confortabile.

Fără să-l întrebe ce vrea, se duse la frigider și scoase două sticle de limonadă.

— Am lucrat la o linie de urgență în Dublin, începu ea. Abia terminasem universitatea, voiam să-mi finalizez studiile postuniversitare, și credeam că le știu pe toate. Aveam de gând să lucrez în domeniul privat, în calitate de consilier, să câștig o căruță de bani. Munca asta era o parte din practica pe care trebuia să o fac.

Ii întinse una dintre sticle.

— S-a întâmplat să fiu de serviciu când a sunat mama ta. După voce, știam că e tânără. Chiar mai tânără decât mine, și rănită și speriată de moarte.

— Din câte am auzit despre ea, mi-e greu să cred asta.

— Ce știi tu despre ea? Nu erai decât un bebeluș, i-o reteză Moira.

— Ceva mai mare când a plecat.

— A plecat pe dracu'! Siobahn nu te-ar fi părăsit nici dacă ar fi avut cuțitul la gât!

— Numele ei era Meg și s-a lepădat de mine înainte să împlinesc șase ani. Lăsă sticla jos, deja iritat de tot nonsensul ăsta. Unde vrei să ajungi?

— Numele ei era Siobahn Brody, indiferent de ce ți-a spus nemernicul ăla. Avea optsprezece ani când a venit la Dublin din Clare, căutând aventura și mirajul marelui oraș. Ei bine, biata de ea, le-a găsit. Vrei să stai jos cinci minute?

Își ținu sticla rece pe față.

— Nu mi-am imaginat că va fi atât de greu, murmură ea. Am crezut întotdeauna că știi și, când am văzut locul ăsta, am fost sigură. Deși faptul că l-ai construit mi-a schimbat total impresia despre tine. Credeam că ești bucățică ruptă din Patrick Roarke.

Joacă bine, își spuse el. Oboseala bruscă și tristețea din voce…

— Ce crezi sau ce-ți imaginezi tu despre mine nu mă interesează câtuși de puțin. Nici el. Și nici ea.

Moira lăsă sticla jos.

— Te interesează faptul că știu, absolut sigur, că Patrick Roarke a omorât-o pe mama ta?

Simți cum ia foc, apoi se calmă. Dar nu lăsă să se vadă.

— A plecat. M-a părăsit.

— Numai moartă te-ar fi părăsit. Te-a iubit din tot sufletul. *Aingeal*, așa îți spunea. Îngerul ei, și când îți spunea așa, parcă cânta.

— Timpul trece, doamnă O'Bannion, și nu mă convingi cu nimic.

— Deci poți fi și dur, spuse ea, dând din cap, apoi luă sticla și bău puțin, ca și cum ar fi simțit nevoia să facă ceva cu mâinile. Nu încerc să te conving de nimic. Îți spun doar că Patrick Roarke a omorât-o pe Siobahn Brody. Nu o puteam dovedi. De ce m-ar fi ascultat polițiștii, dacă aș fi avut curajul să mă duc și să-l denunț? îi avea la degetul mic pe atunci și destui dintre nemernicii cu care își pierdea timpul ar fi fost gata să jure că Siobahn a fugit. Dar e o minciună.

— Că a mai omorât, nu e o noutate pentru mine. Și nici faptul că avea polițiștii la degetul mic. Ridică din umeri. Dacă încerci să mă șantajezi pentru păcatele lui…

— Oh, la dracu'! Nu toată lumea îți vrea banii!

— Doar cei mai mulți.

— Era mama ta.

Își înclină puțin capul, ca și cum ar fi ascultat-o din politețe, dar simți cum i se rupe sufletul.

— De ce te-aș crede?

— Pentru că ăsta este adevărul. Și nu am nimic de câștigat dacă ți-l spun. Mă tem că nici măcar nu-mi ușurez conștiința. Vezi tu, am făcut totul pe dos. Cu cele mai bune intenții, dar n-am procedat cum trebuie, pentru că mă credeam deșteaptă. Și pentru că țineam la ea. M-am implicat prea mult.

Respiră adânc, apoi lăsă sticla deoparte.

— În noaptea în care a sunat, i-am spus unde se poate duce. Am liniștit-o și am ascultat-o și i-am spus ce poate face, așa cum am fost învățată, așa cum făcusem de-atâtea ori înainte. Dar era isterizată, îngrozită și auzeam copilul plângând. Așa că am încălcat normele și m-am dus eu să o iau.

— E posibil să te fi dus să ajuți pe cineva, dar greșești dacă crezi că avea vreo legătură cu mine.

Îl privi din nou, însă de data asta nu mai era calmă, ci foarte emoționată.

— Erai cel mai frumos copil pe care-l văzusem vreodată. Un băiețel superb, îmbrăcat în pijama albastră. A fugit, te-a luat din leagăn și a plecat, fără nimic altceva. Doar pe tine te-a luat.

Vocea i se frânse, ca și cum ar fi retrăit toată scena. Apoi continuă:

— Te ținea strâns în brațe, deși avea trei degete rupte la mâna dreaptă și ochiul stâng umflat, de nici nu-l putea deschide. Îi mai trăsese și câteva șuturi, înainte să plece pe șapte cărări să mai ia whisky. Atunci te-a luat și a fugit. Nu voia să meargă la spital sau la vreo clinică, de teamă că o s-o găsească acolo. Era speriată la gândul că o s-o rănească atât de rău încât nu va mai putea să se ocupe de tine. Am dus-o la un adăpost și acolo au chemat un doctor. Nu voia să ia medicamentele, pentru că n-ar mai fi putut să aibă grijă de tine. Așa că am vorbit, ca să uite de durere, toată noaptea.

Deși Roarke încă stătea în picioare, Moira se așeză și oftă.

— Când a venit la Dublin a găsit de lucru într-o cârciumă. Era tânără și frumoasă. Acolo a găsit-o, n-avea decât optsprezece ani și era inocentă, naivă, își dorea o relație romantică. Era un bărbat chipeș și fermecător atunci când voia. S-a îndrăgostit de el, fetele se îndrăgostesc de multe ori de bărbații de care ar trebui să fugă. A sedus-o, i-a promis că o ia de nevastă, i-a jurat că o iubește.

Se ridică să se ducă la fereastră, în timp ce Roarke aștepta, fără să scoată un cuvânt.

— Când a rămas însărcinată, a luat-o la el. I-a tot promis că o să se însoare cu ea. Mi-a povestit că familiei îi spusese că s-a măritat; îi era rușine să le mărturisească adevărul. Ei știau că s-a măritat și e fericită și o să vină acasă să-i vadă când o să poată. Prostuța, spuse ea încet. Ei bine, a născut, iar el a fost mulțumit că e băiat, dar continua s-o ducă cu vorba când îl întreba de căsătorie. A insistat, pentru că voia ca fiul ei să aibă un tată cum se cuvine. Atunci a început să o bată.

Se întoarse, privindu-l.

— La început, nu era așa de rău - asta mi-a spus mie. Multe susțin lucrul ăsta. Sau că era vina ei, știi, pentru că îl cicălea sau îl enerva. Este o parte a ciclului tipic pe care îl înregistrează cazurile de acest gen.

— Știu ciclul, cunosc și statisticile. Patologia.

— Sigur că le știi. Dacă nu-ți băteai capul să știi, nu făceai ce-ai făcut. Dar totul se schimbă când este personal.

— N-o cunosc pe fata despre care vorbești. O străină, își spuse el. Probabil o fantezie. O poveste născocită de femeia asta, cu vreun scop ascuns. Cu siguranță așa era.

— Eu am cunoscut-o, spuse Moira simplu.

Iar vocea ei calmă îl impresionă.

— Așa pretinzi.

A

— Așa este. În noaptea în care a sunat la numărul de urgență, el adusese altă femeie în casă, chiar sub nasul ei și, când protestase, îi rupsese degetele și îi învinețise ochiul.

Simțea acum că i se uscase gâtul și îl ardea. Dar vocea îi rămase calmă.

— Ai vreo dovadă în sprijinul afirmațiilor tale?

— Nu pot dovedi nimic. Îți spun doar ce *știu.* Ce faci cu tot ce afli de la mine e treaba ta. Poate că, de fapt, ești la fel de rău ca și el. Dar tot o să termin povestea. A stat ia adăpost o săptămână. O vedeam zilnic. Hotărâsem că ea este misiunea mea. Dumnezeu să ne ierte pe amândouă. Am discutat cu ea, am încercat din răsputeri s-o ajut. Avea familia în Clare - părinți, doi frați, o soră - geamănă, mi-a spus. Am convins-o să le scrie, pentru că a refuzat să-i sune. Zicea că nu ar putea suporta rușinea de a spune totul, cu voce tare. Așa că am insistat să le scrie, să-i anunțe că se întoarce acasă, cu fiul ei. Am pus scrisoarea la poștă cu mâna mea.

Telefonul de pe biroul ei sună, iar ea tresări, de parcă ar fi fost trezită dintr-un vis. Respirând anevoie, ignoră telefonul și continuă:

— Eu am împins-o la asta, Roarke. Am insistat prea mult, am avansat prea repede, pentru că mi se părea că le știu pe toate, că sunt cea mai deșteaptă din lume. Că am dreptate. Și a doua zi plecase de la adăpost, lăsându-mi un bilet, că nu putea fugi, nu putea să-i ia unui bărbat băiatul fără să-i dea șansa să facă ce se cuvine. Fiul ei trebuia să aibă un tată.

Scutură din cap.

— Am fost tare furioasă. Tot timpul ăsta, timpul meu prețios și eforturile mele, irosite, pentru că fata asta se agăța de prostiile ei romantice. M-am tot gândit zile în șir și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă înfuriam mai tare. Am hotărât să mai încalc o dată regulile, să mă duc la apartamentul în care trăia cu el și să încerc încă o dată să o conving. S-o salvez, pe ea și pe băiețelul ei frumos, în ciuda dorinței ei. Așa că m-am dus în maghernița în care o ținea și i-am bătut la ușă.

Își aminti brusc peisajul și mirosurile din copilărie. Duhoarea de vomă după prea multe beri, și de urină de pe alei, zgomotul unei palme peste față. Un aer încărcat de disperare.

— Dacă ai bătut la ușa aia în costumul tău de asistent social, ori erai foarte curajoasă ori proastă de-a binelea.

— Amândouă. Puteam fi concediată pentru ce făceam, ar fi trebuit să mă dea afară. Dar nu-mi păsa, aici era vorba despre mândria mea. Mândria *mea.*

— Asta voiai să salvezi, doamnă O'Bannion?

Vocea lui calmă, ușor amuzată o făcu să zâmbească amar.

— Voiam s-o salvez pe ea, și pe tine, dar, vai, și mândria mea. Tot tacâmul.

— Puțini erau salvați pe-atunci din locul ăla. Iar mândria era ceva ce majoritatea nu ne puteam permite zilnic.

— Am învățat asta pe pielea mea, iar Siobahn a fost prima lecție. Una dură. Aveam la mine scrisoarea, răspunsul părinților ei, iar intenția mea era să vă iau pe sus pe amândoi și să vă expediez la Clare.

De undeva, de-afară, se auzi hohotul de râs al unui copil, apoi zgomot de pași alergând pe hol. Deslușiră o voce de femeie grăbită, apoi se făcu liniște.

Moira se așeză din nou și își încrucișă mâinile în poală, ca o școlăriță.

— A deschis chiar el ușa. Am înțeles imediat de ce se îndrăgostise de el. Era frumos ca doi diavoli. M-a măsurat de sus până jos, obraznic, iar eu am ridicat bărbia și am zis că am venit să vorbesc cu Siobahn.

A

Închise ochii o clipă, apoi reveni.

— S-a sprijinit de tocul ușii și mi-a zâmbit insolent. A fugit, mi-a spus, bine c-a scăpat de ea. I-a furat cincizeci de lire, din banii munciți de el din greu, și a dispărut. Dacă o vedeam, să-i spun să nu se mai întoarcă vreodată. Mințea atât de natural încât l-am crezut. Mi-am închipuit că, până la urmă, îi venise mintea la cap și plecase

acasă, la Clare. Apoi am auzit copilul plângând. Te-am auzit plângând. Am intrat peste el în casă. Probabil că l-am luat prin surprindere, altfel n-aș fi trecut niciodată de el. Nu și-ar părăsi ea copilul, i-am spus. Unde e? Ce-ai făcut cu Siobahn?

Își desfăcu mâinile, apoi strânse pumn una, lovindu-și ritmic genunchiul.

— A ieșit o femeie din dormitor, purtându-te de parcă erai o varză. Scutecul era ud, fața murdară. Siobahn te ținea ca pe un prinț. Niciodată nu te-ar fi neglijat așa. Dar femeia asta căreia părea să-i placă băutura purta un fel de sac murdar, deschis în față.

— Asta-i nevasta mea, mi-a spus el. Meg Roarke, iar el e copilul nostru. Și a scos un cuțit de la centură, uitându-se la mine, în timp ce și-l trecea peste degetul mare. Și oricine spune altfel, o să vadă ce greu e să mai scoată vreun cuvânt pe urmă.

După mai bine de treizeci de ani, în siguranța biroului ei, Moira se cutremură.

— Mi-a spus pe nume. Siobahn trebuie să-i fi divulgat numele meu. Niciodată n-am fost atât de speriată ca atunci când Patrick Roarke mi-a pronunțat numele. Am plecat. Dacă te-a părăsit cineva acolo, cu el, eu am fost aceea.

— Poate că a plecat acasă sau și-a luat lumea-n cap. E mai greu să pornești la drum cu un copil în brațe.

Moira se aplecă înainte. Iar pe fața ei nu se reflecta furia sau nerăbdarea, ci pasiunea. Căldura ei îl arse, apoi se răci sub pielea lui.

— Erai viața și sufletul ei. Îngerul ei. Crezi că n-am verificat? Măcar atâta lucru am îndrăznit să fac. Am deschis scrisoarea. Erau atât de fericiți că primiseră vești de la ea, atât de ușurați. O îndemnau să vină acasă cu tine. O întrebau dacă are nevoie de bani sau dacă vrea ca frații ei sau tatăl ei să vină să vă ia acasă. Îi povesteau ultimele vești. Fratele ei, Ned, se însurase și avea și el un băiat, iar sora ei, Sinead, se logodise.

Copleșită, întinse din nou mâna după limonadă, dar, de data asta, se mulțumi să se joace cu sticla.

— I-am contactat, i-am întrebat dacă ajunsese acolo. După două săptămâni, m-au sunat să mă întrebe când vine. Și am știut că a murit.

Se așeză din nou.

— În sufletul meu știusem asta, de când te-am văzut în maghernița aia. Am știut că el a omorât-o. I-am văzut moartea în ochi, iar când s-a uitat la mine și mi-a spus pe nume, am intuit adevărul. Când le-am mărturisit ce știam, părinții ei și Ned, fratele ei, au venit la Dublin. S-au dus la poliție, dar au fost plimbați cu vorba. Ned a fost atras în capcană și bătut.

L-au snopit în bătaie, iar mie mi-au spart geamurile cu pietre. Eram îngrozită. Și l-am văzut de două ori plimbându-se ostentativ pe lângă casa mea.

Își strânse buzele.

— Am renunțat. E rușinos, dar asta am făcut. Actele demonstrau că Patrick și Meg Roarke erau soț și soție, de cinci ani. Nu am găsit certificatul tău de naștere, dar femeia susținea că ești copilul ei și n-o putea contrazice nimeni. Cine ar fi îndrăznit? Fete ca Siobahn veneau și plecau zilnic din Dublin. Cu siguranță va apărea atunci când o să se simtă pregătită, iar eu am încuviințat și am tăcut, pentru că mi-era prea frică să fac altfel.

Simțea o greutate oribilă în piept, dar se mulțumi să aprobe din cap.

— Iar acum îmi spui mie povestea asta lungă, pentru care n-ai nicio dovadă, fiindcă…

— Am auzit de tine. Am făcut tot posibilul să aflu ce se petrece cu tine, mai ales după ce m-am măritat și m-am mutat în America. Știam ce soi ești. Și m-am gândit că acele câteva luni, cât fusese ea lângă tine, nu contaseră, că semănai cu el nu doar fizic. Soi rău, mi-

am spus, și astfel am putut să mă liniștesc, să nu mă mai trezesc la miezul nopții, cu bebelușul acela frumos plângându-mi în vis.

Absentă, luă un prespapier micuț din cristal, în formă de inimă, și începu să se joace cu el.

— Dar în ultimii doi ani, am auzit despre tine lucruri care m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva greșeam. Apoi a venit la mine Louise, mi-a povestit despre locul ăsta și ce vrei să faci din el, și am crezut că e un semn, că venise momentul să vorbesc. Îl privi cu atenție. Poate pentru tine este prea târziu ca să mai conteze, dar nu și pentru mine. Trebuia să-ți spun totul, față-n față. Dacă vrei, o să mă supun unui test cu detectorul de minciuni. Sau o să demisionez, așa cum am promis, iar tu poți să mă uiți.

Își zise că nu crede un cuvânt din spusele ei. Dar simțea că-l doare inima, de parcă i-ar fi înfipt un pumnal între coaste. Se temea că adevărul îl doare.

— Trebuie să înțelegi că voi încerca să verific, măcar parțial, tot ce ai spus.

— Sper să faci asta. Mai e ceva. Purta la mâna stângă un inel simplu din argint - ca o verighetă, mi-a spus că i-l cumpărase când te-ai născut tu. Promisiunea lui că veți fi o familie, în ochii Domnului și ai oamenilor. Când a ieșit din dormitor, Meg Roarke purta inelul lui Siobahn. Inelul acela pe care ea nu și l-a scos de pe deget, nici măcar după ce a bătut-o. Nemernica îl purta pe degetul mic, pentru că mâinile ei erau prea mari pentru el. Și, când a văzut că mă uit la el, când și-a dat seama că știu…a zâmbit.

Începu să plângă.

— A omorât-o pentru că a plecat, pentru că s-a întors. Fiindcă putea s-o facă. Și pe tine te-a păstrat pentru că erai leit el. Dacă n-aș fi presat-o atât, dacă i-aș fi lăsat mai mult timp de gândire…

Își șterse fața, apoi se ridică și se îndreptă spre birou. Scoase o fotografie mică dintr-un sertar.

— Asta-i tot ce am. Eu v-am făcut fotografia asta, cu o zi înainte să plece de la adăpost. Îți aparține, spuse ea, întinzându-i-o.

Roarke o privi și văzu o tânără cu părul roșcat și ochii verzi, încă învinețită în urma bătăilor. Purta o cămașă simplă, albastră, iar părul îi curgea în valuri pe umeri. Zâmbea, deși avea ochii triști și obosiți, zâmbea, cu fața lipită de obrazul copilului. O față încă rotundă, inocentă, dar, fără îndoială, fața lui.

Și zâmbea și el. Un zâmbet strălucitor, fericit. Iar mâna care îl strângea aproape de corpul mamei purta o verighetă din argint pe degetul lung, fin.

8

Portography era la mică distanță de colegiu, astfel că puteai ajunge pe jos, remarcă Eve cu interes, și avea o parcare pe două niveluri - împărțită de rezidenți și de clienți - înghesuită între clădire și imobilul învecinat.

— Verifică dacă există camere de luat vederi pentru parcare, îi spuse lui Peabody. Dacă sunt, vreau înregistrările din noaptea în care a fost ucisă Howard.

Semnul indica faptul că parcarea este plină, dar Eve trase mașina oricum, pentru a studia locul. Aprinse farul indicând că este în misiune, apoi parcă în spatele unei camionete vechi.

— Vom verifica toate vehiculele înregistrate pe numele rezidenților și ale angajaților. Vezi dacă găsești vreunul cu covoare din fibre. Studie parcarea, numărând două dubițe și un camion. Oare să fie atât de neglijent sau arogant? se întrebă ea. Să planifice totul în cel mai mic detaliu, apoi să fie prins din cauza mașinii folosite?

— Întotdeauna fac greșeli, nu?

— Mda. Eve se îndreptă către scara metalică ce conducea spre primul nivel. Întotdeauna se întâmplă ceva. O atrage într-un vehicul lângă colegiu, o tranchilizează destul încât să tacă, o duce până la parcare. Intră, o omoară, apoi o duce înapoi la mașină, meige în centru, o aruncă. Și gata, și-a făcut treaba. Riscuri, multe riscuri, comentă ea. Dar, dacă ești atent, dacă ești hotărât, ții cont și de riscuri. Asta face și el. Planifică totul în cele mai mici detalii.

Cronometrează fiecare acțiune. Calculează probabilitățile, rutele, cu ajutorul soiturilor. Ține cont de fiecare amănunt.

— Nu era atât de târziu când a luat-o, remarcă Peabody. Între nouă și nouă și jumătate, nu? Poate că cineva l-a observat venind sau plecând.

Eve cercetă strada, clădirea, scările și ascensoarele, nivelurile parcării.

— Cum reușește să scoată din clădire o fată moartă și să o bage în mașină? Nu se grăbește, așteaptă până se face târziu, destul de târziu încât să nu mai fie prea multă lume pe străzi. Vara este mai puțin aglomerat, deci nu era nevoie să stea foarte târziu. Nu mai simt atâția studenți care să bată străzile, îndreptându-se spre cluburi și cafenele, și, oricum, până la nouă sunt deja acolo. Muzica începe să urle la nouă. Este expus riscurilor un minut sau două. N-are ce face. Dar este destul de rapid și de prudent și dispus să-și asume riscurile.

— Și a fost inspirat s-o ducă în centru, pentru că este o distanță mare între locul crimei și acela în care este descoperită victima. Este un plan bun.

— Poate, răspunse Eve, apropiindu-se de ușă.

La primul nivel era departamentul de vânzări. Aparate foto, consumabile, diferite obiecte despre care Eve nici nu știa la ce folosesc, software care, pentru ea, nu avea niciun sens. Un angajat demonstra și ridica în slăvi în fața unui client.virtuțile unei unități complexe pentru prelucrarea imaginii, cu funcții multiple. Altul făcea o vânzare de discuri.

Două ecrane mici prezentau toate activitățile din magazin din unghiuri diferite și invitau clienții: apăsați aici pentru un autoportret la minut! încercați Podiak Image Mașter. Reducere! Costă numai 225,99$.

Demonstrația era acompaniată de o muzică zgomotoasă, pentru că mândrul proprietar al unui Podiak Image Mașter putea derula din meniu o serie de opțiuni muzicale, piese deja încărcate în aparat sau își putea înregistra cântecele preferate, pe care să le folosească drept fundal muzical pentru filmele sau fotografiile făcute la diverse ocazii familiei.

Eve se întreba de ce și-ar dori cineva acele cântece enervante și săltărețe care să le însoțească fotografiile, când o strigă Peabody.

— Doar voiam să văd, spuse ea. Nu am deloc poze cu noi. Înșfacă fotografia: Uite. Nu suntem drăguțe?

— Absolut adorabil. Aruncă mizeria aia. Indică liftul micuț și semnul care anunța Galeria Portography la etajul doi, și Studioul la trei.

— O să pun asta pe perete, la birou, spuse Peabody. Dacă vrei, îți fac o copie. Poate că lui Roarke i-ar plăcea.

— Știe cum arăt. Eve ieși la etajul doi.

Pe pereți erau imagini, fețe și corpuri. Tinere, bătrâne, grupuri. Copii. Fete în pantofi cu toc, băieți în echipament sportiv. Portrete de familie, instantanee artistice cu nuduri, bărbați și femei, chiar și fotografii cu animale de companie.

Toate înrămate în cadre fine, din argint.

Eve simțea că parcă ar fixa-o sute de ochi. Încercă să scape de senzația asta și să-și dea seama dacă vreuna dintre imagini îi amintește de stilul folosit în fotografiile lui Rachel Howard.

— Bună ziua. O femeie îmbrăcată în negru, cu părul scurt, alb, apăru din spatele unui panou de afișaj. Doriți un portret?

Eve își scoase insigna.

— Cine a făcut fotografiile astea?

— Îmi pare rău. Există vreo problemă?

— Investighez moartea unei studente de la Universitatea Columbia.

— A, da. Am auzit de caz. O tânără, nu-i așa? Teribil. Dar nu înțeleg ce legătură are galeria noastră cu investigația dumneavoastră.

— Acesta este scopul investigației. Să identificăm legături. Domnișoara?

— A, Duberry. Lucia Duberry. Sunt manager aici.

— Locotenent Eve Dallas. Sunt detectiv principal în acest caz. Scoase fotografia lui Rachel din geantă. Vă amintiți să fi venit vreodată aici?

— O fată frumoasă. Nu-mi amintesc să o fi văzut aici. Dar vin mulți clienți, doar ca să se uite, unii sunt studenți. S-ar putea să nu o fi remarcat.

— Ce credeți despre fotografie?

— Păi, este o compoziție foarte bună. O privești și te gândești imediat - așa cum am spus și eu - iată o fată într-adevăr frumoasă. Apoi primele cuvinte care-ți vin în minte sunt tânără și prietenoasă. Naturală este un alt cuvânt, pentru că imaginea este simplă, nestudiată. Era studentă la fotografie sau model?

— Nu. Dar urma un curs de arta imaginii. S-ar putea să fi cumpărat materiale de aici.

— A, cu siguranță putem verifica asta. Doriți să îi sun pe cei de la vânzări, să cer unei funcționare să verifice facturile?

— Da. Pe numele Rachel Howard - să încercăm ultimele două luni.

— Nu va dura mult. Se întoarse și ocoli panoul, iar Eve o urmă și văzu că avea amenajat un birou, folosind panourile de afișaj ca pereți despărțitori.

Lucia se duse la telefonul așezat pe un birou micuț, lucios și contactă departamentul de vânzări, dându-le instrucțiunile necesare.

— Pot să vă ofer ceva răcoritor în timp ce așteptați? Poate niște apă minerală?

— Nu, mulțumesc, spuse Eve, înainte ca Peabody să apuce să deschidă gura. Clădirea asta - are atât spații comerciale, cât și spații locuibile - folosește parcarea de alături?

— Da. Clădirea noastră și alte patru imobile.

— Camere de luat vederi?

— Nu. Erau, dar întotdeauna se întâmpla ori să le fure ori să le distrugă cineva, până când am hotărât că este mai scump să le tot reparăm și înlocuim decât să avem câteva locuri în parcare ocupate fără plată.

— Proprietarul locuiește la etaj?

— Hastings a rezervat etajul patru pentru apartamente personale, în vreme ce studioul se află la etajul trei.

— Printre imaginile expuse sunt și lucrări de-ale lui?

— Toate sunt ale Iui. Hastings este foarte, foarte talentat.

— Voi încerca să vorbesc cu el. Peabody, vino sus după ce obții datele de la Vânzări.

— Sigur, dar…lucrează acum, protestă Lucia.

— Și eu la fel. Eve se îndreptă spre lift cu Lucia, acum agitată, pe urmele sale.

— Dar Hastings este într-o *sesiune.* Nu poate fi deranjat.

— Facem pariu? O privi rece când i se agăță de braț. Nu cred că vrei să faci asta.

La auzul tonului ei sec, Lucia își retrase imediat mâna.

— Dacă ați putea să așteptați până când termină…

— Nu. Eve intră în lift. Etajul trei, comandă ea, apoi o privi pe Lucia cea îngrozită, până când se închiseră ușile.

Ieși din lift într-un zgomot asurzitor de muzică high-tech care izbucnea, fierbinte ca soarele de vară, în studioul cu pereți albi. Echipamente - lumini, filtre, ventilatoare, paravane - erau dispuse în jurul unei scene pe care poza un model, nud, în diferite poziții atletice, peste un scaun roșu uriaș.

Era o femeie de culoare, foarte înaltă, slabă ca un ogar, care parcă avea oase de gumă.

În afara celor trei aparate instalate pe suporți mai exista unul ținut de un bărbat corpolent, care purta blugi largi și o cămașă albastră. Alte două persoane, o femeie micuță, într-un costum strâmt, fără mâneci, și un tânăr cu o cascadă de păr portocaliu, urmăreau totul cu figuri îngrijorate, concentrate.

Eve înaintă către platou, începând să spună ceva. Femeia se întoarse încet și o observă. Figura ei exprima groaza.

Dacă Eve nu ar fi văzut aceeași expresie pe fața Luciei, poate că ar fi scos arma, pregătită să înfrunte cine știe ce pericol ascuns în spatele ei.

A

În schimb, continuă să înainteze, fără să ia în seamă gâfâitul speriat al femeii și icnetul tânărului cuprins de panică. Femeia care poza o privi pe Eve în ochi, ușor amuzată, și rânji.

— Fără zâmbete! Urletul care explodă de la bărbatul ce ținea aparatul de fotografiat îi făcu pe cei doi asistenți să sară în sus. Modelul își relaxă buzele și își aplecă trupul, ca o ramură lungă, suplă de salcie, peste scaun.

— Ai musafiri, drăguță, spuse ea pe un ton catifelat, gesticulând cu brațul ei lung, într-o mișcare fluidă.

Se întoarse brusc, lăsând aparatul în jos.

Întâi veni mârâitul și, până și Eve trebuia să recunoască, era impresionant. Nu văzuse niciodată un urs, însă privise imagini. Arăta exact ca un urs, și mârâitul făcea comparația și mai veridică.

Era înalt și foarte solid, avea pieptul larg, brațele vânjoase și mâinile cât niște tăvi.

Și era îngrozitor de urât. Avea ochii mici, nasul turtit, parcă împrăștiat pe toată fața, buzele groase. În clipa aceea, venele i se umflaseră și îi pulsau pe frunte și pe suprafața capului ras.

— Afară! își trânti un pumn în cap, ca și cum ar fi încercat să alunge demonii care îi puseseră stăpânire pe creier. Ieși, până nu te *omor!*

Eve își scoase insigna.

— Cred că ar trebui să folosești cu mai mult discernământ cuvântul ăsta, mai ales când te adresezi unui polițist. Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

— Polițist? Polițist? Mă doare undeva dacă ești polițistă! Poți să fii și Dumnezeu cel atotputernic coborât pe pământ pentru Judecata de apoi. Ieși sau îți smulg brațele din umeri și te bat cu ele până te omor.

Trebuia să recunoască, era bun. Când văzu că pornește spre ea, se pregăti. Și când una dintre mâinile lui masive se întinse spre ea, îi trase un șut în testicule, cu sete.

Se prăbuși ca un copac, cu fața în jos. Își imagină că gemea sau încerca să-și recapete suflul, dar n-auzea nimic din cauza muzicii.

— Închide mizeria aia, ordonă ea.

— Oprește programul muzical, țipă tânărul, îngrozit. Doamne, Dumnezeule, l-a omorât pe Hastings. L-a *omorât.* Chemați o ambulanță, chemați pe cineva!

Muzica încetă în timp ce urla, așa că acum numai strigătele lui răsunară în cameră.

— Haide, revino-ți, prostovane. Femeia care poza se ridică și se îndreptă - goală și grațioasă - către o sticlă de apă. Nu e mort. Probabil că i-au ajuns testiculele în gât, dar încă respiră. O mișcare excelentă, îi spuse lui Eve, apoi bău din apă.

— Mulțumesc. Se aplecă lângă corpul prăbușit, care acum scotea niște icnete înfundate. Dirk Hastings? Sunt locotenent Dallas, NYPSD. Tocmai te-am salvat de la o arestare pentru agresarea unui ofițer de poliție. Aș fi încântată să-mi revizuiesc atitudinea și să-ți târăsc fundul de cretin la secție, în cătușe, dar, pe de altă parte, poți

să-ți iccapeți răsuflarea și să-mi răspunzi la întrebări aici, la adăpostul propriului cămin.

— Vreau…un…avocat, reuși el să articuleze.

— Sigur, ai acest drept. Sună unul și spune-i că ne întâlnim Iu secție.

— Eu nu…încercă să inspire, apoi să expire. Nu sunt obligat să merg nicăieri cu tine, jigodie!

— Sunt fotograf. Asta-i munca mea.

— Ai fost arestat de două ori pentru hărțuire.

— Aiureli! Rahat! Sunt un artist! Se aplecă spre ea. Ascultă, ar trebui să-mi fie recunoscătoare pentru că am considerat că merită atenția mea. Oare un trandafir îți face reclamație când îi surprinzi imaginea?

— Poate că ar trebui să te limitezi la instantanee cu flori.

— Fețe, forme, asta mă interesează. Și nu *fac instantanee.* Creez imagini. Am plătit amenzile, spuse el, dând din mână. Și am prestat servicii în folosul comunității. În ambele cazuri, portretele pe care le-am creat au imortalizat femeile alea ridicole și nerecunoscătoare.

— Asta te interesează? Nemurirea?

— Asta am. Aruncă o privire spre Peabody, ridică din nou aparatul, o încadră, apoi o fotografie, dintr-o singură mișcare. Soldat, spuse el, făcând încă o poză înainte ca Peabody să clipească măcar. O figură bună. Pătrată și puternică.

— Chiar mă gândeam dacă n-ar trebui să îmi remodelez obrajii, spuse Peabody. Să-mi evidențiez pomeții și…

— Las-o baltă. Forma asta e foarte bună.

— Dar…

— Scuzați-mă. Cu o răbdare îngerească, după ea, Eve ridică mâna. Putem să revenim la subiect?

— Scuze, murmură Peabody.

— Ce subiect? Nemurirea? Hastings își îndreptă umerii uriași. Asta am. Asta ofer. Artist, subiect. Relația este intimă, mai intimă decât sexul, mai apropiată decât sângele. Este o comuniune spirituală. Imaginea ta, adăugă el, devine imaginea mea. Viziunea mea, realitatea ta într-un singur moment definitoriu.

A

— Ihâm. Și te enervează când oamenii nu înțeleg și nu apreciază ce le oferi.

— Păi, *normal* că mă enervează. Oamenii simt idioți. Proști. Absolut toți.

— Deci îți petreci viața imortalizând proști și idioți.

— Da. Făcându-i ceva mai mult decât sunt.

— Și cum te simți tu?

— Împlinit.

— Deci, care este metoda ta? Fotografiezi și aici, în studio, cu profesioniști.

— Uneori. Sau bântui pe străzi, până când o anumită față îmi atrage atenția. Pentru a putea trăi în această lume coruptă, accept angajamente. Portrete. Nunți, înmormântări, copii etc. Dar prefer să am mână liberă.

— Și unde era mâna ta, ca și restul corpului, în noaptea de opt august și în dimineața de nouă august?

— De unde dracu' vrei să știu?

— Gândește-te. Acum două nopți, începând cu nouă seara.

— Am lucrat. Aici și în apartamentul meu. Creez un montaj. Ochi. Ochi, de la naștere până la moarte.

— Te interesează moartea?

— Desigur. Fără ea, ce este viața?

— Ai lucrat singur?

— Absolut.

— N-ai vorbit cu nimeni, nu ai văzut pe nimeni după nouă?

Buzele lui se strâmbară disprețuitor.

— Am spus că am *lucrat.* Nu-mi place să fiu deranjat.

— Deci ai fost aici, singur, toată seara. Toată noaptea.

— Asta am spus adineaori. Am lucrat până aproape de miezul nopții, cred. Nu stau cu ochii pe ceas. Probabil că am băut ceva, apoi am făcut o baie lungă, fierbinte, pentru a-mi relaxa corpul și mintea. Pe la unu eram în pat.

— Ai mașină, Hastings?

— Nu înțeleg întrebările astea. Da, am o mașină. Sigur că am. Trebuie să mă deplasez, nu? Crezi că mă bazez pe transportul public? Am o mașină, și o camionetă de patru persoane pe care o folosesc în principal pentru angajamente, când trebuie să mă deplasez cu mai multe echipamente și asistenți.

— Când ai întâlnit-o prima dată pe Rachel Howard?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Eve se ridică, apoi se îndreptă spre Peabody.

— Facturi?

Peabody se grăbi să-i răspundă:

— Două. A folosit de două ori un card de debit, pentru cumpărături mărunte. În iunie și în iulie.

— Bine. Du-te și vezi ce fac ceilalți doi. Doar bagă capul pe ușă, dar încearcă să impui respect.

— Cu plăcere.

Eve se întoarse pe scaun.

— Rachel Howard este în evidență, ca client al magazinului tău.

După ce o privi lung, Hastings pufni ironic.

— Habar n-am care sunt cretinii de clienți. Pentru cretinii ăștia angajez personal, care să se ocupe de ei.

— Poate că asta te va ajuta să-ți amintești. Eve scoase fotografia făcută la 24/7 și i-o arătă.

Ezită puțin, aproape imperceptibil, dar Eve observă.

— O figură bună, spuse el pe un ton neutru. Deschisă, tânără, naivă. Nu o cunosc.

— Ba da. O recunoști.

— Nu o cunosc, repetă el.

— Încearcă asta. Privindu-l drept în ochi, Eve scoase fotografia post-mortem.

— Excelentă, murmură el. Foarte aproape de perfecțiune. Ridică fotografia, ducându-se spre fereastră, pentru a o vedea mai bine. Compoziția, aranjamentul, tonurile. Tinerețe, dulceață, aceeași deschidere, sunt aici, chiar dacă e moartă.

— De ce spui că este moartă?

— Fotografiez și morți. La înmormântări. Oamenii vor să păstreze amintirea celor decedați. Și uneori mă duc la morgă și plătesc un tehnician să mă lase să fotografiez câte un corp. Recunosc moartea.

Lăsă imaginea în jos, apoi se uită fix la Eve.

— Crezi că eu am omorât-o? Pentru ce?

— Asta spune-mi tu. Ai cunoscut-o.

— Figura mi-e cunoscută. Își umezi buzele, studiind din nou fotografia. Dar sunt atâtea fețe. Arată…Am mai văzut-o. Undeva…Undeva.

Veni înapoi și se lăsă greu pe scaun.

— I-am văzut fața undeva, dar nu o cunosc. De ce aș omorî o persoană străină, când cunosc atâția idioți care mă enervează și n-am ucis niciunul?

Asta era o întrebare foarte bună, recunoscu Eve. Mai insistă un sfert de oră, apoi îl trimise în altă cameră și chemă asistenții.

— În regulă, Dingo, ce faci pentru Hastings?

— Eee-ee-eu…

— Stop. Respiră. Inspiri, expiri, haide.

Încercă, se sufocă, apoi încercă din nou.

— Lucrez ca asistent, la studio și pe teren. E-e-ee-eu. Inspiră din nou văzând degetul lui Eve îndreptat spre el. Pregătesc aparatul, luminile, schimb decorul, orice îmi cere.

— De când lucrezi pentru el?

— De două săptămâni. Dingo privi prudent spre ușa camerei în care aștepta Hastings. Apoi se aplecă spre Eve, șoptind: De obicei, asistenții lui nu rezistă prea mult. Am auzit că cel dinaintea mea a stat trei ore. Recordul a fost înregistrat de unul care a rezistat șase săptămâni.

— De ce?

— O ia razna, frate. Își iese din minți cu totul. Explozie nucleară. Dacă ai greșit, dacă nu greșești, nu contează, dacă îl deranjează pe el ceva, sare-n sus.

— E violent?

— Sparge, aruncă. L-am văzut odată cum se dădea cu capul de pereți, săptămâna trecută.

— L-ai văzut să bată pe cineva?

— Până acum, nu, dar l-am auzit amenințându-l pe unul că îl aruncă în fața autobuzului, în timpul unei ședințe. Nu cred că a trecut la fapte.

— Ai văzut-o pe fata asta pe-aici? în persoană sau în portrete?

Dingo luă fotografia.

— Nu. Nu este genul meu.

— Adică?

— Nu pare genul de petrecăreață.

— Crezi că este tipul lui Hastings?

— Pentru distracție?

— Pentru orice.

— Nu pentru petreceri. Oricum, tipul nu se dă în vânt după ele. Dar cred că fața i-ar atrage atenția.

— Dingo, ai un vehicul?

O privi din nou.

— Am un board cu motor.

— Vehicul, vreau să spun, cu uși?

— Nee. Rânji la simpla idee de a conduce un automobil. Dar am carnet. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-a angajat, pentru că pot să livrez diferite comenzi. Făcu o pauză, apoi se încruntă. N-a aruncat pe nimeni în fața mașinii, nu?

— Din câte știu eu, nu. Ce-ai făcut acum două nopți?

— Cred că am bântuit, nu știu.

— Și pe unde ai bântuit tu?

— Hmm…Nu știu. Eu doar…brusc îi pică fisa. Ochii i se măriră, cât farfuriile, pe fața palidă. O, Doamne, adică sunt suspect?

— De ce nu-mi spui pur și simplu unde ai fost, ce ai făcut și cu cine?

— E-e-eu! Loose și Brick și Jazz și cu mine, am fost la Brick, am stat pe-acolo un timp, apoi am plecat la The Spot, mergem des la clubul ăsta, și Loose s-a cam făcut, așa că l-am dus acasă pe la, eu știu, poate unu? Apoi am mai stat pe-acolo un pic, m-am întors acasă și m-am culcat.

— Prietenii ăștia ai tăi au și nume reale?

— Păi, da.

— Spune-le colegei mele, și adresa ta. Apoi ești liber să pleci.

— Pot să plec? Pur și simplu? Pe chipul lui se întipăriseră tot felul de expresii, de la șoc la suspiciune, de la ușurare la dezamăgire. Nu trebuie să chem un avocat sau ceva de genul ăsta?

— Trebuie doar să fii disponibil dacă avem nevoie de tine, Dingo.

Mai trecu o dată prin același război al nervilor cu Liza Blue, care era consultant pentru coafură și machiaj. Când văzu că încep să-i clănțăne dinții, Eve respiră adânc.

— Uite ce e, Liza, ai vreun motiv să te simți vinovată?

— Păi, mi-am înșelat prietenul săptămâna trecută.

— N-am de gând să te arestez pentru asta. De când lucrezi pentru Hastings?

— Hmm, de fapt, eu sunt liber-profesionistă. Lucrez mult pentru diferiți fotografi, mă ocup de coafură și machiaje la nunți și ocazii speciale. Îmi apreciază munca, așa că am colaborat, de vreun an. Se uită la Eve îngrijorată. E bine?

— Cine furnizează produsele?

— Am propria trusă, dar are și Hastings rezerve. E foarte pretențios. Dar mulți sunt la fel ca el.

— Are și produse Barrymore?

— Sigur. Sunt bune.

— Ai lucrat vreodată cu fata asta? întrebă Eve, arătându-i fotografia lui Rachel Howard.

Liza își strânse buzele.

— Nu cred. Aș folosi pentru buze un roz mai intens. Dacă tot vorbeam de Barrymore, din gama lor aș alege First Blush sau Spring Rose. Aș evidenția forma buzelor. Are o gură frumoasă, dar nu strică să atragi puțin atenția asupra ei. Și ar fi trebuit să evidențieze mai mult și ochii. Dar îmi pare cunoscută. Nu știu unde…

Se întrerupse, apoi aruncă fotografia de parcă i-ar fi ars mâinile.

— E fata moartă. Am văzut la știri. E fata pe care au găsit-o în tomberon.

— Unde ai fost acum două nopți?

— Cu prietenul meu. Vocea îi tremura. Cu Ivan. M-am simțit foarte vinovată pentru că l-am înșelat. Nu știu de ce. Eram gata să-i mărturisesc totul noaptea trecută, dar mi-a fost frică. Am mers la un film, apoi ne-am întors la el.

— Peabody,ia-i datele. Poți pleca acasă, Liza.

— Crezi că Hastings a omorât-o? Nu vreau să mă mai întorc aici dacă îl suspectați că ar fi omorât-o.

— Nu e acuzat de nimic. Trebuie doar să pun întrebări.

Eve se duse spre camera în care aștepta Hastings. Stătea pe scaun, cu brațele încrucișate la piept, holbându-se la propria imagine reflectată în oglindă.

— Putem proceda în mai multe feluri, începu Eve. Pot să te iau la secție, sate rețin, până obțin un mandat de percheziție pentru clădirea asta, inclusiv pentru apartamentul și mașina ta. Sau convenim acum să permiți percheziția.

— N-o să găsești absolut nimic.

— Atunci n-ar trebui să te îngrijoreze dacă aruncăm și noi o privire.

Ochii lor se întâlniră în oglindă.

— N-aveți decât.

9

Chemă o echipă și căutară peste tot.

Nu găsiră nici măcar substanțe ilegale, ceea ce o surprinse. Ar fi făcut pariu că Hastings se delecta din când în când cu Zoner, dar totul era curat. Niciunul dintre tanchilizantele folosite pentru a o anestezia pe Rachel nu fu găsit în apartament, studio sau mașini.

Avea o serie de cosmetice Barrymore în trusa de la studio, care corespundeau nuanțelor și produselor folosite în cazul lui Rachel.

Încercă să și-l imagineze pe Hastings pictând cu atenție buzele fetei, aplicând cu atenție fard de pleoape, cu mâinile lui mari.

Nu descoperi niciun scaun care să se potrivească cu cel pe care fusese fotografiată Rachel, dar găsi un ghem mare de gută care, împreună cu produsele cosmetice, intrară în plicuri tip pentru probe, fără un sunet de protest din partea lui Hastings, când îi înmână chitanța.

Îi lăsă pe tehnicienii de laborator să ia mostre din covor pentru a le compara cu fibrele pe care le aveau deja, în timp ce ea își concentră atenția asupra bazei de imagini.

Se postă în spatele lui McNab, în timp ce el dădea căutare pe hard.

— Locotenente…McNab își lăsă în jos umerii slăbănogi. Tipul ăsta are zeci de mii de imagini în baza de date. O să dureze ceva până le verific și identific victima, dacă apare în vreuna.

— Apare sigur. A recunoscut-o.

— Bine, dar…întoarse capul și aproape că dădu nas în nas cu Eve. Ai putea să-mi faci puțin loc?

Eve se strâmbă la monitor. Jumătate etala figura zâmbitoare a lui Rachel, pe când pe cealaltă jumătate se derulau în mare viteză alte imagini. La un moment dat, tot se va opri. Era sigură de asta. Și va apărea o altă imagine, tot cu Rachel.

— Calculatorul face toată treaba.

— Cu tot respectul, te contrazic, replică el. Calculatorul este bun doar dacă primește comenzile cuvenite.

— Asta-i propagandă. Dar îl lăsă în pace. Îl cam presa, era conștientă de asta. Vreau să știu imediat, în secunda în care ai găsit ceva.

— Te voi anunța prima.

Aruncă o privire spre locul în care stătea Hastings, cu brațele încrucișate, încruntat, privind mica armată de polițiști care forfoteau în sus și-n jos prin studioul lui. Fără să-l scape din ochi, Eve se duse către adjuncta ei.

— Peabody!

— Da.

— Iei un polițist în uniformă și te duci să discuți cu al doilea nume de pe listă.

— Poftim?

— Am ordonat într-o limbă străină?

— Vrei să-i iau eu interogatoriul? Peabody păli. Fără tine?

— Există vreun motiv pentru care, după ce ai lucrat un an la Omucideri, nu te simți capabilă să chestionezi un suspect fără să te țină superiorul tău de mână?

— Nu, să trăiți. Acum fața ei se îmbujoră puternic. Doar că întotdeauna…eu n-am…înghiți în sec sub privirea rece a lui Eve, apoi își îndreptă umerii. O să-l iau pe Catstevens, locotenente.

— Foarte bine. După ce termini, mă contactezi pentru alte ordine.

— Da, să trăiți. Mulțumesc pentru încredere.

— Foarte bine. N-o da în bară. Se întoarse, sperând să se descurce, apoi se îndreptă spre Hastings.

Intuiția îi spunea că pista ei era acolo, așa că Peabody va căpăta experiență cu acest prilej.

Se sprijini de cadrul ferestrei, și își încrucișă picioarele.

— Nu te enervează să vezi niște străini cum umblă în toate lucrurile tale? Așteptă o clipă să-i răspundă, dar nu făcea decât să se uite fix la ea. Am putea termina cu toată șarada asta dacă mi-ai spune cum ai cunoscut-o pe Rachel Howard.

— N-am afirmat niciodată că aș fi cunoscut-o. I-am văzut undeva figura. Asta nu-i o crimă.

— Ai fotografiat-o?

— E posibil.

— Aici, în studio.

Își încruntă sprâncenele, încercând să-și amintească.

— Nu.

— N-a fost niciodată aici?

— Cum dracu' să știu asta? izbucni el frustrat. Toată lumea aduce pe câte cineva aici. Dumnezeu știe de ce. Angajez un model sau un grup și toți simt nevoia să mai aducă pe cineva. De obicei îi dau afară în șuturi, dar uneori sunt în toane bune. Zâmbi sadic. Deși mă străduiesc să nu se întâmple prea des.

— Câștigi bine cu imaginile?

Zâmbi sardonic.

— Tu câștigi bine ca polițist?

— La dracu', nu. Deci o faci pentru că îți place. Își băgă degetele mari în buzunare, privindu-l intrigată. Și fotografiezi oamenii, chiar dacă nu prea-ți place specia. Acum, dădu ea din cap, pot să înțeleg asta. Dar aici avem o tânără frumoasă. De obicei, bărbații sunt atrași de tinerele frumoase.

Se înroși.

— Nu-mi pierd timpul cu fete de colegiu. Pentru Dumnezeu, am patruzeci de ani, ce să fac cu o mucoasă slăbănoagă? Pentru sex, folosesc profesioniste. E curat, știu ce fac, nu apar complicații. Nu-mi plac legăturile personale.

Sejoacă cu mine, își spuse Eve. Mda, complică totul.

— Îmi plac fețele, mormăi el. Pot sta acum aici, gândându-mă că ești o pacoste care mi-a distrus ziua, dar îmi place fața ta. Pot să te urăsc de moarte, dar asta nu înseamnă că îmi displace figura ta.

— Nu știu ce dracu' să cred despre a ta.

Rânji.

^ - Mai urât de-atât nu se poate. Dar și asta are frumusețea ei. Își privi mâinile o clipă, apoi oftă. N-am omorât-o pe fata aia. N-am ucis niciodată pe nimeni. Îmi place să mă gândesc la modalități de a-i omorî pe cei care mă enervează. Îmi imaginez că-i arunc de pe clădiri înalte, îi fierb în ulei încins, îi încui în camere întunecate cu șerpi veninoși, chestii de-astea. Îmi trece ziua mai ușor.

— Ești un individ ciudat, Hastings.

— Cu toții suntem. Fața aia. Fața fetei. Este inofensivă. Știi de ce sunt oamnii atât de nenorociți, locotenent Dallas?

— Pentru că distrug tot ce este inofensiv.

— Da, așa este.

— Locotenente! McNab îi făcu semn cu mâna, fără să-și ia ochii de la ecran. Am găsit-o.

Se apropie și privi monitorul. O văzu imediat pe Rachel, deși era într-un grup de tineri. Cu toții la țol festiv, rochii elegante, cu un decor floral pe fundal. Probabil vreo ocazie specială. Poate o nuntă.

Rachel își ținea mâna pe după mijlocul altei fete și avea capul dat pe spate. Imaginea o surprinsese râzând încântată de ceva.

— Hastings! Eve îi făcu semn să se apropie. Cine, ce, unde și când?

— Asta era! Umărul lui aproape îl mătură pe McNab de pc scaun, în timp ce se apropia să studieze imaginea de pe ecran. Știam că am mai văzut fața asta. Ce-a fost aici? Da, nunta Morelli-Desoto, în ianuarie. Vezi, numele imaginii. Mai sunt și altele…

— Să nu atingi tastatura, se repezi Eve. McNab, mărește imaginea și tipărește-o. Mai ai fotografii cu ea, Hastings?

— Am toată nenorocita de nuntă. Conform contractului, le păstrez timp de un an, astfel încât să aibă timp să-și aleagă. Iar mătușica Jane sau mamaia Cine-o-fi poate să vină și după șase luni și să comande pozele pe care le vor. Mai sunt fotografii cu ea aici și sunt unele separate, pe care le-am făcut doar pentru că fața ei mi-a atras atenția.

— McNab, selectează toate imaginile în care apare victima. Mărești și tipărești.

Căută, dând comenzile necesare. Eve văzu diverse momente ale nunții derulându-se - mireasa și mirele, portrete de familie, instantanee. Tineri, bătrâni, prieteni și rude.

— Asta-i tot, Dallas.

— Ba nu, nu-i tot, îl întrerupse Hastings înainte ca Eve să apuce să spună ceva. Am făcut mai multe. Ți-am spus că am făcut mai multe fotografii cu ea, și cu alte persoane ale căror figuri mi s-au părut interesante. Subfișier. Fețe. Sunt salvate în Fețe.

McNab deschise fișierul. Eve observă că Hastings nu-și bătuse capul cu mirele sau cu mireasa aici. Era portretul unei femei foarte bătrâne, cu un zâmbet visător aproape pierdut printre nenumăratele riduri care-i brăzdau fața. Un copil care-și plimba înghețata pe buze. O alta, surprinzător de tandră, cu o fetiță, în rochița ei festivă, dormind adânc pe un scaun.

Fețele se succedau.

— Ceva nu e în regulă, mormăi Hastings. Nu e aici. Dar le-am făcut, ce dracu'. Patru sau cinci instantanee, două în care poza. Ei i-

am făcut mai multe fotografii decât oricui de la petrecerea aia stupidă. Le-am făcut!

— Te cred. Gândindu-se, Eve bătu darabana pe picior. Câteva lucruri de pus la punct, Hastings. Ești dispus să faci un test cu detectorul de minciuni?

— La dracu'. Da, de ce nu?

— O să programez unul. Se uită la ceas. S-a făcut târziu. Rămâne pe mâine. Acum spune-mi, cine a lucrat cu tine la nunta asta?

— De unde-ai vrea să știu? A fost în ianuarie.

— Ai dosare, evidențe?

— Sigur, pentru contracte, despre imagini, despre ședințe. Dar nu și despre asistenți. Îi schimb ca pe hârtia igienică, iar hârtia aia mi-e mult mai utilă decât ei.

— Îi plătești, nu?

— Mai mult decât merită, începu el, apoi clipi. Exact. Bine. Lucia se ocupă de asta. Ea trebuie să știe.

Pentru prima dată de când o întâlnise pe Eve, Roarke nu era bucuros că ajunsese acasă. Ignorând un ușor sentiment de vinovăție, se duse direct sus, în Ioc să treacă pe la Summerset să vadă ce mai face.

Simțea nevoia să fie singur. Trebuia să se gândească.

Totul putea fi o capcană. Și probabil era, își spuse el, introducând codul de acces în camera securizată în care-și păstra echipamentele neînregistrate. Era foarte posibil să fi fost vreo schemă complexă, concepută pentru a smulge bani de la el sau pentru a-i distrage atenția de la negocierile pe care urma să le aibă.

Dar de ce ar fi folosit ceva atât de îndepărtat în timp? Pentru Dumnezeu, de ce să încerce să-l păcălească cu o astfel de poveste pe care o putea demonstra rapid?

Totul era o prostie. Aberații.

Însă nu părea prea sigur de sine.

Pentru că voia să bea ceva, alese cafea tare, fără zahăr, înainte să se întoarcă la consola neagră.

Când proiectase camera asta, adăugase personal toate măsurile de securitate. Într-un singur scop. Să scape de ochiul atotștiutor și de tentaculele celor de la CompuGuard. Existau afaceri care, chiar și în cazul unui om corect, ca el, nu erau treaba nimănui altcuiva.

Aici, în această cameră, cu ferestrele și ușa securizate, putea primi și trimite mesaje, efectua cercetări, sparge orice sistem care îl interesa, fără să alerteze CompuGuard.

Fusese o vreme, nu prea îndepărtată, când utilizase echipamentele din această cameră în scopuri nu tocmai legale atât din pur amuzament, cât și pentru a obține profituri. Poate că și din obișnuință.

Crescuse ca un hoț, ca un vagabond, și se dezbăra greu de aceste obiceiuri. Mai ales că era bun la asta.

Atât de bun, încât trecuse foarte mult timp de când fusese nevoit să fure pentru a supraviețui. Își acoperise legăturile și activitățile infracționale, în schimbul unor importante sume de bani.

Ajunsese cineva, se gândi, sau, cel puțin începuse.

Apoi apăruse Eve. Polițista lui. Ce putea face un bărbat când era de-a dreptul abrutizat, dar încerca să ascundă acest lucru?

Ea îl salvase, își spuse el. Și, totuși, oricât de mult ar fi însemnat unul pentru altul, exista în el o esență la care nici măcar ea nu ajunsese.

Iar acum apăruse altcineva, o străină, încercând să-l facă să creadă că totul până acum - tot ce făcuse, tot ce era el, tot ce-și dorise - era clădit pe minciuni? Pe crimă?

Se duse la oglindă. Fața lui, fața tatălui său. Identice, nu putea face nimic în privința asta. Nu se gândise prea des la asta. Probabil că acesta era motivul pentru care acum se simțea atât de zguduit.

O să se ocupe chiar acum de asta. O să facă lumină în toată povestea.

Se așeză la consola strălucitoare, în formă de potcoavă, și puse mâna pe ecran. Acesta se înroși, în timp ce îi scana amprenta palmară. Iar fața lui era împietrită, impenetrabilă.

— Sunt Roarke, spuse el. Începi operațiunile.

Luminile clipiră, iar mașinile intrară în funcțiune. Trebuia să se apuce de treabă.

Întâi comandă o cercetare amănunțită a Moirei O'Bannion. În final, avea să o cunoască mai bine decât se cunoștea ea însăși.

Primul nivel era cel de bază. Data și locul nașterii, părinții, frații, soțul și copiii. Experiența profesională. Totul corespundea cu ce-i spusese ea, dar se așteptase la asta.

Un escroc bun avea nevoie de o bază solidă, nu? Nimeni nu știa asta mai bine decât el.

Cu siguranță îl mințise. Așa trebuia să fie, pentru că altfel…

Se simți copleșit de durere și panică. Făcu o pauză, privind în gol la datele de pe ecran. Mințea și gata. Trebuia doar să descopere veriga slabă, iar tot restul poveștii ei atent construite se va nărui.

Pe măsură ce informațiile se succedau, îi studie fișele medicale, evidențele contabile, situația financiară, pe ale ei și pe ale membrilor familiei. Cu un calm imperturbabil scotoci fiecare amănunt din viața ei și a celor care aveau vreo legătură cu ea.

Îi luă o oră, dar nu găsi nimic care să îi atragă atenția.

Sorbi din cafea, se așeză din nou, apoi rosti comanda pe care sperase să o poată evita.

— Căutare Siobahn Brody, născută în comitatul Clare, Irlanda, între 2003 și 2006.

ÎN LUCRU… TREIZECI ŞI CINCI DE FEMEI NĂSCUTE ÎN ACEA PERIOADĂ CU NUMELE ACESTA.

— Subiectul are o soră geamănă.

ÎN LUCRU... PATRU FEMEI NĂSCUTE ÎN ACEA PERIOADĂ CU NUMELE ACESTA, DIN GEMENI.

Simți că îi transpiraseră mâinile. Se împotmolea. Era nevoie de prea multe etape pentru a găsi un singur răspuns.

— Subiectul are o soră geamănă, Sinead.

ÎN LUCRU...IDENTIFICARE, CĂUTARE...

— Afișează cea mai recentă imagine a subiectului în timp ce cauți. Ecranul Unu.

AFIȘEZ. IMAGINE IDENTIFICATĂ SIOBAHN BRODY, 5 SEPTEMBRIE 2023.

Imaginea ei invadă ecranul, figura ei tânără, frumoasă, zâmbetul timid. Avea părul strălucitor, de un roșcat intens, pieptănat cu grijă pe spate, iar ochii ei erau verzi și blânzi, pielea albă ca laptele, cu bujori în obraji.

E mai tânără aici, își spuse Roarke impresionat, cu un an sau doi mai tânără decât în fotografia pe care i-o dăduse Moira O'Bannion. Și nu avea acea tristețe adâncă, nici oboseala, nici vânătăile. Dar era aceeași față. Aceeași.

BRODY, SIOBAHN, NĂSCUTĂ LA TULLA, COMITATUL CLARE, IRLANDA, PE 2 SEPTEMBRIE 2005. PĂRINȚII COLIN BRODY ȘI PATRICIA CARNEY BRODY, FERMIERI. FRAȚI EDWARD BRODY, FERGUS BRODY, SINEAD BRODY, GEAMĂNĂ. EDUCATĂ LA MOTHER OF MERCY, PÂNĂ ÎN CLASA A DOUĂSPREZECEA. A LUCRAT CU FAMILIA. ALTĂ ANGAJARE, RESTAURANTUL CARNEY, TULLA DIN 2022 PÂNĂ ÎN 2023. THE WHITE HORSE, DUBLIN, NOIEMBRIE 2023 PÂNĂ ÎN NOIEMBRIE 2024.

Se uită fix la imaginea de pe ecran.

— Solicit date suplimentare. Căsătorie, copii, statut actual.

NU EXISTĂ O EVIDENȚĂ A VREUNEI CĂSĂTORII SAU COABITĂRI LEGALE, NU APAR COPII. STATUT ACTUAL NECUNOSCUT. NU EXISTĂ DATE DESPRE BRODY, SIOBAHN, DUPĂ OCTOMBRIE 2024.

Simți cum îi șiroiește pe spate o sudoare rece. Nicio evidență.

— Investigații penale legate de subiect, fișe medicale, financiare, asociați cunoscuți. Ceva, ce dracu'!

ÎN LUCRU...

Era mai mult, își spuse, ridicându-se. De data asta își luă whisky. Întotdeauna mai era ceva. Trebuia să afle.

Eve intră pe ușă la numai două ore după terminarea turei, își spuse ce minunat este să nu-l mai vadă pe Summerset în hol, așteptând-o s-o enerveze, și că singurul motiv pentru care se ducea să-l vadă era acela că astfel avea ocazia să-l enerveze ea.

Îl găsi în sufrageria lui, sprijinit în scaun, ascultând muzică miorlăită de pian și frunzărind o carte groasă, legată în piele, provenind probabil din biblioteca personală a lui Roarke.

Galahad, tolănit pe brațul scaunului, clipi spre ea.

— Unde-i gardiana? întrebă Eve.

— Face un tur al proprietății, în timp ce eu mă bucur de câteva clipe de binemeritată singurătate. Deși se prefăcea nemulțumit că fusese întrerupt, puse semn la pagina la care rămăsese, apoi închise cartea, pregătit să fie răsfățat. Ai venit foarte târziu în seara asta.

— Nu trăiesc cu ochii pe ceas.

— În ciuda dificultăților cu care mă confrunt temporar, încă mai conduc gospodăria asta și pretind să fiu informat de programul tău. Trebuia să te întorci de mai mult de-o oră.

— Știi ceva, e chiar amuzant să-ți văd gura cum se mișcă, dar tot ce-aud este bla-bla-bla. Poate că scurta călătorie ți-a afectat corzile vocale. O s-o rog pe Sora Fericire să verifice și asta.

Schiță un zâmbet larg.

— Astăzi trebuie să fi avut o zi liniștită. În sfârșit, n-ai deloc sânge pe haine.

— Ziua încă nu s-a terminat. Mă duc să văd dacă Roarke a venit la timp acasă, altfel trebuie să-l previn că o să fie certat.

— S-a întors de ceva timp. Și nu a trecut pe-aici. E în biroul lui personal.

Eve ridică din sprâncene, dar dădu din umeri.

— Oricum am de lucru. A, și, ca să știi, am lăsat mașina în față, ca să te fac de râs dacă te vizitează cineva în seara asta.

Când ieși, Summerset se lăsă pe spate, încântat, ascultând Chopin și scărpinându-l pe Galahad între urechi.

Eve se duse direct la biroul lui Roarke, folosi plăcuța de acces și își specifică numele și codul.

ACCES INTERZIS.

Uimită, se holbă la ușa încuiată, cu lumina roșie ce clipea deasupra. Nu, zău, se încruntă ea, dând un șut în ușă, înainte să încerce din nou.

ACCES INTERZIS.

Deja nervoasă, puse mâna pe telefon și sună pe numărul privat al lui Roarke. Se încruntă, nevenindu-i să creadă când îi auzi vocea, dar imaginea lui nu apăru pe ecran.

De ce naiba bloca transmisia video?

— Hei, ce se întâmplă? Stau aici în fața ușii, dar codul meu nu funcționează.

— Dă-mi un minut.

Dură un minut, chiar mai mult până să audă zgomotul ce indica ridicarea blocului de securitate. Lumina deveni verde.

Când intră, Roarke era așezat în fața consolei. Avea mânecile suflecate, semn că lucra manual la una sau mai multe tastaturi.

Se repezi la ușă, auzi încuietoarea eliberând accesul, înainte să ajungă. În clipa în care ieși, se blocă la loc.

Înăuntru, Roarke fixă paharul ca privirea, apoi îl aruncă de perete, iar cioburile de cristal se împrăștiară pe jos ca niște lacrimi letale.

Se apucă de lucru, sau încercă să lucreze și începu să treacă în revistă toate numele pe care le luase de la Hastings. Urma să discute personal cu fiecare, dar voia să se pregătească, să aibă niște informații despre ei înainte.

Primise raportul foarte detaliat al lui Peabody despre misiunea ei de teren. Cel de-al doilea suspect avea un alibi solid pentru momentul uciderii lui Rachel Howard. Eve se așteptase la asta, dar ținuse să verifice.

Ceru mai multe probabilități, reciti ce notase, instală un panou pe care prinse imaginile cu Rachel, orarul ei, o imagine a parcării, una a campusului.

Și se gândi la Roarke.

La miezul nopții, se duse în dormitor și-l găsi gol. Computerul casei o informă că tot acolo era.

Și la unu, când se urcă în pat, încă nu părăsise biroul lui personal.

N-o îngrijora o ceartă. Adevărul este că uneori o ceartă bună însuflețește lucrurile. Îți pune sângele în mișcare. Și, oricât de furioși ar fi fost unul pe altul, erau întotdeauna *implicați.*

Dar asta nu fusese o simplă ceartă. Pur și simplu o îndepărtase, o dăduse deoparte, o urmărise cu privirea lui rece, așa cum s-ar fi uitat la un străin. Sau la o cunoștință enervantă.

N-ar fi trebuit să plece de-acolo, își spuse, foindu-se în pat, încercând să se liniștească. Ar fi trebuit să rămână, să-l determine să se lupte cu ea până când i-ar fi spus ce-l supăra.

Știuse exact cum s-o oblige să plece. Dacă s-ar fi certat cu ea, l-ar fx făcut să-i spună. Dar pur și simplu o gonise, o rănise, astfel încât plecase de-acolo cu coada între picioare.

Așteaptă tu, numai, gândi ea. Pun eu mâna pe tine.

În timp ce stătea întinsă în întuneric, fără să poată adormi, un student la arte, în vârstă de nouăsprezece ani, pe nume Kenby Sulu, era imortalizat.

Stătea acolo, înalt, zvelt, tânăr de-a pururi, corpul lui atent aranjat, membrele lipsite de viață sprijinite de gută invizibilă, milimetrică, astfel încât să arate perfect în fața obiectivului.

Ce lumină! Ce lumină puternică. Mă învăluie. Mă hrănește. Era strălucit, acest tânăr inteligent, cu trup de dansator și suflet de artist. Iar acum este o parte din mine. Acum trăiește în mine, pentru totdeauna.

Am simțit cum fuzionează cu Rachel, cu mine. Acum suntem mai apropiați decât un cuplu. Suntem forța unică a vieții, mai mult decât am putea fi separat, unul fără altul.

Ce dar mi-au oferit! Iar eu le-am dăruit eternitatea.

Nu vor exista umbre în ei.

Numai un nebun ar numi asta nebunie. Numai un orb ar putea privi fără să vadă.

Curând, foarte curând, cred că voi putea arăta lumii întregi opera mea. Dar întâi, mai multă lumină. Mai am nevoie de doi înainte de a împărtăși totul cu lumea întreagă.

Însă, desigur, trebuie să vadă, măcar puțin.

Când termină tot ce trebuia să facă, un mesaj și o imagine fură trimise lui Nadine Furst, la Canalul 75.

10

Zgomotul telefonului o trezi din coșmar. De la întuneric la întuneric. Tremurând, cuprinsă de panică, se eliberă din cearșafurile încurcate.

— Blochează imaginea. Iisuse, lumină, zece la sută. La dracu'!

Eve se frecă la ochi, încercând să-și revină, pe când inima încă îi bătea să-i spargă pieptul, apoi răspunse la telefon.

— Dallas.

MESAJ, LOCOTENENT DALLAS, EVE.

Își trecu mâna prin păr.

— Confirm.

RAPORTEZ DE URGENȚĂ, LINCOLN CENTER, INTRAREA LA METROPOLITAN OPERA HOUSE. POSIBILĂ OMUCIDERE.

— Scena este sigură?

AFIRMATIV.

— Înștiințați ofițerul Peabody, Delia, adjuncta mea, douăzeci de minute.

CONFIRM. FINALUL MESAJULUI.

Se dădu jos din pat, din patul gol. Era aproape patru dimineața, dar el nu venise la culcare. Avea pielea transpirată, după coșmar, așa că își acordă două minute pentru un duș, încă un minut să se usuce, apoi se simți din nou aproape calmă.

Se îmbrăcă repede în lumina difuză, își luă arma, insigna, aparatul de înregistrat. Și, la jumătatea drumului spre ușă, se opri brusc, înjură, se întoarse și scoase un cub pentru mesaje din sertarul noptierei.

— A intervenit un caz, spuse ea. Nu știu când mă întorc.

Se gândi la alte o sută de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar părea inutil. Așa că încheie mesajul, aruncă cubul în pat și plecă.

Senzorii erau deja instalați, pâlpâind în nuanțe de roșu și galben. La curbă, alte mașini ale poliției, cu girofarurile active.

Marea fântână arteziană care împodobea terasa nu funcționa, iar clădirea elegantă din spatele ei era drapată în umbre. Locuia de im deceniu în New York, dar nu călcase niciodată în această catedrală a artelor. Până când o dusese Roarke la teatru, la concerte, chiar și la operă.

Când te îndrăgostești de un bărbat ca Roarke, își spuse ca, ți se lărgește orizontul, vrei, nu vrei.

Oare ce se petrecea cu el?

— Locotenente.

Dădu din cap spre polițistul în uniformă care o salutase și încercă să-și revină. Polițiștii nu au viață personală, nici griji personale la locul unei crime.

— Ce-avem aici? Citi numele de pe ecuson. Ofițer Feeno.

— Bărbat, asiatic, înjur de douăzeci de ani. Un cuplu de petrecăreți l-a găsit în fântână. Bărbatul a scos copilul afară, femeia a chemat poliția. Eu și partenerul meu am răspuns primii și am ajuns

la fața locului la aproximativ două minute după ce au sunat. Partenerul meu discută cu martorii, ceva mai încolo.

Făcu semn spre treptele ce duceau la intrare.

— Ține-i acolo. Când ajunge adjuncta mea, trimite-o la mine.

— Da, să trăiți. Se pare că a căzut și s-a înecat. Nu prezintă niciun semn de violență și, după cum e îmbrăcat, probabil era portar la Met sau la alt teatru din centru. Ideea este, continuă el, mergând pe lângă Eve, că are cam aceeași vârstă cu fata găsită în tomberon. Și nici ea nu prezenta urme de violență.

— Vom vedea ce constatăm.

Erau încă băltoace mici de apă, formate după ce corpul fusese scos din fântână. Aerul era deja cald, dar încărcat de umiditate, astfel încât își făcu socoteala că va dura un timp până se va evapora apa.

Își lăsă jos trusa de teren, pomi reportofonul și se aplecă deasupra cadavrului.

Tânăr, își spuse, simțind un val de milă. Cel mult douăzeci de ani. Frumos pentru un băiat. Moartea îl golise de culoare, dar probabil că avusese pielea netedă și aurie, contrastând cu părul negru ca smoala. Oasele feței bine conturate, degete lungi, elegante, corpul zvelt, picioare lungi.

Era îmbrăcat în negru - un sacou scurt, cu guler dantelat, pantaloni drepți, pantofi din piele moale. Când se aplecă să vadă mai bine, remarcă urmele vagi rămase în locul unde fusese prins ecusonul.

Fusese îndepărtat cu grijă, gândi ea.

— Victima, sex masculin, asiatic, între optsprezece și douăzeci de ani. Nu există senine vizibile de violență. Este complet îmbrăcat, probabil o uniformă.

Închise, apoi îl căută în buzunare, să vadă dacă avea asupra lui acte de identitate. Găsi un portofel în care erau două cârduri de

debit, un carnet de student și un card de angajat de la Lincoln Center.

— Victima identificată ca Sulu, Kenby, în vârstă de nouăsprezece ani, locuiește în Upper East Side, în prezent înmatriculat ca student la Juilliard și angajat la Lincoln Center.

Reținu portofelul ca probă, apoi îi examină mâinile.

Avea pielea moale, unghiile scurte, îngrijite.

— Vii din puf, nu? murmură ea. Aveai grijă de tine. Juilliard. Privi către Center. Deci, în cazul tău, era teatrul. Ai lucrat noaptea asta. Jumătate de normă, nu? Ca să stai aproape de teatru, poate să-ți și acoperi o parte din cheltuieli.

Îi întoarse mâna dreaptă și văzu semnul lăsat de seringă.

— O să aflu cine te-a omorât, Kenby.

Începu să scotocească prin trusă, abia ridicând ochii când auzi gâfâit și zgomot de pantofi de polițist, alergând pe asfalt.

— Înregistrează în continuare, Peabody. Corpul a fost mutat. Ridicat din fântână, a fost găsit de civili. Pe când vorbea, luă lupa și examină mai atent mâna dreaptă.

— Ușoară decolorare, tipică pentru o seringă cu presiune.

— Ca Howard.

— Da, ca Howard. Ii descheie sacoul. Avea acte, două cârduri și un ceas modem.

— Nu a fost jaf.

— Nu. Dădu haina deoparte.

Rana era mică și curată. O gaură simplă prin pielea moale, mușchi, până la inimă. Cu ajutorai lupei, văzu urme de adeziv NuSkin în jurul rănii.

— Și nici nu s-a înecat. Evaluarea detectivului principal - cauza morții, rană în inimă, provocată de o lamă subțire. Raportul celor de la toxicologie va indica opiacee în sânge.

Se lăsă pe vine.

— Contactează-l pe Morris. Vreau să se ocupe el de cazul ăsta. Peabody, ia amprentele victimei pentru a-i verifica identitatea. Află ora morții, finalizează examinarea la fața locului. Vreau numele și adresa familiei. Apoi în sac, îl etichetezi. Omucidere. Eu voi chestiona civilii.

Pe când se îndepărta, o auzi pe Peabody respirând adânc pentru a-și face curaj.

Cuplul stătea pe trepte. Se țineau^rațe, în hainele lor elegante de seară. Femeia purta o rochie neagră, cu model alb, care îi învăluia corpul ca șarpele pe care-l imita. La începutul serii, probabil că părul ei fii^e coafat ca un turn auriu, însă acum tumul se cam prăbușise, iar șuvițele și cârlionții îi cădeau în dezordine pe față.

Nici bărbatul nu rezistase mai bine Sacoul lui zăcea pe jos, un ghemotoc ud, iar cămașa luje un alb imaculat devenise transparentă după baia în fântână. Era în picioarele goale, pantofii argintii, uzi se aflau alături, pe trepte. Pantalonii încă șiroiau de apă și atârnase picioarele slabe.

Aprecie că aveau înjur de treizecide ani.

Îi făcu semn polițistului de lângă eisă plece, apoi scoase insigna.

— Sunt locotenent Dallas. Relatați-mi Ce s-a întâmplat.

— Era în apă. L-am scos de-acolo. Era mort. Mi-e rău.

— Știu că este greu. Era sigură că sesimțea rău, nu numai ca urmare a experienței trăite, ci și a substanțelor pe care le consumaseră la petrecere. Cum l-ați găsit?

— Am fost la balet - *Giselle* - apoi la o petrecere. La niște prieteni, pe Riverside Drive.

— Nu e chiar la doi pași. Ce căutați aici ța patru dimineața?

— Nu este ilegal să te plimbi la patru dimineața. Femeia prinse glas, o voce plângăreață de păpușă, Ce avu darul s-o enerveze instantaneu pe Eve.

— Nu, dar consumul de substanțe ilegale la o petrecere, jumătate de noapte, este. Putem trece peste toate astea rapid și ușor sau putem să complicăm situația și să vă luăm la secție, pentru control toxicologic.

— Am încercat doar să fim de ajutor, protestă bărbatul.

— Exact de aceea n-am de gând săvâ fac controlul. S-o luăm de la capăt. Își scoase carnețelul. Numele, vă rog.

— Maxville Drury. Uitați ce e, suntdirectOr executiv la Fines și Cox, agenția de publicitate. Nu vreau să am probleme.

— Voi sunteți băieții care fac reclamele și holopanourile la FDR?

— Printre altele.

— Ai idee cât de enervante sunt?

În sfârșit, zâmbi.

— Da.

— Eram curioasă. Domnișoara?

— Loo Macabe. Sunt designer de pantofi.

— Ăștia sunt creația ta?

— Da.

— Interesant. Acum, că ne-am împrietenit, de ce nu-mi povestiți exact cum s-a întâmplat totul? Ați venit să vedeți baletul, apoi v-ați dus la petrecere? Și după aceea?

— În regulă. Maxville respiră adânc. Am plecat de la petrecere. Nu am văzut cât e ceasul, sincer. Ne simțeam bine, euforici, știi? Este o noapte încinsă și cochetam cu ideea de a ne răcori în fântână. Așa că am ajuns aici. Ne gândeam că am putea nu numai să ne răcorim în fântână, ci și să ne încingem, înțelegi?

Eve o privi pe Loo, îi surprinse zâmbetul tâmp.

— Asta, da, petrecere.

— I-am povestit lui Max că eu și prietenii mei avem concursul ăsta, cine-o face în cele mai reprezentative locuri ale orașului. Și ne-am gândit, ce naiba, hai să marcăm niște puncte.

— Așa că v-ați întors aici și…?

— Eu am sărit în apă, continuă Max. Iisuse, aproape că am căzut pe el. L-am tras și l-am scos de-acolo. Loo a chemat salvarea. Am încercat respirație gură la gură, resuscitare cardiorespiratorie. Am încercat. Nu știu dacă am făcut ce trebuia.

Pentru că se uita la ea, așteptând parcă o confirmare, Eve se așeză lângă el.

— Se dusese, Max. Se dusese înainte să ajungeți voi acolo. Nu mai puteați face nimic. Dar ați încercat, și ați sunat după ajutor. Așa că ați făcut ce trebuia.

Privi cum se iveau zorii, o lumină cețoasă pe cerul lăptos. Luminile de pe străzi și cele de siguranță se stinseră, iar marea fântână reveni la viață, aruncând valuri de apă în aerul greu.

Zgomotele dimineții începuseră, tomberoane golite, autobuze pornind.

Cei care plimbau câini ieșiră la treabă, și își făcură apariția și alergătorii care preferau trotuarele în locul parcurilor sau al cluburilor de menținere a sănătății.

Vânzătorii ambulanți își începură și ei ziua, lăsând în urmă un abur gras și mirosuri de mâncare.

Eve privi furgoneta cum pleca, cu cadavrul tânărului cu membre lungi, grațioase, și o gaură minusculă în inimă.

Apoi văzu mașina celor de la Canalul 75 parcând.

— Locotenente, am găsit adresa familiei. Peabody apăru lângă ea și o privire împreună pe Nadine, coborând din dubiță. Am verificat și am aflat că părinții victimei îi raportaseră deja dispariția.

Iar ea trebuia să-i informeze că fusese găsit.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, spuse Eve, îndreptându-se spre Nadine.

— Te-aș fi contactat, începu Nadine, dar am primit la sediu o informare despre găsirea cadavrului, și ni s-a spus că polițiștii erau deja la fața locului. Mi-am imaginat că trebuie să fii și tu printre ei.

— Pentru că?

— Pentru că am mai primit un mesaj și alte imagini. La șase dimineața. Un tânăr, asiatic. Foarte zvelt, foarte atrăgător. Un alt student, bănuiesc, pentru că instantaneele erau făcute la Juilliard. Am recunoscut universitatea. Cine naiba omoară copiii ăștia, Dallas?

Eve scutură din cap.

— O să te las să iei câteva imagini, Nadine, aici și acum. După care o să te rog să-ți trimiți echipa înapoi, să-mi comunici mesajul pe care l-ai primit și să vii la secție. Trebuie să mă opresc undeva, dar voi fi acolo în scurt timp. Te rog să nu discuți cu nimeni despre datele pe care le-ai primit în dimineața asta. O să-ți dau tot ce pot.

— Începeți să instalați, își îndemnă ea echipa. Dallas, o să fac tot posibilul ca să te ajut să-l oprești. Dar asta nu înseamnă că nu vreau toată povestea, în exclusivitate, de îndată ce îi dai de capăt.

— O să-ți dau ce pot și când pot. Deja simțea că o apucă durerea de cap. Hai să terminăm ce-avem de făcut, spuse ea, privind la ceas. Sunt în criză de timp.

Eve stătea în sufrageria familiei Sulu, la șapte și douăzeci, într-o dimineață toridă și umedă de vară și privea doi oameni prăbușindu-se sub ochii ei, după șocul veștii că și-au pierdut unicul copil.

— Poate este o greșeală. Lily Sulu, o femeie slabă, înaltă, a cărei constituție o moștenise fiul ei, se așezase, cu mâinile încleștate de brațul soțului ei. Kenby n-a ajuns încă acasă, dar poate a intervenit o greșeală. Nu are decât nouăsprezece ani, înțelegeți. Este foarte inteligent și foarte puternic. Poate s-a făcut o greșeală.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Sulu. Nu este nicio greșeală. Fiul dumneavoastră a fost identificat cu certitudine.

— Dar are numai nouăsprezece ani.

— Lily. Ochii lui Chang Sulu erau negri, cum fuseseră și ai fiului său. Acum străluceau, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva cu fiul nostru? Nu a făcut rău nimănui.

— Nu am niciun răspuns pentru dumneavoastră acum, dar voi avea. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, pentru a găsi aceste răspunsuri. Când l-ați văzut ultima dată pe Kenby?

— Ieri-dimineață. La micul dejun. Chang întoarse capul, iar privirea pe care i-o adresă soției sale îi sfâșie sufletul lui Eve. Am luat micul dejun împreună, iar tu ai spus: Termină-ți sucul, Kenby. Îți face bine.

Figura lui Lily păru să se destrame. O năpădi plânsul, corpul ei se scutura de suspine, iar zgomotele pe care le scotea păreau mai mult scâncete decât tânguiri.

— Vreți să sun pe cineva pentru dumneavoastră? întrebă Eve.

— Nu. Nu. Chang își îmbrățișă soția, legănând-o, apoi o privi pe Eve. Am luat micul dejun împreună, repetă el. Apoi s-a dus la curs. Devreme. Este dansator, ca și mama lui. A plecat înainte de șapte. Eu m-am dus la serviciu, cam după o oră. Sunt inginer la firma Teckron. Lily este coregraf și lucrează la o piesă. A plecat de-acasă odată cu mine.

— Unde se ducea Kenby de obicei după cursul de dimineață?

— Avea alte cursuri în continuare. Era la zi. Avea cursuri până la cinci, apoi mânca, înainte de a se duce la serviciu. Lucra trei nopți pe săptămână la Metropolitan Opera House, ca portar. Ne așteptam să ajungă acasă pe la miezul nopții, poate pe la douăsprezece treizeci. Nu ne-am îngrijorat. Este responsabil. Ne-am dus la culcare. Dar Lily s-a trezit noaptea, și a văzut că lumina pe care o lăsăm

aprinsă pentru el încă ardea. A verificat și, când a văzut că n-a ajuns acasă, m-a trezit. Întâi i-am sunat pe prietenii lui, apoi am telefonat la poliție.

— Aș vrea numele și adresele prietenilor, profesorilor și colegilor lui de serviciu.

— Da, o să vi le dau.

— Îl supăra cineva? V-a povestit despre vreo persoană sau vreun eveniment care să-l fi tulburat?

— Nu. Era un băiat fericit.

— Domnule Sulu, Kenby a pozat pentru vreun fotograf anul acesta?

— Vreți o fotografie? Sulu continua să mângâie părul soției sale. Ați spus că l-ați identificat.

— Nu, nu am nevoie de o fotografie. Dar m-ar ajuta să știu dacă a fost fotografiat.

— La școală. Lily își întoarse figura răvășită spre Eve. Acum câteva luni, i-au fotografiat, toată grupa. Și le-au mai făcut fotografii când s-a stabilit distribuția pentru spectacolul de balet din primăvară. Au prezentat *Pasărea de foc.*

— Știți cumva cine a făcut fotografiile?

— Nu, dar am câteva.

— Puteți să mi le dați? O să vi le înapoiez.

— Dacă vă ajută…Locotenente, trebuie să ne vedem fiul.

— Știu. Mă voi ocupa de asta.

Când ieși din casă, Eve respiră adânc, încercând să îndepărteze gustul amar al tristeții. Întorcând pe verso fotografiile cu Kenby cel mlădios și plin de viață și colegii săi, văzu numele firmei: Portography.

— Vreau să fie reținut Hastings, îi spuse lui Peabody.

Roarke nu dormise deloc, însă nici nu considera somnul o prioritate acum. Deși nu avea aceeași repulsie față de medicamente ca și soția sa, nu simțea nevoia unei pilule care să-l energizeze. Cofeina și emoțiile puternice îl țineau în formă.

Siobahn Brody fusese mama lui. Acum nu mai avea nicio îndoială. Patrick Roarke manipulase datele cu abilitate, dar fiul lui era un as în materie.

Durase aproape toată noaptea, dar îi dăduse de cap.

Nu exista niciun certificat de căsătorie, deși, din câte aflase despre Siobahn, își imagina că ea se considerase căsătorită, moral.

Dar își găsise certificatul de naștere, pe care nu se deranjase niciodată până atunci să-l caute. Fusese ascuns bine.

Presupunea că bătrânul făcuse asta pentru a-și acoperi urmele, dintr-un motiv sau altul. Însă, dacă sapi destul de mult, dacă ai timp berechet și un motiv temeinic, găsești orice în marele cimitir al actelor.

Era cu un an mai tânăr decât crezuse. Nu era drăguț, își spuse el, ridicându-se să-și pună un strop de whisky în cafea. Siobahn Margaret Mary Brody era trecută ca mamă, iar Patrick Michael Roarke ca tată.

Donator de spermă, în orice caz, mormăi Roarke, luând o gură de cafea.

Probabil că ea povestea asta oricui o întreba. Bătrânul cu siguranță n-ar fi fost deloc încântat să-și vadă numele într-un document oficii. Nu, nu era genul lui.

Și era destul de ușor să-l facă să dispară.

După nașterea lui, nu mai găsi nicio dovadă că s-ar fi angajat undeva, dar descoperi fișele lor medicale. Pentru scurt timp, fuseseră amândoi sănătoși tun.

Apoi se pare că Siobahn devenise predispusă la accidente. Ba o mână ruptă, ba o coastă fisurată.

Nenorocitul.

O bătuse măr, conștiincios, în următoarele câteva luni.

Nu existau rapoarte ale poliției, dar asta nu-l surprindea. Niciun vecin nu ar fi avut curajul să cheme poliția doar fiindcă un bărbat își tăbăcea nevasta. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, Patrick Roarke știa să se descurce. Câteva lire strecurate în palma polițistului și o bătaie soră cu moartea aplicată oricui îndrăznise să-l deranjeze.

Își mai aprinse o țigară și se sprijini de spătar. Închise ochii.

Însă găsise un raport, unul singur, privind dispariția unei anume Siobahn Brody, reclamată de familia acesteia. După un șir de formalități plictisitoare, și declarații luate câtorva persoane, se ajunsese la concluzia că plecase singură.

Și asta era tot.

Și-acum ce ar fi trebuit să facă? Nu putea schimba nimic, nu o mai putea ajuta. Nici măcar nu o cunoscuse.

Pentru el, era doar un nume, o fotografie înrămată. Nimic mai mult.

Cine știa mai bine decât el că nu-ți puteai trăi viața de mână cu fantomele trecutului?

Nu fusese al lui Meg. Meg Roarke, cu fața ei lată, ochii răi și respirația duhnind a bere. Nu putea să fi fost al ei. Era al fetei frumoase, cu figura dulce, abia venită de la fermă. Care-l iubise destul de mult încât să-l îmbrace în pijamale albastre și să-l țină lipit de obrazul ei, pentru poză.

Fusese al lui Siobahn Brody, care se dovedise suficient de nesăbuită încât să se întoarcă în iad, pentru că dorise să-i ofere o familie. Să aibă un tată.

Dumnezeu să-i ierte pe toți.

Bolnav, obosit, insuportabil de trist, Roarke parolă toate datele pe care le găsise. Apoi părăsi camera, spunându-și că terminase cu asta,

oricum nu mai putea face nimic, apoi merse să se pregătească pentru ziua care urma.

Avea mult de lucru, trebuia să lase unele treburi deoparte, pentru că nu se simțea el însuși. Construise un adevărat imperiu, un univers sclipitor, nu-i așa, care trebuia condus.

Făcu un duș, mâncă ceva, inventă o scuză pe care să i-o ofere lui Eve, pentru comportamentul lui din seara anterioară. N-avea sens să o târască în povestea asta, n-avea sens să reînvie toată urâțenia și tristețea.

Însă Eve plecase. Cearșafurile erau răvășite, ceea ce îi sugeră că și noaptea ei fusese la fel de zbuciumată ca și a lui. Se simți copleșit de vinovăție, întrebându-se dacă nu cumva avusese iar coșmaruri.

Niciodată nu dormea bine fără el. Știa asta.

Văzu cubul pentru mesaje și îl ridică.

„Am un caz. Nu știu când mă întorc."

Simțindu-se ca un prost, Roarke derulă mesajul de două ori, doar ca să-i audă vocea. Apoi, strângând cubul micuț în pumn, se așeză pe pat.

Singur, jeli o femeie pe care nu o cunoscuse, și suferi pentru singura femeie pe care o iubise vreodată.

Eve intră în birou și văzu că Nadine era deja acolo. Nu avea sens să se mai enerveze că o lăsaseră să intre. De data asta, faptul că o găsise în biroul ei, nu în sala de așteptare, îi convenea. Economisea timp.

— Trebuie să îți ținem sub supraveghere unitatea de la 75.

Nadine se așeză picior peste picior, își examină degetele, în sandalele cu toc, din curelușe înguste.

— Sigur. Oare de ce ar fi o problemă dacă unitatea unui reporter este supravegheată de poliție? Oricine va fi încântat să-mi transmită

informații care ajung în următoarea secundă la polițiști. O să fiu asaltată de-a dreptul.

— Face parte din modul lui de operare. Dacă mai e ceva de transmis, o va face prin tine. Ori autorizezi supravegherea, ori îți confisc unitatea, și te pot reține și pe tine, Nadine.

Așteptă o clipă, pe când Nadine deja sărea în sus.

— Martor material, ai nevoie de protecție etc. Simt chiar tentată să fac asta, pentru că te simpatizez. Prefer să te știu în viață.

— Nu pe mine mă urmărește.

— Poate că nu. Dar uneori psihopații fac o obsesie pentru propriile mijloace. Vreau să fii în siguranță. O s-o sun pe Mira. Dacă îmi confirmă că există cea mai mică șansă să se întoarcă împotriva ta, te fac pachet și te expediez înainte s-apuci să-ți pui rujul în geantă.

— Încearcă numai.

— Stai liniștită, o voi face. Eve se așeză și își întinse picioarele. Nu ți-am cerut eu să fim prietene. Pur și simplu s-a întâmplat. Iar acum trebuie să suporți consecințele.

— La naiba. Cu fața ei de vulpiță îmbufnată, bătu darabana pe brațul scaunului. Apoi colțul gurii îi zvâcni. Poate că sunt nebună, dar și eu te simpatizez.

— E bine că totul este lămurit. Ai fost fotografiată recent? De un profesionist?

Nadine privi fotografiile pe care le așezase Eve pe birou.

— Suntem fotografiați anual, la post. Poze publicitare, pentru telespectatori și pentru afișele pe care le înrămează în Camera Verde.

— Cine le face?

— O să mă interesez. În afară de fotografii, care-i legătura între Howard și Sulu?

— Voi afla. Eve arătă cu degetul spre ușă. McNab te așteaptă să te însoțească la 75, pentru a instala dispozitivul de supraveghere.

— Ești foarte sigură pe tine.

— Normal. Își studie ghetele, pe când Nadine se ridica să plece, apoi se răsuci în scaun. Ți-o tragi cu ăla în costum?

— În general, îl fac să-și dea costumul jos înainte să ne-o tragem, așa cum foarte elegant te-ai exprimat.

— Mă rog. Adică, te pricepi la bărbați.

Cu o sprânceană ridicată, Nadine se întoarse.

— Destul încât să fiu uluită, fascinată și enervată de specia asta. De ce? Necazuri în paradis?

Eve deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu. Nimic. Îi făcu semn de rămas-bun, apoi se așeză să-și scrie raportul. O să-l lase puțin pe Hastings să fiarbă în suc propriu înainte să-l interogheze. Și o să se asigure că mintea ei era clară.

Petrecu câteva minute privind lista cu numele clienților care cumpăraseră aparate de fotografiat profesioniste în ultimele douăsprezece luni.

Putea fi doar o pierdere de timp, își spuse ea. Și poate că ucigașul nu înregistrase echipamentul. Poate că nu-l interesa garanția.

Totuși parcurse lista, căutând o legătură între numele victimelor și lista suspecților.

Însă mintea nu-i stătea la asta.

Respiră adânc și trase un șut în ușă s-o închidă. Rezistă tentației de a-l suna pe Roarke. Îi lăsase mesaj, nu? Nu știa toate regulile căsniciei, dar acum era sigură că este rândul lui să sune.

În schimb, sună pe cineva care cu siguranță cunoștea foarte bine regulile.

— Mavis.

Fața prietenei ei era somnoroasă, ca a unui copil. Părul era încă vopsit și împodobit cu clopoței, care scoaseră un clinchet ușor când Mavis se răsuci pe pernă.

— Ha? Cât e ceasu'?

— Hmm…nu știu. E dimineață.

— Da. Dimineață. Ce e?

— Nimic. Scuze. Dormi la loc.

— E-n regulă. Mavis deschise un ochi, albastru ca cerul. Summerset?

— Nu, nu, își revine foarte bine. Cel puțin așa credea. Nu verificase. Era rândul ei să verifice? Cum oare să țină pasul, pentru Dumnezeu? Poate că treci pe-aici azi?

— O să trec. Bietul de el. Eu și Trina o să încercăm, poate îi facem un tratament facial sau pentru păr. Ce zici?

Eve rânji cu gura până la urechi. Poate că era puțin răutăcioasă, dar imaginea lui Summerset prins în capcana tratamentelor de înfrumusețare ale Trinei era minunată. Aproape că-i dădură lacrimile.

— Minunat. O idee excelentă. Exact ce-i trebuia.

— Tu ești bine? S-a întâmplat ceva. Se vede.

— Nu, nimic.

— M-am trezit acum. Căscând să-și rupă fălcile, Mavis se mută și pe ecran apăru imaginea lui Leonardo, un uriaș care sforăia ușor lângă ea. Spune-mi.

— Nu știu. Probabil că e o prostie. Poate că și eu sunt proastă. Se întâmplă ceva cu Roarke. Nu vrea să vorbească despre asta. M-a dat deoparte, Mavis. A urlat la mine, din senin, apoi m-a dat afară. Și n-a venit la culcare și, când a vorbit cu mine…La dracu'!

Rănită și derutată, își trecu mâna prin păr.

— Poate că, atunci când sunt împreună ceva timp, oamenii nu mai sunt așa de încântați să se vadă. Ceea ce e în regulă, cred. Dar…

La naiba cu dar și dacă, își spuse, simțind că o apucă din nou furia.

— Ce dracu', de obicei nu-și poate lua mâinile de pe mine, și are o privire specială în ochi când ajung acasă. De data asta nu o avea, dimpotrivă, abia aștepta să scape de mine.

— V-ați certat pentru ceva? Ai făcut ceva să-l enervezi?

Furioasă, Eve dădu cu pumnul în birou.

— De ce ești așa de sigură că am făcut eu ceva?

— Nu sunt. Goală, și iară să-și facă probleme din cauza asta, Mavis se ridică. Încerc doar să elimin posibilitățile. Știi, căsnicia este un mister, ca și cazurile tale. Trebuie să elimini posibilități și să cauți indicii.

— Ar trebui să-ți dea o trusă de teren, bombăni Eve.

— E îngrijorat pentru Summerset.

— Da, dar nu e asta. Știu sigur.

— Bine, te cred. Mavis dădu din cap, gânditoare. Poate că are probleme cu afacerile.

— S-ar putea, dar asta e ceva normal. Acum s-a izolat. Era ceva personal.

— Atunci trebuie să-i dobori zidul. Nu accepți un refuz. Îl bați la cap și insiști până când îți spune. Orice-ar fi. Fetele se pricep la asta, Dallas.

— Dar eu nu sunt obișnuită cu chestiile de fete.

A *m*

— Te asigur că ești. În felul tău. Gândește-te că îi tragi șuturi până cedează. Că-l interoghezi până mărturisește.

Scoate de la el adevărul, apoi, în funcție de ce afli, fa-l să sufere sau alină-l. Sau trage-i-o până-i ies ochii din cap. O să știi tu ce ai de făcut.

— Nu pare prea greu.

— Nici nu este. Ai încredere în mine. Să-mi spui ce se întâmplă. Dacă tot m-am trezit, cred că o să-l scol și pe Leonardo. O sărută pe Eve din vârful degetelor, apoi închise.

— Bun, ce am de făcut: raport asupra cazului, interoghez suspectul, trag de legiști și de cei de la laborator. Arestez ucigașul maniac. Închid cazul. Îl iau pe Roarke la șuturi. Floare la ureche.

11

Hastings stătea cocoșat peste masa din sala de interogatoriu C și avea un aer plictisit. Dârele de sudoare de pe frunte erau singurul indiciu că simte căldura.

Eve se trânti pe scaun în fața lui, zâmbindu-i larg, prietenos.

— Hei. Îți mulțumesc că ai trecut pe-aici.

— Să mă pupi în fundul meu mare și plin de coșuri.

— Oricât ar fi de tentantă invitația ta, mă tem că nu am voie să încurajez contacte atât de personale.

— Mi-ai zdrobit boașele, ar trebui să poți și să mă pupi în fund.

— Regulile sunt reguli. Se sprijini de spătar, apoi o privi pe Peabody. Peabody, de ce nu-i oferi oaspetelui nostru un pahar cu apă? E foarte cald aici.

— Nu mă deranjează.

— Nici pe mine. Toată lumea se vaită iama că-i frig, și vara că-i prea cald. Niciodată nu sunt mulțumiți.

— Toată lumea se vaită și comentează despre absolut orice fleac. Luă paharul cu apă oferit de Peabody și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. De-aia sunt niște nenorociți.

— Cum aș putea să te contrazic? în regulă, destul cu politețurile. Acum a venit vremea formalităților. Înregistrăm. Locotenent Dallas, Eve și ofițer Peabody, Delia, interoghează suspectul Hastings, Dirk, în cazurile nr. H-23987 și H-23992. Precizăora și data, apoi îi citi drepturile. Deci, îți înțelegi drepturile și obligațiile, Hastings?

— Da. Așa cum înțeleg că m-ai târât aici și mi-ai stricat ziua. Așa cum mi-ai ruinat și ziua de ieri, deși ți-am spus ce știam. Am cooperat.

— Ești o persoană foarte cooperantă. Scoase copii după fotografiile trimise lui Nadine și le aruncă pe masă, astfel încât Hastings să aibă în față imaginea lui Kenby Sulu. Continuă și spune-mi ce știi despre el.

Scaunul scârțâi amenințător când se mișcă Hastings pe el. Trase mai aproape prima fotografie, apoi și pe cea de-a doua.

— Știu sigur că nu le-am făcut eu. Sunt imagini bune, dar eu aș fi încadrat altfel acest instantaneu și aș fi concentrat lumina asupra ochilor. Copilul are niște ochi fantastici, i-aș fi evidențiat. Avea niște ochi fantastici, se corectă el privind fotografia.

— Ce-ai făcut noaptea trecută, Hastings?

Continuă să se uite fix la imaginea post-mortem, cu trupul încremenit în poziție de dans.

— Am lucrat, am mâncat, am dormit.

— Singur?

— Mi s-a făcut lehamite de oameni. L-am fotografiat pe copilul ăsta. Dansator. O trupă de dans. Nu, nu erau profesioniști. Erau studenți. L-am fotografiat. Ce figură! Mai ales ochii. Are o conformație frumoasă, un corp mlădios, dar ochii sunt totul la el. L-am fotografiat, repetă el, privind-o pe Eve. Ca și pe fată. Ce dracu' se petrece?

— Tu să-mi spui.

— Habar n-am! Sări în spate, atât de brusc, atât de violent, încât Peabody duse mâna la armă. Rămase nemișcată și atunci când Eve îi făcu semn din cap.

Hastings se plimbă agitat prin cameră, ca un urs mare într-o cușcă prea mică.

— E o nebunie, asta e! Un dement. L-am fotografiat pe copilul ăla…unde? Juilliard. Juilliard. O grămadă de figuranți plini de aere, dar plătesc facturi. Iar copilul ăsta avea fața aia. Așa că l-am fotografiat singur de câteva ori. Când a fost oare? în primăvară. Aprilie, poate mai. De unde naiba să știu?

Se lăsă din nou greoi pe scaun, apoi își strânse capul mic și chel între mâini.

— Dumnezeule.

— L-ai adus în studio?

— Nu. I-am lăsat o carte de vizită. Nu știu dacă a sunat. Lucia se ocupă de prostiile astea. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Ai lucrat cu cineva atunci?

— Mda. Nu știu cu cine. Vreun idiot sau altul.

— Același idiot sau altul care era cu tine la nunta din ianuarie, când ai fotografiat-o pe Rachel?

— Nu cred. Nu rezistă atât de mult. Zâmbi strâmb. Sunt temperamental.

— Nu zău? Cine are acces la fișierele tale cu imagini?

— Nimeni. Sau nu ar trebui să aibă nimeni, dar bănuiesc că, de fapt, oricine intră și se pricepe cât de cât are. Ridică din umeri. Eu nu dau atenție. N-am fost niciodată *nevoit.*

Întinse din nou fotografiile spre Eve.

— N-am chemat un avocat.

— Am observat. De ce, Hastings?

— Pentru că toate astea mă scot din sărite. În plus, urăsc avocații.

— Tu urăști pe toată lumea.

— Da, asta așa e. Își frecă fața cu ambele mâini, apoi le lăsă să cadă pe masă. Nu i-am omorât pe copiii ăia. Pe fata aia, cu zâmbetul ei magic, pe băiat, cu ochii lui magici. N-aș întuneca niciodată luminile alea. Se aplecă. Doar din punct de vedere artistic - cum ar arăta zâmbetul ăla peste cinci ani sau ochii ăia peste zece? Aș vrea

să știu, înțelegi, să captez. Și, personal, nu înțeleg crima. De ce să omori oamenii când poți să-i ignori?

Imitându-i mișcările, Eve se aplecă spre el.

— Ce zici de luminile alea? Nu le-ai vrea doar pentru tine? Să le iei cât sunt tineri, inocenți. Sclipitori. Le absorbi, prin obiectiv, devin parte din tine. Apoi vor fi ale tale pentru totdeauna.

Se holbă la ea, apoi clipi de două ori.

— Cred că-ți bați joc de mine. De unde ai scos rahatul ăsta de doi bani?

*

În ciuda gravității situației, Eve începu să râdă.

— Ai haz, Hastings. O să-ți verificăm din nou fișierele, să vedem dacă găsim fotografiile pe care le-ai făcut cu Kenby Sulu.

— De ce nu te muți la mine cu totul? Adu și familia, chiar și câinele!

— Am pisică. Te-am programat pentru un test cu detectorul de minciuni, cam în douăzeci de minute. Un ofițer te va escorta în sala de așteptare.

— Asta-i tot?

— Deocamdată. Ai întrebări sau declarații pe care dorești să le faci oficial?

— Da, am o întrebare. O întrebare de o mie de puncte pentru tine, Dallas. Va trebui să mă întreb care este următorul? Să mă întreb care dintre cei pe care i-am fotografiat va fi găsit mort?

— Nu trebuie să răspund la asta. Interogatoriul s-a încheiat.

— Tu îl crezi, spuse Peabody, intrând în mașină lângă Eve. Chiar și fără testul cu detectorul de minciuni.

— Îl cred. Are legătură, dar nu este implicat. Și o să recunoască figura următoarei victime. Și o să-l coste, se gândi Eve. Văzuse deja pe fața lui urâtă că îl afectase toată povestea asta.

— Ucigașul este o persoană pe care o cunoaște sau cel puțin aceasta știe de existența lui. Îi admiră munca sau i-o invidiază sau…se crede superior.

Se gândi la ipoteza aceasta pe când parca în garaj.

— O persoană care nu a fost capabilă să obțină același succes comercial sau de critică.

— Un concurent.

— Posibil. Sau poate cineva care are prea mult simț artistic, se consideră deasupra comercialului. Ar vrea ca talentul lui să fie cunoscut, altfel și-ar păstra pentru sine imaginile. Însă el le trimite presei.

Ascultă din nou mesajele pe care ucigașul i le transmisese lui Nadine.

Ce lumină! Ce lumină puternică. Mă învăluie. Mă hrănește. Era strălucit, acest tânăr inteligent, cu trup de dansator și suflet de artist. Iar acum este o parte din mine. Acum trăiește în mine, pentru totdeauna.

Din nou lumina, remarcă Eve, apoi umbre.

Acum nu vor mai exista umbre în ei. Nicio umbră nu va pângări lumina. Acesta este darul meu pentru ei. Darul lor pentru mine. Și când totul va fi gata, darul nostru pentru umanitate.

— Vrea ca întreaga lume să știe ce face. Din punct de vedere artistic, continuă Eve. Hastings sau cel puțin lucrările lui sunt un factor determinant. Îi vom interoga pe toți cei care au lucrat cu Hastings în ultimul an.

Peabody își scoase lista, aruncând o privire.

— Asta o să dureze ceva. Tipul nu glumea când a spus că-și schimbă asistenții ca pe hârtia igienică. La aceasta se adaugă

angajații, cei din magazin, modelele și stiliștii și așa mai departe. Vrei să începem din capul listei?

— Deocamdată, dar ne întoarcem la clubul de date. Mesajul către Nadine a fost trimis de acolo, de fiecare dată. E o legătură.

*

Era aglomerat, o grămadă de clienți înghesuiți la mese și în separeuri pentru prânz, majoritatea studenți, își spuse Eve. Alcătuiau grupuri sau ședeau singuri, cu datele și sandviciurile lor.

Îl văzu pe Steve Audrey la bar, muncind din greu să prepare băuturile cu gheață și cafeaua. O salută înclinând ușor din cap.

— În sesiunea de vară e plin în mijlocul zilei. Plasă un pahar conținând un lichid albastru, spumos, într-o mână nerăbdătoare, apoi se șterse pe un prosop. Vreți ceva rece?

— Nu m-ar deranja un BÎue Meanie, se repezi Peabody, știind că Eve va refuza.

— Imediat. Ce pot face pentru dumneavoastră, locotenente?

— Ia o pauză.

— Abia am venit acum o oră. Nu pot să iau pauză până…

— O să-ți iei una chiar acum.

Trase maneta aparatului de fulgi de gheață, apoi luă un pahar.

— O clipă. Mitz, am nevoie să mă înlocuiești cinci minute. Mai mult nu pot, îi spuse lui Eve, în timp ce turna fulgii albaștri de gheață într-un pahar înalt și îngust, pentru Peabody. Altfel am probleme.

— E de-ajuns. Există vreun loc liniștit pe-aici?

— Nu la ora asta a zilei. Privi înjur, indicând cu bărbia: Separeul din spate, pe partea dreaptă. Dați-mi un răgaz de un minut să onorez celelalte comenzi.

Eve își croi drum într-acolo, urmată de Peabody, care sorbea încântată din Blue Meanie. Studenții, observă ea, parcă ar fijdecat în safari, erau încărcați de genți și rucsacuri.

În vestiarul lui Kenby de la Lincoln Center nu era nicio geantă sau rucsacuri.

Păși peste un picior întins, ocoli, își făcu loc și în sfârșit ajunse la separeu în același timp cu doi băieți care se repeziră pe scaune.

Se uitară spre ea și îi rânjiră:

— Ți-am luat-o înainte. Suntem mai tineri și mai rapizi.

— Iar eu sunt mai bătrână și am și insignă. Le-o băgă sub nas, întorcându-le rânjetul. Poate că n-ar strica să arunc o privire în rucsacurile voastre, apoi să vă agrementez ziua cu o percheziție corporală amănunțită.

Cei doi plecară ca din pușcă.

— Chiar că sunt rapizi, comentă Peabody.

— Mda, dar mie nu-mi trebuie o băutură fandosită ca să fiu a naibii.

Peabody sorbi zgomotos.

— Este foarte răcoritoare și, în ciuda numelui, îmi creează o stare de bună dispoziție. Sau poate că asta are legătură cu percheziția corporală pe care eu și McNab ne-am aplicat-o azi-noapte.

Eve își plesni mușchiul de pe obraz care începuse să-i zvâcnească.

— Mulțumesc Cerului că n-am mâncat de prânz. S-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Cred că este drăguț că avem amândouă o viață sexuală regulată. Ne ține în priză.

— Taci, taci.

— Nu mă pot abține. Sunt fericită.

— Asta se poate schimba.

Cu altă băutură cu gheață în mână, Steve se așeză lângă Peabody. Bău cu paiul înfipt în spuma verde-deschis.

— În regulă, am cinci minute. Apăsă butonul ca să izoleze separeul. Ah. Zâmbi relaxat, apoi mai bău puțin. Excelent.

— Ce știi despre mesajul trimis de aici în această dimineață?

Făcu ochii mari.

— Ce? Din nou?

— Cei de la Tehnic au fost pe-aici. Au reținut unitatea, au vorbit cu managerul de zi.

— Abia am venit acum o oră și am intrat direct în pâine. N-am auzit nimic în legătură cu asta. A mai murit cineva?

Eve scoase fotografia lui Kenby.

— Îl recunoști?

— Mamă! Nu știu. Mamă! Cred că da, poate. Nu sunt sigur. Ar trebui?

— Calmează-te, Steve.

— Da, sigur. Se șterse la gură cu dosul palmei, apoi se uită din nou la fotografie. Cred că poate a fost pe-aici. E actor sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Ar trebui s-o întrebați pe Shirllee. Pe ea o interesează teatrul și artiștii.

— E aici?

— Da, e la treabă. O clipă.

Deschise ușa separeului. Zgomotul invadă totul, cât se strecură el afară, în grabă.

— Au cartofi prăjiți, anunță Peabody apăsând să comande înainte ca Eve să deschidă gura. Îmi scade glicemia.

— S-o văd și pe-asta.

Steve se întoarse însoțit de o brunetă înaltă, slăbuță. Avea părul împărțit în șuvițe subțiri care îi ajungeau până la talie, legate la vârf cu o panglică neagră. Purta patru cuie din argint în urechea dreaptă

și trei căluți din argint sub ochiul stâng, înșirați unul sub altul ca niște lacrimi strălucitoare.

Se așeză lângă Eve și își strânse mâinile, stârnind clinchetul armatei de inele de pe degetele ei.

— Stevie zice că ești de la poliție.

— Stevie a câștigat un punct. Eve apăsă din nou butonul izolator, apoi împinse fotografia spre Shirllee. Îl cunoști?

— Hei, ăsta e Twinkletoes. Îi zic așa fiindcă este dansator. Sigur, vine cam de două ori pe săptămână. De obicei în pauza de prânz sau devreme, pentru cină. Uneori a mai venit și pentru muzică, în weekend. E foarte bun. Ce-a făcut?

— Vine cu cineva anume?

— În general cu gașca de la teatru. De câteva ori a mai agățat câte una din grup, dar nu vine niciodată cu o fată anume. Totuși nu este homosexual, nu l-am văzut niciodată să se dea la alt tip.

— S-a dat cineva la el?

— Nu neapărat. De obicei stă cu cei pe care-i cunoaște. Și dă și bacșișuri. Îl privi pe Steve. Copiii de colegiu nici nu se gândesc, dar Twinkles îți lasă întotdeauna câte ceva. Binecrescut, dacă mă întrebi pe mine. Nu mi-l pot închipui intrând în bucluc. N-a creat niciodată probleme aici.

— Când a venit ultima dată?

— Când l-am văzut? își strânse buzele rujate cu o nuanță alb-cadaveric. Vineri-noaptea, cred. Vinerea trecută. Am avut o holotrupă genială…Hard Crash. Twinks era aici cu unii de la Juilliard vineri. Îți amintești, Stevie? Odată pornit, e o mașină de dans. I-ai pregătit toată noaptea cocktailuri fără alcool.

— Da. Da. Ai dreptate. Steve se uită la fotografie, plimbându-și degetele pe margine. Cocktail, nu punci. Acum îmi amintesc.

— Trebuie să mă întorc. Shirllee se aplecă și deschise separeul.

— Și eu. Steve ridică ochii de pe imagine, întâlnind privirea lui Eve. V-am fost de vreun folos?

— Poate. Mulțumesc. Să mergem, Peabody.

— Dar cartofii mei trebuie să vină!

— Viața este plină de lovituri dureroase.

În timp ce Eve ieșea, Peabody puse cartofii într-un șervețel.

Se consolă la gândul că mâncarea consumată pe fugă nu are calorii.

Când ieși, Eve se întinse și îi fură un cartof.

— N-au sare? Prima înghițitură o făcu să strâmbe din nas. Cum poți să-i mănânci fără sare?

— N-am apucat să le pun sare. Viața este plină de lovituri dureroase, adăugă ea, pe un ton serios.

Începură din capul listei de la Portography. Pe măsură ce Eve chestiona potențiali suspecți, își contura o părere despre Hastings. Era un maniac, un geniu, era imposibil, era nebun, totuși foarte strict - în funcție de persoana cu care vorbea.

O găsi pe una dintre fostele lui asistente la o ședință foto în Greenpeace Park.

Modelele - un bărbat și o femeie - defilau în ținută sport activă, fu informată Eve. Ei i se părea că arată de parcă s-ar fi pregătit să facă o lungă călătorie prin deșert, în pantaloni scurți și bluze minuscule, cu bocanci și șepci.

Elsa Ramerez, o femeie micuță, cu părul scurt, cârlionțat, bronzată, își vedea de treabă, dându-i fotografului lucrurile de care avea nevoie, dirijând restul echipei, prinzând sticle de apă sau orice altceva i se arunca.

Văzând că ziua ei devine nesfârșită, Eve făcu un pas în față și puse o mână pe umărul fotografului.

Blonda bine clădită nu era chiar ca Hastings, dar scoase un mârâit impresionant.

— Fă o pauză, o sfătui Eve, arătându-i insigna.

— Am toate autorizațiile necesare. Elsa!

— Bravo. Nu pentru asta am venit. Ia o pauză, du-te undeva la umbră. Altfel, te reţin de două ori mai mult decât este necesar, pentru ca adjuncta mea să îți verifice în detaliu toate autorizațiile. Elsa? Eve îi făcu semn cu degetul. Vii cu mine.

— Avem locul la dispoziție numai pentru o oră. Elsa deja venea în fugă, scoțând documentele dintr-un rucsac. Am totul aici.

— Nu te obosi. Povestește-mi despre Dirk Hastings.

Chipul Elsei se înăspri.

— N-am de gând să plătesc pentru geamul ăla. El a aruncat cu sticla în *mine.* Nebun nenorocit. N-are decât să mă dea în judecată, poți să mă și închizi, dar n-o să plătesc geamul spart.

— Ai lucrat pentru el în februarie. Din…Eve își consultă notele. Între patru și paisprezece februarie.

— Da, și ar fi trebuit să-mi acorde spor de periculozitate. Luă o sticlă din geantă și bău. Nu mă deranjează să muncesc - chiar îmi place. Nu mă deranjează oamenii temperamentali, și eu sunt așa. Dar viața este prea scurtă pentru a ți-o petrece cu nebuni.

— Recunoști această persoană? îi arătă imaginea cu Sulu.

— Nu. Ce figură plăcută. Frumoasă fotografie. Foarte frumoasă. Despre ce e vorba?

— Aveai acces la fișierele de date și la evidențele lui Hastings cât ai lucrat pentru el?

— Sigur. Printre altele trebuia să arhivez imaginile sau să le salvez separat pe cele pe care voia să le ajusteze. Ce-i asta? Pretinde că i-am luat ceva? Că i-am luat lucrări? Asta-i o porcărie. La dracu', știu că era nebun, dar nu și răzbunător.

— Nu, nu pretinde nimic din toate astea. Te întreb eu.

— Nu am luat nimic din ce nu îmi aparținea. Și poți să fii sigură că nu-mi însușesc munca altcuiva. La naiba, chiar dacă aș vrea, n-aș putea. Hastings are un stil propriu, nemernicul, oricine are ochi și-ar da seama.

— Asta-i făcută de el?

Elsa privi din nou fotografia.

— Nu. E bună, e cu adevărat bună, dar nu e excelentă. Asta? Elsa arătă cu degetul peste umăr spre fotografa din spatele ei. E bună. Foarte competentă. Face pozele, vine cu imaginea pe care o vrea clientul. Chestii comerciale. Hastings le-ar face și legat la ochi. Dar ea nu ar fi niciodată în stare să creeze lucrări artistice ca ale lui. Poate că trebuie să treci de limita nebuniei. El a trecut.

— Te-a atacat.

Elsa oftă, dând din picioare.

— Păi, nu chiar. De fapt, nu m-am mișcat eu destul de repede când era în zonă. Nu am anticipat și, nu-i așa, anticiparea figurează în fișa postului. A urlat la mine, așa că am urlat și eu la el. Am și eu nervii mei. A aruncat cu sticla, de fapt nu a aruncat în mine. S-a dus direct în geam. Pe urmă a zis că o să plătesc pentru asta și-a început să profereze insulte. Am ieșit și nu m-am mai întors. Lucia mi-a trimis banii, integral. Ea ține lucrurile în frâu acolo. În măsura posibilului.

Eve făcu un ocol înapoi la Portography să vorbească cu Lucia.

— De la mine n-o să auzi nimic de rău despre Hastings. Sunt sigură că vei găsi mulți care să-l vorbească de rău. Dacă asculta de mine, ar fi angajat un avocat și te-ar fi dat în judecată pentru reținere nejustificată.

— Nu a fost reținut.

— Același lucru. Se strâmbă, apoi se așează la birou. Omul ăsta este un geniu, iar geniile nu trebuie să respecte aceleași reguli ca tot restul lumii.

— Asta include și crima?

— Este atât de ridicol să-l acuzi pe Hastings de crimă încât nici n-o să mă deranjez să-ți răspund.

— Și-a izbit imul dintre asistenți de lift. În altul a aruncat cu o sticlă. Pe altul l-a amenințat că-l aruncă pe geam. Iar lista poate continua.

Buzele ei roșii se arcuiră.

— A avut motive. Artiștii, artiștii adevărați, sunt temperamentali.

— În regulă. Dacă lăsăm deoparte temperamentul lui de geniu artistic, ce poți să-mi spui despre fișierele, evidențele și discurile lui cu imagini?

Scutură din cap, apoi își aranjă părul alb.

— Ca și inexistente. Nu vrea să mă asculte, de fapt pe nimeni. Nu poate reține coduri de acces și proceduri și se supără dacă nu reușește să acceseze o imagine atunci când vrea.

— Deci oricine are acces la ele.

— Cu condiția să ajungă la el sus întâi.

— Ceea ce reduce lista la modele, clienți, asistenți, personal, angajați.

— Și personalul de curățenie.

— Personalul de curățenie.

— Cei de la întreținere. Dădu din umeri. Au voie să intre numai când nu este el. Îl enervează. Uneori primește studenți. Trebuie să plătească și nu au voie să vorbească.

Eve oftă.

— Ai o listă cu personalul de curățenie, de întreținere și cu studenți?

— Desigur. Am o listă pentru orice.

Ajunsă înapoi la sediu, Eve se încuie în birou. Se duse lângă un panou. Afișă imaginile victimelor, textele pe care le primise Nadine, listele cu cei pe care îi chestionase și cu care mai trebuia să discute. Apoi se așeză, își scoase notele, le întinse pe masă și își lăsă mintea să rătăcească.

Discutase din nou cu Jackson Hooper și Diego Feliciano și, de data aceasta, răspunsurile lor fuseseră aproape identice. Nu îl cunoșteau, nu-l recunoscuseră pe Kenby Sulu și fuseseră acasă, singuri, întreaga noapte în chestiune.

Posibilă legătură între Hooper și Feliciano?

Eve scutură din cap. Mintea ei o lua razna deja, își spuse, era cazul să se înfrâneze.

Ucigașul voia ceva de la victime. Lumina lor. Hastings spusese că n-ar distruge lumina aceea. Oare ucigașul o

A

distrugea sau o transfera? În sine însuși?

În ce scop?

Glorie, urmărea glorie, recunoaștere, aclamații. Dar asta nu era totul.

Victimele fuseseră alese din motive bine întemeiate. Tinerețe, vitalitate, inocență. Amândoi fuseseră strălucitori, ca minte, ca spirit, ca figură.

Lumini strălucitoare.

Ucigașul folosea clubul de date ca să transmită mesaje. Deci frecventa clubul. Știa cum funcționează, știa că atrage tineri studenți.

Era și el student sau își dorea să fie?

Oare nu-și permitea să studieze la colegiu? Fusese exmatriculat? Preda la colegiu în loc să fie aclamat ca artist?

Se pricepea la prelucrarea imaginilor, era un artist talentat. Gândul o duse la Leeanne Browning. Avea alibi, dar alibiurile pot fi create.

Adăugă la notele ei: posibilă legătură între Browning și/ sau Brightstar și Hastings?

Folosind computerul, solicită harta orașului, apoi locurile evidențiate în cadrul anchetei. Două în care fuseseră găsite victimele, cele două universități, Portography, parcarea, apartamentul lui Browning, al lui Diego, clubul, locuințele victimelor.

Ambele victime fuseseră abandonate în apropiere de locul unde lucrau. De ce?

Oare unde lucra el? se întrebă Eve. Unde făcea asta? Această muncă foarte personală, foarte importantă.

Aproape de club? Se poate deplasa cu ușurință, dar de ce să se ducă prea departe pentru a observa, a vâna, a urmări, apoi a transmite?

Ambele victime își recunoscuseră ucigașul. Era convinsă de asta. O cunoștință, un prieten bun, un coleg sau un profesor. O persoană familiară. Totuși, nu se învârteau în aceleași cercuri, nu cunoșteau aceiași oameni.

Cu excepția lui Hastings și a clubului.

Căută studiouri pentru prelucrarea imaginilor pe o rază de cinci blocuri distanță de clubul de date. Încercă să stabilească o corelație cu posesorii de echipamente fotografice de pe lista Luciei, dar nu găsi niciuna.

O s-o pună pe Peabody să obțină o listă a angajaților, apoi să o verifice și pe aceea.

Presându-și absentă punctul din centrul frunții corespunzător durerii de cap, o contactă pe Peabody.

— Vorbește cu cineva de la comercial, bine? N-am deloc credit și nenorocitele astea de mașini nu-mi mai primesc codul.

— Asta pentru că le dai șuturi.

— Fă ceva și adu-mi un sandvici.

— Dallas, tura ta s-a terminat acum cinci minute.

— Nu mă face să vin după tine, o avertiză Eve, apoi închise.

Lucră până se schimbă tura, auzind prin ușa deschisă agitația celor care plecau și veneau. Mâncă la birou, apoi spălă gustul oribil al sandviciului cu cafea.

Își înaintă raportul completat, îi sâcâi pe cei de la laborator, lăsă două mesaje țâfnoase pentru Morris, apoi se întoarse să fixeze din nou panoul.

Deja își alesese următoarea victimă și, dacă nu găsea legătura corectă, o altă lumină strălucitoare se va stinge.

Își adună lucrurile și se pregăti să finalizeze măcar unul dintre obiectivele de pe listă. O să se ducă acasă și o să-l ia pe Roarke la șuturi.

Ideea n-o făcu să grăbească pasul, dar stătuse destul. Pe când se apropia de lift, o văzu pe dr. Mira îndreptându-se spre ea.

— Eram sigură că te mai prind.

— La fix, spuse Eve. Putem să ne întoarcem în biroul meu.

— Nu, nu, tocmai plecai acasă și aș vrea să fac și eu același lucru. Putem sta de vorbă pe drum. Te deranjează dacă luăm liftul?

— Nu. Ați terminat cu Hastings?

— Da. E fascinant.

Mira zâmbi, intrând în lift. Arăta la fel de proaspătă ca și de dimineață, chiar după o zi lungă. Costumul ei crem era imaculat. Eve nu reușea să înțeleagă cum putea cineva să poarte o culoare atât de apropiată de alb în New York, mai ales în secție, sau în acea zonă, fără să ajungă gri într-o oră. Părul ei, negru ca pana corbului, îi încadra fața. Purta perle.

Unul dintre cei mai buni creatori de profile din țară, se gândi Eve, și purta perle. Și mirosea discret a parfum - ceva floral, ca ceaiul pe care-i plăcea să-l bea.

— Irascibil, continuă Mira. Certăreț, iritabil, amuzant. Și brutal de sincer.

— Deci iese din rândul suspecților?

— În opinia mea, da - și cred că și în a ta, înainte să-l trimiți la mine.

— Cred că, într-o criză de nervi, ar putea arunca pe cineva de pe acoperiș, dar nu este genul care să stea la masă și să plănuiască totul cu sânge rece.

— Nu, nu este. Nu i-ar strica puțină terapie pentru controlarea furiei, dar probabil că ar fi pierdere de timp în cazul lui. De fapt, îmi place așa cum e.

— Și mie.

— Ucigașul tău are aroganța lui Hastings, sau pe aproape, dar nu e înzestrat cu încrederea și spontaneitatea lui. Și, în timp ce Hastings este mai mult decât fericit să fie singur, ucigașul nu este un singuratic. Are nevoie de imaginile lui, atât pentru a-i ține companie, cât și pentru a-i satisface gustul pentru artă.

— Cei pe care-i omoară devin companionii lui?

— Într-un fel. Îi absoarbe - le preia tinerețea și energia, personalitatea, cunoștințele. Prietenii, familiile. Le preia forța vitală.

— Nu îi agresează. Și totul este foarte curat și ordonat. Nu există furie. Pentru că sunt sau urmează să devină o parte din el.

— Foarte bine.

— Le păstrează imaginile, în posturi menite să îi avantajeze. Îi înfrumusețează pentru obiectiv. O parte din asta este artă - priviți ce pot eu să fac, priviți cât de talentat simt. Însă o parte este și vanitate. Acum suntem unul și același, iar eu vreau să arăt bine.

— Interesant. Da, foarte posibil. Este o persoană complexă, care crede sincer că are dreptul să facă ceea ce face. Poate chiar obligația. Dar nu o face dezinteresat. Nu este o misiune sfântă. Vrea recunoștință. Poate că a fost dezamăgit de rezultatele sale artistice cândva, se simte ca și cum talentul lui ar fi ignorat. De Hastings bunăoară. Sau poate că cineva l-a preferat pe Hastings în locul lui. Dacă, după cum pare logic, a luat imaginile inițiale ale victimelor din fișierele lui Hastings, parțial motivația lui ar fi să-și depășească rivalul.

— Sau mentorul.

Mira ridică din sprâncene pe când intrau în garaj.

— Nu mi-l imaginez pe Hastings în ipostaza de mentor.

— Nici el, dar ucigașul ar putea.

— O să mai studiez cazul, dacă dorești. Am nevoie de raportul tău actualizat.

— Mă voi asigura că-l primești. Mulțumesc. Pentru a mai câștiga timp, o conduse pe Mira până la mașină. Dr. Mira, ești căsătorită de mult timp.

Trecuseră prin multe împreună, se gândi Mira, dacă Eve era dispusă să discute o chestiune personală cu ea.

— Da, sunt. Luna viitoare se împlinesc treizeci și doi de ani.

— Treizeci și doi. De ani.

Mira izbucni în râs.

— Tu nici nu te născuseși.

— Bănuiesc că e cu suișuri și coborâșuri.

— Este. Căsătoria nu este pentru cei slabi sau leneși. Presupune eforturi și așa și trebuie. Altfel, ce rost ar mai avea?

— Efortul nu mă deranjează. Cel puțin, gândi Eve, băgându-și mâinile în buzunare, atunci când știu ce fac. Uneori oamenii se îndepărtează unii de alții, nu-i așa? Nu înseamnă că sentimentele lor s-au schimbat, doar că tânjim după puțină intimitate.

— Există momente când simțim nevoia să fim singuri sau să înțelegem ceva singuri. În orice parteneriat, oamenii au nevoie de asemenea momente.

— Mda. E logic.

— Eve, e vreo problemă cu Roarke?

— Nu știu. Îi scăpă înainte să-și dea seama. Sunt proastă, asta-i tot. Într-o noapte s-a purtat ciudat, iar eu fac din asta o catastrofa. Dar, ce naiba, știu cum se uită la mine, îi cunosc fiecare ton al vocii, fiecare gest. Iar acum se schimbase. Ei bine, a avut o zi proastă, de ce nu pot lăsa lucrurile așa?

— Pentru că îl iubești, așa că îți faci griji pentru el.

— Noaptea trecută n-am lămurit lucrurile, și pe urmă n-a venit la culcare. Azi-dimineață am fost chemată devreme, i-am lăsat un mesaj. Dar nu m-a sunat deloc, toată ziua. Aproape că m-a aruncat afară din birou azi-noapte, și n-a dat niciun semn de viață toată ziua. Nu-i normal. Ăsta nu-i Roarke.

— Și nici tu n-ai încercat să dai de el toată ziua?

— Nu. Ce naiba, era rândul lui!

— De acord, zâmbi Mira. Iar tu i-ai permis să aibă momentul lui de intimitate. Se aplecă și o surprinse pe Eve cu un sărut ușor pe obraz. Acum, du-te acasă și smulge totul de la el. Vă veți simți amândoi mai bine.

— În regulă. Mulțumesc. Mă simt ca o proastă.

— Nu, draga mea. Te simți ca o soție.

12

Când Roarke ajunse acasă, văzu că mașina ei de serviciu, de un verde scârbos, era trasă în față, și știu că Eve sosise înaintea lui.

Nu era pregătit să vorbească cu ea sau cu oricine altcineva, de fapt. Dar nu putea ignora faptul că bărbatul care îi fusese ca un tată o bună parte din viață zăcea imobilizat, cu piciorul rupt.

Verifică ce făcea Summerset, apoi încercă să elimine o parte din oboseală și frustrare în sala de sport, să înoate puțin. Poate chiar să se îmbete criță. Orice.

Munca nu-l ajutase. Suprasolicitarea zilnică impusă de necesitatea de a conduce și supraveghea numeroasele lui afaceri nu-i fusese de niciun folos. Nimic nu reușise să-i șteargă din ochi imaginea roșcatei frumoase cu fața plină de vânătăi.

Așa că trebuia să încerce altceva.

Intră, ușurat - și simțindu-se vinovat pentru asta - că Eve nu era în hol sau în salonul din față. În momentul acela, trebuia să recunoască, nu se simțea capabil s-o înfrunte din nou.

Nu-și amintea ultima dată când fusese atât de epuizat, atât de răvășit.

Își lăsă deoparte servieta și privi spre scara în spirală. Probabil că Eve era sus, lucrând în biroul ei și, cu puțin noroc, era ocupată cu cine știe ce caz care o acaparase în ultimul timp.

Totuși ezită. Nu se purta cu ea cum ar fi trebuit. Dar nu facea nimic bine, dacă stătea să se gândească. Avea nevoie de ceva mai mult timp pentru el. Doar era dreptul lui, nu?

Sigur că omul are dreptul să rămână puțin timp singur, pentru a se gândi, ce Dumnezeu, viața lui fusese dată peste cap total!

Își trecu mâna prin păr, înjură și pomi spre apartamentul lui Summerset.

Auzi muzica zgomotoasă de la trei camere distanță și aproape că se răsuci pe călcâie să se întoarcă. Mavis. O adora pe femeia asta, dar nu avea energia de a se întâlni cu ea acum.

Pe de altă parte, dacă era și ea acolo, însemna că putea să-și facă vizita obligatorie mai repede și să scape.

În oricare altă zi ar fi fost amuzat să-și vadă demnul majordom dezbrăcat până la mijloc și așezat pe un șezlong, cu o pastă albastră întinsă pe toată fața. Trina, una dintre puținele persoane de pe planetă care reușea s-o îngrozească pe soția lui, facea onorurile, bătând din picior în ritmul muzicii.

Își tunsese părul negru aproape zero și avea un model în formă de fluture, de un roz strident, vopsit pe creștet. Repetase motivul cu tatuaje temporare - cel puțin așa își imagină el - în colțul gurii, apoi în linie descendentă, ca un colier, pe umeri și pe sânii impresionanți.

Partenera ei la rele turna o spumă roz într-un vas mare. N-avea cum să-și dea seama dacă era de uz local sau intern.

Mavis încă purta clopoțeii și avea pe spate un model haios, reprezentând o femeie îmbrăcată în bretele negre, cu bocanci din piele.

Asistenta personală avea o mască pentru ochi și căști, iar picioarele ei se odihneau într-un vas cu apă albastră. Părul era acoperit cu ceva gros și verde.

Cu vasul în mână, Mavis îl văzu imediat.

— Ai ajuns acasă! Bun venit la Salonul de Gheață Summerset. Vrei pastă de căpșuni?

Presupuse că se referea la spuma roz.

— Mulțumesc, nu.

— Dallas se ascunde sus. Vrei s-o târăști aici, te rog? Trina are de gând să încerce un nou produs dermatologic pe ea, iar ea are nevoie…

Se întrempse brusc, privindu-j cu atenție. Era încercănat, îl cunoștea de mai bine de un an, dar era prima dată când vedea cearcăne pe fața lui.

— Totul e-n regulă?

— Absolut. Se îndreptă spre Summerset. Și tu?

Ochii care se deschiseră de sub pasta albastră reflectau o rușine teribilă, o ușoară panică și parcă o rază de speranță.

— N-ar trebui să mă deranjeze. Știu că trebuie să discutăm o serie de probleme, acum că ai ajuns acasă, așa că…

— De fapt, am și eu ceva de lucru.

— Da, dar…Summerset încercă să-i prindă mâna, de parcă ar fi fost ultima lui salvare. Le-am explicat tuturor, trebuie să discutăm raportul Rundale și cealaltă chestiune.

— Nu poți cere bătrânului să muncească, nu în starea asta. Trina îl privi pe Roarke cu reproș. Are nevoie de odihnă. De fapt, ce-i trebuie lui este o săptămână întreagă de tratament intensiv. Aș putea reuși să-i fac pielea mai netedă. Părul nu arată rău. O să arate și mai bine când termin.

— Fără îndoială.

— Roarke! Vocea lui Summerset se frânse, apoi și-o drese. Dacă mi-ai putea aborda câteva clipe.

— Mai târziu.

— Acum. De data aceasta strigase. Doamnelor, vă rog să ne scuzați, doar câteva minute.

— Nicio problemă, spuse Mavis, înainte ca Trina să apuce să obiecteze. Treen, hai să ducem astea la bucătărie. Nu-ți face griji pentru ea, adăugă, arătând spre Spence. Este în plin program de relaxare și meditație.

Aruncând o ultimă privire spre Roarke, o luă pe Trina de mână și o trase afară din cameră.

— Nu au intenții rele, începu Roarke.

— Nu asta mă preocupă. Mă îngrijorezi. Nu arăți bine.

— Sunt ocupat.

— Tu ești întotdeauna ocupat. Ești bolnav?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu, nu sunt bolnav. La dracu', oprește muzica! Haosul sonor cedă locul liniștii. Am foarte multe de făcut. Mai multe, acum că ești imobilizat.

— Nu sunt deloc imobilizat. Eu…

— Tu ți-ai rupt nenorocitul ăla de picior. Așa că stai întins și împacă-te cu ideea asta. Iar dacă te-ai lăsat prins în capcană de muierile astea, trebuie să te descurci singur. Eu nu te pot ajuta. N-are sens să te vaiți.

Degetele lui Summerset se agățară de brațul scaunului.

— Nu mă vait și nici nu tolerez să-mi vorbești astfel.

— Nu prea ai de ales, nu-i așa? Nu mai sunt un copil pe care să-l înveți bunele maniere. Atâta timp cât ești angajatul meu, pot să-ți vorbesc cum vreau. Și, sincer să fiu, n-am de gând să-mi mai pierd timpul aici certându-mă cu im bărbat pe jumătate dezbrăcat, cu cine știe ce pe față.

Roarke se năpusti afară, lăsându-l pe Summerset clipind uluit în urmă. Lovitura primită îl determină să facă ce n-ar fi crezut vreodată că-i va da prin cap măcar. Se întinse după telefon.

— Ce? urlă Eve, apoi rânji spre figura care-i apăruse pe ecran. Maică Precistă, ochii mei! Blochează imaginea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Gura. Se întâmplă ceva cu Roarke. N\i e bine.

— Ce? Ce vrei să spui? E bolnav?

— Am spus că nu este bine. Mă aștept să faci tu ceva, pentru că eu nu pot.

— Unde este?

— Acasă. Găsește-l. Remediază situația.

— S-a făcut, spuse ea.

Îl localiză în sala de sport. Trecând pe scanare video, îl urmări cum se dezbracă, apoi își pune șortul. Arată epuizat, gândi ea. Nu doar obosit, ceea ce oricum se întâmpla rar, ci pur și simplu stors de puteri.

Se duse spre greutăți, iar Eve hotărî să-i dea timp. N-ai decât, își spuse ea. Elimină totul prin efort. Exact asta ar fi făcut și ea.

Nu numai cearcănele lui o îngrijorau, ci și expresia lui rece, pe când ridica greutăți. Rece și concentrată.

Trăgea până la epuizare. Ce se petrecea cu el?

În timp ce el lucra, ea bătu camera în lung și-n lat, gândindu-se care ar fi cea mai bună abordare. După o jumătate de oră de efort susținut, Roarke intră la piscină.

Tură după tură, din ce în ce mai rapid. E prea mult, își spuse ea și era gata să intervină să-l oprească, când observă că se răsucise pe spate. Văzându-l cum face pluta, cu ochii închiși, tristețea întipărită pe fața lui îi frânse inima.

— Ce este? murmură ea, mângâind ecranul cu degetele. De ce ești atât de nefericit?

Ceva legat de munca lui? Nu, nici vorbă. Dacă ar fi fost asta, s-ar fi înfuriat, dar s-ar fi simțit provocat. Chiar energizat. Asta nu l-ar face nefericit.

Summerset? Nici asta. Verificase și ea personal, discutase cu personalul medical și totul era în regulă. Slăbănogul se refăcea perfect, chiar mai repede decât anticipaseră.

Poate că are legătură cu mine, se gândi ea, cutremurându-se. Poate că sentimentele lui…s-au evaporat cumva. Dacă stai să te gândești, totul se petrecuse atât de repede între ei. Nici măcar ea nu înțelesese prea bine. Dacă încetase să o mai iubească, nu ar fi

nefericit, obosit, distras? Exact sentimentele pe care le vedea acum reflectate pe fața lui?

Totul era o prostie. Dădu cu pumnul în masă, pe când Roarke ieșea din piscină. O mare prostie. Și dacă nu era, ei bine, avea să fie și mai nefericit, vinovat, obosit și distras atunci când o să termine cu el.

Se năpusti în bucătărie, scoase o sticlă de vin și bău un pahar ca pe apă. O să-i lase câteva minute să se spele, apoi se duce peste el.

Tocmai ieșea de la duș, când Eve intră în baie. Îl privi cum își ia un prosop, apoi și-l înfășoară în jurul mijlocului, îi întâlni privirea în oglindă.

— Arăți ca dracu'.

— Mulțumesc, iubito.

Nici urmă de zâmbet, remarcă ea. Nici urmă de căldură sau amuzament. Nici măcar iritare.

— Am câteva lucruri de spus. Pune-ți niște pantaloni.

— Va trebui să aștepți. Am o conferință telefonică programată în scurt timp. Era o minciună. Îi trecu prin minte faptul că nu o mai mințise niciodată. Și asta nu-l ajută să se simtă mai bine.

— Atunci se va desfășura fără tine. Îl urmă în dormitor și trânti ușa.

Zgomotul acesta îi intensifică durerea de cap.

— Chiar dacă nu vânez următorul criminal în serie care terorizează orașul, asta nu înseamnă că munca mea nu este importantă. Se îndreptă spre dulap și scoase o pereche de pantaloni. Eu nu-ți cer să te întrerupi când mă deranjează că lucrezi.

— Cred că pur și simplu nu sunt atât de bună și de drăguță ca tine.

— Mulțumesc pentru buletinul de știri. Vorbim mai târziu, spuse el, tragându-și pantalonii.

— Ba ai să vorbești cu mine acum, spuse ea furioasă, pe când el întoarse capul, privind-o rece. Va trebui să treci de mine ca să ieși pe ușa asta. Și, după cum arăți acum, îți garantez că o să te pun jos în treizeci de secunde.

Simți cum furia alungă oboseala.

— N-aș paria pe asta.

— Vrei să ne batem? Eve intră în gardă, apoi îi făcu semn cu degetul: Hai.

— Va trebui să lași concursul de furie pe mai târziu. Acum n-am chef. Se îndepărtă de ea, intenționând să o ocolească. Eve îl împinse înapoi.

Ochii lui scânteiară, ceea ce o încurajă.

— Nu te sfătuiesc. O avertizase pe un ton foarte calm.

— Nu mă sfatuiești ce? îl împinse din nou, apoi văzu cum strânge pumnii. Vrei să te pui cu mine? Dă-i drumul.

— Îți spun să mă lași în pace puțin.

Își sprijini mâinile de pieptul lui și îl împinse din nou.

— Nu.

— Nu mă provoca! La următoarea mișcare a lui Eve, o prinse de încheieturi, apoi o trase înainte și înapoi. Îl copleși furia, simțea cum îi pulsează în vene. N-am nevoie să-mi stai pe cap tot timpul. Lasă-mă în pace. Nu te vreau lângă mine.

— Nu mă vrei lângă tine. Era ca o lovitură în plex, rapidă și fără să lase urme, pe care o contrabalansă izbindu-l de perete. Nenorocitule, tu m-ai adus aici!

Era mai puțin obosit decât crezuse, astfel că, într-o fracțiune de secundă, pozițiile lor se inversară. Îl contră, simulând o lovitură cu cotul în barbă, în timp ce îl seceră.

Văzu furia arzând pe fața lui, aceeași furie care o năpădise și pe ea. Sări.

Roarke văzu stele verzi, apoi se pierdu într-un haos al violenței, pe când se rostogoleau și se luptau la podea. Ceva căzu, se făcu praf.

Simți cum durerea ascunsă în el explodează. Voia să rănească. În timp ce se luptau cu răsuflarea tăiată, diamantul pe care îl purta în jurul gâtului, pe un lănțișor lung, ieși de sub haine și-l lovi în față.

Uluit, dezgustat, lăsă garda jos și o lăsă să-l țintuiască la podea.

— N-ai decât, o îndemnă el, închizând ochii. Furia îi trecuse, lăsându-l obosit, pustiit. N-am de gând să te rănesc.

— N-ai de gând să mă rănești? îi trase capul în sus apucându-l de păr, apoi îl lăsă să cadă la podea. Te-ai săturat de mine, nu mă mai vrei lângă tine, vrei să scapi de mine, dar nu vrei să mă *rănești?*

— M-am săturat de tine? Roarke deschise ochii și, pentru prima dată, își dădu seama că privirea ei nu era numai furioasă. Avea ochii plini de lacrimi. De unde dracu' ai tras tu concluzia asta? N-am spus niciodată așa ceva. Am multe pe cap, asta-i tot. Nicio legătură cu tine.

Îi văzu fața, tresărirea îndurerată, de parcă ar fi pălmuit-o. Apoi Eve se controlă, ochii i se uscară și deveni calmă, pe când se așeza.

— Ce prostii poți să spui, murmură el. Ridică mâinile, masându-și fața. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru noaptea trecută și pentru asta. Îmi pare foarte rău.

— N-am nevoie de părerea ta de rău. Vreau să-mi spui ce dracu' se petrece. Ești bolnav? Simți din nou că o năpădește plânsul și își cuprinse fața în mâini. Te rog, *spune-mi.* Ți s-a întâmplat ceva rău?

— Nu. Nu e nimic, adică nimic din ce spui tu. Tandru, îi cuprinse încheieturile, îi mângâie vânătăile pe care i le făcuse. Te-am lovit.

— Las-o baltă. Doar spune-mi. Dacă nu ai o boală incurabilă și nici nu te-ai săturat de mine…

— N-aș putea să mă satur de tine nici dacă aș ajunge în iad. Emoția îl năpădi, iar ochii lui fură copleșiți de aceeași tristețe de mai devreme. Tu ești totul.

— Atunci spune-mi ce este. Nu suport să te văd așa.

— Lasă-mi o clipă de răgaz. Îi șterse o lacrimă de pe obraz. Vreau să beau ceva.

Eve se ridică, apoi îi întinse mâna și îl ajută să se ridice și el.

— Are legătură cu afacerile? Ai făcut ceva ilegal?

Roarke zâmbi ușor.

— Oh, locotenente, foarte multe. Dar cu mult timp în urmă. Se îndreptă spre un lambriu în perete, apăsă și deschise un bar ascuns, bine dotat. Alese whisky, ceea ce o făcu să se cutremure din nou.

— Bun. Ce e, ți-ai pierdut toată averea?

— Nu. Aproape că izbucni în râs. Mi-ar fi fost mai ușor să trec peste asta decât peste ce s-a întâmplat acum. Peste cearta cu tine. Peste toate. Iisuse, am stricat totul. Bău puțin, apoi respiră adânc. Este vorba despre mama.

— Aha. Se gândise la atât de multe lucruri, dar asta nu-i trecuse prin cap deloc. Te-a contactat? Vrea ceva de la tine? Dacă îți creează probleme, pot să te ajut, îi flutur insigna sub nas, mă rog, orice.

Roarke scutură din cap, apoi bău din nou.

— Nu m-a contactat. E moartă.

Eve deschise gura, apoi o închise la loc. Un subiect delicat, își spuse. Problemele de familie simt întotdeauna delicate.

— Încerc să-mi dau seama ce-aș putea spune. Îmi pare rău, dacă și ție îți pare. Dar…n-ai văzut-o de când erai mic, nu-i așa? Ai spus că a plecat și gata.

— Asta am spus, și asta am crezut. Toți anii ăștia. Dar, întâmplător, femeia care ne-a părăsit nu era mama mea. Am crezut că este și că așa se termină totul. Dar am aflat că lucrurile au stat altfel.

— Bun. Cum ai aflat asta?

Calmă, gândi el. Calmă și calculată, polițista lui, atunci când avea un mister de elucidat. Cât de prost fusese că nu-i spusese totul de la început! Se uită fix la pahar, apoi se duse să se așeze pe canapea.

— Am întâlnit o femeie la adăpost, consilier acolo. E din Dublin și mi-a spus o poveste pe care, la început, nu am crezut-o. N-am vrut s-o cred. Despre o tânără pe care încercase să o ajute. O tânără și copilul ei.

Eve se așeză lângă el.

— Tu?

— Eii. Era foarte tânără, fata asta, venea din vest. De la o fermă din vest. Venise la Dublin pentru aventură și pentru a găsi un loc de muncă. Dar l-a găsit pe Patrick Roarke.

Apoi îi povesti tot restul.

— Ai verificat tot ce ți-a spus consiliera? Ești sigur că nu e o înșelătorie la mijloc?

— Foarte sigur. Mai voia un whisky, dar nu avea energia să se ridice să-și toarne. Fata asta, care a fost mama mea, a încercat să-mi ofere o familie, să facă ce se cuvine. L-a iubit, îmi imaginez, și i-a fost frică de el. Avea un fel de a face femeile să îl iubească și să se teamă de el. Dar m-a iubit și pe mine, Eve.

Eve îi cuprinse degetele, alinându-l. Liniștit de atingerea ei, îi duse mâna la buze.

— Am văzut asta în fotografia cu noi doi. Nu m-a părăsit. A omorât-o. Un alt lucru la care era bun: să distrugă frumusețea și inocența. A omorât-o și a adus-o pe Meg înapoi.

Își lăsă capul pe spate, privind tavanul.

— Erau căsătoriți. Am găsit certificatul. Căsătoriți, înainte să o întâlnească și să o distrugă pe mama, dar nu au avut copii. Poate că Meg n-a putut să-i ofere un fiu, așa că a alungat-o. Sau poate că se săturase să o tot înșele și îl părăsise. Nu mai contează motivul.

Ridică din umeri și închise ochii, lăsând oboseala să îl cuprindă.

— O fată ca Siobahn Brody era genul care să-l atragă. Atât de tânără și de maleabilă, atât de dispusă să-l creadă.

După ce m-a născut pe mine, n-a mai avut nevoie de o fată ca ea, care insista să se căsătorească, să aibă o familie așa cum se cuvine.

— Cât timp a fost cu el? Doi ani, mai puțin? Nu i-a spus nimeni despre Meg? Nu i-a spus nimeni că era deja însurat?

— Și dacă i-ar fi spus, ar fi știut el cum să o îmbrobodească. Avea întotdeauna pregătită o minciună credibilă.

— Pe de altă parte, era doar un copil, n-avea nici douăzeci de ani, se încurcase cu el, rămăsese însărcinată. Poate că nici n-a vrut să audă, chiar dacă i-a spus cineva.

— Adevărat. Deși nimeni nu risca să spună despre el ceva ce nu i-ar fi convenit. Dar, chiar dacă numele lui Meg i-ar fi ajuns la urechi, poate că s-a prefăcut că nu aude.

Rămase tăcut o clipă, gândindu-se.

— Meg era mult mai potrivită pentru el. Îi plăcea băutura și banul nemuncit. Siobahn tot l-ar fi enervat până la urmă, prin felul ei de-a fi. Dar nimeni nu-l părăsea pe Patrick Roarke - și să-i mai ia și fiul, simbolul virilității lui? Nu, asta nu era de acceptat. Trebuia pedepsită pentru că încercase. Mi-e foarte clar cum s-a întâmplat totul. A adus-o înapoi pe Meg ca să aibă grijă de mine. Până la urmă, un bărbat adevărat nu-și poate pierde timpul cu un plod. Are treburi de făcut, afaceri. Avea nevoie de o femeie care să se ocupe de așa ceva. A fost un nemernic, fără îndoială.

— Nimeni nu ți-a pomenit vreodată de ea? De mama ta?

— Nimeni. Aș fi putut afla și singur, dar nu mi-am bătut niciodată capul. Nu am încercat să uit, cum ai făcut tu, ci pur și simplu nu m-a interesat.

Își închise ochii strâns, apoi îi deschise.

— Nu merita să-mi pierd timpul. În toți anii ăștia, nici măcar o clipă nu m-am gândit.

— Nu te-ai gândit la Meg Roarke, îl corectă ea. N-ai știut.

— Nici măcar n-am urât-o. Nu însemna nimic pentru mine.

— Vorbești despre două femei diferite.

— Merita mai mult, asta-i ideea. O viață mai bună, mai mult de la mine. Mă întreb dacă s-ar mai fi întors la el, dacă nu eram eu. Dacă nu s-ar fi gândit că fiul ei are nevoie de un tată. Poate că acum ar fi încă în viață.

Îngrijorată, ar fi vrut să-l smulgă din mlaștina vinovăției, în care se tot afunda. Dar acționă din instinct, îi vorbi încet, așa cum ar fi vorbit unei victime, unui supraviețuitor pe punctul de a intra în stare de șoc.

— Nu te poți învinovăți pentru asta. Sau pedepsi.

— Ar trebui să existe o compensație. La naiba, Eve, ar trebui să existe *ceva.* Mă simt…neajutorat și nu-mi place. Iată ceva ce nu pot îndrepta; nu pot lupta, nu pot cumpăra, nu pot negocia. Oricum aș lua-o, e moartă, iar el nu a plătit niciodată.

— Roarke, nu știu de câte ori - nu poți reține, altfel înnebunești -, nu știu de câte ori am bătut la ușa cuiva și le-am distrus toată viața, spunându-le că o persoană dragă lor este moartă.

Sperând să-l aline, îi mângâie părul.

— Și ei se simt așa cum te simți tu acum. Și, oricum ai lua-o, vinovatul nu plătește niciodată de-ajuns.

— N-o să-ți placă s-auzi asta, dar o s-o spun oricum. Au existat nenumărate momente de-a lungul timpului când mi-am dorit să fiu eu cel care-i va pune capăt vieții. Dar niciodată nu mi-am dorit asta mai intens decât acum, chiar dacă știu că nu înseamnă nimic și că n-ar schimba nimic. Poate că ăsta este unul dintre motivele pentru care nu ți-am spus. Cum ai putea înțelege că, în momentul ăsta, m-aș simți mai bărbat dacă aș avea mâinile pătate de sângele lui?

Eve îi privi mâna, verigheta, simbolul lor, care-i strălucea pe deget.

— Greșești dacă-ți imaginezi că nu înțeleg. Înțeleg, pentru că mâinile mele sunt pătate de sângele tatălui meu.

— O, Doamne. Simți cum se înfurie pe el însuși; se scufundase atât de adânc în mlaștina propriei vieți încât îi aruncase așa ceva în față! O trase lângă el. Îmi pare rău, iubita mea.

— Nu te-ar ajuta. Se desprinse ușor de el, astfel încât să o poată vedea. Crede-mă pe cuvânt. Și crede-mă, n-am cunoscut vreun bărbat mai bun ca tine.

Își sprijini fruntea de a ei.

— Nu pot trăi fără tine. Nu știu cum m-am descurcat până să te cunosc.

— Hai să pornim de-aici. Ai avut câteva zile grele, așa că voi recurge la unul dintre sporturile tale preferate și te voi face să mănânci ceva.

În sfârșit, îi zâmbi, când se ridică, îndreptându-se către AutoChef.

— Mă răsfeți?

Se întoarse, privindu-l cu atenție. Nu purta nimic în afară de pantaloni. Și, deși ochii lui începeau să zâmbească, încă erau încercănați.

Ei bine, va trebui să treacă la fapte.

— Cred că pot să-mi dau seama cum se face, m-ai răsfățat și tu de-atâtea ori. Alese supă. Nu știu prea multe despre mame - nici tu -, dar, din câte mi-ai povestit până acum, n-ar vrea să știe că te învinovățești pentru tot ce s-a întâmplat. Dacă te-a iubit, ar vrea să fii fericit. Ar fi încântată să știe că ai scăpat de el. Că ai ajuns cineva.

— Aș fi făcut orice pentru asta.

— Mda. Îi aduse supa.

— El e o parte din mine, știi asta.

Încuviință din cap și se așeză din nou lângă el.

— Cred că așa stau lucrurile, iar asta înseamnă că și ea e o parte din tine. După mine, e un avantaj major, genetic vorbind.

— Am lăsat tot trecutul în urmă. Nu mă împovărează, așa cum te apasă pe tine. Mâncă, fără prea multă poftă, doar pentru că se obosise pentru el. Nu am vrut să te implic în asta. Am vrut să rezolv singur problema, asta-i tot. Dar mă urmărește. Nu-i pot uita chipul, n-o să pot niciodată. Am o familie de care n-am știut, oameni care au pierdut-o. Nu știu ce să fac în privința asta. Așa că mă simt vinovat, împovărat și frustrat.

— Nu trebuie să faci nimic până când nu te obișnuiești cu ideea. Îi ciufuli ușor părul. Ia o pauză.

— N-am putut să-ți spun imediat. O privi. Nu-mi găseam cuvintele. A fost mai ușor să te îndepărtez. Și chiar și mai ușor, se pare, să-mi descarc furia și frustrarea pe tine.

— N-a fost chiar așa de ușor când te-am cotonogit.

Se aplecă și o sărută ușor.

— Îți mulțumesc pentru asta.

— Oricând, amice.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură azi-noapte. Ai avut un coșmar.

— Să spunem că e valabil pentru amândoi. O să rezolvăm și asta, Roarke.

— Nu chiar…Figura ei se umbri, se dublă, tremură, apoi o văzu din nou clar. Dracu' să mă ia. Ai pus tranchilizante în supă.

— Exact. Vocea ei era veselă, pe când îi luă bolul din mână, înainte să-i cadă. Ai nevoie de somn. Hai să te duc în pat, cât mai ești în stare să mergi. Nu pot să te car în brațe așa cum faci tu cu mine.

— Partea asta îți place.

— Aha. Îi sprijini brațul pe umerii ei, îl petrecu pe după mijloc, apoi îl ridică. Încep să înțeleg de ce îți place atât de mult să mă bagi în pat atunci când crezi că am nevoie de asta. Mă simt atât de bună și de dreaptă!

— Dă-mi voie să inversez rolurile până la capăt, reuși el să articuleze cu greutate, și să-ți spun: Să mă pupi în…

— Cu plăcere, când te trezești. Pasul mare, așa. Încă unul, te descurci bine.

— Probabil că ar trebui să fiu furios, dar nu mă mai pot concentra acum. Vino să dormi lângă mine, draga mea Eve. Lasă-mă să te țin în brațe.

— Mda, îți dai seama. Îl lăsă pe pat, apoi îi ridică picioarele. Figura lui era deja amorțită. Odihnește-te acum, șopti ea, învelindu-l.

Roarke murmură în gaelică; erau cuvinte pe care le mai auzise. *Te iubesc.* Se așeză lângă el, îi dădu părul pe spate, apoi îl sărută ușor.

— Și eu.

Reduse intensitatea luminii la cinci la sută, astfel încât, dacă se trezea, să nu fie pe întuneric. Apoi coborî să vorbească cu Summerset înainte să se întoarcă în birou.

Cât timp continuă să muncească, până târziu în noapte, lăsă ecranul cu imaginea dormitorului deschis, ca să-l poată supraveghea.

13

Îi simțea mâinile peste ale ei, și gura, încălzindu-i sângele, accelerându-i pulsul, înainte să se trezească de-a binelea.

Eve se mișcă leneș sub el, oftând ușor. Toate simțurile ei erau în alertă - să-i perceapă mirosul, gustul, forma - iar dorința o cuprinse în timp ce mintea ei încă se zbătea să iasă din negura somnului.

Tandru, ușor, degetele lui îi mângâiau pielea catifelată, caldă. O atingere cu limba, un sărut scurt, o șoaptă erotică lângă urechea ei. Era deja excitată, încă plutind în acea zonă fluidă în care plăcerea era lenevă și dulce.

Apoi îi rosti numele. Înainte ca gura lui să o acopere pe a ei, înainte ca mâinile lui să alunece pe tot trupul ei și să o mute din lumea viselor în cea a dorinței de nestăpânit.

Acum nu mai existau decât senzații, pulsul accelerat și valurile de fierbințeală, mâini și picioare încleștate.

Era nerăbdător. Se trezise dorind-o, când îi simțise corpul lângă el, în lumina blândă pe care o lăsase aprinsă. Și n-avea nevoie decât să o atingă, să o vadă.

Ea era singurul lucru stabil în viața lui.

Gura lui era nesățioasă, mâinile lui rapide și lacome. Aici se potriveau foarte bine. *Mai mult, vreau mai mult. Și ia cât poți.*

Pe jumătate înnebunit, o trase în sus. Îi vedea ochii, strălucind, privindu-l concentrat în timp ce își încolăcea picioarele în jurul lui, în timp ce șoldurile ei se mișcau ademenitor. Continuă să-l privească, agățându-se de el, simțind cum e gata să ejaculeze deja.

Aproape că rămăsese fără suflare. Își simțea inima bătând nebunește.

Ar fi putut vorbi, sau măcar încerca, dar ea îl trase mai aproape, și, strângându-l în brațe, își folosi șoldurile înguste și puternice pentru a-l dirija.

Alunecară împreună, tremurând. Când își lăsă capul pe pieptul ei. Eve închise din nou ochii.

— Cred că te simți mai bine, reuși ea să spună, în cele din urmă.

— Incomparabil. Mulțumesc. Îi atinse ușor sânul cu buzele. Cred că am meritat tranchilizantele.

— Nici nu mai știu de câte ori nu ai făcut același lucru cu mine. Ideea este că aveai nevoie de somn. Îi trecu mâna prin păr, apoi privi în sus, prin luminator, la cerul dimineții. M-ai speriat, Roarke.

— Știu. Își întoarse capul, apăsându-și buzele pe inima ei, apoi se răsuci, pentru a o îmbrățișa, a-i odihni capul pe umărul lui. Toată povestea asta… m-a doborât. Parcă nu mai gândeam limpede.

— Asta am înțeles. Dar cred că ai încălcat o regulă. Cea care spune că trebuie să împărtășești crizele personale cu partenera de viață.

— Partenera de viață. Zâmbi. Asta este noua ta definiție pentru soție?

— Nu încerca să schimbi subiectul. Ai încălcat regula. De un an încoace tot adun reguli de bază ale căsătoriei.

— Polițista nu se dezminte, replică el. Dar ai dreptate și, dacă nu există o regulă, ar trebui să o instituim noi. N-ar fi trebuit să mă ascund de tine. Nu știu de ce am procedat așa. Trebuie să mă mai gândesc la asta, să-mi dau seama ce să fac. Sau ce să nu fac.

— Bine. Dar să nu mă mai respingi. Niciodată.

— Promit. Se ridică și îi cuprinse fața în mâini. Cum putuse să se gândească, măcar o clipă, că se săturase de ea, nu-și dădea seama.

Parteneri de viață, spuse el. Nu e rău. Dar să știi că eu prefer cuvântul „soție". Îi atinse ușor buzele. Soția mea.

— Perfect. Acum trebuie să plec. Urmează să prezint raportul în dimineața asta.

— Nu mai știu cum au evoluat lucrurile. Hai să facem un duș împreună și-mi povestești despre caz.

Eve dădu din umeri, ca și cum pentru ea ar fi fost egal. Dar adevărul era că abia așteptase să parcurgă fiecare etapă a investigației cu el.

— Bine. Dar îți vezi de treabă.

— Tocmai voiam să-mi iau nasul roșu și garoafa asortată!

Dezbrăcată, se întoarse în ușă să-l privească:

— Ești un tip ciudat, Roarke. Dar nu admit să te prostești - ha, ha - la duș.

Roarke fii tentat o clipă să o facă să se răzgândească, din principiu, dar pe măsură ce o ascultă povestind, se simți prins de caz. Și i se păru o ușurare să se gândească la altceva decât la propriile probleme.

— Demonstrează cât de rapid te poți baricada în propria ta lume. N-am știut că a omorât a doua oară. Amândoi tineri, studenți - universități diferite, la fel interesele, cercurile sociale.

— Există legături. De exemplu, clubul de unde sunt transmise mesajele. Hastings și Portography.

— Și ucigașul.

— Da.

Își trecu mâna prin părul ud, ieșind de sub duș.

— Și ucigașul.

— Poate că amândoi au lucrat ca modele pentru ucigaș, la un moment dat.

— Nu cred. Intră în cada pentru uscat, pe când Roarke se întinse după un prosop. De ce instantanee? Eve ridică vocea pentru a

acoperi zgomotul din baie. De ce să-i fotografieze fără să-și dea seama, dacă i-ar fi pozat? în plus, sunt doar niște copii, corect? Eu zic că un copil ar fi teribil de încântat de ideea de a poza, ar spune prietenilor sau familiei. Niciuna dintre victime nu a menționat cuiva acest lucru.

Ieși, își ciufuli părul deja uscat, apoi hotărî că este destul de bine aranjat.

— Încep să cred că bărbatul ăsta - sau femeia - nu este un profesionist. Sau cel puțin nu unul recunoscut. Ar vrea să fie, se consideră foarte bun.

— Artist frustrat.

— Asta presupun. Dacă realizează lucrări comerciale, le consideră sub valoarea sa. Stă de unul singur în camera lui, văitându-se că lumea nu-i apreciază geniul. Are un dar - continuă ea, îndreptându-se spre dulap după haine. O lumină interioară, dar nimeni nu o vede. Încă nu. Dar lucrurile se vor schimba. O să-i facă el s-o vadă. Iar când termină, va fi atât de strălucitoare, încât îi va orbi. Unii vor spune că e nebun, fantezist, poate chiar rău. Dar ce știu ei? Mai mulți, este sigur de asta, mai mulți vor fi aceia care în cele din urmă vor recunoaște cine este el, ce este - ce poate face și oferi. Strălucire. Artă. Nemurire. Atunci, în sfârșit, își va primi răsplata.

Își puse o bluză fără mâneci, apoi observă că Roarke stătea, uitându-se la ea cu atenție, cu un zâmbet ușor.

— Ce? Care-i problema cu bluza asta? Dacă nu trebuie să o port, ce naiba caută în dulap?

— Nicio problemă, iar nuanța asta puternică de albastru îți vine foarte bine. Mă gândeam cât de minunată ești, locotenente. O artistă, în felul tău. Îl vezi. Nu fața, nu are formă încă. Dar vezi deja în sufletul lui. Și așa vei reuși să-l oprești. Pentru că nu se poate ascunde de cineva care îi vede sufletul.

— Deocamdată a reușit, destul de mult încât să omoare de două ori.

— Și, fără eforturile tale, poate că nu va plăti niciodată pentru asta. E deștept, nu? Se duse spre dulap și alese un sacou, înainte ca ea să apuce să facă asta. O minte inteligentă și atât de bine organizată.

Îi plăcea sacoul de un gri-argintiu discret în contrast cu albastrul puternic și îl lăsă deoparte pentru a-l îmbrăca după ce își va prinde hamul pentru armă.

— Este un observator. Îi place să se amestece în mulțime, nu să fie în centrul atenției, nu crezi? E mai bine să urmărești. Vezi mai multe și nu ești observat.

Eve încuviință din cap.

— E bine.

— Însă, dacă victimele îl cunoșteau, după cum crezi tu, există ceva care i-a făcut să-l considere, dacă nu un prieten, măcar inofensiv.

— Erau doar niște copii. Majoritatea tinerilor de douăzeci de ani nu cred că li s-ar putea întâmpla vreodată ceva.

— Noi am știut mai bine. Îi mângâie ușor gropița din bărbie. Dar cred că ai dreptate din nou. În mod normal, când ai douăzeci de ani te consideri invulnerabil. Oare nu asta urmărea? Acel curaj nesăbuit, acea inocență.

— Destul de mult încât să-i lase să și-o păstreze până la final. Nu vrea să-i rănească, să-i mutileze, să-i violeze. Nu-i urăște pentru ceea ce sunt. Îi…respectă pentru asta.

Își dădu seama cât de bine îi face să discute cu voce tare. Exact de asta avea nevoie.

— Nu este invidie, ci apreciere. Cred că, în felul lui ciudat, egoist, îi iubește. Tocmai asta îl face atât de periculos.

— Vrei să îmi arăți portretele?

Eve ezită o clipă, în timp ce el se îndrepta către AutoChef să programeze cafeaua. Acum ar trebui să analizeze rapoartele de dimineață privind stocurile, pe cele de monitorizare și ultimele noutăți, își spuse ea. Acesta era programul lui obișnuit. Iar ea ar trebui să fie pe drum spre secție, pentru a pregăti informarea de dimineață.

— Sigur, răspunse ea așezându-se și cerând computerului să afișeze fișierul. Eu vreau două ouă, omletă și orice altceva mai mănânci tu.

— O modalitate foarte discretă de a te asigura că mănânc. Programă micul dejun, apoi studie ecranul - cele două imagini afișate. Două tipuri total diferite, nu? Și totuși aveau aceeași…vitalitate, cred.

Se gândi la imaginea femeii despre care era sigur acum că fusese mama lui. Tânără, dinamică, vie.

— Numai monștrii vânează tineri, declară el.

Nu-și putu scoate imaginile din minte, nici măcar după ce Eve plecă. Îl urmăreau încă, atunci când coborî să stea de vorbă cu Summerset. Cei doi tineri pe care nu-i întâlnise niciodată, mama pe care n-o cunoscuse niciodată.

În mintea lui exista o legătură între cei trei, o galerie tristă de portrete. Apoi o altă imagine li se alătură, cea a Marlenei. Încântătoarea fiică a lui Summerset. Era doar o adolescentă când o luaseră monștrii, își spuse el.

Din cauza lui.

Mama lui, fiica lui Summerset, amândouă moarte din cauza lui.

Intră în apartamentul lui Summerset. În sufragerie, asistenta Spence plimba un scaner de mână peste ghips, pentru a verifica dacă osul se suda corespunzător.

Pe ecranul de perete se derulau știrile dimineții. Summerset stătea calm, bându-și cafeaua și urmărind știrile, ignorând asistenta care îi vorbea pe un ton vesel despre evoluția rănilor.

— Totul meige foarte bine, ciripea ea. Un progres excelent, mai ales pentru o persoană de vârsta ta. O să fii ca nou, cât ai bate din palme.

— Madam, deja aș fi ca nou dacă n-ar mai trebui să te suport.

Spence plescăi.

— O să-ți verificăm tensiunea și pulsul, pentru fișă. Sigur sunt crescute, dacă ai ținut neapărat să bei cafeaua aia. Neagră ca noaptea. Știi foarte bine că un tonic din plante este mult mai recomandabil.

— Cu tine bâzâindu-mi în creieri în curând o să-mi încep ziua cu votcă. Și pot să-mi verific și singur semnele vitale.

— O să le verific eu. Iar astăzi nu mai admit niciun fel de comentarii despre suplimentul de vitamine.

— Dacă te apropii de seringa aia, o să te trezești cu ea înfiptă într-unul dintre orificii.

— Scuzați-mă. Deși ar fi preferat să plece neobservat, Roarke păși înăuntru. Îmi cer scuze că vă întrerup. Trebuie să discut câteva minute cu Summerset, vă rog.

— Încă n-am terminat. Trebuie să-i actualizez fișa și să-i administrez vitaminele.

— A, bine. Roarke își băgă mâinile în buzunare. Arăți mai bine azi.

— Mă simt destul de bine.

Și furios pe mine, remarcă Roarke.

— Mă întrebam dacă puțin aer curat nu ți-ar face bine. Ce-ar fi să te plimb puțin prin grădină, înainte să se facă prea cald?

— Ce idee bună, se repezi Spence, înainte ca Summerset să apuce să deschidă gura. Apoi scoase seringa pe care o ascunsese la spate, o

apăsă pe bicepsul lui și îi administră doza înainte să apuce să clipească. Nimic nu e mai bun decât o plimbărică prin grădină, te înviorează. Să nu depășiți treizeci de minute, îl avertiză ea pe Roarke. Urmează ora de terapie fizică.

— O să-l aduc înapoi la timp. Începu să meargă în spatele scaunului.

— Pot conduce foarte bine blestemăția asta și singur. Pentru a-și demonstra spusele, Summerset activă controlul și se propulsă către ușile terasei.

Roarke abia reuși să ajungă acolo înaintea lui, ca să nu plonjeze prin uși.

Ținându-și spatele drept, cu un aer demn, Summerset ieși pe terasa din piatră, apoi se îndreptă către una dintre aleile grădinii, fără să se oprească.

— Este foarte bosumflat astăzi, comentă Spence. Mai rău decât de obicei.

— O să-l aduc înapoi la timp pentru terapie. Roarke închise ușa în urma lui, apoi îl urmă pe Summerset pe alee.

Aerul era cald și parfumat. El construise această lume, își spuse, lumea lui proprie, în mijlocul orașului. Avusese nevoie de frumusețea ei. Nu fusese o simplă dorință, ci o necesitate pentru a supraviețui. Cu destulă frumusețe, putea lăsa în urmă urâțenia trecutului.

Așa că avea flori, iazuri, arbori și alei. Aici se căsătorise cu Eve, în acest rai creat de mâna omului. Și aici își regăsise pacea.

Îl lăsă pe Summerset să meargă înainte câteva minute, înțelegând că, probabil, dorea să se distanțeze de Spence, dar și să aibă iluzia că deține controlul situației.

Apoi pur și simplu păși în spatele scaunului și îl opri. Se așeză pe o bancă, astfel încât să poată vorbi cu Summerset de la același nivel.

— Știu că ești furios pe mine, începu el.

— M-ai legat de mâini și de picioare cu creatura aia. M-ai încuiat în casă, iar ea este gardianul.

Roarke scutură din cap.

— N-ai decât să fii cât vrei de furios în privința asta. Dar până te vindeci vei beneficia de cea mai bună îngrijire cu putință. Adică ea. Și n-o să-mi cer scuze pentru asta. Dar o să-mi cer scuze pentru ce ți-am spus aseară, pentru modul în care m-am comportat. Îmi pare rău, foarte rău.

— Ți s-a părut că nu poți să-mi spui? Summerset își ferea privirea, uitându-se fix la o hortensie de un albastru-intens.

Te cunosc și cu bune și cu rele. Acum se întoarse, studiindu-l pe Roarke. Mda, măcar a avut grijă de tine. Arăți odihnit.

Roarke tresări surprins. Ochii i se îngustară de uimire.

— A discutat Eve…ți-a povestit despre ce-am aflat?

— Oricât de mult ne-am contrazice, orice dificultăți am avea unul cu altul, un singur lucru avem în comun. Pe tine. Ne-ai îngrijorat pe amândoi, inutil.

— Așa este. Se ridică, plimbându-se câțiva pași pe alee, apoi se întoarse. Nu pot să înțeleg. Nimic. Mă face să sufăr într-un mod…n-am mai simțit de mult asta. Și m-am întrebat, mă întreb, dacă tu ai știut.

— Dacă am știut…aha. Summerset respiră adânc. N-am știut. Nu auzisem de fata asta. Din câte știam eu, Meg Roarke a fost mama ta.

Roarke se ridică din nou.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta.

— Ce motive ai fi avut?

— Am petrecut mai mult timp verificând trecutul fiecărui angajat mărunt decât propriile mele origini. Mi le-am alungat din minte și din bazele de date. Am șters totul.

— Te-ai protejat.

— La naiba. Era mai mult un sentiment de vinovăție decât de furie în vocea lui. Dar pe ea, cine a protejat-o?

— Tu n-ai fi putut oricum, erai doar un bebeluș, în brațele ei.

— Iar pentru ea nu a existat dreptate, nu i-am făcut eu dreptate. Nu cu mâna mea, pentru că nemernicul oricum e mort de ani de zile. Cel puțin cu Marlena…

Se întrerupse brusc, apoi continuă:

— Marlena a murit ca să învăț eu o lecție. Nu m-ai blamat niciodată, nici măcar o dată nu m-ai acuzat.

Un timp, Summerset rămase tăcut, privind grădina. Hortensiile albastre, trandafirii roșii, gura-leului roz. Fiica lui, copilul lui drag, fusese ca o floare.

Frumoasă, strălucitoare, cu viață scurtă.

— Pentru că nu a fost vina ta. Nici pentru ce s-a întâmplat cu fiica mea, nici pentru ce s-a întâmplat cu mama ta. Summerset îl privi în ochi. Băiete, spuse el calm, nu a fost vina ta.

— Dar din câte țin minte am avut o parte de vină.

Cu un oftat scurt, Roarke rupse o floare, studiind-o. Își dădu seama brusc că trecuse ceva timp de când îi dăruise flori lui Eve. Un bărbat nu ar trebui să uite de astfel de lucruri, mai ales când femeia nu se aștepta la ele.

— Ai fi putut să dai vina pe mine. Lăsă floarea în poala lui Summerset, pentru că și ăsta era un gest neașteptat. Un simbol. M-ai adăpostit după ce aproape mă omorâse în bătaie și nu aveam încotro să mă duc. Și nu aveai nicio obligație; pe atunci nu însemnam nimic pentru tine.

— Erai doar un copil, iar asta mi s-a părut de-ajuns. Erai un copil bătut măr, iar asta a fost prea mult.

— Pentru tine. Simți că îl copleșește emoția. Ai avut grijă de mine, m-ai învățat. Mi-ai oferit ceva ce n-avusesem niciodată, la care nu mă așteptasem niciodată. Mi-ai oferit un cămin, o familie. Și când au

luat o parte din familia asta, când au luat-o pe Marlena, cea mai bună dintre noi, ai fi putut să dai vina pe mine. Să mă alungi. Dar n-ai făcut-o.

— Erai al meu deja, nu?

— Doamne! Respiră adânc. Cred că da.

Simțind nevoia să se miște, Roarke se ridică. Cu mâinile în buzunare, privi țâșnitoarele clipocind peste o tufă de crini. Rămase cu ochii ațintiți asupra lor până se calmă din nou.

— Când m-am hotărât să vin aici, să-mi fac un cămin aici, ți-am cerut să mă însoțești și ai venit. Ai părăsit casa pe care ți-o construiseși pentru cea pe care mi-o doream eu. Cred că nu ți-am spus niciodată că îți sunt recunoscător.

— Mi-ai spus. De multe ori, în multe feluri. Summerset își lăsă mâinile peste floarea albastră, apoi privi grădina. Pacea, frumusețea acesteia.

O lume în altă lume, creată de băiețelul pe care el îl urmărise devenind bărbat. Acum lumea aceea fusese zguduită și trebuia reașezată.

— O să te întorci în Irlanda. Va trebui să te întorci.

— O voi face. Roarke aprobă din cap, profund recunoscător că fusese înțeles fără să trebuiască să rostească cuvintele. Da.

— Când?

— Imediat. Cred că ar fi cel mai bine.

— I-ai spus locotenentului?

— Încă nu. Simțindu-se din nou agitat, Roarke își privi mâinile, inelul de aur, simbolul căsătoriei. Este în mijlocul unei investigații dificile. Asta i-ar distrage atenția. M-am gândit să-i spun că plec în interes de afaceri, dar nu pot s-o mint. O să procedez mai simplu. O să fac toate aranjamentele necesare, apoi îi spun.

— Ar trebui să te însoțească.

— Nu este numai soția mea. Nici măcar soția mea în primul rând, nu întotdeauna. Înclină capul, zâmbind. Se pare că n-o să fim niciodată de acord în privința asta.

Summerset deschise gura să replice, apoi tăcu, ostentativ.

— Viețile altora depind de ea, spuse Roarke, ușor exasperat. Nu uită niciodată lucrul acesta, iar eu nu i-aș cere niciodată să pună asta pe planul doi. Pot să mă descurc și singur și, de fapt, cred că e mult mai bine așa.

— Tu întotdeauna ai considerat că trebuie să te ocupi singur de toate. Din punctul ăsta de vedere, și tu și ea sunteți la fel.

— Poate. Pentru că voia să vorbească de la același nivel, Roarke se lăsă pe vine. Odată, dacă ți-aduci aminte, când eram tânăr și viața era cam grea pentru mine, iar ura pe care o simțeam pentru el încă mă ardea, ți-am spus că am de gând să-mi schimb numele. Că nu vreau să-i mai port numele. Nu voiam să mai am nicio legătură cu el.

— Mi-amintesc. Cred că încă nu împliniseși șaisprezece ani.

— Iar tu mi-ai răspuns: Păstrează-l, este numele tău, în aceeași măsură în care este și al lui. Păstrează-l și, când o să ajungi să fii mândru de el, atunci va fi doar al tău, niciun pic al lui. Nu mi-ai spus ce anume să fac, nu?

Râzând scurt, Summerset scutură din cap.

— Nu era cazul. Deja știi și singur.

— Trebuie să mă întorc, singur, și să regăsesc ce mi-a lăsat ea. Vreau să știu dacă am reușit sau dacă mai trebuie încă să muncesc pentru asta. Și trebuie să încep acum.

— Este dificil să aduc contraargumente propriilor cuvinte.

— Totuși, n-aș vrea să plec înainte să te văd din nou pe picioare.

Summerset scoase un sunet disprețuitor.

— Pot să mă descurc și singur, și cu piciorul și cu femeia aia enervantă pe care mi-ai băgat-o pe gât.

— O să ai grijă de polițista mea cât simt plecat, da?

— În felul meu.

— E bine atunci. Se ridică. Dacă ai nevoie de mine…știi cum să mă găsești.

Fu rândul lui Summerset să zâmbească.

/V

— Întotdeauna am știut să te găsesc.

Eve își termină raportul verbal către comandantul Whitney, stând în picioare. Prefera genul acesta de atitudine oficială în biroul lui. Îl respecta pentru că era și fusese un polițist foarte bun. Respecta ridurile adânci pe care grijile și responsabilitatea i le săpaseră pe față.

Faptul că acum conducea biroul nu-l înmuiase, dimpotrivă.

— Există unele probleme în legătură cu presa. Ai grijă să nu ne stea în cale.

— Am înțeles.

— S-au formulat plângeri potrivit cărora Canalul 75, mai ales Nadine Furst, se bucură de tratament preferențial în investigația asta.

— Canalul 75 *și* Nadine Furst chiar beneficiază de tratament preferențial în această investigație datorită faptului că ucigașul a trimis mesaje direct către doamna Furst, la 75. Atât ea, cât și canalul de știri, cooperează cu mine și cu echipa mea. Deoarece mesajele i-au fost trimise ei, nu am autoritatea de a-i interzice, nici ei, nici Canalului, să difuzeze, total sau parțial, conținutul acestora. Însă au fost de acord să filtreze acele mesaje și orice alte date ar primi, prin intermediul meu. Pentru a le întoarce favoarea, am convenit să le ofer cu prioritate orice informație consider că poate fi făcută publică.

Whitney dădu aprobator din cap.

— Atunci suntem acoperiți.

— Da, domnule, cred că da.

— Vom organiza o conferință de presă, pentru a le închide gura. Când ai de-a face cu presa, cel mai bine este să verifici de două ori, dacă este posibil. O să le cer celor de la relațiile cu presa să examineze rapoartele tale și să selecteze ce le putem comunica.

Mulțumit că rezolvase problema presei, reveni asupra cazului.

— Trebuie să găsești conexiunile, să vezi elementele comune dintre victime.

— Da, domnule. Aș dori să desemnez un om sau, mai bine, o echipă, care să supravegheze clubul. Baxter și Trueheart. Trueheart este destul de tânăr pentru a trece drept student. Iar Baxter este cel care-l instruiește, așa că vreau să fie și el implicat, să poată interveni în caz de nevoie. Trueheart nu are prea multă experiență ca agent sub acoperire. McNab ar putea să se ocupe de colegii. Deja a fost la club, este cunoscut ca polițist, nu mi-ar fi de ajutor acolo.

— Organizează totul.

— Încă ceva. Am făcut o verificare inițială a listei de asistenți ai lui Hastings. Unele dintre numele lor sunt pseudonime. Și le inventează pentru că li se pare că sună mai bine.

Dar cel care a participat la nunta unde a fost fotografiată Howard sună fals. O să insist asupra lui. O să încerc și alte surse, să văd dacă pot identifica ucigașul după stil și echipamentul folosit. Am multe piste de urmărit, ceea ce ar putea să-mi țină oamenii împrăștiați un timp, înainte de a-i aduna din nou.

— Fă orice este necesar pentru a rezolva cazul. Informează-mă despre progresele înregistrate.

— Da, să trăiți. Se întoarse să plece, apoi se răzgândi. Domnule comandant, încă ceva. După cum am menționat și luna trecută, aș vrea să propun ca ofițerul Peabody să fie înscrisă la următorul test pentru detectivi.

— Este pregătită?

— Are aproape optsprezece luni experiență la Omucideri, lucrând sub comanda mea. A lucrat și a rezolvat singură un caz dificil. Are mai multe ore pe teren decât mulți agenți mai experimentați. Este un polițist bun și merită o șansă.

— Atunci, la recomandarea ta, va fi inclusă pe listă, locotenente.

— Mulțumesc.

— Aș sfatui-o să înceapă să se pregătească. După câte îmi amintesc, examenul nu este chiar floare la ureche.

— Nu, domnule. De data aceasta, zâmbi Eve. Mai curând un test în linia întâi. Va fi pregătită.

Coborî în sala de conferințe, profitând de răgazul pe care îl avea la dispoziție înainte ca echipa să i se alăture pentru a studia panoul.

Se concentră întâi asupra lui Rachel Howard. Zâmbitoare, strălucitoare, veselă, la muncă. O slujbă tipică pentru un student - funcționară la 24/7. Voia să devină profesoară. Studia mult, avea prieteni, o familie bună. Clasa mijlocie.

Instantaneul de la metrou - îndreptându-se spre casă, spre familie, sau poate spre școală. Încrezătoare, fhimoasă. Plină de viață.

Instantaneul de la nuntă. Aranjată pentru eveniment. Părul coafat, buzele rujate mai intens, gene mai lungi. Un zâmbet larg, de sărbătoare, care se remarca în mulțime. Fata asta sărea în ochi. Imposibil să n-o remarci.

Chiar și moartă, gândi Eve. Stând așa de cuminte, așa de frumoasă, cu lumina în păr, cu ochii ficși.

Și Kenby Sulu, exotic, uimitor. O slujbă, din nou, tipică, mai ales pentru un student la teatru. Portar. Voia să fie dansator, muncea din greu, își făcea prieteni cu ușurință, viață de familie bună, sănătoasă. Clasa superioară.

În față la Juilliard. Gata să intre. Zâmbet larg pentru prieteni.

Apoi fotografia oficială, cu participanții la spectacol. E întunecată, dar tot remarci lumina din el. Anticipare, sănătate, energie.

Și fotografia post-mortem reflecta asta. Modul în care fusese așezat pentru poză, în poziție de dans, ca și cum s-ar fi mișcat. Iar lumina strălucea ca un nimb în jurul lui.

Sănătos, gândi ea. Trebuia să fie sănătos, tânăr, bine adaptat. Curat. Victimele nu aveau nimic altceva în comun, hotărî ea. Erau curați. Nu aveau cazier, nu suferiseră de nicio boală serioasă. Foarte inteligenți, trupuri frumoase, tinere.

Se întoarse la computer și începu să caute imagini cu „lumină" în titlu. Obținu patru, le notă, apoi căută cărți de arta imaginii cu „lumină" în titlu. Era convinsă că, la un moment dat, ucigașul fusese student.

Găsi câteva și era gata să le printeze, când una îi atrase atenția.

Imagini ale luminii și întunericului, de dr. Leeanne Browning.

— În regulă, spuse Eve cu voce tare. E timpul să mă întorc din nou la școală.

Când ușa se deschise, vorbi fără să ridice capul.

— Peabody, descarci un exemplar al cărții intitulate *Imagini ale luminii și întunericului,* de Leeanne Browning. Folosește alt calculator. N-am terminat aici.

— Am înțeles. De unde ai știut că sunt eu?

— După mers. Află dacă există vreun exemplar disponibil al cărții. Poate fi util.

— Bine, dar ce înseamnă asta? Cum merg?

— Mers rapid în pantofi de polițist. Care lucrează aici.

Eve nu trebuia să ridice ochii pentru a ști că Peabody își privea nedumerită pantofii.

Sulu învăța la Juilliard, dar locuia doar la câteva blocuri distanță de Browning/Brightstar. Asta ar putea fi altă legătură.

— O pot obține atât în format electronic, cât și tipărită.

— Le vreau pe amândouă. În timp ce descarci, poate că vrei să verifici programul cu privire la apropiatele examene pentru detectivi. Ai permisiunea de a candida.

— Trebuie să aștept până…Vocea i se stinse.

— Am spus că vreau ambele variante. Nu mă interesează permisiunea. Comandă-le. O să te acopăr până clarificăm totul cu cei de la achiziții.

— Examenul de detectiv. Vocea lui Peabody devenise un scâncet. O să dau examenul de detectiv?

Eve se răsuci pe scaun, întinzându-și picioarele. Adjuncta ei se albise la față. E bine, își spuse Eve. Acesta nu era un pas pe care să-l trateze cu nepăsare.

— Ai permisiunea să o faci, dar depinde de tine. Dacă vrei să rămâi în uniformă, n-ai decât s-o păstrezi.

— Vreau să ajung detectiv.

— Foarte bine. Ia examenul.

— Crezi că sunt pregătită?

— Tu ce crezi?

— Vreau să fiu bine pregătită.

— Atunci pune mâna și învață și ia examenul.

Încetul cu încetul, culoarea îi revenea în obraji.

— Mi-ai trecut numele pe listă, ai cerut permisiunea comandantului.

— Lucrezi sub comanda mea. De mine depinde să te propun, dacă consider că faci treabă bună. Cred că te descurci foarte bine.

— Mulțumesc.

— Acum, dă-mi ce ți-am cerut. Trebuie să-i bag și pe Baxter și Trueheart în povestea asta.

Eve ieși. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști că Peabody rânjea.

14

Eve o găsi pe Leeanne Browning acasă. Purta o cămașă lungă, roșie, peste un costum negru și avea părul strâns la spate.

— Locotenent Dallas. Ofițer. Ați picat la fix. Tocmai voiam să ies cu Angie. Le făcu semn să intre, în timp ce vorbea. Voiam să lucrăm câteva ore în Central Park. Căldura scoate la iveală tot felul de personaje interesante.

— Inclusiv pe noi, spuse Angie, intrând în cameră.

Leeanne râse, ispititor.

— Categoric, inclusiv noi. Cu ce vă putem ajuta?

— Am câteva întrebări.

— În regulă. Să luăm loc și să încercăm să vă răspundem. Legat de biata Rachel? Mâine-seară va fi o slujbă pentru ea.

— Da, știu. Aș dori să vă uitați la astea. Recunoașteți subiectul?

Leeanne luă fotografia lui Kenby, cea din fața clădirii Juilliard.

— Nu. Își strânse buzele, în timp ce Eve o urmărea cu atenție. Nu, repetă ea. Nu cred că este de-al meu. Mi-aș aminti figura asta. Remarcabilă.

— Și este în formă, adăugă Angie, aplecându-se peste spătarul canapelei. Un corp frumos, grațios.

— Un studiu excelent. Foarte bine făcut. Același, nu? întrebă Leeanne. Același artist. Tânărul acesta frumos este mort?

— Dar asta? Eve îi întinse fotografia trupei de dans.

— A, un dansator. Desigur. Are corp de dansator, nu? Suspină ușor. Nu, nu îl recunosc. Pe niciunul dintre cei de-aici. Dar este același fotograf, nu-i așa?

— De ce spuneți asta?

— Stil, tehnică diferite. A folosit minunat umbrele pentru a sugera ideea de dramă. Desigur, drama este necesară în acest studiu, dar…Mi se pare că, oricine ar fi cel care a făcut acest studiu de dans este mai experimentat, are o pregătire de specialitate mai bună sau, pur și simplu, este mai talentat. Ambele, în opinia mea. De fapt, aș spune că este o lucrare a lui Hastings.

Intrigată, Eve se lăsă pe spate.

— Puteți să vă uitați la o fotografie și să identificați fotograful?

— Categoric, dacă artistul are un stil distinct. Desigur, un student inteligent sau un fan l-ar putea copia* foarte bine, apoi ar manipula digital imaginea și așa mai departe. Dar aceasta nu este ceea ce aș numi eu un omagiu artistic.

Puse fotografiile una lângă alta, studiindu-le din nou.

— Nu. Este foarte distinct. Doi artiști, interesați de același subiect, care îl văd din perspective diferite.

— Îl cunoașteți pe Hastings personal?

— Da. Nu-l cunosc bine, mă îndoiesc că cineva ar putea susține asta. Dar îi utilizez destul de des lucrările la curs, iar el mi-a permis, după multă muncă de convingere, să desfășor câteva seminare cu studenții în atelierul lui, de-a lungul anilor.

— A trebuit să-l plătească pentru asta, din banii ei, interveni Angie. Încă stătea aplecată peste spătarul canapelei, cu bărbia lângă umărul lui Leeanne. Lui Hastings îi plac banii.

— Așa este. Tonul lui Leeanne era vesel. Când e vorba de arta lui, nu face compromisuri, dar îl interesează profitul. Este magazinul lui, munca lui comercială, timpul lui.

Eve începu să se gândească la altă abordare.

— Vreunul dintre studenții dumneavoastră a lucrat pentru el, ca model sau ca asistent?

— Da, răspunse Leeanne chicotind. Și majoritatea și-au exprimat nemulțumirea după aceea. Este bădăran, nerăbdător, meschin, violent. Dar au avut de învățat, de asta sunt convinsă.

— Aș vrea numele lor.

— Doamne, locotenente, sunt mai mult de cinci ani de când tot trimit studenți la Hastings.

— Aș vrea numele lor, repetă Eve. Tot ce aveți notat, tot ce vă amintiți. Ce spuneți de asta? întrebă ea, arătându-i fotografia post-mortem.

— Oh! O luă de mână pe Angie. Macabru, oribil. Strălucită. Devine tot mai bun.

— De ce spuneți asta?

— E atât de rigid. Așa a vrut să fie. Moartea dansează. Așa aș denumi-o. Modul în care a folosit lumina aici…Faptul că a ales o imagine alb-negru, poziția fluidă a corpului. Ar fi putut lucra ceva mai mult la față, da, aici există un potențial nefolosit, dar, în general, este excelentă. Și teribilă.

— Ați ales și dumnevoastră adesea imaginile alb-negru. Cartea dumneavoastră este dedicată fotografiilor alb-negru.

Surprinsă, Leeanne ridică privirea.

— Mi-ați citit cartea?

— Am aruncat o privire. Se concentrează asupra luminii - exploatarea luminii, adăugarea sau atenuarea ei, filtrarea, absența ei.

— Fără lumină nu există imagine, iar tonul luminii determină tonul imaginii. Modul în care este folosită, în care o manipulează sau o percepe artistul, totul este o parte a talentului său. O clipă.

Se ridică, ieșind în grabă din cameră.

— O suspectați. Angie se îndreptă, privind-o pe Eve. Cum puteți? Leeanne nu ar face rău nimănui, mai ales unui copil. Nu este capabilă să facă rău.

— Meseria mea presupune, printre altele, formularea de întrebări.

Angie aprobă din cap, apoi se așeză în fața lui Eve.

— Munca ta te apasă. Îți adumbrește ochii de milă, când te uiți la moarte. Luă portretul lui Kenby. Nu este aici, nici în ochii tăi. Cred că este în sufletul tău.

— Nu mai are nevoie de mila mea.

— Nu, cred că nu, replică Angie, pe când Leeanne se întoarse cu o cutie mică în mână.

— Hei, este o cameră ascunsă, se repezi Peabody, apoi se înroși, rușinată de ieșirea ei. Unchiul meu mi-a arătat cum să fac una când eram mică.

Eve studie cutiuța ciudată și spuse:

— Perverși.

— A, da. Aceasta este o tehnică foarte veche. Leeanne puse cutia pe masă, scoase o bucățică de bandă, apoi îndreptă obiectivul minuscul pe care îl acoperise spre Eve. O cutie făcută de mână, hârtie fotografică, lumina de-afară cu obiectivul și lentilele care captează lumina, și imaginea. Te rog să stai nemișcată, îi spuse lui Eve.

— Cutia aia mă fotografiază.

— Da. Vezi, lumina este cea care creează acest miracol. Le cer studenților mei să facă un astfel de aparat, apoi să experimenteze cu el. Cei care nu înțeleg miracolul, ei bine, n-au decât să facă în continuare fotografii, dar acestea nu au nimic comun cu arta. Nu tehnologia sau instrumentele contează cel mai mult, înțelegeți? Echipamentele și tehnica nu sunt totul. Lumina este esența, ce dezvăluie ea. Ce percepem noi prin ea.

— Ce luăm din ea? întrebă Eve. Ce absorbim?

— Poate. Oamenii din culturile primitive se temeau de aparatul de fotografiat, se temeau că, reproducându-le imaginea, le fură sufletele, pe când alții credeau că le conferă un fel de nemurire. Am combinat aceste două credințe, în multe feluri. Cu siguranță, imortalizăm prin arta imaginii, răpim timpului momente pe care le păstrăm. Și, de fiecare dată, luăm ceva de la fiecare subiect. Acel moment, acel gând, acea stare, acea lumină. Nu va mai fi niciodată exact la fel. Nici măcar la o secundă după aceea. S-a dus - și este păstrat, pentru totdeauna, în fotografie. În asta stă puterea imaginii.

— În fotografiile făcute morților nu există gânduri, stări, lumină.

— Ba sigur că există. Ale artistului. Moartea, mai ales moartea, este un moment definitoriu. Și-acum, să vedem ce-am obținut.

Acoperi din nou obiectivul, apoi extrase o foaie, pe care era reprodusă imaginea lui Eve, aproape ca o schiță ușoară cu creionul.

— Lumina gravează imaginea, o impregnează pe hârtie și o păstrează. Lumina, spuse ea, întinzându-i hârtia lui Eve, este instrumentul, este magia. Sufletul.

— Este foarte interesantă, comentă Peabody. Fac pariu că e o profesoară excelentă.

— Și o persoană care știe să prelucreze imaginile, care are cunoștințele necesare pentru a modifica înregistrările camerelor de securitate, pentru a schimba ora afișată. Avea mijloacele. Metoda. Dă-mi motivul.

— Păi, nu…

— Nu te lăsa influențată de faptul că o placi. Eve ieși în trafic. Ce motiv ar avea să selecteze, să urmărească și să omoare doi studenți atrăgători?

— Arta. Cu asta se ocupă.

— Mai departe, Peabody.

— Bine. Simțea nevoia să își scoată șapca, să se scarpine în creștet, dar se abținu. Controlarea subiectului? Controlarea artei, pentru a crea?

— Pe de o parte, conveni Eve. Control, creație și răsplata. Atenția, recunoașterea. În cazul ăsta, avem o profesoară. Instruiește, își oferă cunoștințele, talentul, experiența, iar alții le iau și devin ceea ce ea nu a reușit să ajungă. A scris vreo două cărți, a publicat niște imagini, dar nu este considerată o artistă, nu-i așa? Este doar o profesoară.

— E o meserie foarte respectată și adesea prea puțin apreciată. De exemplu, și tu ești o profesoară foarte bună.

— Eu nu predau nimănui. Instruiesc, asta da, dar e cu totul altceva.

— Dacă nu mă învățai tu, n-aș fi ajuns atât de repede la nivelul ăsta.

— Dacă nu te instruiam eu, dar hai să nu deviem. Celălalt nivel este să pornești de la subiect și să-l consideri exact asta. Un subiect, nu o persoană cu viața, familia, nevoile sau drepturile sale. Un subiect ca…nu știu, ca și un copac. Dacă trebuie să tai un copac pentru a obține efectul scontat, e păcat. Dar mai sunt și alții.

— Hei, cu mine vorbești. Mi se pare un atac direct să discuți cu atâta ușurință despre tăierea copacilor.

— Ucigașul nu omoară doar pentru plăcerea de a lua o viață. Nu o face cu furie, nu pentru a profita. Nu are nicio implicație sexuală. Dar este personal. Este intim - pentru ucigaș. Această persoană anume are ce-mi trebuie, așa că o să-i iau asta. O să iau ce au ei, ca să fie al meu. Ei devin o parte din mine, iar rezultatul este artă. Admirați-mă.

— Pare a fi un om bolnav.

— Este o minte destul de bolnavă. Și, în același timp, inteligentă, calculată.

— Crezi că este Browning?

— Cred că are legătură, iar acum facem conexiuni. Cine o cunoaște pe ea, pe Hastings, pe cele două victime? Cine avea legături cu toți? Asta trebuie să aflăm.

Începu la Juilliard, secția de teatru. Pe parcursul scurtei lor vieți, Rachel Howard și Kenby Sulu se întâlniseră la un moment dat.

O trimise pe Peabody să facă un tur cu fotografia lui Rachel; la fel procedă și ea.

Când îi sună telefonul, stătea în spatele unei săli de repetiție, urmărind niște tineri care imitau diferite animale.

— Dallas.

— Bună, locotenente. Pe ecran apăru imaginea lui Roarke, iar chipul lui zâmbitor exprima nedumerirea. Unde ești? La grădina zoologică?

— Poți spune și așa. Ieși pe hol, pentru a auzi mai bine. Totul este în regulă?

— În mare parte. Eve, trebuie să plec din oraș câteva zile.

— Oh. Nu era nimic neobișnuit să călătorească prin toate colțurile planetei, și în afara ei. Avea afaceri peste tot în universul dezvoltat. Dar nu era cel mai bun moment. Dacă ai putea…

— Plec în Irlanda, o întrerupse el. Trebuie să mă întorc și să rezolv asta.

Ce prostie, își spuse ea. Cum de nu își dăduse seama? Sigur că trebuia să se întoarcă.

— Uite, înțeleg despre ce e vorba, dar sunt foarte prinsă aici. Trebuie să rezolv cazul întâi, apoi pot să-mi iau liber. O să cer asta imediat cum mă întorc la secție.

— Trebuie să mă ocup singur de asta.

Eve deschise gura, apoi își impuse să respire, pentru a se calma, înainte de a răspunde.

— Bine.

— Eve, trebuie să fac asta, nu e cazul să te îngrijorezi. Nu vreau să îți faci probleme în legătură cu povestea asta sau cu

A

mine. Îmi pare rău că te las singură cu Summerset pe cap, o să mă străduiesc să mă întorc cât se poate de repede.

Eve se strădui să pară calmă.

— Când pleci?

— Acum. Imediat. De fapt, sunt deja pe drum. Nu pot să-ți spun exact unde o să fiu, încă nu știu nici eu. Dar am telefonul personal la mine, poți să mă contactezi oricând.

— Știai că o să pleci. Vorbi mai încet, întorcându-se cu spatele, pe când studenții începeau să iasă în grabă pe lângă ea. Azi-dimineață știai deja.

— Întâi a trebuit să mă ocup de anumite detalii.

— Dar deja luaseși hotărârea.

— Da.

— Și îmi spui asta, acum, ca să nu pot face nimic pentru a te opri.

— Eve, oricum nu ai face nimic să mă oprești. Și nu vreau să-ți lași munca deoparte ca să mă dădăcești pe mine.

— Asta ai făcut tu când m-ai însoțit la Dallas? M-ai dădăcit?

Figura lui Roarke exprima frustrarea.

— Aia a fost cu totul altceva.

— Da, sigur, tu ești bărbat. Mereu uit asta.

— Trebuie să plec. Acum vorbea pe un ton rece. O să te anunț unde sunt de îndată ce pot și mă întorc în câteva zile. Poate chiar mai repede. Și poți să mă iei la rost atunci. Nu uita că te iubesc, ridicol de mult.

— Roarke…Dar deja întrerupsese convorbirea. La naiba. Dădu două șuturi în perete.

Se năpusti înapoi în sala de repetiții și își vărsă nervii împingând din calea ei tigrii și cimpanzeii.

Instructoarea era o femeie slabă ca o scobitoare, cu o claie de păr albastru.

— Aha, spuse ea, iar aici avem lupul singuratic.

— Întrerupe exercițiul, îi ceru Eve.

— Dar suntem în mijlocul orei.

— Întrerupe exercițiul, repetă Eve, scoțând legitimația. Acum.

— Oh, la naiba, încă un control? Opriți-vă! Pentru o femeie atât de slabă, avea o voce răsunătoare, care făcu toată menajeria să încremenească.

Eve păși în fața ei.

— Sunt locotenent Dallas, NYPSD. Se auzi un mormăit general, iar doi studenți încercară să se strecoare neobservați spre ieșire. Stați pe loc! Nu mă interesează ce aveți în buzunare sau în vene, dar, dacă iese cineva pe ușa aia, o să devin curioasă.

Agitația încetă.

— Am o fotografie. Vreau să veniți pe rând, să vă uitați la ea. Mă interesează să aflu dacă o cunoașteți pe fata asta, dacă ați văzut-o, dacă aveți vreo informație despre ea. Tu - arătă spre un băiat în costum strâmt de gimnastică, peste care avea pantaloni scurți largi. Aici!

Tânărul o privi sfidător.

— Nu.

— Uită-te la fotografie, șmechere, altfel se lasă cu control.

Arboră un zâmbet sardonic, dar o ascultă.

— N-o cunosc, n-am văzut-o niciodată. Pot pleca, doamnă ofițer?

— Locotenent. Nu. Rămâi aici, spuse ea, indicându-i locul din dreapta, apoi îi făcu semn unei fete.

Se îndreptă spre ea, rânjind cu gura până la urechi spre colegul ei care acum se sprijinea de perete, ca și cum ar fi râs de o glumă a lor. Dar, când se uită la fotografie, zâmbetul îi pieri de pe față.

— La știri. Am văzut-o la știri. E fata de la Columbia, care a fost omorâtă. Ca și Kenby.

Se auzi un murmur general, iar Eve făcu o pauză înainte de a i se adresa din nou:

— Corect. L-ai cunoscut pe Kenby?

— Sigur. Toată lumea îl cunoștea. Frate, e groasă.

— Ai mai văzut-o vreodată pe fata asta?

Scutură din cap, moment în care se auzi o voce:

— Eu da. Așa cred.

Eve se întoarse și se uită la băiatul care ridicase mâna.

— Vino încoace. Tu du-te și așteaptă acolo, îi spuse fetei.

— Cred că am văzut-o. Băiatul purta același costum negru, iar pe lobul urechii avea o armată de inelușe din argint, și altele trei în sprânceana stângă.

— Cum te numești?

— Mica, Mica Constantine. Aveam multe cursuri comune cu Kenby și, din când în când, ieșeam împreună. Nu eram foarte apropiați, dar uneori ne distram în același grup.

— Unde ai văzut-o?

— *Cred* că am văzut-o. Când m-am uitat la știri, mi s-a părut că o cunosc de undeva. Și când Kenby - când am auzit ce i s-a întâmplat, ca și ei, mi-am spus: Hei, asta nu-i fata de la club?

Eve simți un fior pe șira spinării.

— Ce club?

— Make The Scene. Mergem acolo uneori și cred că acolo am văzut-o. S-ar putea să fi dansat cu Kenby de vreo două ori. Nu sunt absolut sigur, dar cred că așa e.

— Când crezi că i-ai văzut împreună?

— Nu împreună. Adică, nu erau cuplați. Din câte îmi amintesc, i-am văzut dansând de vreo două ori, luna trecută cum ar veni. N-am mai fost la club de ceva timp. Țin minte asta pentru că arătau bine.

Eu urmez cursul ăsta ca să învăț să-mi eliberez corpul, să învăț să mă mișc. Așa că îi urmăream în special pe cei care dansau, iar ei erau buni.

— Fac pariu că i-au remarcat și alții.

— Cred că da.

Când se întâlni din nou cu Peabody, aveau deja trei martori care-i văzuseră pe Rachel și Kenby dansând la club.

— Nu veneau împreună, nu stăteau la aceeași masă, nu plecau împreună, rezumă Eve, pe când se îndreptau spre centru. Din câte știm deocamdată, au dansat de câteva ori vara asta. În niciun caz nu este o coincidență.

— Cineva i-a văzut acolo și așa a început totul?

— I-a văzut acolo sau în altă parte, la un moment dat. Amândoi erau studenți. Poate că ea s-a dus la spectacol să-l vadă dansând. Și Diego și Hooper frecventează clubul. Unul dintre ei, poate amândoi, i-au văzut împreună. Ne întoarcem la Columbia, să vedem dacă vreuna dintre prietenele sau colegele lui Rachel își amintește s-o fi văzut cu Kenby. Sau a auzit-o pomenindu-i numele.

În timp ce Eve se strecura de pe o bandă pe alta, Roarke se plimba pe străzile Dublinului. În zona pe care o cunoscuse cândva mai bine decât oricine. Se schimbase mult din copilăria lui, în mare parte în bine.

Războaiele urbane distruseseră partea aceasta a orașului, transformaseră zona rezidențială în mahala, iar străzile în câmp de luptă. Își amintea foarte vag urmările războiului. În linii mari, totul se terminase înainte să se nască el.

Dar consecințele marcaseră o întreagă generație.

Hoții continuau să bântuie zona. Foamea și furia generată de aceasta erau încă prezente.

Dar începea să iasă la lumină, încetul cu încetul. Irlandezii știau totul despre războaie, conflicte, foamete, sărăcie. Luptaseră cu ele, cântaseră și scriseseră despre ele. Și băuseră din această cauză multe seri.

Iată deci Penny Pig. Fusese o cârciumă de cartier când era el copil, și majoritatea vecinilor lui erau răufăcători, într-un fel sau altul.

Poate că cel care l-ar fi numit și pe el un răufăcător n-ar fi greșit.

Pentru el și cei de teapa lui fusese un refugiu. Un loc în care să intre și să bea o bere fără să pândească ușa de teama polițiștilor. Avusese acolo o fată, pe care o iubise atât cât putea el să iubească, și prieteni pe care-i prețuise.

Acum sunt morți cu toții, își spuse el, oprindu-se lângă ușă. Unul singur a rămas. Se întorsese la Penny Pig și la singurul său prieten din copilărie care mai era în viață. Poate că va găsi niște răspunsuri.

Păși înăuntru, în sala cu mobilier închis la culoare, cu lumina difuză, duhnind a bere, a whisky și a tutun.

Brian era la bar, umplând o halbă de Guiness și făcând conversație cu un bărbat care părea mai bătrân decât timpul. Mai erau câțiva la mesele joase, bând sau mâncând un sandvici. Pe un ecran mic se derula un episod dintr-un serial siropos, cu sonorul dat la minimum.

Era încă devreme, dar nu-i niciodată prea devreme ca să treci pe la cârciumă. Dacă voiai să discuți, să afli ceva sau pur și simplu să nu bei singur, unde să te duci?

Roarke se îndreptă spre bar și așteptă ca Brian să privească în direcția lui.

Iar când îl văzu, figura lui Brian se lumină.

— Ia te uită, cine îmi onorează umilul stabiliment! Am deschide o sticlă de șampanie franțuzească, dacă am avea așa ceva.

— O bere de-aia e de-ajuns.

— Domnule O'Leary, sir, ați văzut cine este printre noi astăzi?

Bătrânul întoarse capul și îl privi pe Roarke cu ochi lăcrimoși. Ridică halba pe care tocmai i-o dăduse Brian și bău încet, îndelung.

— Este Roarke, așa-i, acum bărbat și dichisit ca un prinț. Când veneai să mai șuteşti câte ceva din magazinul meu, erai mai amărât.

— De multe ori m-ai alergat cu mătura!

— Da, și cu temei, fiindcă svrnt sigur că aveai buzunarele mai grele la ieșire decât la intrare.

— Și asta-i adevărat. Mă bucur să vă văd din nou, domnule O'Leary.

— Te-ai ajuns, nu?

— Da.

— Așa că o să plătească și berea ta, nu numai pe-a lui, interveni Brian, dându-i o halbă lui Roarke.

— Cu plăcere. Roarke scoase o bancnotă care acoperea cel puțin o duzină de halbe și o lăsă pe tejghea. Brian, trebuie să discut cu tine, e ceva personal.

Bancnota dispăru în buzunarul lui Brian.

— Mergem în spate. Se întoarse și bătu cu pumnul în ușa din spatele barului. Johnny, mișcă-ți fundul ăla leneș și treci la bar.

Se îndreptă spre o cameră micuță în capătul culoarului, apoi deschise ușa pentru Roarke.

— Și drăguța ta? Unde este?

— Acasă.

— E bine, nu?

— Da, e bine. Mulțumesc. Ocupată.

— Pune criminalii la zid, fără îndoială. S-o săruți din partea mea și să-i amintești că, atunci când te-o părăsi, o aștept s-o fac femeia mea.

Se așeză pe un scaun, la singura masă din cameră. Apoi rânji.

— Dracu' să mă ducă în iad și înapoi, nici nu știi cât mă bucur să te văd. Sper că în împrejurări mai bune decât ultima dată.

— N-am venit să mai îngrop un prieten.

— Domnul să-l binecuvânteze. Brian ciocni paharul cu halba lui Roarke. Pentru Mick.

— Pentru Mick și pentru ceilalți care s-au dus. Bău, apoi se uită fix la spumă.

— Ce te supără?

— E o poveste lungă.

— Am spus eu vreodată să n-am timp sau chef pentru o poveste lungă? Mai ales pe banii tăi?

— Îți amintești când a plecat Meg Roarke?

Brian încruntă din sprâncene și își strânse buzele.

— Îmi amintesc că era aici, apoi a dispărut și nimeni n-a regretat.

— Îți amintești de cineva…să fi trăit vreo femeie cu el înainte să se întoarcă ea? îți amintești să fi vorbit cineva de o tânără care era cu el?

— Mi se pare că au fost multe care-au venit și-au plecat. Dar…înainte de Meg? N-aș putea spune. Iisuse, Roarke, eram în scutece, ca și tine.

— Tatăl tău l-a cunoscut bine. Ai auzit vreodată numele Siobahn Brody rostit în casa voastră sau în cartier?

— Nu-mi aduc aminte, nu. Care-i treaba?

— A fost mama mea, Bri. Am aflat că nu Meg a fost mama mea, ci fata asta, din Clare. Roarke ridică privirea. Nemernicul a omorât-o, Brian. A ucis-o.

— Iisuse, iartă-mă și păzește-mă! Nu știu nimic de asta. Îți jur.

— Știu că nu s-ar fi descurcat singur. Nu iară un pic de ajutor, nu fără să știe cineva ce-a făcut.

— Tata l-a ajutat pe ici, pe colo și a făcut tot felul de lucruri - ca noi toți - care nu erau chiar legale. Dar să omoare o fată? Privindu-l în ochi, foarte serios, Brian scutură din cap. Tata nu ar fi acceptat să se implice în așa ceva.

— Nu. Nici nu mă gândeam că ar fi fost el.

— Dar crezi că știa ceva. Brian aprobă din cap, gândându-se. Au fost vremuri grele. Încă erau mici lupte. Moartea se întâlnea la fiecare pas și, de multe ori, era mai ieftină decât viața.

— Avea prieteni. Îmi amintesc de doi, în mod special. Donai Grogin și Jimmy Bennigan. Ei ar fi știut.

— Poate. Se prea poate, spuse Brian încet. Dar Bennigan a murit la pâmaie cu ceva timp în urmă, nu te mai poate ajuta.

— Știu. Verificase. Grogin încă trăiește, chiar în apropiere.

— Așa e. Nu prea mai vine pe-aici de câțiva ani. Frecventează un loc pe lângă râu, se numește Refugiul Pungașilor. Turiștii cred că e un nume pitoresc, asta până când intră acolo. Apoi fug mâncând pământul.

— Ar putea fi acolo chiar acum, dar cred că mai curând îl găsești acasă la ora asta.

— Mda. Brian îl privi în continuare atent.

— Pot face asta și singur și nu mă supăr dacă preferi să nu vii cu mine. Dar m-aș mișca mai repede cu un prieten alături.

— Acum?

— Aș vrea să mă mișc repede.

— Atunci ar fi bine s-o luăm din loc, răspunse Brian.

— De-aia ai venit fără polițista ta? îl întrebă Brian în timp ce mergeau pe străduțe.

— Unul dintre motive. Absent, Roarke pipăi arma micuță din buzunar. Avem metode diferite de a interoga un martor.

Brian se bătu peste buzunar, peste bastonul din piele.

— Mi-amintesc că, o dată sau de două ori, am încasat-o de la polițiști.

— Poate și ea să cotonogească, dar are tendința de a-l lăsa pe celălalt să lovească primul. Și metoda ei este eficientă, crede-mă, dar durează mai mult, iar eu mă grăbesc.

Pipăi verigheta de pe deget, înaintând pe o stradă pe care polițista lui ar fi recunoscut-o. Nu ar fi putut citi textele graffiti, pentru că erau în gaelică, limba devenise la modă printre durii străzii pe când era el mic. Dar ar fi înțeles mesajul, ar fi deslușit expresia de pe chipurile celor care stăteau în fața ușilor.

Aici, un băiat învăța cum să fure un portofel dintr-un buzunar înainte de a ști să citească. Iar copilul ăla era trimis la culcare cu un dos de palmă mai curând decât cu un sărut.

Cunoștea strada asta. Aici crescuse.

— E furioasă pe mine, spuse Roarke. La naiba, are dreptate, o merit. Dar nu puteam s-o iau cu mine pentru asta, Bri. Dacă este nevoie, o să-l omor. Nu puteam s-o bag în așa ceva.

— Păi, cum ai fi putut? N-are ce căuta o femeie sau un polițist aici, nu?

Nu. Dar, dacă omora astăzi, va trebui să-i spună. Și nu știa ce se va alege de ei. Nu era sigur dacă-l va mai privi vreodată cu aceiași ochi.

Intrară într-una dintre cutiile urâte de beton din partea rău famată a cartierului. Duhoarea de urină îi aminti de copilărie. Putoarea și mirosul dulceag de vomă. Era unul dintre acele locuri unde șobolanii nu așteptau căderea nopții pentru a ieși la vânătoare, iar violența era atotprezentă.

Roarke privi spre scări. Erau douăzeci de unități în clădire, știa, douăsprezece locuite oficial, iar în restul stăteau provizoriu tot felul de indivizi dubioși. Foarte puțini dintre cei care trăiau într-un loc ca ăsta munceau ziua, deci erau probabil patruzeci-cincizeci de oameni acasă, care puteau auzi cel mai mic strigăt.

Dar se îndoia că s-ar fi amestecat cineva. În astfel de situații, oamenii își văd de treaba lor, dacă nu câștigă nimic băgându-se.

Pe lângă armă, avea și bani în buzunar, și intenționa să folosească oricare dintre alternative ar fi fost mai convingătoare, dacă trebuie să lămurească pe cineva că este o chestiune personală.

— Grogin, la parter, spuse Roarke. Ușor de ajuns, ușor să dispară.

— Vrei să ies, să păzesc fereastra, în cazul în care te fentează?

— N-o să reușească. Roarke bătu în ușă, apoi se feri într-o parte, astfel încât să-l vadă numai pe Brian pe vizor.

— e dracului vrei?

— O clipă din timpul dumneavoastră, domnule Grogin. Am o locație de afaceri care ar fi profitabilă pentru amândoi.

— Zău? Se auzi un râs disprețuitor. Ei bine, poftește în biroul meu.

Deschise ușa, iar Roarke se năpusti înăuntru.

Bărbatul părea bătrân. Nu așa de bătrân ca O'Leary, dar mult mai uzat. Îi atârnau fălcile, iar obrajii lui erau împânziți de o rețea de vase de sânge sparte. Însă reflexele nu-l părăsiseră. Deja avea cuțitul în mână, o mână care se mișcase rapid și pe neobservate, ca mâna unui magician. Începu să rânjească, apoi încremeni, fixându-l pe Roarke.

— Ești mort. Te-am văzut cu ochii mei. Cum dracu' ai ieșit din iad, Paddy?

— Vorbești de alt Roarke, răspunse el rânjind. Și îi trânti un pumn în față lui Grogin.

Îi luase cuțitul și, ghemuindu-se lângă el, i-l puse la gât înainte ca Brian să apuce să închidă ușa.

Pe hol, în spatele lor, nicio reacție.

— Ești la fel de rapid ca pe vremuri, spuse Brian.

— Ce înseamnă asta? Ce dracului se petrece aici?

— Vă amintiți de mine, domnule Grogin? întrebă Roarke încet, cu o voce catifelată, plimbând tăișul lamei pe gâtul lui Grogin. Obișnuiai să mă plesnești doar așa, de plăcere.

— Băiatul lui Paddy. Își linse buzele. Haide, doar nu îmi porți pică, după atâția ani, nu? Un băiat are nevoie din când în când de o scatoalcă, îl ajută să crească, să ajungă bărbat. Nu ți-am vrut niciodată răul.

Roarke îl pocni scurt, chiar sub falcă.

— Să spunem că nici eu nu îți vreau răul acum. O să-ți pun câteva întrebări. Dacă nu-mi plac răspunsurile tale, îți iau gâtul și te las pradă șobolanilor. Dar mai întâi o să-i dau voie lui Brian să se distreze cu tine.

Zâmbind vesel, Brian scoase bastonul din buzunar, bătându-l de palmă.

— M-ai pocnit și pe mine din plin. Acum aș vrea să-mi iau puțin revanșa, așa că nu m-ar deranja dacă răspunsurile tale nu-i convin prietenului meu.

— N-am nimic. Grogin se uita speriat de la imul la altul. Nu știu nimic.

— Ar fi mai bine să știi. Roarke îl ridică, aruncându-l pe o canapea împuțită. Poți încerca, spuse el, trântind un scaun, când văzu că Grogin privește spre fereastră. Dar vom fi pe urmele tale ca șacalii. Și voi vâna pe oricine pentru răspunsurile de care am nevoie.

— Ce vrei? se văită Grogin. Nu-i nevoie de toate astea, băiete. Sunt ca și unchiul tău.

— Pentru mine nu ești decât o amintire urâtă. Așezându-se, Roarke își plimbă vârful cuțitului peste degetul mare, privind dâra subțire de sânge care se ivise. Văd că îl ții bine ascuțit. Pferfect. O să încep cu ouăle, dacă încă le mai ai. Siobahn Brody.

Grogin privea cuțitul, ca hipnotizat.

— Ce?

— Ai face bine să-ți amintești, dacă vrei să mai trăiești măcar o oră. Siobahn Brody. Tânără și frumoasă, proaspătă. Roșcată, cu ochii verzi.

— Băiete, fii rezonabil. Oare câte fete ca asta am cunoscut la viața mea?

— Pe mine mă interesează doar ea. Impasibil, Roarke își linse sângele de pe deget. Cea care a trăit cu el peste doi ani. Cea pe care a lăsat-o însărcinată, cea care m-a născut. Aha, ia te uită. Roarke dădu din cap, văzând cum ochii lui Grogin se măresc. Începi să-ți amintești.

— Nu știu despre ce vorbești.

Înainte ca Brian să schițeze o mișcare, Roarke se întinse și îi rupse lui Grogin degetul arătător.

— Asta-i pentru Siobahn. Am auzit că el i-a rupt trei, așa că mai am două ca să fie chit.

Grogin se albi, lăsând să-i scape un țipăt lung, sugrumat.

— Mă simt în plus aici, se plânse Brian, așezându-se pe brațul canapelei.

— O bătea, spuse Roarke calm. I-a învinețit ochii, i-a rupt oasele. Avea doar nouăsprezece ani. Te-a lăsat și pe tine să-ți faci de cap cu ea, Grogin? Sau o păstra numai pentru el?

— Nu m-am atins niciodată de ea. Grogin începu să plângă, ținându-și cu grijă mâna rănită. Era femeia lui Patrick. N-aveam de-a face cu ea.

— Știai că o bate.

— Păi, din când în când, bărbatul trebuie să-i bage mințile-n cap femeii. Paddy, știi foarte bine, avea mâna grea. N-am fost eu.

— L-a părăsit un timp, m-a luat și l-a lăsat.

— N-aș putea spune. Tresări când îl văzu pe Roarke aplecându-se din nou spre el și, sufocându-se, își duse mâinile la gât. Pentru

Dumnezeu, fie-ți milă! De unde să știu eu ce se petrecea în casa lui Patrick? Doar nu trăiam în buzunarul lui!

— Brian, zise Roarke încet, e rândul tău.

— În regulă, în regulă! Grogin începuse să urle înainte ca Brian să se miște măcar. Poate că a plecat un timp. Cred că îmi amintesc să fi auzit ceva de asta.

Când mâna lui Roarke țâșni din nou, înșfăcând încheietura lui Grogin, acesta se ghemui, plângând, în timp ce făcea pe el.

— Gata! O să-ți spun. A plecat cu tine, iar el era înnebunit să o aducă înapoi. O femeie nu pleacă așa de la un bărbat, darămite să-i mai ia și fiul. Trebuia s-o învețe să-și cunoască lungul nasului, știi? Avea nevoie de nițică disciplină, zicea el. Iar ea s-a întors.

— Și, a învățat-o să-și cunoască lungul nasului?

— Nu știu ce s-a întâmplat. Grogin începu să suspine. Pot să beau ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi ceva de băut. Am mâna ruptă.

— Un amărât de deget, și plânge ca o fată. Dezgustat, Brian se ridică și aduse o sticlă de whisky de pe masă, apoi turnă într-un pahar murdar. Na.

Înșfacând paharul cu mâna bună, Grogin îl duse la gură și înghiți lacom.

— E mort acum, știi. Paddy a murit, ce mai contează? El a făcut-o, îi spuse lui Roarke. Știi cum era.

— Da. Știu foarte bine cum era.

— Și în noaptea aia, ei bine, era beat când m-a sunat. Turtă. Am auzit băiatul - pe tine, plângând, iar el mi-a zis să vin imediat, să șutesc o mașină și să vin. Pe vremea aia făceai orice zicea el. Altfel plăteai scump. Așa că am făcut rost de o mașină și m-am dus. Când am ajuns acolo…n-am avut niciun amestec. Nu mă poți învinovăți pentru asta.

— Când ai ajuns acolo?

— Mai vreau de băut. Doar ca să-mi ung gâtul.

— Spune-mi și restul, îi ceru Roarke. Altfel nu vei mai avea ce să ungi.

Grogin începu să gâfâie.

— Era deja moartă. Moartă, când am ajuns acolo. Sânge peste tot. Se înfuriase pe ea și nu mai era nimic de făcut. Am crezut că te omorâse și pe tine, pentru că nu mai plângeai. Dar îți dăduse ceva să te adoarmă, doar puțin tranchilizant.

A

Dormeai. Îl chemase și pe Jimmy. Jimmy Bennigan.

— Mai dă-i de băut, Bri.

— Mulțumesc. Grogin întinse paharul. Vezi tu, înțelegi, fapta fusese comisă când am ajuns eu acolo.

— Ce-ați făcut cu ea? Tu și Jimmy și cel care a omorât-o.

— A, am înfășurat-o în covor și am cărat-o la mașină. Dădu peste cap paharul de whisky, apoi își linse buzele. Așa cum a zis Paddy. Am mers de-a lungul râului, cât am putut mai mult. I-am legat pietre de picioare și am aruncat-o în apă. Nu mai era altceva de făcut. Murise.

— Și apoi?

— Ne-am întors și am curățat bine totul, pentru orice eventualitate, apoi am răspândit zvonul că își părăsise copilul și fugise. Și că dacă suflă cineva vreo vorbă, o să-i pară rău. Tuturor le era frică de Roarke. A convins-o pe Meg să se întoarcă, nu știu cum. Cred că a plătit-o, i-a promis mai mult. Și a zis că-i mama ta, și toată lumea a susținut același lucru.

Își șterse nasul cu mâna sănătoasă.

— Ar fi putut să te omoare și pe tine. Nu era greu. Putea să-ți crape capul sau să te sufoce.

— De ce n-a făcut-o?

— Semănai leit cu el, continuă Grogin. Bucățică ruptă. Un bărbat vrea să-și vadă numele dus mai departe, nu? Dacă erai fată, poate că te arunca în râu cu maică-ta, dar un bărbat vrea întotdeauna un băiat.

Roarke se ridică în picioare, iar expresia lui îl făcu pe Grogin să se târască înapoi.

— Și polițiștii pe care-i avea la degetul mic l-au acoperit?

— Păi, nu era treaba lor, nu?

— Nu, nu era. Doar o fată, omorâtă în bătaie și aruncată. Mai târziu au venit după ea rudele ei. Fratele ei, am auzit, a fost prins și bătut măr. Cine ar fi făcut așa ceva?

— A…desigur, Paddy a vrut să se ocupe singur de asta.

Minte, își spuse Roarke.

— După câte îmi amintesc, pe tine te folosea la mărunțișuri de-astea.

Fulgerător, Roarke îl prinse de păr, dându-i capul pe spate și punându-i cuțitul la gât.

— De unde să știu eu? O dâră de scuipat se prelinse printre buzele tremurătoare ale lui Grogin. De unde să știu? Am spart capete pentru el. Prea multe ca să le mai număr. Nu poți să mă omori acum pentru asta. Au trecut atâția ani.

E de-ajuns o mișcare scurtă, gândi Roarke. Nu trebuia mai mult ca să-i vadă sângele curgând. Simțea că tremură, abia abținându-se.

Auzea urlete pe stradă. Simțea mirosul fricii, în izul dc transpirație stătută, de sânge, de urină, vedea pata umedă întinzându-se pe pantalonii lui Grogin. Preț de o fracțiune de secundă, cât o eternitate, lama ascuțită a cuțitului mușcă din came. Apoi se dădu în spate și ascunse cuțitul în gheată.

— Nu merită să te omor.

Îl lăsară pe Grogin plângând într-o baltă de urină.

— A fost o vreme când nu te-ai fi mulțumit să-i rupi un deget, spuse Brian după ce plecară.

— A fost. Roarke strânse pumnul, imaginându-și plăcerea de a-l fi izbit pe Grogin în față, iar și iar. Nu merită, după cum spuneam. Nu era decât marioneta lui Patrick Roarke. Totuși, încă o să se teamă un timp, încă o să tremure, întrebându-se dacă nu o să mă întorc. Asta o să-l țină treaz noaptea.

— Știai deja cam tot ce ți-a spus.

— Trebuia să și aud. La Dublin era mai frig decât la New York. Și putea vedea râul. Râul Liffey, cu podurile lui minunate, strălucind în soarele de vară. Râul în care-i aruncaseră corpul zdrobit. Trebuia să știu totul, cum s-a întâmplat, înainte să fac următorul pas.

— Și anume?

— Avea familie. Sunt în Clare. Au dreptul să știe și ei ce s-a întâmplat cu ea și de ce. Oh, Brian. Trebuie să mă duc și să le povestesc, dar mai întâi vreau să mă îmbăt zdravăn.

— Ai venit la locul potrivit. Brian își puse un braț peste umărul lui Roarke, luându-l de lângă râu. La noapte vii și stai cu mine.

15

Poate că era vorba de lașitate, dar Eve nu voia să-și facă probleme din cauza asta.

— Trebuie să organizăm toate discuțiile astea, să ne coordonăm activitățile și să verificăm numele. Se uită la ceas, de parcă ar fi fost în criză de timp. Aproape s-a terminat schimbul nostru. O să te duc acasă, să-ți iei ce-ți trebuie. Va fi mai ușor să lucrăm din biroul meu de-acasă; reunim toată echipa mâine-dimineață.

— Vrei să stau la tine noaptea asta?

— E mai ușor așa.

— Îhâm. Peabody își lăsă cuminte brațele în poală, în timp ce Eve ieșea din parcarea de la Columbia. Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le iau este McNab.

— Foarte bine.

— Foarte bine, repetă Peabody, străduindu-se să-și reprime un zâmbet. Asta înseamnă că amândoi te invadăm în noaptea asta.

Eve privea drept înainte, concentrată.

— Trebuie să lucrăm mai mult și așa o să fie mai ușor.

— Și va fi mai ușor cu Summerset.

— Ce vrei să spui?

— Preferi ca eu și McNab să-ți încercăm patul din camera de oaspeți decât să te descurci singură cu Summerset. Este dulce.

— Peabody, nu mă face să opresc mașina.

— Ai reușit să-l întrebi pe Roarke dacă are vreun apartament disponibil?

— Nu. A fost ocupat. Are multe pe cap.

Peabody redeveni serioasă.

— Mi-am imaginat. Dallas, are probleme?

— Mda. E o încurcătură mare, ceva personal. Încearcă să-i dea de cap. O chestie de familie.

— Credeam că nu are familie.

— Și el la fel. Nu putea vorbi despre asta. Nu știa dacă ar trebui să-i povestească ce se întâmplase. O să se descurce, în câteva zile o să se întoarcă.

Între timp, își spuse Peabody, tu ești întoarsă pe dos din cauza lui.

— Dacă vrei, eu și McNab putem să stăm la tine până se întoarce.

— Hai s-o luăm încet.

Nu se plânse că trebuia să aștepte în timp ce Peabody își făcea bagajul. În schimb, rămase în mașină și începu să-și structureze notele într-un raport. Nu se plânse nici că trebuia să treacă pe la secție să-l ia pe McNab. Orice era mai bine decât să se ducă singură acasă.

Deci ajunsese și la asta, se gândi ea, încercând să ignore pălăvrăgeala celor doi. Nu voia să se ducă singură acasă. Acum doi ani nici nu s-ar fi gândit la asta. De fapt, chiar ar fi preferat. Să se încuie în casă și să petreacă restul serii ocupându-se de vreun caz.

Desigur, nu l-ar fi avut pe Summerset bântuind prin casă. Cu piciorul rupt sau nu, prezența lui se simțea. Tot respirau același aer.

Dar acesta nu era singurul motiv pentru care hotărâse să-i aducă pe Peabody și McNab acasă cu ea. Avea nevoie de companie, de zgomot, de distracție. Ceva, orice care s-o determine să se concentreze asupra muncii, astfel încât să nu mai fie îngrijorată pentru Roarke.

Unde naiba era și oare ce făcea acum?

Hotărî să nu se mai gândească și se concentră asupra discuției.

— Crimson Rocket sună bestial, susținea McNab. Sunt nemaipomeniți.

— Mă lași? Sunt niște verze.

— Nu te băga unde nu te pricepi, frumoaso. Ia de-aici.

Scoase un player de buzunar și dădu drumul la muzică.

Sau ce-or fi fost urletele alea; lui Eve îi sugerau un accident de tren.

— Închide-l! ordonă ea. Închide porcăria aia.

— Dallas, fa un efort! Trebuie să fii deschisă pentru energie și ironie.

— În două secunde deschid portiera și te arunc, cu tot cu energia ta, în stradă.

Peabody rânji satisfăcută.

— Ți-am spus că-s verze!

— N-ai pic de gust muzical.

— Ba tu!

— Ba tu!

Eve își băgă capul între umeri, încercând să-și acopere urechile.

— Ce-am făcut? se întrebă ea retoric, intrând pe poartă. Ce-am făcut să merit asta?

Se certară tot drumul până acasă, bătându-și joc de preferințele celuilalt, cu tot felul de termeni suciți, de care Eve n-auzise niciodată. Odată ajunși, frână brusc și ieși repede din mașină, doar să nu-i mai audă, dar erau chiar în spatele ei, și nu le tăcea gura.

— Fuga! Acolo! Eve arătă cu degetul spre apartamentul lui Summerset. Și luați-vă și demența la pachet, poate înnebunește și măcar scap de o problemă. Vizitați pacientul, certați-vă până vă ies ochii din cap și se rostogolesc pe podea, luați cina, faceți sex ca maniacii! Dispăreți!

— Dar ai zis că vrei să lucrăm la caz, îi aminti Peabody.

— Timp de o oră, nu vreau să vă văd. O oră întreagă. Cred că am înnebunit, bombăni ea, urcând scările. Am înnebunit și nu-mi dau seama, iar acum am nevoie de o cameră liniștită, capitonată.

— Ce-a apucat-o? întrebă McNab.

— Roarke are probleme. Iar asta a dat-o peste cap. Hai să vedem ce face Summerset. Dar Crimson Rocket nu fac două parale, adăugă ea.

— Cum pot iubi o femeie care nu recunoaște geniul muzical adevărat? O mângâie pe fund. Aha, ăsta ar fi un motiv. Se aplecă la urechea ei. Crezi că ne descurcăm să-l vedem pe Summerset, să mâncăm și să ne facem de cap într-o oră?

— Sunt sigură.

Eve se duse la bucătărie, direct la AutoChef.

— Cafea. Cafeaua o să mă ajute să nu-mi pierd mințile.

Comandă cafea, apoi se gândi să o bea chiar acolo, dar se abținu. Luă cana, se așeză la birou și bău.

— Computer. Se sprijini de spătarul scaunului, sorbind încet din cafea. Își limpezi mintea. Locotenent Dallas, Eve, cazurile H-23987 și H-23992, conectare. Observații suplimentare. Legătura între victimele Howard și Sulu a fost stabilită prin declarațiile mai multor martori. Ambii frecventau clubul Make The Scene, s-au întâlnit acolo. Amândoi au fost fotografiați de Hastings. Există o legătură între Hastings și Browning, profesoara lui Howard, una dintre ultimele persoane care au văzut-o în viață. Se cunoșteau, atât în plan profesional, cât și personal. La recomandarea ei, unii dintre studenții lui Browning au lucrat ca asistenți ai lui Hastings, ceea ce le asigura acces la fișierele lui, la imaginile victimelor. De asemenea, Browning avea acces la ele când își însoțea studenții la seminarele ținute în studioul lui Hastings.

Făcu o pauză, întorcând datele pe toate părțile.

— Alibiul lui Browning este slab, confirmat de partenera ei. Suspecta are cunoștințele necesare pentru a modifica înregistrările de securitate. Cei de la Tehnic vor studia discurile, pentru a stabili dacă au fost prelucrate. Nu este ea, spuse Eve încet. Nu se potrivește, dar trebuie să verific totul. Mă gândesc și la Angela Brightstar, partenera lui Browning. De asemenea, alibi slab, avea și mijloacele necesare și ocazia. Motiv? Gelozie și/sau exprimare artistică.

Își luă cafeaua și începu să se plimbe în sus și-n jos prin cameră.

— Computer, calculează probabilitatea. Ținând seama de metoda de operare a criminalului și de profilul actual, se încadrează în aceeași categorie de vârstă ca și victimele?

ÎN LUCRU... CU DATELE CUNOSCUTE, PROBABILITATEA CA UCIGAŞUL ŞI VICTIMELE SĂ APARŢINĂ ACELEIAŞI CATEGORII DE VÂRSTĂ - ÎNTRE 18 ŞI 22 DE ANI - ESTE 32,2%.

— Mda, așa mă gândeam și eu. Nu ar fi imposibil să fie vreun copil cu mintea sucită, vreun mic geniu, cu multă răbdare, dar pare mai curând un adult. Computer, verifică lista asistenților lui Hastings. Dă-mi categoria de vârstă.

ÎN LUCRU... CATEGORIA DE VÂRSTĂ - ÎNTRE 18 ŞI 22 DE ANI.

— Bine, afișează pe ecranul de perete numele tuturor persoanelor de peste 25 de ani.

ÎN LUCRU... AFIŞAT.

Le parcurse rapid și văzu două dintre numele pe care Peabody le notase ca pseudonime.

— În regulă. Brady, Adams, Olsen, Luis Javert. Compară numele acestea cu lista studenților trimiși la Hastings din partea lui

Browning. Caută corelații cu numele de familie, cu adresele. Verifică posibilele combinații care s-ar potrivi cu fotografi sau artiști faimoși.

ÎN LUCRU...TIMPUL ESTIMAT PENTRU FINALIZAREA SARCINII ESTE 23,5 MINUTE.

— Mă rog. Afișează harta în timp ce lucrezi.

AFIȘEZ...

Se mută lângă ecran, studiind rutele și locurile marcate deja. Nicio corespondență cu numele pe care le verifica. Refacu în minte traseele, încercând să vadă ce văzuse și ucigașul.

— Unde lucrezi? se întrebă ea cu voce tare. Unde-ți ții mașina? Cine ești? *De ce* ești așa?

Lumină, se gândi ea. Lumina înseamnă energie, viață. Lumina înseamnă suflet. Nu există imagine fără lumină. Nu există viață fără lumină.

Simțea că e ceva aici. Își lăsă capul pe spate, încercând să aprofundeze ideea.

Și îi sună telefonul.

— La naiba. Se duse să răspundă. Dallas.

— Bună, iubito!

— Roarke. Orice alt gând îi zbură din minte, simțindu-se copleșită de dragoste și de grijă. Unde ești?

— În frumosul Dublin, spuse el rânjind.

— Ești…ești *beat?*

— Criță, de-a binelea, chiar așa. Suntem deja la a doua sticlă. Sau poate că-i a treia. Cine le mai numără?

— Tu și mai cine?

— Eu și vechiul meu tovarăș din copilărie, Brian Kelly, îți transmite dragostea și devotamentul lui.

— Perfect. Se mai prostiseră înainte, ameţindu-se cu vin în vacanţe. Dar nu-l văzuse niciodată pe Roarke beat de-a binelea. Ochii lui frumoşi erau înceţoşaţi, iar vocea lui minunată avea un puternic accent irlandez şi i se împleticeau cuvintele, abia înţelegea ce-i spune. Sunteţi la Penny Pig.

— Nu cred. Nu, spuse el, aruncând o privire în jur, ca să verifice. Nu seamănă. Cantitatea asta de whisky merită un loc mai intim. Suntem beţi în apartamentul lui Bri. A ieşit frumos din mizerie, Bri adică. Are un apartament frumos. Ăsta-i el care cântă despre Molly Malone.

— Aha. Deci era în siguranţă, îşi spuse ea, n-o să iasă împleticindu-se din cârciumă, să ajungă sub roţile unui autobuz. Cred că acolo e trecut de miezul nopţii. Du-te să te întinzi, dormi puţin.

— Încă nu mi-e somn, nu vreau să visez. Mă înţelegi, nu, iubita mea?

— Da. Roarke…

— Am aflat azi nişte lucruri la care încă nu vreau să mă gândesc. Le înec în băutură. Am aflat câte ceva de la unul dintre prietenii tatălui meu. Nenorocitul. Nu l-am omorât, ca să ştii. Dar am vrut.

— Nu pleca nicăieri în noaptea asta. Promite-mi că o să stai la Brian. N-ai decât să bei până cazi lat, dar nu pleca nicăieri.

— Nu plec nicăieri până mâine. Mâine o iau spre vest.

— Vest? Văzu în faţa ochilor o imagine cu ferme şi munţi şi câmpuri întinse, pustii. Unde? în Montana?

Roarke râse cu poftă.

— Iisuse, mă mai întreb de ce te iubesc atât! Vest în Irlanda, draga mea. Mâine o iau spre Clare. E posibil să mă omoare când mi-or vedea faţa - faţa lui. Dar trebuie să fac asta.

— Roarke, mai bine mai stai cu Brian o zi. Lasă lucrurile să se mai așeze. Apoi…Ce dracu' a fost asta? întrebă ea, auzind o izbitură puternică.

— A, a căzut Brian, se pare că a luat și masa și lampa cu el. A picat în nas, bietul de el. Mai bine să încerc să-i mut fundul în pat. Te sun mâine. Ai grijă de polițista mea. Nu pot trăi fără ea.

— Iar tu ai grijă de irlandezul meu. Nici eu nu pot trăi fără el.

Roarke clipi, confuz.

— Cine, Brian?

— Nu, idiotule! Tu.

— A! Rânji din nou spre ea, atât de prostește încât simți că o doare sufletul. Păi, e bine atunci. Suntem chit. Noapte bună.

— Noapte bună. Rămase cu ochii la ecranul negru, dorindu-și să poată întinde mâna și să-l aducă unde îi era locul.

Computerul tocmai afișa rezultatele, când Peabody și McNab dădură buzna înăuntru.

— Summerset e bine, spuse Peabody. Mâine scapă de ghips și poate începe să meargă câte puțin.

— Leșin de încântare. Matthew Brady, Ansei Adams, Jimmy Olsen, Luis Javert. Cine sunt ăștia?

— Jimmy Olsen, reporter, *Daily Planet,* spuse McNab.

— Îl cunoști?

— Superman, Dallas. Trebuie să înveți mai multe despre cultura pop. Benzi desenate, romane ilustrate, filme, jocuri, jucării. Vezi tu, Superman este un supererou de pe planeta Krypton care a fost trimis pe Pământ când era doar un bebeluș și…

— Doar esențialul, McNab-

— Se deghizează într-un reporter cumsecade, Clark Kent, și vine la Metropolis ca să lucreze la *Daily Planet,* un ziar. Jimmy Olsen este unul dintre personaje, un tânăr reporter și fotograf.

— Fotograf, am înțeles. Și ceilalți doi?

McNab ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Ansei Adams a fost fotograf, răspunse Peabody. Tata are niște copii după lucrările lui. Compoziții după natură.

— Și Matthew Brady. Se duse la computer să-l verifice. Alt fotograf. Trei la trei. Nicio corespondență cu numele de familie sau adrese. Și, numărul doi?

Privirea i se aspri.

— Învingător la puncte! Nu Luis, ci Henri Javert, fotograf cunoscut mai ales pentru portretele pe care le face morților. A devenit popular la începutul secolului, la Paris. Deși imagistica umbrelor, cum este denumită această formă de artă, s-a demodat rapid, opera lui este considerată drept etalon al stilului. Exemple ale lucrărilor lui pot fi admirate la Luvru, în Paris, la Muzeul Imaginilor din Londra și la Centrul Internațional al Fotografiei, de la New York. McNab, dă-mi tot ce găsești despre Henri Javert.

— Imediat.

— Peabody, avem câteva corelații aici pentru Luis. Verificați și reduceți cercul suspecților, spuse ea, cu un zâmbet feroce. I-am luat urma.

Lucră până simți că-i ard ochii, lucră mult după ce-i t imisese pe Peabody și McNab la culcare sau la orice aveau ei de gând să facă în patul ăla.

Când mintea începu să i se încețoșeze, ca și privirea, se târî până la canapea, pentru a se odihni câteva ore. Nu voia să mai petreacă o noapte singură în patul cel mare.

Dar visurile tot o ajunseră, prinzând-o în capcana de jheață a coșmarului.

Camera îi era cunoscută. Înspăimântător. Camera aceea oribilă din Dallas, unde era teribil de frig, iar lumina era de un roșu murdar. Știa că e doar un vis și se luptă să scape de el. Dar simțea deja mirosul sângelui - pe mâini, pe cuțitul pe care-l ținea strâns - împroșcat pe podea, țâșnind din el.

Simțea mirosul morții lui, iar imaginea - ce făcuse, ce ajunsese să facă pentru a se salva - era adânc gravată în mintea ei.

Brațul o durea îngrozitor. Brațul copilului din vis, al femeii pradă visului. O ardea acolo unde-i rupsese osul, îl simțea rece ca gheața în rest, până la umăr, până la degetele care șiroiau de sânge.

Trebuia să-l spele. Asta făcuse atunci, asta va face și acum. Să spele sângele, să spele moartea în jetul de apă rece.

Se mișca încet, ca o bătrână, schimonosindu-se din cauza durerii dintre picioare, încercând să nu se gândească la ce-o provocase.

Era un miros metalic - apa, sângele - de unde să știe? N-avea decât opt ani.

O bătuse din nou. Venise acasă, încă nu era destul de beat încât să o lase în pace. Așa că o bătuse iar, o violase iar, o zdrobise iar. Dar, de data asta, îl oprise.

Cuțitul îl oprise.

Acum putea pleca, putea fugi de frig, de camera asta, de el.

— N-o să scapi niciodată, știi asta.

Ridică privirea. Deasupra chiuvetei era o oglindă. Își vedea fața reflectată în ea - slabă, albă, cu ochii întunecați de durere - și fața din spatele ei.

Atât de frumoasă, cu ochii lui magici, cu părul negru, mătăsos, cu gura senzuală. Ca o imagine dintr-o carte.

Roarke. Îl cunoștea. Îl iubea. Odată, venise cu ea la Dallas, iar acum urma să o ducă departe. Când se întoarse spre el, nu mai era un copil, ci femeie. Și totuși, cel care fusese tatăl ei, zăcea între ei, plin de sânge.

— Nu vreau să rămân aici. Trebuie să mă întorc acasă. Sunt atât de fericită că ai venit să mă iei acasă.

— L-ai terminat pe Richie, nu?

— M-a lovit. Nu se mai oprea.

— Ei, hai, un tată trebuie să-și mai și bată copilul uneori, așa învață ce înseamnă respectul. Se aplecă și, apucându-l de păr pe tatăl ei, îi înălță capul să-l vadă mai bine. Îl cunoșteam, știi? Am avut niște afaceri. Suntem de-o teapă.

— Nu, nu ești ca el. Nu l-ai cunoscut niciodată.

Ochii lui albaștri scânteiară, iar ea simți cum i se strânge stomacul.

— Nu-mi place când o femeie mă face mincinos în față.

— Roarke!

Luă cuțitul de jos, ridicându-se încet.

— Care dintre noi? Eu sunt Patrick Roarke. Zâmbind, zâmbind, răsuci cuțitul în mână, îndreptându-se spre ea. Și cred că e timpul să înveți ce-nseamnă să-ți respecți tatăl.

Se trezi țipând, transpirată toată.

Când sosi echipa, deja se calmase. Coșmaruri, griji pentru Roarke, chiar și discuția pe care trebuia să o poarte cu Summerset rămăseseră undeva, în urmă.

— Trebuie să-l verificăm pe acest Luis Javert, asistentul lui Hastings în ianuarie, când au fost făcute fotografiile cu Rachel Howard la nuntă. Conform profilului, vom presupune că are între 25-60 de ani. Foarte practic, fire artistică, inteligent. Probabil locuiește singur și deține sau are acces la echipamente fotografice. Eu zic că deține. Acestea sunt uneltele lui, munca lui, arta lui. Feeney, vreau să verifici ipoteza asta cu Browning. Numele nu apare pe lista studenților pe care i-a trimis la Hastings, dar poate și l-a schimbat. Sunt sigură că a studiat cu ea, poate că a predat vreun

curs despre Javert. La momentul ăsta cred că s-a săturat să mă vadă, poate că o figură nouă o să aibă mai mult succes.

— De douăzeci de ani nu mi s-a mai spus așa, comentă Feeney, molfăind o gogoașă.

— McNab, te duci la Columbia. Te ocupi de studenți, urmărești pista Javert, vezi cine e interesat de genul ăsta de artă.

— Polițiștii, spuse el, cu gura plină de omletă. Polițiștii de la Omucideri fotografiază tot timpul morți.

— Dar nu și înainte să moară.

— Ce zici de doctori? spuse el, pescuind șunca din farfurie. Și ei au o evidență cu pacienții, inclusiv fotografiile lor, corect? înainte și după. De obicei ca să se acopere, în caz că vrea cineva să-i dea în judecată, dar…

— Știi că s-ar putea să nu fii atât de prost precum pari? spuse Eve, furându-i o felie de șuncă. Greu de crezut, dar e posibil. Lumină. Energie, sănătate, vitalitate. Mă tot gândeam la asta aseară, dar mi-a fost distrasă atenția. Poate că băiatul nostru este bolnav. Dacă s-a convins cumva că, absorbind energie vitală, prin intermediul fotografiilor, se poate vindeca?

— E posibil.

— Exact. Eu și Peabody vom urma varianta asta. Baxter și Trueheart se duc la cluburi.

— Asta e meserie grea. Baxter sorbi din cafea. Să-ți faci veacul pe la cluburi, să te holbezi la corpuri tinere și frumoase, îi făcu cu ochiul lui Trueheart. Nu, copile?

Trueheart roși.

— Sunt multe de ținut sub observație. Se dansează, e muzică, tot ce se petrece lângă bar, fluxul de date.

— A fost agățat de trei ori, adăugă Baxter. Două erau fete.

— Vorbiți despre fotografie. Aduceți vorba despre Henri Javert ăsta, dacă discutați cu cineva.

— N-a fost așa, locotenente. Doar stăteau de vorbă cu mine.

— Îl iubesc pe băiatul ăsta. Baxter își șterse o lacr mă imaginară. Pur și simplu îl iubesc.

— Trueheart, dacă Baxter se dă la tine, ai permisiunea să-l trosnești. Gata, la treabă. În seara asta, slujbă de comemorare pentru Rachel Howard. Baxter și Trueheart vor dansa printre adolescente, dar ceilalți vreau să fie acolo. Poate apărea băiatul nostru. Să-i dăm drumul. Peabody, am o problemă personală de rezolvat jos. Să fii gata în zece minute.

Eve coborî și îl găsi pe Summerset certându-se cu asistenta.

— Dacă vrei să scapi de ghips, vei coopera și mă vei lăsa să te transport la centrul de sănătate. Ai nevoie de permisiunea și supravegherea doctorului ca să îl scoți.

Fascinată, Eve urmări spectacolul.

— Madam, în ciuda unor provocări greu de ignorat, încă n-am lovit o femeie. Dar se pare că pentru toate este un început.

— Reușești să-l enervezi mai rău decât mine, comentă Eve, moment în care cei doi se întoarseră furioși spre ea. Cred că s-ar putea să te păstrez.

— Mă aștept la puțină cooperare, începu Spence, ridicând bărbia.

— Nu-i voi permite acestei persoane să mă târască până la centrul de sănătate pentru o procedură simplă.

— Este nevoie de un medic…

— Atunci adu medicul aici, sugeră Eve. Și termină odată cu toată povestea asta.

— N-am de gând să solicit unui medic o vizită la domiciliu pentru un asemenea fleac.

— Dacă-i un fleac, de ce avem nevoie de doctor?

— Aha! Summerset ridică victorios degetul. Exact!

— Fac pariu că pot să-l dau jos cu un glonț, spus Eve, trăgând gânditoare pistolul. Dacă vrei să te dai puțin în spate, Spence, o să…

— Lasă ăla jos! strigă Summerset. Ești nebună!

— Ar fi fost amuzant. Eve dădu din umeri și puse pistolul în toc. Sună doctorul, îi ordonă lui Spence. Spune-i că Roarke vrea să vină și să-i scoată ghipsul și să facă orice altceva ar fi necesar ca să mă scape de ghimpele ăsta, să-l pună pe picioare, să-l văd odată plecat!

— Nu înțeleg…

— Nu ți-a cerut nimeni să înțelegi, trebuie doar să faci ce ți se spune. Dacă doctorul are vreo problemă cu asta, o să-l lămuresc eu, adăugă Eve.

Spence se făcu nevăzută, iar Eve își băgă mâinile în buzunare.

— Cu cât te pui mai repede pe picioare, cu atât o să te bucuri de vacanță mai curând, și nu aici. Iar eu o să respir ușurată în absența ta.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Dând din cap, îl împinse pe Galahad care sărise din poala lui Summerset pentru a se freca de picioarele ei.

— A sunat aseară Roarke. Era la Brian, în Dublin. Era beat. Beat rău.

— Vesel sau furios?

— Mai mult vesel. Frustrată, își trecu mâna prin păr. Dar își pierduse controlul, iar asta este periculos. Zicea ceva, că ar fi aflat niște informații de la unul dintre prietenii tatălui său. Știi cine ar putea fi?

— Nu l-am cunoscut prea bine pe Patrick Roarke. Am încercat să-l evit, pe el și pe cei de teapa lui. Aveam un copil de crescut. Făcu o pauză. Un timp, am avut doi.

Eve nu făcu niciun comentariu. Nu era nimic de spus.

— A zis că pleacă spre Clare azi. Asta e în vest. De-acolo era ea, mama lui. Nu se așteaptă să fie primit cu brațele deschise.

— Dacă-l învinovățesc pe el, n-au decât de pierdut. Tatăl lui nu a reușit să-l frângă, nici să-l transforme într-un monstru. Deși a

încercat. O studie pe Eve, încercând să ghicească dacă O dureau cuvintele lui.

Dar nu putea citi nici urmă de resentiment în ochii ei când se aplecă și îl întrebă încet:

— Tu l-ai omorât pe Patrick Roarke?

Figura lui rămase impasibilă, ca și a ei.

— Nu există termen de prescripție pentru crimă.

— Nu te întreb în calitate de polițist.

— Trebuia să-mi protejez copiii.

Eve respiră adânc.

— Roarke nu știe, nu-i așa? Nu i-ai spus niciodată.

— N-aveam ce să-i spun. Locotenente, asta ține de trecut. N-ar trebui să fii acum în altă parte?

— Ba da. Se îndreptă de spate, apoi se întoarse. Ține minte, mult n-o să mai zaci aici. În curând, casa asta va fi fără Summerset, timp de trei săptămâni sublime!

Summerset zâmbi, apoi ridică mâna să-l mângâie pe Galahad.

— Cred că o să-i fie dor de mine cât o să fiu plecat.

16

Când ai relații, le folosești. Doctorii, ca specie, îi au în general nesuferiți, dar, într-un fel sau altul, reușii să dezvolte o relație personală cu doi dintre ei.

Pentru informațiile de care avea acum nevoie, Louise Dimatto era persoana potrivită.

Știind ce program încărcat are, o sună întâi, află unde este, apoi obținu o programare.

Clinica de pe Canal Street era proiectul ei de suflet. Se luptase cu toată familia ei sus-pusă pentru a înființa o clinică cu servicii medicale gratuite la periferia orașului, unde forfoteau cei care dormeau în șanțuri și cerșetorii, dar nu-i păsase.

Își dedicase timpul și banii pentru a reuși, apoi lansase o campanie pentru a atrage mai multe fonduri, mai mulți oameni, de oriunde. Iar Louise era o femeie cu resurse.

Contribuise și ea. Mai exact, Roarke, se gândi ea, parcând lângă o mașină veche de când lumea, fără cauciucuri, fără banchete și fără o portieră. Erau banii lui, chiar dacă șmecherul reușise să-i strecoare în contul ei.

De oriunde ar fi venit, erau bine cheltuiți. Clinica reprezenta o rază de lumină într-o lume întunecată.

Clădirea era banală, deși avea geamurile curate și zidurile neacoperite de grafii ti.

Peste drum, o drogată purtând ochelari de soare cât toată fața își încorda mușchii pe o melodie pe care o fredona de una singură. Doi băieți duri sprijineau o ușă, căutând necazul cu lumânarea.

Majoritatea ferestrelor erau deschise, în speranța că ar prinde o boare de vânt. Din case răzbătea un zgomot pestriț și asurzitor, copii urlând, trash rock, voci furioase.

Eve aprinse luminile semnalând că este în misiune, apoi se apropie de băieți. Aceștia se îndreptară de spate, rânjind cu fețele lor de duri.

— O cunoașteți pe doctorița Dimatto?

— Toată lumea o cunoaște. Ce te interesează?

— Oricine îndrăznește s-o deranjeze, o avertiză celălalt, a încurcat-o.

— Mă bucur să aud asta, pentru că este prietena m&a. Vreau să intru să discut cu ea. Vedeți mașina aia de poliție?

Unul dintre ei pufni disprețuitor.

— Jaful ăla?

— Jaful meu, sublinie Eve. Vreau să o găsesc în aceeași stare când ies. Dacă nu, încep problemele, cu voi, tinerii mei domni. Clar?

— Ooo, Rico, uită-te cum tremur. Primul îi dădu un cot celuilalt, râzând cu gura până la urechi. Slăbănoaga asta o să mă plesnească peste față dacă i se ușurează cineva pe cauciucuri.

— De obicei mi se spune polițista iadului. Nu, Peabody?

— Exact.

Privindu-i calm, pe rând, Eve întrebă:

— Și de ce mi se spune astfel, Peabody?

— Pentru că sunteți cât se poate de a dracului. Și, mai curând decât să plesniți pe cineva peste față pentru că s-a ușurat pe cauciucurile dumneavoastră aflate în exercițiul funcțiunii, anticipez că veți apuca boașele sus-numitului, le veți răsuci inimos, apoi le veți utiliza pentru a-l strangula.

— Exact. Iar apoi ce fac, Peabody?

— Apoi? Cred că râdeți.

— Astăzi încă n-am râs deloc, e bine să țineți minte asta. Mulțumită că mașina ei va rămâne întreagă, Eve traversă strada și intră în clinică.

— Faza cu râsul a fost bună, Peabody.

— Mulțumesc. Mi s-a părut că este un final potrivit. Vai de mine! exclamă ea, privind în sala de așteptare. Era plină,

A

gemea de oameni în diferite stadii de suferință. În comparație cu mulți dintre ei, băieții duri de-afară păreau niște cercetași cuminți, dar stăteau cu toții și își așteptau rândul.

Sala era curată. Proaspăt vopsită, covorul perfect curat, plante sănătoase. O porțiune fusese separată, iar acum era plină de scăunele pentru copii și de jucării. Văzu acolo un băiețel de vreo patru ani, bătând ritmic în cap cu un ciocan gonflabil un alt micuț, de vreo doi ani. Fiecare lovitură era marcată de im strigăt victorios: Bang!

— N-ar trebui să-l oprească cineva? întrebă Eve.

— Ce? Nu, deloc. Face exact ceea ce trebuie. E normal ca frații mai mari să-i bată pe cei mici. Zeke aproape că mi-a fisurat o coastă, tot împungându-mă. Chiar mi-e dor de el.

— Mă rog. Uimită, Eve se îndreptă către recepție.

Li se indică biroul lui Louise. Oricât ar fi evoluat clinica, era tot micuț și înghesuit. Binefăcătorii care donaseră pentru clinică puteau sta liniștiți, banii lor nu contribuiau la confortul doctoriței.

Eve folosi timpul cât trebuia să aștepte ca să își verifice mesajele, simțind că fierbe când găsi unul, foarte scurt, de la Roarke.

Louise năvăli înăuntru, purtând un halat de un verdedeschis peste blugi și tricoul alb. Halatul era pătat de un lichid albicios.

— Salutare, gașcă! Cafea. Am doar zece minute. Scuipați tot.

— Păi, ai scuipat tu deja, spuse Eve, arătându-i halatul.

— A, azi sunt la pediatrie. Un pic de vomă.

— Aha, bleah.

Chicotind, Louise luă cafea de la AutoChef.

— Îmi imaginez că tu ajungi acasă cu fluide mult mai interesante pe haine. Deci? Se așeză pe marginea biroului, oftând. Ce bine e să nu stai în picioare! Aproape că-i mai bine decât să faci sex. Cu ce vă pot ajuta?

— Știi de povestea cu cei doi studenți uciși?

— Am auzit la știri. Nadine, în special. Suflă în cafea, apoi bău. De ce?

— Lucrez la o teorie, că ucigașul poate fi bolnav, dacă nu chiar pe moarte. O boală, o afecțiune, ceva.

— De ce?

— Este o teorie complicată.

— Am doar zece minute la dispoziție. Scotoci în buzunarul halatului și scoase o acadea, ca să mergă cu cafeaua. Așa că va trebui s-o simplifici.

— Există o veche superstiție, conform căreia sufletul este absorbit de aparatul de fotografiat. Cred că a dus-o la un nivel superior. Vorbește despre lumina lor - lumină pură. Și cum îi aparțin acum. Poate că exagerez, dar dacă este convins că are nevoie de lumina lor ca să supraviețuiască?

— Hmm, făcu Louise, interesant.

— Dacă așa este, s-ar putea să fi primit vești proaste în legătură cu timpul care i-a mai rămas de trăit. Voi spuneți tumorilor umbre, nu-i așa?

— Un chist, o masă tumorală arată ca un fel de umbră - o pată întunecată - la radiografie sau la ultrasunete.

— Iar astea sunt un fel de imagini, nu? Ca niște fotografii?

— Da, exact. Văd unde bați, dar nu înțeleg cum pot eu să te ajut.

— Cunoști doctori, care cunosc alți doctori. Ai relații la spitale și la centrele de sănătate. Vreau să știu cine a primit vești de-astea în ultimele douăsprezece luni. Apoi pot reduce rezultatele căutării la bărbații între douăzeci și cinci și șaizeci de ani.

— A, asta-i floare la ureche. Louise scutură din cap și își termină cafeaua. Dallas, chiar și cu vaccinul împotriva cancerului, cu diagnosticarea precoce, cu progresele înregistrate de tratament, încă sunt destui oameni care ajung în faze terminale sau inoperabile. La aceștia trebuie să îi adaugi pe cei care, indiferent de motiv - religie, teamă, încăpățânare, ignoranță - refuză tratamentul, și o să ajungi la câteva sute doar în Manhattan. Poate chiar mii.

— Mă descurc.

— Poate că da, însă mai există o problemă. Se numește confidențialitatea relației doctor-pacient. Nu-ți pot da nume, nici eu, nici orice alt doctor sau prestator de servicii medicale care se respectă.

— E un ucigaș, Louise.

— El, poate, dar mulți alții nu sunt, și au dreptul la confidențialitate. O să întreb, dar nimeni nu-mi va indica nume, iar eu nu aș putea să ți le dau cu bună știință.

Nervoasă, Eve începu să se plimbe prin birou, în timp ce Louise scoase încă o acadea și i-o întinse lui Peabody.

— Lămâie. Mulțumesc.

— Fără zahăr.

— Scârbos, replică Peabody, dar îi scoase ambalajul.

Eve respiră adânc, liniștindu-se.

— Spune-mi un singur lucru. Ce fel de umbră înseamnă de obicei moarte sigură?

— Numai întrebări ușoare nu pui. Presupunând că pacientul face vaccinurile recomandate și examinările de rutină anuale, astfel încât să fie posibilă depistarea precoce, aș zice că tumorile la creier. Dacă

masa tumorală nu s-a întins, putem omorî sau limita evoluția celulelor sau, dacă este necesar, putem transplanta organul afectat. Dar nu putem înlocui creierul. Și, adăugă ea lăsând cana jos, este o ipoteză absolut hazardată.

— De undeva trebuie să încep. Poate că discuți tu cu prietenii tăi neurologi. Individul este capabil să plănuiască și să execute acțiuni complexe. Este rațional și deplasabil.

— O să fac tot ce pot. Nu va fi mare lucru. Acum trebuie să mă întorc pe front. Apropo, mă gândeam să dau o mică petrecere. Doar cu prieteni. Voi două, Roarke și McNab, eu și Charles.

— Aha, mormăi Eve.

— Sună minunat. Să ne spui când. Ce face Charles? adăugă Peabody. N-am mai vorbit de mult cu el.

— E foarte bine. Ocupat, dar așa e toată lumea. Ținem legătura.

— Hei! Dă-mi și mie o acadea!

Râzând, Louise îi aruncă una, apoi ieși.

Când ajunseră afară, Eve se plimbă pe lângă mașină. Se aplecă să inspecteze cauciucurile. Apoi le zâmbi celor doi de peste drum, înainte să-și îndese bomboana în gură. Nu vorbi până nu plecară.

— În regulă, nu-i treaba mea, dar cum de nu te sperie ideea unei mici petreceri cu Louise și Charles?

— De ce m-ar speria?

— Hm, nu știu, stai să mă gândesc. Eve luă un aer meditativ, plimbând acadeaua în gură. Struguri. Nu-i rău. Poate pentru că, la un moment dat, ai ieșit cu Charles, iar faptul că petreceai încă prea mult timp cu el l-a determinat pe actualul tău coleg de pat să se înfurie atât de tare încât i-a luat fundul adorabil la șuturi?

— Păi, parcă mai adaugă sare și piper relației, nu? Oricum, Charles cel cu fundul indiscutabil adorabil este doar un prieten. Și o iubește pe Louise. Iar mie îmi place Louise. Nu m-am culcat cu Charles și, chiar dacă aș fi făcut-o, tot n-ar conta.

Ba ar conta, orice-ar fi zis lumea. Însă Eve își păstră părerile pentru sine.

— Bun. Dacă tot n-ar conta, cum de nu i-ai spus lui McNab că tu și Charles n-ați ajuns niciodată în pat?

Peabody dădu din umeri.

— S-a purtat ca un imbecil.

— Peabody, McNab *este* un imbecil.

— Da, dar acum este imbecilul meu. Cred că ar trebui să-i spun. Dar asta ar însemna să aibă un avantaj. Nu vreau să-i dau satisfacție.

— Ce avantaj?

— Păi, acum, sunt eu în avantaj, fiindcă el crede că mă culcam cu Charles și am încetat din cauza lui. Dar, dacă-i spun că nu m-am culcat niciodată cu Charles, pierd avantajul ăsta.

— Mă doare capul. Nu trebuia să te-ntreb.

O luă de la început. Rachel Howard.

Fibrele textile. Identificaseră marca și modelele vehiculelor care erau dotate din fabrică cu tipul respectiv, apoi lista proprietarilor înregistrați. Mașina unchiului lui Diego Feliciano nu se potrivea, nici a lui Hastings.

Până acum, asta fusese o pistă moartă, dar trebuia să insiste.

Și mai era și tranchilizantul. Un opiaceu cu rețetă, nu vreo prostie cumpărată la colț de stradă. Dacă teoria ei despre ucigaș stătea în picioare, probabil îi fusese prescris chiar lui. Ceva să-l ajute să doarmă, să-i calmeze nervii, să-i aline durerea.

Va verifica deținătorii de vehicule, farmaciile din jur, orice achiziție de echipament fotografic din ultimele douăsprezece luni.

Plictisitor, și mai lua și mult timp. Plus că trebuia să aștepte autorizațiile pentru aceste verificări.

Oare i-ar fi fost mai ușor dacă Roarke era prin preajmă? se întrebă ea. L-ar fi folosit, l-ar fi implicat în caz, l-ar fi lăsat să-și folosească

echipamentul mult superior și abilitățile mult superioare, plus obiceiul de a trece peste codurile standard de securitate și de blocare a accesului?

Probabil.

Dar nu era aici, așa că n-avea de ales. Era presată de timp. Ucigașul răpise două vieți și n-avea de gând să se oprească.

Nu o să mai aștepte mult până să caute următoarea lumină.

Eve începu verificările la primul nivel, așteptând să obțină autorizația pentru a merge mai departe. Și se gândi că vreun alt copil, necunoscut, intrase deja în obiectiv.

Apoi se gândi la Roarke, prins în capcana propriului trecut.

Nu călătorise prea mult în vestul țării în care se născuse. Afacerile lui se derulaseră în general în Dublin sau spre sud, în Cork, ori spre nord, în Belfast.

Avea o proprietate în Galway, dar nu călcase niciodată acolo și petrecuse doar o jumătate de zi într-un hotel, fost castel, pe care-l cumpărase în Kerry.

Deși nu împărtășea suspiciunea soției sale față de zona rurală, prefera de obicei orașul. Se îndoia că va ști vreodată ce să facă într-un spațiu cu câmpuri întinse, verzi, pline de flori.

Ritmul ar fi prea lent pentru el, nu ar rezista decât o vacanță scurtă, dar pe undeva se bucura să vadă că totul rămăsese la fel, secol după secol.

Verde și pașnic.

Irlanda lui, din care plecase odinioară, fusese gri, întunecată, dură și amară. Aici nu era doar o altă parte a țării, ci și o lume diferită față de cea pe care o cunoscuse el.

Fermierii încă mai cultivau pământul aici, oamenii își plimbau câinii pe câmp, iar ruinele fostelor castele și fortărețe și turnuri încă rămăseseră în picioare.

Turiștii, își spuse el, probabil că se opreau să fotografieze tot, apoi mergeau mai departe, mile întregi, până la următoarele ruine. Iar localnicii se uitau din când în când în urma lor.

Vezi, își spuneau ei probabil, au încercat să ne înfrângă. Vikingii și britanicii. Dar nu au reușit. Și nu vor reuși niciodată.

Se gândea rar la moștenirea lui culturală, și nu avusese niciodată patriotismul grandoman pe care-l etalau atâția irlandezi ai căror strămoși lăsaseră în urmă câmpiile astea verzi. Însă acum, conducând de unul singur, sub cerul acoperit de nori care făceau razele soarelui suportabile, văzând umbrele ce dansau peste valurile nesfârșite de verde punctate de flori, simți o strângere de inimă.

Pentru că era cu adevărat frumos și reprezenta o parte din el pe care nu o cunoscuse niciodată.

Zburase de la Dublin la Shannon, pentru a câștiga timp și pentru că noaptea de beție îi provocase o durere de cap insuportabilă. Ca urmare, hotărâse să conducă până la Clare, să nu se mai grăbească.

Ce naiba avea să le spună? Nimic nu părea adecvat. Nu fusese niciodată în stare să găsească cuvintele potrivite și n-avea nicio logică să încerce.

Nu-i cunoștea, nici ei pe el. Iar vizita lui de-acum nu făcea decât să redeschidă răni dureroase.

Pentru ei nu era decât o fantomă a trecutului.

Dar vedea fantoma asta cu ochii minții, o vedea traversând câmpul sau stând între flori.

Ea nu-l părăsise, își spuse. Cum putea el s-o părăsească?

Când harta vocală îl avertiză că trebuie să cotească pentru a intra în satul Tulla, se conformă.

Drumul șerpuia printr-o pădure, în mare parte tânără, cel mult cincizeci de ani. Apoi copacii se rărira, lăsând loc câmpului, dealurilor unde soarele aluneca leneș printre nori.

Văzu vacile și caii lângă gard și zâmbi. Polițista lui n-ar fi deloc încântată să stea așa de aproape de animale și ar fi fost nedumerită să-l vadă pe bătrânelul îmbrăcat curat, în cămașă albă, îndreptându-se spre el într-un tractor prăpădit.

De ce, s-ar întreba ea pe un ton mirat, parcă o și auzea, de ce ar vrea cineva să facă așa ceva? Și ar fi și mai uimită să-l vadă pe bătrânel ridicându-și șapca să-l salute, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

Ii simțea lipsa, parcă nu era întreg fără ea.

Ar fi venit cu el, dacă i-ar fi cerut-o. Așa că nu-i ceruse asta. N-ar fi putut. Era o parte din viața lui care nu avea nicio legătură cu ea și așa trebuia să rămână. Când va termina și cu asta, se va întoarce. Se va duce acasă și gata.

DESTINAȚIA, îl informă computerul, LA JUMĂTATE DE KILOMETRU DISTANȚĂ, PE STÂNGA.

— Foarte bine, comentă el. Să facem ce e de făcut.

Deci ăsta era pământul lor - al mamei lui -, dealurile astea, câmpurile, vacile care îl priveau placid. Hambarul și adăposturile din piatră, gardurile.

Casa din piatră, cu grădina înflorită și poarta albă.

Inima îi tresări puțin și simți că i se usucă gura. Mai mult decât orice, și-ar fi dorit să treacă pur și simplu mai departe.

Aici locuise ea. Aici fusese căminul ei. Aici dormise. Mâncase. Râsese și plânsese aici.

O, Doamne!

A

Își impuse să cotească pe alee, localnicii ar fi numit-o stradă probabil, și opri în spatele unui sedan mic și al unei camionete vechi.

Auzea ciripitul păsărilor, lătratul unui câine în depărtare, zgomotul vag al unui motor.

Zgomote de țară, își spuse el. Ea le auzise în fiecare zi. Oare de-asta plecase? Pentru că voise ceva nou? Sunetele asurzitoare ale orașului? Vocile, muzica, traficul?

Mai conta de ce?

Ieși din mașină. Se confruntase de-atâtea ori cu moartea. Uneori își croise drum luptând până când îi șiroiau brațele de sânge. Ucisese - cu sânge rece și cu pasiune.

Dar nu-și amintea să-i fi fost vreodată atât de teamă ca de clipa în care urma să bată la ușa albastră a casei vechi din piatră.

Trecu de poarta albă și o luă pe poteca îngustă, încadrată de flori vesele. Apoi, după o clipă de ezitare, ciocăni în ușă.

Când se deschise, apăru o femeie, care îl privi uimită. Avea figura mamei lui. Mai bătrână, cu vreo treizeci de ani, față de imaginea săpată în creierul lui. Dar avea păr roșcat, cu o nuanță de auriu, ochii verzi și pielea albă ca laptele, cu bujori roz în obraji.

Abia dacă îi ajungea la umăr și, fără să știe de ce, se simți înduioșat.

Era curată, îmbrăcată în pantaloni albaștri și cămașă albă, cu pantofi albi din pânză. Ce picioruțe mici. O absorbi cu totul, până la cerceii minusculi de aur din urechi, la mirosul de vanilie care se răspândea în jur.

Era încântătoare, cu aerul acela blând și fericit pe care îl au unele femei. În mână ținea un prosop de bucătărie roșu cu alb.

Spuse singurele cuvinte care-i trecură prin minte:

— Sunt Roarke.

— Știu cine ești. Vocea ei avea accentul puternic din vest. Trecând prosopul dintr-o mână în alta, îl sudie cu atenție. Cred că ar fi mai bine să intri.

— Îmi pare rău să vă deranjez.

— Ai de gând să mă deranjezi? Intră în casă. A mai rămas ceai de la micul dejun.

Înainte să închidă ușa, se uită la mașina lui, ridicând din sprâncene.

— Deci zvonurile că ești plin de bani sunt adevărate.

Roarke simți că îi îngheață sângele în vine, apoi

Încuviință din cap. Dacă voiau bani de la el, o să le dea.

— O duc bine.

— Bine poate însemna multe lucruri, nu? Depinde de situație.

Intră în bucătărie, trecând peste camera de zi, probabil. Casa era plină de mobile și de tot felul de lucruri și de flon\ Și era la fel de curată ca și ea.

La masa din bucătăria mare încăpeau douăsprezece persoane. Mai erau acolo un cuptor uriaș, care părea folosit din plin, un frigider imens și dulapuri pe măsură.

Geamul de deasupra chiuvetei dădea spre grădină, și câmpuri, și dealuri, iar pe pervaz erau înșirate vase micuțe cu plante, probabil. Era o cameră de lucru, una veselă. Încă se simțea mirosul micului dejun.

— Stai jos, Roarke. Vrei biscuiți la ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Ei bine, eu vreau. Nu am prea des ocazia să mănânc un biscuit în mijlocul zilei, așa că o să profit de ea.

Se învârti puțin, absorbită de tot felul de nimicuri, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă nu cumva încerca să tragă de timp, ca să-și revină amândoi din emoție. Ceaiul era servit într-un ceainic simplu și alb, iar biscuiții fuseseră aranjați frumos pe o farfurie albastră.

— Nu m-am așteptat să te văd vreodată la ușa mea. Terminând de aranjat totul, se așeză și luă un biscuit. Deci, de ce ai venit?

— Am venit…am simțit…ei bine. Sorbi din ceai. Se pare că mai avea nevoie de ceva timp. Am aflat de voi - de Siobahn - abia acum câteva zile.

Femeia ridică din sprâncene.

— Ai aflat ce?

— Că voi, ea, existați. Mi s-a spus, am crezut că mama…femeia pe care o credeam mama mea a plecat. M-a părăsit când eram mic.

— Da?

— Doamnă…

— Sunt Sinead. Sinead Lannigan.

— Doamnă Lannigan, până acum câteva zile, n-auzisem niciodată de Siobahn Brody. Am crezut că numele mamei era Meg și nu mi-o amintesc prea bine, știu doar că avea mâna grea și că m-a părăsit, m-a lăsat cu el.

— Mama ta, mama ta adevărată, nu te-ar fi părăsit decât moartă…

Deja știe, își spuse el. Știe că sora ei a murit de mult.

— Acum am aflat. Nu știu ce să vă spun.

Lăsă încet ceașca pe masă.

— Spune-mi povestea, așa cum o știi. Asta vreau să aud.

Îi povesti, iar ea îl ascultă în tăcere, privindu-l. Iar când termină, se ridică, umplu ceainicul cu apă și îl puse la fiert.

— Am știut, toți anii ăștia. N-am putut dovedi niciodată nimic, desigur. Poliția nu a vrut să ne ajute, nu le păsa. Era doar încă o fată care o luase pe drumuri greșite.

— Pe atunci, avea polițiștii la degetul mic. Unul sau doi ajungeau ca să mușamalizeze totul. N-ați fi putut dovedi nimic, oricât ați fi încercat.

Umerii ei tremurară, respiră adânc, apoi se întoarse spre el.

— Am încercat să te găsim, la început. De dragul ei. Pentru Siobahn. Ned, fratele meu, a fost pe punctul să-și piardă viața

încercând. Aproape l-au omorât în bătaie și l-au abandonat pe o străduță în Dublin. Avea și el soție și un copil. Oricât ne-ar fi durut, a trebuit să renunțăm. Îmi pare răi1.

Se uită în gol și spuse încet:

— Tatăl meu a omorât-o.

— Da. Ochii îi înotau în lacrimi. Și sper că acel ucigaș nemernic arde în iad. Nu îi voi cere Domnului să mă ierte pentru că spun asta. Împături cu grijă prosopul, apoi se așeză din nou.

— Când am aflat toate astea, tot ce s-a întâmplat cu ea, am simțit că trebuie să știți. Era singurul mod în care v-o puteam spune, față în față. Știu că nu vă vine ușor s-o auziți de la mine, dar numai așa am știut să procedez.

Privindu-l în ochi, se lăsă pe spate.

— Și vii tocmai din America pentru asta?

— Da.

— Am auzit de tine, de isprăvile tale, tinere Roarke. Și mi-am spus că ești exact ca tatăl tău. Un om periculos. Fără suflet. S-ar putea să fii într-adevăr un om periculos, dar nu ești lipsit de suflet, nu când stai aici, în bucătăria mea, așteptând să fii pedepsit pentru un lucru de care nu ești vinovat.

— N-am căutat-o niciodată, nu m-am gândit la ea niciodată. N-am făcut nimic să îndrept lucrurile.

— Dar acum ce faci? Stând aici lângă mine, în timp ce ți se răcește ceaiul?

— Nu știu. Iisuse, nu știu. Pentru că nu *pot* face nimic.

— Te-a iubit. Nu prea aveam vești de la ea. Cred că n-o lăsa el, așa că abia reușea să ne sune sau să ne scrie din când în când. Dar te-a iubit, din tot sufletul. Și e bine să o jelești, dar nu e drept să plătești pentru ce i s-a întâmplat.

Se ridică, auzind ceainicul fluierând.

— Eram gemene.

— Știu.

— Așa că sunt mătușa ta. Ai doi unchi, bunici, și o grămadă de veri, dacă te interesează.

— Este…dificil să mă obișnuiesc cu ideea.

— Îmi imaginez. Sigur că da, îmi imaginez. Ai ochii ei, spuse ea încet.

Uimit, dădu din cap.

— Avea ochii verzi, ca și ai tăi. Am văzut în poză.

— Nu culoarea, forma. Se întoarse. Forma e aceeași. Ca și ai mei, nu vezi? Se duse lângă el și își puse mâna peste a lui. Mi se pare că forma este mult mai importantă decât culoarea.

Când îl copleși emoția, Sinead făcu cel mai natural lucru, îl trase la pieptul ei, mângâindu-i părul.

— Gata, murmură ea, ținându-l în brațe pe băiatul surorii ei. Gata. S-ar bucura să știe c-ai venit acasă. Ar fi fericită că ești aici, în sfârșit.

Mai târziu, îl duse la capătul curții, unde începea câmpul.

— L-am plantat pentru ea, spuse, arătându-i un copac înalt, cu coroană bogată. Nu i-am făcut mormânt. Știam că s-a dus, dar nu mi s-a părut oportun să-i fac mormânt. Așa că am plantat un vișin. Înflorește frumos în fiecare primăvară. Și când îl văd înflorit, mă alină.

— E frumos. Este un loc frumos.

— Familia ta este familie de fermieri, Roarke, de multe generații. Îi zâmbi când se uită la ea. Ținem de pământ, orice s-ar întâmpla. Suntem încăpățânați, pătimași și muncim până cădem din picioare. De-aici te tragi.

— Ani de zile am încercat să uit de unde vin. Să nu privesc în urmă.

— Acum poți privi în urmă cu mândrie. N-a putut să te doboare, nu? Deși fac pariu că a încercat.

— Poate că dacă nu s-ar fi străduit atât, n-aș fi scăpat. N-aș fi ajuns ce sunt acum. O să…o să plantez acasă un vișin pentru ea.

— E un gând bun. Ești căsătorit, nu-i așa, cu o polițistă din New York.

— Ea e minunea mea, spuse el. Eve a mea.

Tonul lui o mișcă.

— Dar încă nu aveți copii.

— Nu, încă nu.

— Păi, aveți tot timpul. Am văzut poze cu ea. Te-am urmărit toți anii ăștia. Nu m-am putut abține. Pare puternică. Dar cred că trebuie să fie așa.

— Este.

— Data viitoare să o aduci cu tine. Dar deocamdată, trebuie să te instalezi.

— Poftim?

— Doar nu credeai că scapi așa ușor? Va trebui să stai măcar o noapte, să cunoști și restul familiei. Să le dai ocazia să te cunoască. Pentru părinții și pentru frații mei, ar însemna foarte mult.

— Doamnă Lannigan…

— Mătușa Sinead pentru tine.

Roarke râse ușor.

— Am rămas fără cuvinte.

— Foarte bine, râse ea vesel. Ai multe de aflat.

17

Discută cu proprietarii a peste douăzeci de mașini înregistrate cu covoare care se potriveau descrierii, inclusiv cu o bătrânică ce folosea mașina ca mijloc de transport pentru alte bătrânele, ca să ajungă duminica la biserică.

Eve se trezi captivă într-un apartament de două camere care mirosea a pisici și a naftalină. Bău din ceaiul slab, călduț, pentru că domnișoara Ernestine MacNamara nu acceptă un refuz.

— Este atât de incitant - e teribil din partea mea, dar nu mă pot abține. E atât de incitant să fiu chestionată de *poliție,* la vârsta mea. Am o sută șase ani, știți.

Și îți arăți vârsta din plin, își spuse Eve.

Ernestine era micuță și uscată și lipsită de culoare, ca și cum anii ar fi șters-o. Dar se agita prin cameră plină de energie, în papucii ei roz, decolorați, alungând și alintând pisicile. Păreau să fie cel puțin douăsprezece și, din câte auzea Eve, unele erau ocupate să se înmulțească.

Presupuse că Ernestine putea fi considerată încă activă.

Avea fața micuță ca un ghem ridat, tăiat de dinții supradimensionați. Peruca ei - Eve spera că este perucă - îi stătea strâmb în vârful capului și avea culoarea spicului de grâu. Purta un fel de costum nedefinit care atârna pe trupul împuținat.

Notă către Dumnezeu, gândi Eve: Te rog, Doamne, dacă ești acolo, sus, să nu mă lași să trăiesc atât de mult. E înspăimântător.

— Domnișoară MacNamara…

— O, spune-mi Ernestine. Toată lumea îmi spune așa. Pot să-ți văd arma?

Eve ignoră râsul scurt al lui Peabody.

— Nu purtăm armă, domnișoară…Ernestine. Armele sunt interzise. Arma mea este un laser. Acum, despre dubița dumneavoastră.

— Dar, doboară oamenii, oricum i-ați spune. E grea?

— Nu, nu este. Dubița, Ernestine. Dubița ta. Când ai folosit-o ultima dată?

— Duminică. În fiecare duminică conduc grupul la Sf. Ignațiu pentru slujba de la zece. Pentru cele mai multe dintre noi este dificil să mergem pe jos până acolo, iar autobuzele, ei bine, pentru cei de vârsta mea e mai greu să țină minte programul. Oricum, e mai amuzant așa. Am fost un hippy, știi.

Eve clipi, nedumerită.

— Ai fost ce?

Ernestine chicoti.

— Hippy. Anii '60, 1960. Apoi a venit epoca New Age, apoi Free Age. Mă rog, tot ce a urmat părea amuzant. Acum m-am întors la catolicism. E reconfortant.

— Sunt sigură. Mai are cineva acces la mașina ta?

— Păi, băiatul acela drăguț de la parcare. Are grijă de mașină. Și îmi ia doar jumătate de preț. E un băiat bun.

— Aș vrea numele lui, și adresa garajului.

— Billy, pe West Eighteenth, cum ieși de pe Seventh. Doar la un bloc distanță de-aici, mi-e foarte ușor. O iau și o las duminica. A, și fiecare a treia miercuri a lunii avem întâlnirile de planificare la biserică.

— O mai conduce cineva sau mai are altcineva acces la ea? Vreun prieten, o rudă, un vecin?

— Nu, nu cred. Fiul meu are mașina lui. Locuiește în Utah. Acum e mormon. Iar fiica mea e în New Orleans. Mai am o soră, Marian, dar ea nu mai conduce. Și mai simt nepoții.

Îndatoritoare, Eve își notă toate numele - nepoți, strănepoți și, Domnul s-o ajute, stră-strănepoți.

— Ernestine, am nevoie de permisiunea ta să îți verific mașina.

— O, Doamne! Crezi că ar putea fi implicată într-o *crimă?* Fețișoara ei ridată se îmbujoră de plăcere. Ar fi ceva!

— Nu-i așa? conveni Eve.

Când scăpă de-acolo, trase adânc în piept aerul fierbinte și apăsător.

— Cred că am înghițit un ghem de blană, îi spuse ea lui Peabody.

— Ai pe tine destul păr de pisică încât să faci un covor. Peabody încercă să-și curețe pantalonii uniformei. Și eu la fel. Ce au bătrânele cu pisicile?

— Pisicile simt în regulă. Am și eu una. Dar, dacă încep vreodată să le colecționez ca pe timbre, ai permisiunea să mă împușți în inimă.

— Pot să înregistrez asta?

— Gura. Hai să stăm de vorbă cu Billy, bunul samaritean.

Bun samaritean pe naiba, gândi Eve când îl văzu.

Billy era un negru înalt, cu brațele lungi, ochi căprui, ascunși în spatele ochelarilor de soare, și picioare slăbănoage, în pantofi sport de 500 de dolari.

Ochelarii, încălțămintea, cerceii de aur din urechi, cam depășeau venitul unui biet băiat care lucra într-o parcare la periferia Manhattanului.

— Domnișoara Ernestine! Zâmbetul lui era luminos ca o dimineață de Crăciun. Nu-i așa că e deosebită? Sper să fiu în formă ca ea, când o să ajung la vârsta aia. E aici în fiecare duminică, negreșit. Merge la biserică.

— Am auzit Am permisiunea ei în scris să îi verific mașina și, dacă mi se pare necesar, să o ridic pentru teste.

— Dar nu a fost implicată în niciun accident. Luă autorizația pe care i-o întinse Eve. Aș fi observat dacă se întâmpla ceva cu mașina. Conduce atent.

— Sunt sigură. Unde e dubița?

— O țin la primul nivel. E mai ușor pentru ea.

Și pentru tine, își spuse Eve, urmându-l în luminile și umbrele garajului.

— Nu sunt prea multe parcări cu ajutoare în oraș, comentă ea. Majoritatea folosesc androizi.

— Nu, nu mai suntem mulți. Dar unchiul meu, care e patron aici, preferă o atmosferă mai personală.

— Cine nu preferă asta? Domnișoara Ernestine a spus că îi faci o reducere frumușică.

— Facem și noi ce putem, spuse el vesel. O doamnă bătrână și drăguță. Închiriază locul tot anul. Trebuie s-o ajutăm.

— Și folosește mașina doar de cinci ori pe lună.

— Întotdeauna la fel.

— Spune-mi, Billy, cât câștigi pe lună, în medie, închiriind mașini?

Se opri lângă o dubiță gri.

— Poftim?

— Dacă cineva are nevoie de o mașină, vine și discută cu Billy. Le dai codul, bagi taxa la buzunar, mașina vine înapoi, o parchezi la locul ei. Proprietarul nu pierde nimic, iar tu mai câștigi un bănuț.

— N-ai nicio dovadă.

Eve se sprijini de dubiță.

— Știi ceva, în clipa în care cineva îmi spune că n-am nicio dovadă, simt nevoia să sap până găsesc una. Sunt de-a dreptul perversă.

Billy înțepeni.

— Mașina asta stă aici, mai puțin duminica și fiecare a treia miercuri. O parchez și o scot, asta-i tot.

— Atunci ai moștenit vreo avere și asiguri serviciile astea comunității din pur altruism. Frumoase încălțările, Billy.

— Ce, e o crimă să-ți placă încălțămintea de calitate?

— Nu. O să verific dubița. Și dacă aflu că a fost folosită în cazul pe care îl investighez, ai dat de belea. E omucidere, Billy. Până acum am două cadavre. Te voi lua la secție, te voi reține pentru complicitate.

— Crimă? Ești nebună? Se dădu în spate, împiedicându-se, iar Eve se pregăti pentru eventualitatea în care avea de gând să fugă.

— Peabody, spuse ea calm, făcându-i semn să-i taie calea. Sunt nebună?

— Nu, să trăiți. Billy chiar are încălțări frumoase, și se pare că a dat de belea.

— N-am omorât pe nimeni! strigă Billy. Am o slujbă. Plătesc chiria la timp. Plătesc și *impozite.*

— Și fac pariu că, dacă-ți verific situația financiară, venituri, cheltuieli, o să găsesc niște discrepanțe de toată frumusețea.

— Primesc bacșișuri grase.

— Billy, Billy, Billy. Eve dădu din cap, oftând. De ce vrei tu să-ți complici situația? Peabody, cheamă o mașină. Va trebui să-l ducem la sediu pentru interogatoriu.

— Nu merg nicăieri. Vreau un avocat.

— Ba sigur că mergi, Billy. Și ai dreptul la avocat.

Eve își urmă instinctul și chemă echipa.

— Cred că asta e mașina.

— Gri nedefinit, fără îmbunătățiri care să atragă atenția. Cine s-o observe? Stă parcată, de obicei nefolosită, și ajungi pe jos imediat de

la club. Sau iei metroul, ori faci o plimbare mai lungă de-aici până la 24/7, unde lucra Rachel Howard. La fel și până la Columbia. Conduci până la Juilliard, până la Lincoln Center. Practic, poți s-o iei oriunde. E mai sigur decât să folosești propria mașină, dacă ai una. Mai sigur decât să închiriezi oficial una. Îi dai lui Billy cel prietenos un bacșiș și poți să te urci la volan.

Se dădu deoparte când ajunseră cei de la laborator și se apucară de lucru.

— Se potrivește. N-ar fura o mașină. Ar atrage atenția. Să împrumute de la un prieten? Și dacă prietenul povestește altui prieten? Dacă are probleme și îi îndoaie o aripă? Prietenul o să fie nervos, dar, așa, scapi de ea și îl lași pe Billy să se descurce.

— Dar Billy îl cunoaște.

— Nu cred. E doar unul dintre clienți. A folosit-o de două ori, și s-a asigurat că nu atrage atenția. E deștept, continuă Eve. Și planifică totul cu atenție. A dat de Ernestine, de locul ăsta, de mașină, de Billy, a gândit totul din timp. Locuiește sau muncește în zonă.

— Să verific centrele foto sau de prelucrare imagini din zonă?

— Da, răspunse Eve. Suntem pe calea cea bună.

Unul dintre colegi se apropie.

— O grămadă de păr uman și de pisică, locotenente. Și ceva sintetic. Multe amprente.

— Vreau să duceți totul direct la Berenski, în laborator. O să mă ocup eu de aprobări.

— N-ar trebui să dureze mult. Mașina e curată.

— Mulțumesc, Peabody. Se duse spre mașina ei, scoțând telefonul. Berenski.

— Da, da, sunt ocupat, dispari.

— Dickie. Am o echipă spre tine, într-o oră. Cred că am găsit mașina folosită pentru transportarea victimelor în cazul cu studenții uciși.

— Spune-le să nu se grăbească. Până mâine sau poimâine n-am timp.

— Ba o să le analizezi înainte să-ți termini tura azi și o să-mi trimiți rezultatele. Am două locuri, la tribuna oficială, pentru Yankees. Tu-ți alegi meciul.

Îl văzu cum își scarpină bărbia cu degetele lui lungi.

— Nici măcar nu încerci să mă convingi sau să mă amenințiîntâi? Treci direct la mită?

— Simt presată de timp, așa că las-o baltă.

— Patru locuri.

— Pentru patru, vreau rezultatele legate cu fundă roz, în două ore, din momentul ăsta.

— S-a făcut. Dispari.

— Dobitoc, comentă ea, punând telefonul în buzunar.

— Mie cum de nu-mi oferi niciodată locuri la tribuna oficială?

— Oare eu de ce am ajuns numai de două ori sezonul ăsta? Viața e grea, Peabody.

Probabil că și Billy gândea la fel, stând în sala de așteptare însoțit de o avocată din oficiu, așteptând-o pe Eve.

Îl lăsă să fiarbă în suc propriu mai bine de o oră, sperând să obțină rezultatele de la Dickie. Între timp, îl privea pe Billy prin geamul mat.

— N-are cazier, îi spuse lui Peabody. Nu ca adult. I s-au adus niște acuzații - delincvență juvenilă. E atent.

— Nu cred că e implicat.

— Nu direct. E maestru al înșelătoriilor, dar numai mărunțișuri. Probabil a învățat de la unchiul lui. O să încep cu el. Când trimite dobitocul rezultatele să mi le-aduci.

Billy îi zâmbi, iar avocata strânse din buzele subțiri.

— Locotenent Dallas, mi-ai reținut clientul mai mult de o oră. Dacă nu ai acuzații…

— Nu mă stârni. Încă mai am timp, legal, așa că nu-mi veni cu sentimentalisme de-astea. Înregistrez. Locotenent Dallas, Eve, interogatoriu, Billy Johnson, în legătură cu cazurile H-23987 și H-23992. Clientul dumneavoastră, Billy Johnson, a fost informat despre drepturile și obligațiile sale și a optat să beneficieze de drepturile sale și să primească un avocat din oficiu. Corect?

— Corect. În momentul de față, nici eu, nici clientul meu, nu cunoaștem motivul pentru care a fost adus aici împotriva voinței sale…

— Împotriva voinței sale? Te-a obligat cineva să vii, Billy? Ai suferit vreo lovitură în timp ce erai transportat spre această clădire?

— M-ați luat de la muncă. Nu prea am avut de ales.

— Specific că subiectul a fost reținut de poliție și transportat pentru interogatoriu la secție, fără uz de forță. I s-au citit drepturile. A primit un avocat. Dacă vrei să faci valuri, surioară, pot să-ți răspund cu aceeași monedă. Acum, putem să ne jucăm în continuare de-a șoarecele și pisica sau mă lași să-ți interoghez clientul și terminăm mai repede.

— Clientul meu nu a avut ocazia să se ofere voluntar…

— Hai, mai scutește-mă. Billy se enervă. Ce naibii vrei? o întrebă pe Eve. Nu știu nimic despre niciun mort. Ce vrei de la mine?

— Am verificat mașina lui Ernestine MacNamara, Billy. Multe amprente, multe dovezi. Știm amândoi că vom găsi amprente care nu au nicio legătură cu ea sau cu grupul ei de bigote de duminică.

— Eu îi parchez mașina, așa că amprentele mele..

— O să găsim mai multe, nu doar pe-ale tale. Și asta te pune într-o situație dificilă. Îl fixă cu privirea. Rachel Howard. Kenby Sulu.

Văzu cum îi tremură buzele.

— O, Doamne. Copiii ăia de colegiu. Am văzut reportajele la știri. Sunt copiii ăia morți.

— Domnule Johnson, vă sfătuiesc să nu spuneți nimic…

— Taci dracului din gură. Începu să gâfâie, privind-o pe Eve. Uite, chiar dacă mai fac un ban în plus, nu m-am atins niciodată de nimeni.

— Povestește-mi despre banii în plus.

— O clipă. Avocata bătu cu pumnul în masă cu o energie care o făcu pe Eve s-o privească aproape admirativ. Doar o clipă. Clientul meu va coopera, va răspunde la întrebări cu o singură condiție, să beneficieze de imunitate. Ulterior nu va fi pus sub acuzare în acest caz sau în orice altă speță.

— De ce să nu-i dăm și medalia de aur?

— Fără să i se garanteze asta, nu va face nicio declarație. Cooperarea presupune imunitate față de orice acuzații cu privire la activitățile din parcare și/sau cazurile de crimă.

— O să mă duc să-i întreb pe Rachel Howard și pe Kenby Sulu ce părere au de imunitatea față de crimă, spuse Eve cu răceală. Dar, stai un pic. Nu pot. Sunt morți.

— N-am nevoie de imunitate în niciun caz de crimă. Nu m-am atins de nimeni. Se aplecă, luând-o pe Eve de mână. Jur în fața lui Dumnezeu. Jur pe fiul meu. Am un băiețel. Are trei ani. Jur pe viața lui că nu am omorât pe nimeni. Îți spun tot ce știu.

Respiră adânc, apoi făcu un pas înapoi.

— Deși, când e vorba de parcare, mi-ar fi de folos imunitatea aia. Am un băiețel. Trebuie să mă gândesc la el.

— Billy, nu mă interesează să te ard pentru mici ilegalități. Atâta timp cât nu ai de gând să continui. Și, crede-mă, o să știu.

— Am încetat.

— Locotenente. Peabody intră și îi întinse lui Eve un dosar. Rezultatele de laborator.

— Mulțumesc. Rămâi. Deschise dosarul, făcând tot posibilul să nu izbucnească în râs când văzu fundița roz. Măcar Peabody avusese prezența de spirit s-o ascundă.

Citi rapid datele. Nu numai că fibrele se potriveau, dar găsiseră și fire de păr ale lui Rachel și ale lui Kenby.

Redevenind serioasă, Eve își ridică privirea calmă, rece, spre Billy.

— Vreau să știu cine a luat dubița în nopțile de opt și zece august.

— Uite, hai să-ți spun cum merge treaba. Vine cineva și-mi cere o mașină. Poate una șmecheră, de două locuri, să-și impresioneze prietena. Sau una mare, comodă, să-și ducă bunica la o nuntă.

— Sau poate una cu care să fugă de la o spargere. Poate o mașină de teren, ca să se poată deplasa prin gropi când vând substanțe ilegale în Jersey. Așa nu e nevoie să o camufleze sau să completeze acte.

— Poate. Eu nu pun întrebări. Nici nu vreau să știu. Le spun doar ce am disponibil și pe cât timp. Prețul e destul de piperat și trebuie să plătească dublu când o iau. Își primesc diferența când o aduc înapoi, în stare bună. Tot e mai ieftin decât prețul standard de închiriere și nici nu-și bat capul cu hârțogăraia.

— Toată lumea e mulțumită.

— Avem o grămadă de locuri închiriate anual. Clienții fideli au reduceri. Unii dintre ei, ca domnișoara Ernestine, nu și-ar permite să păstreze o mașină, pentru că parcarea costă.

— Deci faci servicii comunității. Dar va trebui să mai aștepți să-ți primești medalia, Billy.

— Nu m-am gândit că fac rău cuiva. Clientul încheie o afacere bună, iar eu îmi primesc bonusul. Pot să-mi trimit copilul la o grădiniță bună. Ai idee cât costă?

— Cine a închiriat dubița?

— Păi, asta încerc să-ți explic. Oamenii vin și pleacă. Dacă vin mai des, ajungi să-i cunoști, știi și ce vor. Dar de tipul ăsta nu prea

îmi amintesc. A venit doar de două ori, sunt sigur. Știa ce vrea, a plătit, mi-a adus mașina înapoi. Nu mi-a dat de bănuit. E alb, spuse el repede.

— Continuă. * -

— Un alb obișnuit, nu știu. Cine e atent?

— Tânăr, bătrân?

— A, douăzeci și cinci, treizeci. Pe-acolo. Mai scund decât mine, nu mult. Îmbrăcat îngrijit. Adică nu șleampăt. Arăta ca orice alb obișnuit. Poate că l-am mai văzut prin cartier. E posibil. Nu avea nimic deosebit.

— Ce ți-a zis?

— A, la naiba. Ceva de genul: Trebuie să închiriez o dubiță. Una bună, curată. Probabil că i-am răspuns că aici nu e firmă de închirieri, dar politicos, apoi…da, îmi amintesc. A scos taxa și garanția. Bani gheață. Și a zis că vrea dubița gri de la primul nivel. Am luat banii, el a luat codul și a plecat. A adus-o înapoi pe la trei dimineața. A preluat-o vărul meu.

Încremeni, apoi se strâmbă.

— La dracu'! Acum o să aibă și vărul meu probleme?

— Vreau numele lui, Billy.

— La dracu'! Manny Johnson. Doar a preluat mașina, locotenente. Asta-i tot.

— Să ne întoarcem la tipul care a închiriat-o. Ce altceva îți amintești?

— Nu eram atent. A, avea ochelari de soare. Cu lentile negre, cred. Și o șapcă. Eu de obicei mă uit la bani și la țoale. Era curat, avea banii. Poate că, dacă mi-ați arăta o fotografie sau ceva, mi l-aș aminti, dar nu cred. Avea ochelari și șapcă, și eram în parcare, unde e destul de întuneric. Arăta ca orice alb obișnuit.

— Un alb obișnuit, repetă Eve după interogatoriu. Unul care a omorât doi oameni. Care a știut cum să găsească un vehicul aproape invizibil ca să transporte victimele, a știut să le ademenească în mașină, fără să atragă atenția, și a reușit să scape de cadavre, fără să-l vadă nimeni.

— Dar ai găsit vehiculul, îi aminti Peabody. Acum putem începe să cercetăm, poate l-a văzut cineva pe lângă universități sau în locurile unde a scăpat de cadavre.

— Și poate că Zâna Zânelor va veni să-ți bată la ușă c seară. O să ajungem și acolo, Peabody, dar întâi ducem r așina înapoi la garaj. Albul oarecare îl scoate pe Diego de pe lista suspecților; cel puțin nu el a luat mașina.

Prea slăbănog, prea spilcuit, spusese Billy când îi arătase poza lui Diego.

— Rămâne Hooper.

— Poate căera mai scund, sau mai în vârstă. Poate că nu.

Încă nu a terminat, s-ar putea să se întoarcă. Dubița și garajul rămân sub supraveghere.

Se uită la ceas.

— Iar acum, trebuie să ne ducem la slujba funerară.

Detesta evenimentele astea, jalea oficială. Detesta florile și muzica, murmurul vocilor, hohotele bruște de plâns sau de râs.

Probabil că era și mai rău când murise o persoană tânără, iar moartea fusese violentă. Participase la prea multe slujbe pentru morți violente.

O puseseră pe Rachel într-un sicriu cu pereții laterali din sticlă - o modă pe care Eve o considera total lugubră. O îmbrăcaseră în rochie, una albastră, probabil cea mai frumoasă pe care o avea și îi puseseră un buchețel de trandafiri roz în mâinile împreunate.

Privi oamenii care treceau să-și ia rămas-bun. Părinții, amândoi prea calmi. Probabil că luaseră sedative ca să reziste. Iar sora ei mai mică arăta pur și simplu distrusă.

Văzu studenți pe care îi chestionase, comercianții de la magazinele din apropierea serviciului ei. Profesori, vecini, prieteni.

Leeanne Browning era acolo, însoțită de Angela. Vorbeau cu familia fetei și, ascultând-o, mama lui Rachel izbucni din nou în plâns, în pofida calmantelor pe care le luase.

Văzu fețe cunoscute, dar și figuri noi. Le cercetă atent pe toate, în căutarea tipului alb, obișnuit. Erau o grămadă care corespundeau și categoriei de vârstă. Rachel, o fată prietenoasă, cunoscuse o grămadă de oameni în scurta ei viață.

Iată-l și pe Hooper, îmbrăcat elegant, la costum și cravată, cu figura sobră, cu umerii drepți, ca un soldat. Un grup de colegi, se gândi Eve, îl înconjurau așa cum adolescenții o înconjură pe frumoasa liceului.

Dar când privi în jur, ochii lui erau lipsiți de expresie. Orice i-ar fi spus, nu-i auzea, apoi se întoarse brusc și plecă, croindu-și drum printre tineri de parcă ar fi fost fantome.

Nu se uită la nimeni, nici la sicriu, la cutia în care zăcea fata despre care spusese că poate se îndrăgostise.

Ridică bărbia, un fel de semnal secret pentru McNab.

— Vezi unde se duce, îi ordonă când veni lângă ea. Vezi ce face.

— Sunt pe urmele lui.

Eve se întoarse să studieze mulțimea, deși își dorea să fi plecat ea după Hooper, în noapte. La aer. În ciuda aerului condiționat, tot era prea cald în sală, prea multă lume, florile miroseau prea puternic.

Îl văzu și pe Hastings, în colțul opus. Ca și cum ar fi simțit că îl privește, ridică ochii spre ea, apoi veni să-i vorbească.

— M-am gândit că ar trebui să vin, asta-i tot. Detest porcăriile astea. N-am de gând să stau.

Era jenat, își dădu ea seama. Și puțin vinovat.

— N-ar fi trebuit s-o împopoțoneze așa, spuse el după o clipă. I-aș fi pus cămașa ei preferată. O cămașă veche, care-i plăcea, și niște margarete galbene. Figura ei are nevoie de margarete. Oricum…Lăsă jos paharul cu apă minerală. Nu mi-a cerut nimeni părerea.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Ai face bine să-l prinzi pe cel care a adus copilul ăla în sicriu.

— Mă străduiesc.

Îl privi cum pleacă. Apoi pe alții, venind și plecând.

— A ieșit, raportă McNab. S-a plimbat până la colț și înapoi de câteva ori. McNab își lăsă umerii în jos, îndesându-și mâinile în buzunare. Plângea. Se plimba în sus și-n jos și plângea. A ieșit un grup, l-au luat și l-au băgat într-o mașină. Am marca și numărul, dacă vrei să-i urmăresc.

— Nu. Nu în seara asta. Poți să pleci. Vorbește cu Peabody, transmite-i că e liberă.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori. Vreau să mă duc undeva unde oamenii vorbesc tare și mănâncă mâncare proastă. În asemenea cazuri întotdeauna simt nevoia să fac asta. Vii și tu?

— Cred că te refuz. O luăm de la capăt mâine-dimineață.

În timp ce mulțimea începea să plece, își croi drum spre

Feeney.

— Crezi că ar veni, Feeney? Crezi că ar simți nevoia să o mai vadă o dată, așa? Sau imaginile îi sunt de-ajuns?

— Nu știu. Din punctul lui de vedere, a obținut ce voia de la ea, așa că a terminat.

— Poate, dar e ca un cerc, care se închide. Ceva îmi spune că ar vrea să o vadă așa. Dar, dacă a fost aici, nu mi-am dat seama cine e.

— Un alb obișnuit. Pufni nervos. Arăta ruptă de oboseală, își spuse. Obosită și îngrijorată. O bătu pe umăr. Ce zici de-o bere?

— O idee excelentă.

— A trecut ceva timp, comentă Feeney.

— Cred că da. Eve sorbi din bere.

Prin convenție tacită, evitaseră toate barurile unde se adunau polițiști. Dacă s-ar fi întâlnit cu vreunul, ar fi însemnat să o ia de la capăt cu povestea. În schimb, aleseră un separeu într-un local numit The Leprechaun (Spiriduşul), un bar mic, cu pretenții de cârciumă irlandeză.

Se auzea muzică de cimpoi, și un tip care cânta ceva despre băutură și război, și erau o grămadă de inscripții în gaelică, pe lângă imagini înrămate ale unor irlandezi celebri, probabil. Personalul vorbea cu accent irlandez, deși se simțea tonul de Brooklyn.

Pentru că avusese ocazia să bea într-o cârciumă irlandeză autentică, Eve presupunea că proprietarul - pe care îl chema probabil Greenburg - nu era nici pe departe irlandez.

Gândul ăsta îi aminti de Penny Pig. Și de Roarke.

— De ce nu-mi spui ce te apasă, copile?

— Cred că în următoarele patruzeci și opt de ore va omorî din nou, așa că…

— Nu vorbeam de caz. Pe masă, între ei, era un bol cu alune, dar îl împinse deoparte și își scoase punga lui de migdale. Ai probleme acasă?

— La naiba, Feeney. Pentru că era acolo, luă și ea câteva migdale. Îl am pe Summerset pe cap. Nu e de-ajuns?

— Iar Roarke e plecat cine știe unde, în timp ce bătrânul lui e acasă, imobilizat. Trebuie să fi fost ceva important, să-l fi determinat să plece tocmai acum.

— A fost. Este. Doamne. Își sprijini coatele de masă și își lăsă capul în mâini. Nu știu ce-ar trebui să fac. Nu știu dacă ar vrea să-ți spun ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să afle că ai făcut-o. N-o să treacă de mine.

— Știu. El o instruise. O luase de pe băncile Academiei. Iar ea avusese încredere în el. Fusese partenerul ei, o învățase totul.

— O să trebuiască să-i spun că ți-am povestit. Cred că e una dintre regulile căsătoriei. Sunt prea multe.

Feeney n-o întrerupse, iar când își termină berea, comandă alta.

— L-a dat peste cap,.știi? Trăiești toată viața, învățând să accepți ce crezi tu că e adevărat, apoi totul se schimbă. Sorbi din bere. Nu se îmbată. Dacă ocazia o impune, bea, dar cu limite. Chiar dacă suntem doar noi doi undeva, nu depășește măsura. Este întotdeauna lucid, controlează situația. Ăsta-i Roarke.

— N-ar trebui să-ți faci probleme dacă a depășit o dată măsura.

— Nu mi-aș face, dacă nu ar fi vorba despre el. A făcut asta pentru că suferea, avea nevoie să-și înece amarul. Feeney, el suportă multe.

Și tu la fel, gândi el.

— Unde e acum?

— În Clare. A lăsat un mesaj - a naibii diferență de fus orar. A zis să stau liniștită, că e bine. Probabil mai rămâne acolo, cel puțin o zi.

— L-ai sunat înapoi?

Eve scutură din cap.

— Am vrut, dar pe urmă m-am abținut. Nu vreau să-l cicălesc. A zis că vrea să se ocupe singur de asta. Mi-a spus foarte clar că nu vrea să mă amestec.

— Și tu l-ai lăsat în pace. Feeney oftă, iar ochii lui de baset parcă se alungiră și mai mult. Mă dezamăgești.

— Și ce ai vrea să fac? Sunt în mijlocul investigației, iar el zice că pleacă în Irlanda. Nu vrea să aștepte, să-mi dea timp să rezolv chestiunea asta. Bine, nu poate aștepta, am priceput. Are o problemă și vrea să o rezolve imediat.

— Una dintre regulile alea ale căsniciei este că, dacă unul dintre voi are probleme sau suferă, nu trebuie să fie singur. Tu suferi aici, el acolo. Nu e bine pentru niciunul dintre voi.

— Păi, el a plecat. Când m-a anunțat, era deja pe drum! încă sunt furioasă din cauza asta.

— Iar tu trebuia să ieși pe ușă, imediat în urma lui.

Eve ridică din sprâncene.

— Adică să mă duc în Irlanda? Acum? A zis că nu vrea să fiu acolo.

— Dacă a spus asta, te-a mințit. Ăsta-i un bărbat pe măsu ra ta, copile. N-ai ce-i face.

— Crezi că are nevoie de mine acolo?

— Da.

— Dar cazul? Tocmai…

— Ce crezi că sunt eu, vreun începător? Feeney avu prezența de spirit să facă pe ofensatul. Crezi că nu te pot înlocui două zile? Sau deja îmi vânezi locul?

— Nu, nu! Dar lucrez la toate pistele astea, iar șansele ca ucigașul să lovească din nou în următoarele două zile sunt…

— Dacă ai auzi că Roarke e rănit, plin de sânge, ai mai sta să te gândești la caz sau ai pleca imediat?

— Aș pleca imediat.

— Îi sângerează inima. Așa că du-te.

Era așa de simplu. La mintea oricui.

— Va trebui să pun totul în ordine și să stabilesc programul pentru mâine. Și să scriu un raport.

— Atunci să trecem la treabă, spuse Feeney.

— Mulțumesc. Sincer.

— Nicio problemă. Dai tu berea.

18

A făcut unele eforturi, a trebuit să ceară favoruri și să își învingă pornirea de a verifica fiecare detaliu și a treia oară.

Fu necesar să-și blocheze fiecare instinct și să-l lase pe Summerset să se ocupe de organizarea călătoriei.

Se duse să împacheteze câteva lucruri, spunându-și că poate fi contactată oriunde, oricând. Că, dacă este nevoie, poate zbura înapoi acasă, la fel cum zbura acolo. Că putea conduce operațiunile și de la distanță. Că avea o echipă capabilă.

Nu era singurul polițist din NYPSD. Dar era singura soție a lui Roarke.

Însă continua să fie neliniștită în avionul rapid care traversa Atlanticul. Își revizui notele, reciti dosarele și declarațiile.

Făceau tot ce se putea face. Ordonase supravegherea permanentă a parcării și a dubiței. Cei de la Tehnic instalaseră o cameră de luat vederi pe vehicul.

Dacă mai venea după ea, aveau să-l aresteze și să-l bage la răcoare înainte să apuce să învârtească cheia în contact.

Toate dovezile fuseseră comparate. În douăzeci și patru de ore, cei de la medico-legal vor reuși să elimine orice urmă ale lui Ernestine și ale grupului de bigote, ale angajaților parcării și ale victimelor. Vor rămâne doar urmele ucigașului.

Ar avea mostre ADN, și un caz solid.

Avea oameni la club, la universități, Louise pe frontul medical. Ceva trebuia să apară, curând.

Încercă să se relaxeze. Nu putea.

Asta era partea profesională. Unde știa ce are de făcut.

Dar acum se afla pe terenul căsniciei. Învățase câteva reguli de bază și credea că se gândise bine cum să negocieze totul cu el.

Dar, dacă nu o voia acolo, nu însemna că făcea un pas greșit?

Puse un disc și reascultă mesajul pe care i-l lăsase acasă, când încă era la secție, pregătind totul ca să poată pleca.

„Sper că dormi." Zâmbea, dar arăta atât de obosit…Epuizat. „Ar fi trebuit să sun mai devreme. Lucrurile s-au…complicat. Ar trebui să merg și eu la culcare. E târziu aici. Sau devreme. Nu reușesc să-mi amintesc că e altă oră, poți să-ți imaginezi? îmi pare rău că nu am vorbit azi cu tine - adică ieri. Ce naiba!"

Râse ușor, apoi își presă baza nasului, ca și cum ar fi vrut să se relaxeze. „Sunt frânt, îmi trebuie doar vreo două ore de odihnă, asta-i tot. Sunt bine, nu e cazul să-ți faci griji. Lucrurile aici nu sunt așa cum mă așteptam. Deși nu știu la ce mă așteptam. O să te sun după ce dorm un pic. Nu lucra prea mult, locotenente. Te iubesc."

N-ar fi trebuit să arate așa de obosit, își spuse ea furioasă. N-ar fi trebuit să fie atât de confuz, atât de vulnerabil.

Poate că nu voia să o vadă acolo, dar nu avea de ales.

Soarele deja strălucea când Roarke ieși. Nu dormise mult, dar dormise bine, instalat comod într-un dormitor frumos, la etaj, o cameră cu perdele vechi din dantelă la geamuri și o cuvertură minunată, lucrată de mână, pe patul din metal.

Îl trataseră ca pe un membru al familiei. Aproape ca pe fiul risipitor întors acasă, și îl serviseră cu preparate tradiționale irlandeze, pregătite în cinstea lui.

Și organizaseră *ceili*, un fel de șezătoare, cu povești, muzică și mâncare bună. O grămadă de oameni se adunaseră ca să vorbească despre mama lui, să-i pună întrebări despre el, să râdă. Să plângă.

Nu prea știa ce să creadă despre toți oamenii ăștia, mătuși, unchi și veri - chiar și bunici, pentru numele lui Dumnezeu - care năvăliseră atât de neașteptat în viața lui.

Primirea lor îl umilise.

Era încă agitat. Viața lor și lumea în care trăiau îi erau la fel de străine ca și viața pe lună. Și, totuși, fără să știe, purtase o parte din ea în sângele lui, dintotdeauna.

Cum putea să lămurească totul în câteva zile? Cum putea să înțeleagă adevăruri îngropate sub minciuni mai bine de treizeci de ani? Și moartea?

Cu mâinile în buzunare, se plimba în grădina din spate, cu șirurile ordonate de legume, cu florile vesele ițindu-se de peste tot, și simți năsturelul din buzunar.

Nasturele lui Eve. Îi căzuse odată de la haina unui costum urât, pe care-l purta când o văzuse prima dată. Îl purta cu el mereu, ca pe un talisman.

Ar fi fost mai calm dacă ar fi fost aici cu el, era sigur de asta. Doamne, cât de mult își dorea să fi fost cu ea.

Privi peste câmp, unde bâzâia un tractor. Probabil unul dintre unchii sau verii lui. Fermieri. Se trăgea din fermieri, nu era uimitor lucrul acesta?

Oameni simpli, onești, cu teamă de Dumnezeu - contrariul celeilalte jumătăți. Oare nu contradicția asta îl ajutase să ajungă ce era astăzi?

Ceața ușoară a dimineții se ridica din iarbă, umezind aerul, îmblânzind lumina. O frântură dintr-un poem de Yeats. Vedea dealurile înșirându-se până departe în zare, simțea mirosul de rouă al ierbii, al pământului mănos, al trandafirilor sălbatici.

Auzea păsările cântând de parcă viața era o bucurie unică.

Toată viața lui - mai ales după ce scăpase de nenorocitul care-i fusese tată - făcuse numai ce voise. Urmărise succesul, bogăția,

confortul. Nu avea nevoie de o ședință cu Mira ca să înțeleagă că făcuse asta pentru a compensa anii de amărăciune, sărăcie și durere. Și ce dacă?

Un bărbat care nu putea face ce făcuse și el, în loc să-și plângă de milă, era un nesăbuit.

Luase ce îi trebuise sau ce dorise. Luptase, plătise, dar, într-un fel sau altul, obținuse întotdeauna ce voise. Și însăși lupta, vânătoarea, erau o parte a jocului.

Acum simțea că i s-a oferit ceva gratuit, ceva la care nu se gândise niciodată, la care nu își îngăduise niciodată să spere. Și nu știa cum să se poarte.

Trebuia să o sune pe Eve.

Privi peste câmp, peste ceața argintie și verdele puternic. În loc să scoată telefonul, continuă să se joace cu nasturele. Nu voia să o sune. Simțea nevoia să o atingă. Să o țină în brațe, și să simtă cum își recapătă echilibrul.

— De ce am venit fără tine, murmură el, când am atâta nevoie de tine?

Auzi zumzetul gălăgios și îl recunoscu înainte să vadă elicopterul apărând din valul de ceață, ca o pasăre mare, neagră, zburând printr-o plasă subțire.

Și îl recunoscu, era al lui, pe când plana deasupra câmpului, speriind vacile și făcându-l pe unchiul - vărul - lui, toți erau încă un amestec nedefinit de nume și figuri pentru el, să oprească tractorul ca să se uite.

A

În primul moment simți că se sufocă. Eve, se întâmplase ceva cu Eve. I se înmuiaseră genunchii, în timp ce urmărea elicopterul cum ateriza.

Apoi o văzu, silueta ei în carlingă, lângă pilot. Părul vâlvoi, curba gâtului. Palidă, desigur. Detesta să zboare în mașinăriile alea.

Iarba începu să zboare peste tot, răvășită de elicea puternică. Apoi sunetul motorului se stinse, iar aerul se liniști din nou.

Eve sări jos, având un bagaj mic în mână. Iar lumea lui redeveni dreaptă și bună.

Nu se mișcă, parcă nu putea, rămăsese uluit s-o vadă. Privind peste câmp, puțin speriată de vaci, îl văzu. Îi întâlni privirea.

Inima îi tresări. Cea mai minunată senzație pe care o trăise vreodată.

Pomi către ea.

— Tocmai mă gândeam cât aș fi vrut să fii aici, spuse el. Și ai apărut.

— Asta-i ziua ta norocoasă, Asule.

— Eve. Ridică mâna și o plimbă ușor pe obrazul ei. Eve, repetă el, apoi o îmbrățișă strâns, ridicând-o în aer. O, Doamne, Eve.

Simți cum tremură pe când își îngropa fața în părul ei. Și știu că făcuse bine că venise. Orice ar fi așteptat-o aici, făcuse bine.

— Acum totul este în regulă. Pentru a-l alina, îl mângâie încet pe spate. Gata, e bine.

— Ai aterizat pe un câmp de vaci, într-un elicopter.

— Mie-mi spui?

Își plimbă mâinile în sus și-n jos pe brațele ei, apoi se dădu puțin în spate să o vadă.

— Cred că mă iubești la nebunie.

— Așa se pare.

Ochii lui erau frumoși, plini de emoție, buzele lui calde îi acopereau obrajii cu sărutări.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Dar ai ratat un loc. Îi căută buzele, sărutându-l lung. Când simți căldura, bătaia grăbită a inimii, se desprinse. Așa e mai bine.

— Mult mai bine. Eve…

— Nu suntem singuri.

— Vacilor nu le pasă.

— Nu mai vorbi de vaci, mi-e frică de mor. Roarke începu să râdă, iar Eve îi făcu semn din cap: Public biped.

Îi înconjură talia cu brațul, posesiv, apropiind-o de el în timp ce se întorcea. O văzu pe Sinead stând lângă tufele de trandafiri, cu sprâncenele ridicate.

— Ea e soția mea, îi spuse el. Eve a mea.

— Păi, așa mi-am închipuit și eu, văzând cum o strângi în brațe. O fată înaltă și inimoasă. Se pare că vă potriviți.

— Sigur. Îi sărută mâna lui Eve. Eve, ea este Sinead Lannigan. E…mătușa mea.

Eve o măsură încet, din cap până-n picioare. Fața ei spunea clar: Dacă-l rănești, o să ai de-a face cu mine. Privi sprâncenele lui Sinead înălțându-se și mai mult, apoi zâmbetul vag.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Lannigan.

— Sinead. Ai venit tocmai de la New York în piticania aia?

— Doar ultima parte a drumului.

— Trebuie să fii curajoasă. Ai luat micul dejun?

— Nu cred, sigur nu, răspunse Roarke înaintea ei. E curajoasă și aventuroasă, dar are rău de înălțime.

— Am și eu gură.

— De asta simt sigură, spuse Sinead. Atunci intrați. Bun venit. O să vă pregătesc micul dejun. Nici bărbatul tău n-a mâncat.

Pomi înapoi spre casă. Roarke o strânse pe Eve de mână.

— A fost foarte bună cu mine. Sunt uluit de bunătatea pe care am găsit-o aici.

— Bine. Mi-e foame.

Totuși, încă era rezervată când se așeză la masa enormă, în timp ce Sinead trebăluia pe lângă cuptor, mutând vase și tacâmuri.

Primi ceai, aproape la fel de negru ca și cafeaua și atât de tare încât rămase surprinsă că nu i se topise smalțul dinților. Dar îi făcea bine.

— Deci ești polițistă. Una care vânează criminali. Sinead îi aruncă o privire peste umăr, gesticulând cu lingura în mână. Roarke zice că ești deșteaptă brici, și ageră ca un terrier, și ai inima cât luna de pe cer.

— Roarke e subiectiv.

— Asta așa e. Zice că acum te ocupi de un caz dificil.

— Toate sunt dificile, pentru că moare cine nu ar trebui.

— Sigur, ai dreptate. Intrigată, Sinead o privi, în timp ce carnea sfârâia în tigaie. Iar tu îndrepți lucrurile.

— Nu. Lucrurile nu se îndreaptă niciodată, pentru că moare cine nu trebuie, repetă Eve. Nu mai pot ieși din groapă, așa că nu se îndreaptă nimic. Tot ce poți face este să rezolvi cazul și să ai încredere în sistem, că se va face dreptate.

— Și există dreptate?

— Dacă te străduiești destul.

— Pe ăsta l-ai rezolvat repede, spuse Roarke, apoi se întrerupse, văzându-i fața. Nu l-ai încheiat.

— Încă nu.

O clipă, se auzi numai zgomotul cărnii prăjindu-se în tigaie.

— N-ar fi trebuit să te întrerup de la muncă.

— Nici n-ai făcut-o. Eu am venit.

— Eve…

— De ce stai pe capul fetei, nici măcar n-a mâncat. Pentru a calma spiritele, Sinead le umplu farfuriile, apoi le puse în fața fiecăruia. Dacă e așa de deșteaptă cum spui, ar trebui să știe ce face.

— Mulțumesc. Eve luă o furculiță, simțindu-se în sfârșit în largul ei. Arată minunat.

— Atunci vă las în pace, mă duc să văd ce e pe sus. Lăsați vasele acolo când terminați.

— Cred că îmi place, comentă Eve când rămaseră singuri, apoi luă un cârnat în furculiță. Ăsta e de porc?

— Probabil. Eve, aș vrea să spun că-mi pare rău că ai simțit că trebuie să lași totul baltă și să vii încoace, în mijlocul investigației, dar sunt tare fericit că ești aici! N-am reușit să-mi găsesc echilibrul, să mă liniștesc, de când am aflat despre mama. M-am purtat atât de urât. Am încurcat totul.

— Cred că da. Gustă o bucățică de cârnat, apoi dădu aprobator din cap. Este drăguț să știu că și tu o mai dai în bară uneori, ca noi, restul muritorilor.

— Nu-mi puteam regăsi echilibrul, repetă el, până când nu te-am văzut apărând din ceață. Atât de simplu. Iat-o, soția mea, iar viața mea reintră pe vechiul făgaș, indiferent ce s-ar întâmpla. Știi de ce sunt în stare, dar ai venit. Cred că ce-i aici, deși încă nu înțeleg totul, n-am reușit să pricep totul, poate să fie tot ce e mai bun la mine. Și vreau să împărtășesc cu tine asta.

— Ai venit la Dallas cu mine. Ai stat lângă mine, chiar dacă a fost la fel de greu pentru tine, ca și pentru mine. Ți-ai schimbat programul și planurile de nu știu câte ori pentru mine, chiar când nu voiam.

Îi zâmbi.

— Mai ales când nu voiai.

— Ești o parte din viața mea. Același lucru vreau și eu, Roarke. La bine și la rău, orice s-ar întâmpla, te iubesc. E clar?

— Cât se poate de clar.

— Bun. Ca și mâncarea, se gândi ea. De ce nu-mi povestești câte ceva despre oamenii ăștia?

— În primul rând, sunt o grămadă. Sinead, care a fost geamăna mamei. Soțul ei, Robbie, care lucrează aici la fermă, cu Ned, fratele

lui Sinead. Sinead și Robbie au trei copii mari, care sunt verii mei, iar ei au cinci copii și încă doi sunt pe drum.

— Mamă!

— Și abia am început, spuse el râzând. Ned e însurat cu Mary Katherine, sau poate o cheamă Ailish? De obicei reține numele, dar toate fețele astea au venit ca un torent. Deci, ei au patru copii, verii mei, care au reușit să facă alți cinci, ba nu, cred că șase. Apoi e fratele mai mic al lui Sinead, Fergus, care locuiește la Ennis și lucrează în restaurantul deținut de familia nevesti-sii. Cred că o cheamă Meghan, dar nu sunt sigur.

— Nu contează. Simțindu-se sufocată, Eve gesticulă cu furculița.

— Dar mai simt atâția! Deja rânjea, și mânca cu poftă, ceea ce nu i se mai întâmplase de zile întregi. Bunicii mei. Imaginează-ți, am bunici!

— Nu pot, spuse ea, după o clipă.

— Nici eu, dar se pare că am. Sunt căsătoriți de șaizeci de ani și sunt încă în putere. Acum locuiesc într-o căsuță, peste deal. Când copiii au crescut și s-au căsătorit, n-au mai vrut să stea în casa cea mare.

Făcu o pauză, iar ea rămase tăcută, așteptând să termine ce avea de spus.

— Nu vor nimic de la mine. Încă uimit de asta, rupse o felie de pâine în două. Nimic din ce mă așteptam eu să vrea. Nici vorbă de: Știi, ceva bani nu ne-ar strica, dacă tot ai atât de mulți și, până la urmă, suntem rude, nu? sau: Ne ești dator, pentru toți anii care au trecut. Nici măcar: Cine dracu' te crezi, să calci aici, fiu de ucigaș nenorocit. Mă așteptam la toate astea, aș fi înțeles. În schimb, aud: A, ia te uită, băiatul lui Siobahn. Mă bucur să te cunosc.

Dând din cap, lăsă pâinea jos.

— Cum să reacționezi la așa ceva?

— Nu știu. Nu știu niciodată cum să reacționez când mă iubește cineva. Mă simt întotdeauna aiurea, ciudat.

— Nu prea am avut parte de asta, nu? îi luă mâinile, mângâindule de parcă ar fi simțit nevoia să o atingă. Două suflete pierdute. Dacă ai terminat de mâncat, aș vrea să îți arăt ceva.

— Sunt ghiftuită! Dădu farfuria la o parte. A pregătit mâncare pentru un regiment.

— O să ne plimbăm, până n-o mai simți, spuse el, luând-o de mână.

— Eu la vaci nu mă întorc. Nu te iubesc chiar atât de mult.

— O să lăsăm vacile să-și vadă de treaba lor.

— Care este? Nu, nu vreau să știu, se răzgândi ea, în timp ce Roarke o trăgea pe ușă afară. Văd tot felul de chestii ciudate, înspăimântătoare. Ce-i ăla de-acolo? întrebă ea, arătând cu degetul.

— Se numește tractor.

— Și tipul ăla ce caută să-l conducă printre vaci? N-au pilot automat sau androizi sau ceva de genul ăsta?

Roarke izbucni în râs.

— N-ai decât să râzi - și se bucura să-l audă -, dar văd aici mai multe vaci decât oameni. Dacă vacile astea se satură să piardă vremea pe câmp și hotărăsc că vor ele să conducă tractorul sau să locuiască în casă sau să poarte haine, măcar un timp? Atunci ce te faci?

— Adu-mi aminte să-ți caut *Ferma animalelor* în bibliotecă, imediat ce ajungem acasă. O să afli de ce. Gata, am ajuns. O luă din nou de mână, simțind nevoia să o atingă. L-au plantat pentru ea. Pentru mama.

Eve se uită la copac, la frunzele verzi, la trunchiul solid.

— Este un copac…frumos.

— În sufletul lor, știau că e moartă. Că au pierdut-o. Dar nu aveau nicio dovadă. Unul dintre unchii mei aproape a fost omorât

pentru că încercase să strângă dovezi, să mă găsească pe mine. Au fost nevoiți să renunțe. Așa că au plantat pomul ăsta pentru ea, n-au vrut o piatră funerară. Doar un vișin, care înflorește primăvara.

Privindu-l din nou, Eve tresări.

— Am fost la slujba funerară a uneia dintre victime, aseară. Cu meseria asta, vezi prea multe ceremonii de-astea și înmormântări. Florile și muzica și corpurile expuse. Oamenii par să aibă nevoie de asta, de ritual, cred. Dar mi se pare întotdeauna prea mult. Așa e mai bine.

O urmări cum privea copacul mamei lui.

— Este?

— Florile mor, știi? Iar corpul e înmormântat sau ars. Dar când plantezi un pom, trăiește, crește. Spune ceva.

— Nu pot să mi-o amintesc. Am încercat, aproape am înnebunit căutând amintiri, orice, cât de puțin; m-aș simți mai bine. Dar nu pot. Asta e. Așa că am aici copacul ăsta, ceva solid, concret, mai frumos decât o piatră de mormânt. Dacă există mai mult decât viața asta de-aici, știe că am venit. Că ai venit după mine. Și asta e de-ajuns.

Când se întoarseră, Sinead deja strângea vasele de la micul dejun. Roarke se duse lângă ea, atingând-o ușor pe umăr.

— Eve trebuie să se întoarcă. Iar eu vreau să merg cu ea.

— Sigur. Îi atinse mâna ușurel. Atunci ai face bine să te duci să-ți strângi lucrurile. Eu aș vrea să schimb două vorbe cu soția ta, dacă nu se supără.

Eve simți că nu poate refuza.

— Sigur, nicio problemă.

— Doar un minut.

— Aha. Eve încercă să găsească ceva de spus, când rămaseră singure. Înseamnă foarte mult pentru el că l-ați lăsat să rămână.

— Înseamnă foarte mult pentru mine, pentru noi, că l-am avut în mijlocul nostru, chiar pentru puțin timp. I-a fost greu să vină, să ne spună ce a aflat.

— Roarke a trecut prin multe încercări; nimic nou pentru el.

— Mi-am dat seama de asta, iar tu la fel, dacă stau să mă gândesc. Își șterse mâinile pe prosop, apoi îl lăsă pe masă. Mă uitam la el de-aici, de la geam, încercam să adun imagini cu el. Pe care să i le povestesc lui Siobahn atunci când vorbesc cu ea. Vorbesc cu ea în gând, îi explică ea, văzând că o privește uimită. Chiar și cu voce tare, dacă nu e nimeni prin preajmă. Și o. imagine n-o s-o uit niciodată. Cum arăta, cum i s-a schimbat expresia, când te-a văzut. Dragostea care l-a copleșit când te-a văzut, de parcă erai cel mai frumos lucru din lume. E o imagine minunată, pentru că e copilul surorii mele, chiar dacă e deja adult, și vreau ce-i mai bun pentru el. Și se pare că tu ești.

— Cred că ne potrivim, Dumnezeu știe de ce.

Îi zâmbi vesel.

— Uneori e mai bine să nu știm motivele. Mă bucur că ai venit, am avut ocazia să vă văd pe amândoi, împreună. Aș vrea să îl mai văd, iar tu poți avea o contribuție în acest sens sau îl poți împiedica.

— Nimeni nu-l împiedică pe Roarke când vrea ceva.

— Nimeni, în afară de tine.

— N-aș face nimic să-i stau în cale, dacă își dorește ceva. A simțit nevoia să vină aici. Va simți nevoia să se întoarcă. Poate că atunci când ne-a prezentat, nu te uitai la el. Deja te iubește.

— Oh. I se umplură ochii de lacrimi, apoi clipi, și le șterse repede, auzindu-l că se întoarce. O să vă pregătesc ceva pentru drum.

— Nu te obosi. Roarke îi puse din nou mâna pe umăr. Avem de toate. Am aranjat să vină cineva după mașină.

— Liam al meu o să se întristeze, el crede că e cea mai frumoasă mașină din lume. Am ceva pentru fine. Băgă mâna în buzunar,

strângând în pumn comoara, în timp ce se întorcea spre el. Siobahn nu și-a luat toate lucrurile când a plecat la Dublin. Voia să se întoarcă după ele sau să trimită după ele, dar, ei bine, n-a mai ajuns.

Scoase un lănțișor subțire, cu un medalion pătrat.

— E doar un fleac, dar îl purta adesea. Vezi, are numele ei gravat. Știu că ar vrea să îl ai tu.

Sinead i-l puse lui Roarke în mână, strângându-și degetele deasupra lui.

— Să te întorci, da? Mai întoarce-te când poți, iar între timp, ai grijă de tine.

— Așa o să fac. Închise ochii, respirând adânc mirosul de vanilie și trandafiri sălbatici. Murmură ceva în gaelică, sărutându-i părul.

Ea râse printre lacrimi, retrăgându-se să-și șteargă obrajii.

— Nu mai înțeleg prea mult.

— Am spus că-ți mulțumesc pentru că mi-ai arătat cum era ea. N-o să o uit, și nici pe tine.

— Să nu ne uiți. Iar acum plecați, înainte să încep să plâng. La revedere, Eve, ai grijă de tine.

— A fost o plăcere să te cunosc. Îi strânse mâna ferm. Cu adevărat. Și invitația este reciprocă, dacă vrei vreodată să vii la New York.

Roarke o sărută pe frunte, pe când ieșeau pe câmp, așteptând elicopterul.

— A fost bine.

— E o fire puternică.

— Așa este. Privi înapoi spre casă, spre femeia care rămăsese în prag, făcându-le cu mâna.

— Ar trebui să dormi puțin, îi spuse el când ajunseră în cabină.

— Nu mă lua peste picior, băiete. Tu arăți de parcă n-ai fi dormit un an.

— Poate și fiindcă, în ultimele două zile, am băut mai mult whisky decât în ultimii doi ani. Ce-ar fi să ne întindem amândoi puțin?

Se uită la ceas și socoti.

— E prea devreme să sun la secție. Oricum, o să fiu acolo în câteva ore, nici măcar n-o să întârzii la program.

— Dar ai nevoie de odihnă. Acționă mecanismul care transforma canapeaua în pat.

— Sunt prea agitată ca să dorm.

— Da? Văzu ceva din scânteia pe care o iubea atât revenindu-i în ochi. Păi, ce-am putea face să mai treacă timpul, să te ajut să te relaxezi? Jucăm cărți?

Ochii ei se îngustară.

— Cărți? Ăsta-i vreun nume pervers pentru cine știe ce fantezie sexuală?

Roarke râse și, luând-o în brațe, o aruncă în pat.

— De ce nu?

Dar era blând și tandru, ca și ea. Se priviră, în timp ce se mângâiau. Iar ea văzu cum umbrele care îl bântuiseră de-atâtea zile dispar, iar ochii lui redevin vii.

Dragostea, își spuse ea, poate alunga fantomele, poate ascunde amintirea morții. Asta era viață, viața care îi însuflețea, pe când degetele lor se uneau, pe când buzele lor se atingeau.

Viața, își spuse ea, ridicându-se spre el. Viața lor.

Era relaxată și deloc somnoroasă, când ajunseră la New York. Dar, se gândi ea, dacă exista femeie să nu se simtă relaxată după o partidă energică de cărți cu Roarke, ceva nu era în regulă cu femeia aia.

Îl lăsă pe el să conducă, astfel încât ea să se poată concentra pentru a anunța că se întorsese, că era la datorie.

— N-are sens să mai spun că puteai să-ți iei liber vreo două ore înainte să te apuci de treabă.

— Mi-am luat liber destul. Sunt bine. Suntem bine acum.

Îi strânse mâna în timp ce se strecura prin traficul de dimineață.

— Da, suntem. Am mintea mai clară acum. Cred că și eu sunt nerăbdător să mă întorc la lucru.

— Foarte bine. Deci, înainte să ne despărțim, mai vrei să-mi povestești ceva?

Se gândi la Grogin, cât de aproape fusese să depășească limita. Limita lui Eve.

— Nu. Stai, ar fi ceva. Se pare că sunt cu un an mai tânăr decât credeam.

— Serios? Aha. Nu ți se pare ciudat?

— Doar un pic.

— Cred că o să te obișnuiești. Aruncă o privire spre ceas. Uite ce e, te las acasă, apoi mă îndrept direct spre… La naiba…

RECEPȚIE, LOCOTENENT DALLAS, EVE.

— Aici Dallas.

TE PREZINȚI LA CENTRUL DE SĂNĂTATE EAST SIDE, ÎN PARCARE LA NIVELUL AL DOILEA. CRIMĂ VERIFICATĂ DE CĂPITANUL FEENEY, CARE ESTE LA FAȚA LOCULUI.

— Vin. La dracu', la dracu'. Credeam că am ceva mai mult timp. Trebuie să te las în drum, Roarke.

— Te duc eu acolo, spuse el, înainte să apuce Eve să obiecteze. Te rog, lasă-mă să fac și eu ce pot.

19

Sirenele urlau, iar girofarul indica faptul că cineva are probleme.

Dar Alicia Dilbert nu mai avea nevoie de sirene sau de girofar; necazurile ei se terminaseră.

Scena era deja delimitată, iar polițiștii își vedeau de treabă. Dimineața era deja caniculară, iar aerul fierbinte de la metrou care se ridica greu prin gurile de aerisire din trotuar sporea senzația de căldură.

În colț, un vânzător ambulant își vedea de treabă vânzând cafea și sandviciuri polițiștilor și celor de la serviciul medical.

Eve simți duhoarea de ouă sintetice, mirosul de transpirație al bărbaților care munciseră prea multe ore, mirosul de spital care persista.

Dacă arșița de august nu se domolea curând, tot orașul avea să fiarbă în propria transpirație.

Se plecă lângă Feeney, să vadă corpul.

— Am auzit că te-ai întors, așa că le-am cerut să aștepte să vii și tu, înainte s-o bage în sac. Îl salută din cap pe Roarke, care rămăsese la distanță, după benzile care limitau accesul. V-ați întors repede.

— Da, totul e în regulă. La naiba, Feeney. Ar fi trebuit să fiu aici.

— N-ar fi contat, știi foarte bine. Nu a trecut pe lângă noi. Dubița nu a fost atinsă. Nimeni nu s-a apropiat de ea.

— Dar ea e moartă, așa că, într-un fel sau altul, a trecut pe lângă noi. Luă lupa și studie rana micuță de la inimă. Totul este ordonat,

își urmează neabătut tiparul. Vedea vânătăile minuscule de la încheietură.

— A fotografiat-o. Când ajunge la Morris, o să găsească urme de gută.

— Da. Dallas. De data asta, s-a abătut puțin de la tipar.

Deși figura lui era calmă, avea o scânteie de furie în priviri, pe când se aplecă și scoase un bilet.

— Îl ținea în mână. l-l fixase între degete. Se întoarse spre Eve, să-i înmâneze plicul cu numele ei.

Locotenent Dallas. Nu înțelegi. Cum ai putea? Puterea ta de cuprindere este limitată. A mea este vastă. Tu vezi în ea o victimă, dar greșești. I s-a oferit un dar, un dar imens și, cu un mic sacrificiu, îl va oferi și altora.

Crezi că sunt un monstru, știu asta. Vor fi mulți care îți vor da dreptate și mă vor blestema. Dar vorfi incomparabil mai mulți cei care vor vedea și, în cele din urmă vor înțelege arta, frumusețea, puterea pe care le-am descoperit.

Acționez astfel în interesul întregii omeniri.

Lumina ei era strălucitoare, încă este. Sper că într-o bună zi vei ști asta.

Vezi prea multă moarte. Într-o zi, va fi numai viață. Și lumină.

Aproape am terminat.

— Exact, aici ai dreptate, murmură ea. Băgă scrisoarea în geantă. Puterea mea de cuprindere este limitată, Feeney, dar nu văd decât o fată frumoasă, de vreo douăzeci de ani, în uniformă medicală. Nu are răni, nu s-a apărat.

Se aplecă din nou peste cadavru, îi întoarse palma dreaptă.

— Semn rotund, de la seringă. Bună, ce faci, mă bucur să te văd din nou. Îi strânge mâna și o adoarme. E îmbrăcată în uniformă, venea sau pleca de la serviciu. Știm care variantă?

— Studentă la medicină, făcea practică aici. A ieșit la zece. Avem declarațiile colegilor care au văzut-o plecând.

— Aha.

O studie în continuare. Frumoasă, pomeți bine conturați, o fată de culoare. Părul negru, lucios, cârlionțat, prins la spate. Câte trei căluți din argint în fiecare ureche.

— Destul de aglomerat aici. A riscat mult să o ia chiar din centrul de sănătate la zece noaptea. Ai adresa?

— Am tot. Deși știa pe dinafară, scoase carnețelul. Alicia Dilbert, douăzeci de ani. Studentă la NYU, medicină. Locuia pe East Sixth, la trei blocuri distanță. Rude, un frate, Wilson Buckley.

— Ce? Eve tresări. Cum ai spus?

— Buckley, Wilson, rudă de gradul întâi.

— La dracu'. Își masă gâtul. Feeney, îl cunoaștem.

Când termină tot ce putea face acolo, se duse spre Roarke, care stătea de vorbă cu Nadine.

— Nu mă întreba nimic acum, i-o tăie ea lui Nadine. O să-ți spun ce pot, când pot.

Ceva din expresia lui Eve o preveni pe Nadine că nu trebuia să insiste.

— Bine. Până la zece, Dallas. Am nevoie de material până la zece, ceva mai mult decât declarațiile standard.

— Când o să pot, repetă Eve nervoasă. Ți-a trimis mesajul la șase.

— Ca de obicei, are cine să mă trezească. Mi-am făcut datoria civică, Dallas. Feeney are tot.

— Mi-a spus. Mai multe nu-ți pot spune acum, Nadine. Eve își trecu mâna prin păr.

E ceva la mijloc, își spuse Nadine. Ceva rău.

— Ce este? îi atinse ușor brațul lui Eve, un gest prietenos. Neoficial, Dallas. Ce este?

Dar Eve scutură din cap.

— Nu acum. Trebuie să anunț familia. Nu vreau să îi văd numele publicat până nu fac asta. Poți lua declarația oficială de la Feeney. O să fie la fața locului. Trebuie să plec. Roarke?

— Ce anume nu vrei să-i spui? o întrebă el când se îndepărtară, îndreptându-se spre mașină. Ce e diferit în cazul ăsta?

— Îl cunosc pe fratele ei. Și tu. Se uită în spate, înainte să urce la volan. Ai spus că vrei să mă ajuți cu ce poți, așa că nu te voi refuza. Vreau ca Peabody și Feeney să discute cu angajații de aici, cu vecinii ei. Iar eu o să am nevoie ăe ajutor în privința fratelui ei.

— Cine este?

Se ținuse aproape de surioara lui, remarcă Eve. Nu stăteau în aceeași clădire, nici măcar în același complex de locuințe, dar în apropiere. O ținuse la distanță de afacerile lui.

Îi dăduse libertate, o lăsase să-și întindă aripile, dar nu și să zboare prea departe. Și o păzise cu grijă.

Clădirea lui era securizată. Avusese grijă de asta. Insigna o ajută să treacă și, ajunsă la etajul cinci, respiră adânc, apoi apăsă pe butonul soneriei.

Trecură câteva minute până ce văzu scanerul clipind, știind că își verifică tabloul de siguranță, că o vede.

Apoi luminița clipi verde, iar el deschise ușa.

— Hei, fată albă. Chiar trebuie să-mi întrerupi somnul de frumusețe?

Era uriaș, un tip negru dezbrăcat, acoperit doar de un prosop mov și de nenumărate tatuaje.

— Trebuie să stăm de vorbă. Crack, lasă-ne să intrăm.

Îl văzu surprins, dar încă zâmbitor.

— Haide, doar n-o să te-apuci să mă iei la puricat cu D&D. Nu se întâmplă nimic acolo, doar activitățile obișnuite.

— Nu are legătură cu clubul. Down and Dirty era afacerea lui, un club în care muzica, băuturile tari și sexul reprezentau atracția de bază.

Acolo avusese ea petrecerea premergătoare căsătoriei.

— La naiba. Am nevoie de cafea înainte să vorbesc cu o slăbănoagă ca tine, și polițistă pe deasupra, la ora asta. Roarke, nu poți s-o ții pe fata asta ocupată, ca să mă lase și pe mine-n pace?

Intrară. Locul n-o surprinse; de fapt, Crack nu putea s-o mai surprindă cu nimic. Era spațios și ordonat, decorat cu gust, artă africană, măști, culori aprinse, materiale mătăsoase.

Ferestrele mari erau acoperite cu draperii lungi, care blocau soarele dimineții, filtrându-l în tonuri de roșu-aprins și safir.

— Cred că vreți și voi cafea, spuse el, dar Eve îl opri, punându-i mâna pe braț, înainte să plece spre bucătărie.

— Nu acum. Trebuie să ne așezăm. Vreau să stai jos.

Pentru prima dată, vocea lui deveni puțin nervoasă.

— Despre ce naiba poate fi vorba, dacă nu-mi permiți nici măcar să-mi iau puțină cafea întâi, când mă trezești cu noaptea-n cap?

— E rău. E rău, Crack. Să stăm jos.

— A dat cineva spargere la club? Nenorociții, s-a legat cineva de D&D? Eu am încuiat, acum vreo două ore. Ce dracu'?

— Nu. Este sora ta. Alicia.

— Alicia? Fugi de-aici! Râse, făcându-i semn cu palma lui cât tava, dar văzu o urmă de teamă în ochii lui. Fetița mea nu are probleme. Copilul ăsta e bun ca pâinea caldă. Dacă te iei de fetița mea, Dallas, te iei de mine.

N-am cum să-i spun altfel, gândi Dallas. N-am cum.

— Îmi pare rău că trebuie să spun asta. Sora ta e moartă. A fost omorâtă în dimineața asta, ceva mai devreme.

— Asta-i o *prostie!* sări el, luând-o de mâini și zgâlțâind-o. Roarke sări să intervină, dar Eve îi făcu semn să nu se bage. E o minciună. E

la medicină. O să fie doctor. E la cursuri chiar acum. Ce naiba te-a apucat, să vii să-mi torni minciuni despre fetița mea?

— Mi-aș dori să fíe minciună, spuse ea încet. Ce n-aș da să fie o minciună! îmi pare rău, Wilson, spuse ea cu blândețe, îmi pare rău pentru pierderea ta, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun eu. S-a dus.

— O sun chiar acum. Chiar acum, o scot de la curs. Siguranța de sine îi dispăruse. O scot de la curs ca să vezi că e o minciună. Ai făcut o greșeală.

Îl lăsă în pace, abținându-se cu greu să își maseze brațele care o dureau. Așteptă, în timp ce el lătra comanda vocală, așteptă, ascultând vocea veselă care spunea că nu poate răspunde, să lase un mesaj.

— E la curs. Vocea lui începea să tremure. O să mergem la colegiu, o scoatem de la curs. O să vezi.

— I-am verificat personal identitatea, spuse Eve. Am verificat din nou când ți-am văzut numele. Îmbracă-te, o să te duc la ea.

— Dar n-o să fie ea. N-o să fie fetița mea.

Roarke făcu un pas înainte.

— Te ajut eu. Aici e dormitorul? îl conduse pe Crack, de parcă uriașul ar fi fost un copil.

Eve respiră adânc când auzi ușa închizându-se.

Apoi sună la morgă.

— Sunt Dallas. Vin cu fratele lui Dilbert Alicia. Vreau să fie cât se poate de prezentabilă. Acoperiți-o și goliți sala. Nu vreau să văd niciun civil sau angajat acolo când ajung cu el.

Închise. Măcar atâta lucru putea face pentru el. Oricum, era atât de puțin.

Nu scoase un cuvânt pe drum spre morgă, se ghemui în spate, cu brațele încrucișate la piept, cu ochelarii acoperindu-i jumătate din față.

Dar îi simțea prezența - îi simțea frica amestecată cu speranță.

În parcare îi evită privirea, la fel pe culoarele reci ale morgii. Acum era vina ei, înțelese Eve. Era vina ei, pentru că nimeni altcineva nu putea fi blamat pentru teama lui imensă, pentru speranța care nu îl părăsise.

Îl însoțiră în sala privată.

— Dacă vrei să te uiți pe ecran, începu Eve.

— Nu mă uit la niciun ecran. Nu cred nimic din ce văd pe ecran.

— Bine.

Se așteptase la asta, se pregătise. Geamul din fața lor era tot întunecat; fusese activat scutul de siguranță. Apăsă un buton.

— Locotenent Dallas, Eve, îl escortez pe Buckley Wilson, frate. Solicită permisiunea de a vedea cadavrul lui Dilbert, Alicia, pentru identificare. Dezactivează scutul de siguranță.

Ecranul întunecat dispăru încet. În spatele geamului, zăcea pe o masă îngustă, acoperită până la bărbie cu un cearșaf alb.

— Nu! Crack ridică pumnii, lovind geamul. Nu, nu, nu! Apoi se îndreptă spre Eve, gata să sară la ea, dacă Roarke nu ar fi anticipat la timp mișcarea, dacă nu ar fi sărit să-l țină, lipindu-l de peretele de sticlă.

— Nu asta ar vrea Alicia, spuse el calm. Asta nu o ajută cu nimic.

A

— Îmi pare rău, zise Eve.

Deși clocotea de furie, nu se mișcă.

— Lăsați-mă singur. Lăsați-mă singur cu ea, dacă nu, îl arunc prin geam și pe tine după el. Știi că pot.

La rândul său, și ea ar fi putut să-l imobilizeze. Dar furia devastatoare cedase locul disperării.

— Eu voi rămâne, spuse ea calm. Trebuie să stau cu tine, iar camerele de filmat se mențin în funcțiune. Așa e procedura.

— Să te ia dracu', cu tot cu procedura ta!

Îi făcu semn lui Roarke, apoi vorbi din nou în microfon:

— Vom intra acum. Vă rog, eliberați zona. Vino cu mine. Îi făcu semn lui Roarke să rămână pe loc.

Trecu de uși, o luară pe un culoar mic, apoi intrară în altă sală.

Alte mese, alte victime care așteptau să fie identificate. Și mai erau cadavre în sertarele aliniate în peretele din oțel. Nu-l putea proteja de asta, putea doar să-l ducă direct la Alicia, și să rămână în stare de alertă, cu mâna pe armă, în cazul în care își pierdea controlul.

Dar el intră, se îndreptă către masă, privi fața ei frumoasă, cu pomeții proeminenți. Îi mângâie ușor părul strălucitor.

— E fetița mea. Surioara mea. Inima și sufletul meu. Se aplecă și îi atinse ușor fruntea cu buzele.

Apoi se prăbuși la podea, izbucnind în plâns.

Eve îngenunche lângă el, îl cuprinse în brațe.

Prin geam, Roarke privi cum uriașul se adună lângă ea, ca un copil care vrea să fie alinat. Iar ea îl legănă în timp ce plângea.

Ii găsi un birou liber, îi aduse apă și stătu lângă el, ținându-l de mână în timp ce bea.

— Când mama a rămas din nou însărcinată, aveam doișpe ani. Un nemernic i-a promis câte-n lună și-n stele, iar ea l-a crezut. N-a mai stat mult prin preajmă după ce s-a născut micuța. Mama făcea menajul și mai făcea și trotuarul. Dar ne punea mâncare pe masă, ne asigura un acoperiș deasupra capului; de altceva nu avea timp. Alicia era cel mai frumos copil din lume. Și cel mai bun.

— Iar tu ai crescut-o, spuse Eve.

— Nu m-a deranjat. Aliciavavea vreo patru ani când a murit mama. Un nebun pentru care făcea curățenie a luat o supradoză de Zeus și a aruncat-o de la etajul zece. Deja lucram în cluburi, mai câștigam un ban. Am avut grijă de fetița mea. Doar fiindcă am cluburile astea, nu înseamnă că n-am avut grijă de fetița mea.

— Știu asta. Știu că ai avut grijă de ea. Ai ajutat-o să ajungă la colegiu. Urma să devină doctor.

— Era așa de deșteaptă! întotdeauna a vrut să se facă doctor. Voia să ajute oamenii. De ce i-ar face cineva rău?

— O să aflu. Îți promit. Îți dau cuvântul meu că de-acum am eu grijă de ea. Trebuie să ai încredere în mine.

— Dacă îl găsesc înaintea ta…

— Nu. Ca să-l facă să tacă, îi strânse mâna mai tare. Dacă tu crezi că nu știu ce simți, te înșeli. Dar n-o să o ajute cu nimic. Te-a iubit la fel de mult cum ai iubit-o și tu, nu?

— Îmi spunea fratele ei mare și rău. O altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Era cel mai frumos lucru din viața mea.

— Atunci trebuie să mă ajuți. Am nevoie de numele celor pe care îi cunoștea. Cei cu care lucra, cu care ieșea. Avea vreun prieten, pe cineva special?

— Nu. Mi-ar fi spus. Îi plăceau băieții, era normală, dar învăța și mai lucra și la centru. Din când în când ieșea cu prietenii, să se mai destindă. Nu în clubul meu, spuse el, încercând să zâmbească. Nu voiam să calce acolo.

— Dar în alte cluburi atunci. Ții minte vreunul anume? Ai auzit-o vreodată să menționeze un loc numit Make The Scene?

— Da, ăla de date. Sigur. O grămadă de copii de colegiu se duc acolo. Și îi plăcea alt loc, era chiar lângă centru. O cafenea, Zing.

— Crack, a fost fotografiată recent, indiferent de motiv? De un profesionist adică. Poate la școală. Sau la o nuntă, la o petrecere.

— Luna trecută, de ziua mea. M-a întrebat ce vreau și i-am zis că vreau fotografia ei, înrămată în am-. Nu o poză de-aia la minut, un portret adevărat, făcut de un fotograf bun.

Se străduia să rămână calmă, notând totul.

— Știi unde și-a făcut portretul?

— Un loc numit Portography, în oraș. Stilat. Eu…vocea i se frânse de durere. Am auzit la știri. E nemernicul ăla care omoară copii de colegiu. Îi fotografiază și-i omoară. El mi-a omorât fetița.

— Da, el a fost. O să-l găsesc, Crack. O să-l opresc, o să mă asigur că ajunge după gratii. Dacă cred că o să-mi stai în cale, va trebui să te arestez până termin.

— Poți să încerci.

— Mă cunoști, știi că o să fac orice pentru asta, chiar dacă trebuie să te închid, până când îndrept lucrurile. Acum este și a mea. La fel ca a ta.

Încercă să își rețină lacrimile.

— Dacă un alt polițist mi-ar fi spus asta, nu l-aș fi crezut. L-aș fi lăsat să creadă ce vrea ca să scap de el și să fac ce știu eu. Dar tu nu ești un polițist oarecare, fată. Tu o să ai grijă de surioara mea. Ești singura căreia i-o pot încredința.

— Ce pot să fac? întrebă Roarke când ajunseră afară, lângă mașină.

— Știi pe cineva la Centrul de Sănătate East Side?

— Banii, locotenente, îți croiesc drum întotdeauna.

— Uite ce zic eu. Poate că întâi a remarcat-o la Portography. E o legătură. Dar, dacă e bolnav, și eu cred că este, poate că l-a cunoscut la centrul de sănătate. Dacă se tratează sau s-a tratat acolo, personalul îl cunoaște, nu-l bagă în seamă. S-ar putea s-o fi luat de-acolo fără probleme, pentru că toată lumea îl știa, erau obișnuiți să-l vadă, nu a dat de bănuit nimănui. Am rugat-o pe Louise să-și întrebe colegii, dar ea vede lucrurile din perspectiva medicului - confidențialitatea pacientului, nu poate da nume, bla-bla.

— Iar tu vrei pe cineva mai puțin scrupulos.

— Trei copii morți. Puțin îmi pasă de confidențialitate. N-ai decât să mituiești pe cine vrei, numai să-mi găsești pe cineva - bărbat,

între douăzeci și cinci și șaizeci - ba nu, patruzeci. E mai tânăr. Categoria asta de vârstă, cu o afecțiune neurologică gravă, poate chiar fatală. Vreau un nume.

— Clar. Altceva?

— Nu ți-ajunge?

— Nu, prefer să fiu ocupat acum.

— Summerset.

— Am vorbit cu el. Altceva?

— Ai putea să-ți folosești creierul pervers și degetele îndemânatice să-mi afli mai multe despre Javert. Orice combinație cu Henri sau Luis. Orice apare pe site-uri, la clubul de date, la colegii, la Portography, în corelație cu numele suspecților, pe care o să ți le indic, deși nu ar trebui.

— Floare la ureche.

Îi zâmbi.

— Și?

— Mă bucur să îți pot fi de folos, locotenente.

— Întrebare. Ai parcări, garaje, de suprafață și subterane.

— Cred că am câteva în vastul meu imperiu. De ce?

— Poți să mi le afli pe cele care închiriază ilegal vehicule?

— Mă tem că nu înțeleg ce insinuezi.

Își revenise, gândi ea. Alunecos, ca întotdeauna.

— Scutește-mă, amice. Le vreau mai ales pe cele situate pe o rază de zece blocuri distanță de Eighteenth și Seventh. Ne-a văzut când l-am ridicat pe Billy. Știa că suntem acolo, că supraveghem dubița, așa că a găsit alternativă. Sunt sigură că deja se gândise la un plan de rezervă. Mă interesează închirierile pe sub mână, un vehicul care nu atrage atenția, în stare bună, probabil tot dubiță. Adu-mi ceva bun și vei fi răsplătit.

— Tu, dezbrăcată, în sirop de ciocolată?

— Perversule. Descurcă-te singur cu transportul. Eu trebuie să o iau pe Peabody.

O luă în brațe și o sărută lung. Mda, își spuse ea, simțind că amețește, e clar că își revenise.

— Mă bucur să lucrăm din nou în echipă, locotenente.

— Asta suntem? Făcu o pauză, măsurându-l din cap până-n picioare. Fă-l bine pe Summerset și trimite-l undeva, în afara țării, iar eu aduc siropul de ciocolată.

— S-a făcut, murmură el, pe când ea intra în mașină, apoi plecă.

— Îmi pare rău de Crack, Dallas.

— Și mie.

Pe scaunul din dreapta, Peabody își ridică mâinile.

— Nici măcar n-am știut că are o soră. Cred că ar fi trebuit.

— Tot moartă ar fi, spuse Eve sec.

— Da, așa e. Crezi că ar trebui să trimitem flori? Sau altceva?

— Nu, nu flori. Își aminti de vișinul lui Siobahn. Las-o baltă, Peabody. Trebuie doar să ne facem treaba.

— Da, am înțeles. Peabody încerca să-și reprime amărăciunea. Crack era un prieten. Iar pentru prieteni faci *ceva.* Voiam doar să știe că ne gândim la el, asta-i tot.

— Tot ce putem face pentru el este să rezolvăm cazul, să ne asigurăm că oricine i-a omorât sora ajunge după gratii. Florile nu o să-l aline, Peabody. Dreptatea, poate, măcar puțin.

— Așa e, însă suport mai greu când e cineva apropiat.

— E normal să fie greu. Când începi să crezi că e ușor, mai bine ieși la pensie.

Peabody deschise gura să replice, iritată de tonul ei, apoi îi văzu oboseala, furia, sub masca de câini aparent.

— Unde mergem? Ar trebui să știu, ar trebui să-mi dau seama. Examenul de detectiv o preocupa. Dar nu pot.

— Cum a transportat-o?

— Nu știm. Încă, adăugă ea.

— De ce nu știm?

— Pentru că nu a folosit dubița pe care o supravegheam noi.

— De ce nu a folosit-o?

— Pentru că…pentru că știa că o urmărim. Reuși în ultima clipă să transforme întrebarea într-o afirmație: Crezi că i-a spus Billy!

— Tu?

Dădu din umeri, apoi se gândi o clipă.

— Nu. Cel puțin, nu intenționat. Billy e un găinar. Nu colaborează cu criminali. L-am prins cu parcarea, a cooperat. Are un copil, iar asta contează. Nu vrea să aibă probleme.

— Deci, de unde a știut tipul nostru să se ferească de parcarea lui Billy?

— Altcineva i-ar fi putut spune. Dar nu prea credea asta. Poate că a considerat că e mai prudent să le schimbe. Dar nu, continuă ea, își respectă tiparul. Îi place rutina. Sigur știa că am aflat de dubiță și că îl așteptăm. Ne-a văzut acolo. Te-a văzut. Te-a recunoscut, de la televizor, știa că investighezi cazul, a văzut uniforma mea. A renunțat la dubița aia.

— Și cum de ne-a văzut?

— Pentru că…la naiba! Pentru că locuiește sau lucrează în zonă! Ne-a văzut de la geam sau din stradă.

— Ai câștigat medalia de aur!

— Aș prefera o insignă de detectiv.

Eve parcă la oarecare distanță. Prefera să vadă cu ochii ei zona, nu pe ecran. Voia să îi simtă pulsul.

Nu prea aproape, se gândi ea. Ar fi atent, nu și-ar alege mașina din vecini. Dar de undeva de aproape, un loc pe care să-l poată supraveghea, să vadă ce fel de afaceri se fac. Să poată alege.

Mda, dubița gri condusă de bătrânică. Nu atrage atenția. Are o grămadă de loc în care să se miște, dacă lucrurile scapă de sub control.

— Locuiește aici, spuse Eve. Nu lucrează aici. Vede dubița venind și plecând duminica. Urmărește parcarea noaptea. Locuiește în zonă, nu atrage atenția, nu creează probleme vecinilor. Nu se vede, exact ca vehiculul pe care l-a ales.

Urcă din nou în mașină și se rugă ca aparatul de aer condiționat să facă față cât avea să lucreze.

— Verifică toate clădirile, vreau bărbații celibatari întâi.

— Ce clădiri?

— Toate. Întreaga zonă.

— O să dureze.

— Atunci ai face bine să începi.

Eve se uită în jur.

20

Nu observă nimic și, când aerul condiționat încetă să mai facă față, se strădui să continue. Cerul se acoperi de nori urâți, întunecând strada. Apoi începură să cadă picături mari de ploaie, precedate de tunete puternice.

— Ce furtună urâtă, mormăi Peabody, aruncând o privire spre Eve. Avea o dâră de transpirație pe față, dar putea fi efectul concentrării, nu neapărat al căldurii. Poate că se mai răcorește.

— O să fie la fel de cald, dar mai multă umezeală. August insuportabil, spuse ea absentă. E aici, Peabody, dar unde? într-un loc frumos și sigur, unde totul este într-o ordine perfectă. Fotografii, murmură ea, holbându-se afară la ploaia torențială. Imagini pe toți pereții. Are nevoie să-și vadă arta. Să o evalueze, să o admire, să o judece. Munca e viața lui. Munca lui e viață.

— Frumos înrămată.

— Ce?

— Nu le-ar ține așa, pur și simplu prinse cu piuneze. Le vrea frumos prezentate, nu?

Încruntându-se, Eve întoarse capul.

— Bun. Excelent. Înrămate. De unde ia ramele? Le cumpără din zonă? Le comandă Online? Ar vrea ceva bun, nu? Tot ce-i mai bun. Multe rame. Poate identice. Are un stil specific, așa că și-ar alege un tip anume de rame. Vreau cele mai bune magazine din oraș, primele zece.

— Da. Unde mergem? întrebă ea.

— Acasă. Echipament mai bun.

— Aha. Scuze, spuse Peabody, dar nu se obosi să-și ascundă rânjetul. Și mâncare mai bună. Iisuse! Sări în sus, speriată de fulger. Treabă serioasă. Când erai mică, te ascundeai sub pătură, numărând secundele între fulger și tunet?

Ar fi fost norocoasă dacă ar fi avut pături când era mică, se gândi Eve. Iar furtunile nu erau partea cea mai înspăimântătoare a vieții ei.

— Nu.

— Noi da. Uneori mai fac asta, din obișnuință. Uite…Se uită la următorul fulger, apoi începu să numere cu voce tare: Unu, doi, trei. Bum! Tresări ușor. Destul de aproape.

— Dacă-l auzi, înseamnă că nu e aproape, Peabody. Magazinele, Peabody.

— Scuze, vine! Am trei în nord, unul în centru, două în Soho, unul în Tribeca…

— Redu lista la cele aflate în preajma parcării sau a universităților. Pe o rază de cinci blocuri. În timp ce Peabody lucra, Eve sună la Portography. Dă-mi-l pe Hastings.

— Este în ședință, spuse Lucia ferm, cu un aer de nemulțumire nedisimulată. Aș putea să preiau eu mesajul.

— Ori face o pauză și răspunde la telefon, ori vin după el. Alege.

Lucia bombăni, dar îi făcu legătura. Hastings apăru, transpirat, roșu la față.

— Ce? Ce? Trebuie să te omor în somn ca să scap de tine?

— Ce tâmpenii poți să debitezi în urechea unui polițist, amice! De unde-ți cumperi ramele?

— Ce? Ce?

— Nu mai repeta. Ramele. De unde cumperi rame pentru fotografiile tale.

— De unde dracu' să știu? Nu le ducem jos?

— Știi ceva, Hastings, începe să-mi placă de tine. Folosești ramele alea de jos pentru lucrările din galeria ta?

— Nu știu. Nu știu. Dacă ar fi avut păr, Eve era sigură că și l-ar fi smuls. Dacă aflu, mă lași să lucrez?

— S-ar putea.

— Te sun eu, replică el, închizând.

— Mda, îmi place de el.

Tocmai intra pe poartă, când o sună.

— Avem tot felul de rame tâmpite. Numai porcării. Nu mai folosim ce-mi plăcea mie, pentru că, spune Lucia, toată lumea le utilizează și n-ar mai fi unice, idioțenii de-asta. Și le obțin tocmai de la Helsinki.

— Helsinki, repetă Eve, uimită.

— Simple, stil scandinav. Schiță un zâmbet. Oribile, dar asta e. Comandă specială, dintr-un loc numit *Kehys.* Adică rame. Asta-i tot?

— Da, deocamdată.

— Bun.

Îi închise din nou.

— Un om după sufletul meu. Peabody?

— Deja mă ocup. Date despre *Kehys,* imediat.

— Urmărește pista.

— Eu?

— E ideea ta. Ocupă-te. Eve ieși din mașină și fugi spre casă.

Se scutura ca un cățel când intră în hol, apoi începu să-și dezbrace haina udă. Și vocea aceea, ca un bici, urlă de sus.

— Încetează imediat! Asta e casă de oameni, nu baie comunală!

Cu haina udă în mână, îl urmări pe Summerset coborând. Folosea o câijă și șchiopăta evident, dar fața lui era la fel de acră și dezaprobatoare ca întotdeauna. Avea un maldăr de prosoape în brațe.

— Dacă tot ești în stare să te ții pe grisinele alea urâte de le zici tu picioare, ce mai cauți în universul meu?

Îi întinse un prosop, apoi îi luă haina.

— Voi pleca în lung-amânata vacanță mâine-dimineață. Între timp, îmi umpli podeaua de bălți.

— Între timp, mă poluezi fonic. Se întoarse spre scări, pe când Peabody se năpusti în casă.

— Summerset! încântarea din vocea ei o făcu pe Eve să își dea ochii peste cap, furioasă. Cum te simți?

— Destul de bine, mulțumesc. Îi oferi un prosop. Uniforma dumneavoastră este udă. Aș fi încântat dacă mi-ați permite să vă aduc ceva uscat, iar între timp, să o spăl.

— Ți-aș fi recunoscătoare. Râse când auzi sunetul furios scos de Eve. O să fiu în biroul ei, șopti Peabody, apoi o luă la fugă pe scări, după Eve. Este udă, începu ea. Aș putea răci. Doar nu vrei să mă îmbolnăvesc în timpul investigației, mai ales când învăț ca nebuna în timpul meu liber.

— Am zis eu ceva?

— A, da! Destule!

Eve se uită lung la ea, ceea ce o făcu să tacă.

— O să îmbrac ceva comod și uscat.

Apoi se îndreptă spre dormitor.

Doar de-a naibii, își lăsă hainele ude pe jos. Asta o să-l usture, își spuse ea. Îmbrăcă niște blugi, un tricou și puse arma la loc, pregătită să se apuce de treabă.

Ca să-i lase lui Peabody câteva clipe de răgaz, se duse spre biroul lui Roarke.

Când ridică ochii și o văzu, îi zâmbi, iar ea simți că viața e din nou frumoasă.

— Bună, locotenente.

— Bună, civilule. Poate că ar avea și ea nevoie de o mică pauză. Se duse spre el, se aplecă și îi luă fața în mâini, sărutându-l.

— Ei bine, zise el, trăgând-o în brațe.

— Stai, asta-i tot ce primești.

— Deci ai venit doar ca să mă torturezi?

— Ai început? Ce ai pentru mine?

— Tocmai mi-a venit un răspuns foarte nepoliticos în minte, dar cred că te refereai la mica temă pe care mi-ai dat-o, nu la…

— Exact. Se așeză lângă el, zâmbind. Era așa de bine să îi vadă figura relaxată. Peabody lucrează la o ipoteză, ideea ei. Tocmai am stat o oră și mi-am spart capul cu alta, dar nu am ajuns nicăieri.

— Nu știu ce să zic. Deși mi-am întins antenele, la solicitarea ta, am uns câteva mâini, am câteva nume, dar niciunul nu se potrivește profilului.

— Poate că greșesc pe undeva, spuse ea, ridicându-se și începând să se plimbe în sus și-n jos.

— În cazul acesta, e numai vina mea.

— Nu gândești tu în locul meu.

— Dar nici nu te-am ajutat.

— Știi ce e ciudat, comentă ea, am reușit să mă descurc destul de bine vreo zece ani, până să apari tu în pas de vals în viața mea.

— Nu cred că am valsat. Și simt convins că ești foarte bună și iară mine. Voiam să spun că ți-am distras atenția. Ți-ai făcut griji pentru mine, nu te-ai mai concentrat, ai uitat de priorități. Îmi pare rău.

— Bănuiesc că ție nu ți s-a întâmplat niciodată să uiți de orice pentru că erai îngrijorat din cauza mea.

— Vreau să-ți spun ceva. Uită-te la mine, te rog. Așteptă până se întoarse. De fiecare dată când iei arma aia și ieși pe ușă, sunt sfâșiat între mândrie și teroare. De fiecare dată. Dar nu aș face nimic să te opresc, Eve. Asta ești tu, așa suntem noi.

— Nu-i ușor să fii căsătorit cu o polițistă. Dar tu te descurci bine.

— Mulțumesc. Zâmbi din nou. Și tu te descurci bine, ca soție de fost infractor.

— Aplauze pentru amândoi.

— Pentru mine este important să te ajut. Chiar dacă mă mulțumesc doar să te ascult, deși aș prefera să fac mai mult.

— Spune-mi.

— Mă enervează că ți-am distras atenția în cazul ăsta, pentru că nu am făcut ce ți-aș fi cerut eu ție. Nu te-am lăsat să-ți vezi de treabă. Dacă te lăsam, lămuream totul mai repede. Data viitoare, fii sigură că o să te copleșesc cu problemele mele de la bun început.

Buzele ei tremurară.

— Sună bine. Și, dacă nu o faci destul de repede, o să te pocnesc până spui tot.

— Corect.

— Acum, hai să vedem numele.

Le afișă pe ecran.

— În categoria asta de vârstă, niciun bărbat. Nu cu vreo afecțiune neurologică gravă.

— Poate că nu e creierul. Poate că e alt organ care a luat-o razna.

— M-am gândit și la asta. În centrul acela nu există niciun pacient cu vreo boală gravă care să corespundă profilului. Pot să extind căutarea, să mai mituiesc în stânga și-n dreapta, sau să scutesc și timp și bani și să intru în arhiva altor spitale.

Se gândi la asta. Nu ar fi fost prima dată când îl lăsa să alunece pe panta ilegalității. Dar, chiar și cu abilitățile lui, tot ar fi durat câteva ore, poate chiar zile, să caute în toate spitalele și clinicile din oraș.

Și era doar o bănuială. Intuiție.

— Hai să vedem ce avem acum.

Citi numele. Oamenii mureau, observă ea, dar nu exista vreun ucigaș. Ucigașul era propriul lor corp sau soarta sau ghinionul.

Tumori care apăreau din senin, creșteau, se răspândeau, puneau stăpânire pe creier.

Știința le putea identifica și, dacă era destul de devreme, dacă pacientul avea asigurarea cuvenită sau banii necesari, tratamentul le putea eradica. Dar, adesea, era prea târziu. Nu știuse niciodată că moartea poate veni în atâtea feluri, din propriul tău corp.

Majoritatea erau în vârstă, e adevărat. Mulți deja își sărbătoriseră centenarul. Dar erau și mai tineri.

Darryn Joy, șaptezeci și trei. Marilynn Kobowski, patruzeci și unu. Lawrence T. Kettering, optzeci și opt.

Deja morți sau pe moarte, gândi ea.

Corrine A. Stevenson, cincizeci. Mitchell B…

— Stai. Stai! Stevenson, Corrine, A…date complete.

— Ai dat de ceva?

— Da, da. Scoase computerul personal, extrase informațiile despre adresele pe care le evidențiase, cele din blocul situat la vest de parcare. Întâmplător, Stevenson locuiește la câteva minute de parcare. La etajul doisprezece, ceea ce îi asigură o priveliște frumoasă, mai ales cu un binoclu sau obiectiv puternic.

— Ceea ce ar avea un fotograf.

— Da. Reveni la ecran. A murit, în ciuda a doi ani de tratament, în septembrie. Nu era căsătorită. Un copil, Gerald Stevenson. Născut septembrie, 13, 2028. Verifică-l.

— Asta fac, spuse Roarke, pe când Peabody năvălea pe ușă.

— Dallas, am găsit ceva. Javert, Luis Javert. Era roșie toată de entuziasm. A comandat rame, același stil ca și Hastings, de la Helsinki. O singură dimensiune, 16 pe 20. A cumpărat 50, a cerut să fie transportate la o adresă în New York, West Broadway Shipping, în Tribeca.

— Cum a plătit?

— Transfer direct. Am nevoie de autorizație ca să verific tranzacția.

— Fă rost de ea. Folosește numărul meu de legitimație. Roarke.

— O clipă, locotenente. Nu e doar un Gerald Stevenson în orașul ăsta. Dar niciunul la adresa aia. Folosește alt nume. Dacă și l-a schimbat oficial, va trebui să…sap un pic.

— Atunci ia lopata! Numele ei e încă înregistrat ca locuind acolo. Dacă stă cineva la adresa aceea, nu e oare fiul ei, Gerald? Peabody! Vii cu mine.

— Da. Un minut.

— Sună-l pe Feeney, îi strigă lui Roarke, ieșind. Spune-i tot ce știm. Cu cât avem mai mulți implicați în caz, cu atât mai bine.

— S-a făcut, locotenente, zise el, fluturându-și degetele peste tastatură, ca un pianist gata să atace o sonată complexă.

Era bine că își revenise.

Trebui să aștepte ca Peabody să se îmbrace în uniformă, așa că profită de ocazie pentru a-și suna comandantul și a-i spune noutățile.

— Vrei o echipă cu tine?

— Nu. Dacă vede uniforme, se sperie. Îi vreau pe Baxter și Trueheart, în civil, doar să urmărească clădirea. Până acum, suspectul nu a manifestat tendințe agresive, dar, dacă se simte încolțit, poate deveni violent. Apartamentul în care cred că locuiește este la etajul doisprezece. Singura cale de acces este ușa din față sau fereastra, apoi scara de incendiu. Eu și Peabody o să folosim ușa. Baxter și Trueheart, scara de incendiu.

— Ai o teorie frumoasă, locotenente, dar faptul că mama lui a murit de cancer nu e suficient pentru a obține un mandat de percheziție.

— Voi încerca să fiu convingătoare și să-l determin să mă lase să intru. Se uită peste umăr, pe când Peabody cobora, în uniforma albastră de vară, proaspăt spălată și călcată la dungă. Suntem gata de plecare.

— Veți primi ajutoare într-un sfert de oră. Fii mai temperată, Dallas.

— Da, să trăiți. Întrerupse transmisia.

— Nimic nu se compară cu o uniformă curată, comentă Peabody, mirosindu-și mâneca. Folosește ceva cu o vagă aromă de lămâie. Super. Va trebui să-l întreb ce e când se întoarce din concediu.

— Sunt sigură că voi doi v-ați distra de minune făcând schimb de sfaturi gospodărești, dar ce-ai zice să te concentrezi puțin asupra investigației noastre urât mirositoare?

Peabody redeveni serioasă.

— Da, sigur. Dar continuă să-și admire dunga pantalonilor, în timp ce Eve îi povestea noutățile.

Clădirea avea douăsprezece etaje, și se gândi dacă n-ar trebui să plaseze unul dintre colegii de rezervă pe acoperiș. Risipă de oameni, își spuse. Dacă încerca să fugă pe acoperiș, putea să-l urmărească imediat, dar era mai logic să încerce să scape spre stradă.

Oare avea și o hartă de evadare pregătită? Planifica totul minuțios, așa că probabil se gândise și la posibilitatea de a fi încolțit în cuibul lui.

Îl sună pe Roarke.

— Vreau o schiță detaliată a clădirii. Vreau structura etajului și a apartamentului. Cât de repede îmi poți trimite…Nu mai continuă, văzând imaginea deja pe ecran. Foarte repede, replică tot ea.

— Eram curios și eu. După cum vezi, e frumos împărțit. O sufragerie mare, bucătărie, două dormitoare.

— Am și eu ochi. Mai târziu.

Un dormitor pentru mamă, unul pentru fiu? se întrebă ea. Oare acum lucra în dormitorul ei? în cazul acesta, de ce ar fi cerut livrarea ramelor atât de departe?

Dacă opera aici, cum reușea să-și ducă victimele tranchilizate până la etajul doisprezece, fără să atragă atenția celor de la pază?

Spera că va putea să îl întrebe direct, cât de curând.

Se întâlni cu Baxter și Trueheart în hol. Era un spațiu mic, foarte curat. Camerele de securitate supravegheau intrarea și cele două lifturi. Nu avea portar, nici uman, nici android, dar i se ceru legitimația la intrare.

— Ținta este apartamentul 128, spre est, al treilea dinspre colțul de sud. Ferestrele sunt, dinspre sud spre nord, numerele șase, șapte și opt.

Se uită la Trueheart, îl vedea foarte rar în haine civile. Dacă era posibil, arăta și mai tânăr în blugi și în cămașă decât în uniformă.

— Unde ai arma, Trueheart?

Se bătu pe spate, sub cămașa lungă.

— M-am gândit că, dacă port o haină pe căldura asta, atrag și mai mult atenția. Știu că arăt cam neglijent, locotenente, dar sunt haine de stradă obișnuite.

— Nu moda mă interesează.

— Ar fi ultima care te-ar întreba așa ceva, interveni Baxter, care avea o înfățișare banală, în pantaloni kaki și în tricou verde-pal. Nu că ea n-ar arăta întotdeauna trăsnet. Mai ales de când are pe cineva cu gust care-i cumpără zdrențele.

— O să-ți amintesc mai târziu unde să mă pupi. Acum suntem gata să prindem un criminal în serie. Cred că putem discuta altă dată despre aspectul nostru exterior. Păstrați liniile de comunicare deschise. Armele pregătite. Voi o luați pe trotuarul de vizavi. Dacă apare cineva la geamurile indicate, mă anunțați. La fel dacă intră

sau iese cineva din clădire care corespunde profilului cât simt eu înăuntru. Să-i dăm drumul.

Se duse spre lift, luând un ghiveci cu o ferigă artificială pe drum.

— Nu știam că te interesează plantele, locotenente.

— Numai la decorațiuni interioare mă gândesc. Dacă mă vede pe vizor, n-o să-mi deschidă ușa. Mă cunoaște.

— A, te camuflezi.

— Nu sta la vedere, îi ordonă ea. Vrem să ne deschidă ușa, să știm că e acolo, să-i vedem fața. Înregistrează.

— Deci, dacă intră în panică și ne trântește ușa-n nas, vom avea motiv, vom vedea fața.

— Și e blocat înăuntru până obținem mandatul. Nimeni nu mai moare azi, spuse ea, pășind la etajul doisprezece.

Se ascunse după ferigă, privind printre frunze, pe când se apropia. Avea vizor, ecran, cutie vocală.

Nu își asumă niciun fel de riscuri, își spuse ea. Este precaut, nemernicul. Nu vrea să apară vreun hoț și să dea totul la iveală, întâmplător.

Sună la ușă și așteptă.

Lumina roșie clipea neîntrerupt.

Sună din nou.

— Livrare pentru 1208, zise ea tare.

Auzi ușa din spatele ei deschizându-se, la 1207, și se întoarse.

Din apartament ieși o femeie tânără, făcând ochii mari când o văzu pe Peabody în uniformă.

— S-a întâmplat ceva? A pățit ceva Gerry?

— Gerald Stevenson. Eve lăsă feriga jos. Locuiește aici?

— Sigur. Nu l-am mai văzut de câteva zile, dar e casa lui. Cine sunteți?

— Dallas, NYPSD. Îi arătă insigna. Deci Gerry nu e acasă.

— Nu. Cum spuneam, nu l-am văzut de ceva timp. Probabil că e plecat cu treabă.

— Treabă.

— Da. Face fotografii.

Eve simți cum tresare.

— E fotograf.

— Lucrează cu imagini. Arta imaginii, așa îi spune. E bun. I-a făcut soțului meu niște poze anul trecut. Desigur, nu prea a mai lucrat după ce a murit mama lui. Dar despre ce e vorba?

— Când a murit mama lui, insistă Eve; ce s-a întâmplat?

— Ce era de așteptat. S-a prăpădit. Erau foarte apropiați. A avut grijă tot timpul de ea și, credeți-mă, uneori era oribil. N-au putut s-o salveze. Eu și Mark am încercat să-i ajutăm, dar ce poți face, de fapt? S-a întâmplat ceva cu Gerry? Doamne, a avut un accident?

— Nu, din câte știu eu. Doamna?

— Frybum. Jessie. Am bătut și eu la ușă de vreo două ori săptămâna trecută, am încercat să-l sun, să văd ce face. În ultimul timp părea să-și revină, zicea că are de lucru. Dacă s-a întâmplat ceva, aș vrea să-l ajut. E un băiat bun, iar doamna Stevenson, era o comoară. Una la un milion.

— Ați putea să ne ajutați. Putem intra, să stăm de vorbă?

— Eu…Aruncă o privire la ceas. Da. Sigur. Trebuie să sun, să reprogramez niște întâlniri. Se uită din nou la Eve, la Peabody, la ferigă. Apoi începu să-și dea seama. Gerry are probleme?

— Da, are probleme.

Dură mai mult decât ar fi vrut Eve, dar voia să se asigure că Jessie Frybum va coopera. Dură mult să o convingă să nu-l mai apere atâta pe Gerald Stevenson. Refuza să creadă că ar putea fi implicat în ceva ilegal, cu atât mai puțin într-o crimă.

— Dacă, așa cum insistați dumneavoastră, Gerry este nevinovat, o să fie în avantajul lui să demonstrăm asta și să scape de urmărire. *M-am săturat să pierd timpul cu politeți cu tine,* gândi Eve.

— Da, de parcă nu s-a întâmplat de atâtea ori ca un nevinovat să fie arestat și târât în noroi până când i-au distrus viața! Jessie era atât de indignată, încât nu văzu furia din ochii lui Eve. Înțeleg foarte bine, vă faceți doar datoria, dar pentru dumneavoastră e doar o *meserie.* Iar oamenii greșesc la slujbă în fiecare zi.

— Aveți dreptate. Și poate că ar fi o greșeală dacă, în clipa asta, v-aș pune cătușele, v-aș târî la secție și v-aș băga la răcoare pentru că obstrucționați investigația, pentru că sunteți absolut enervantă. Dar știți ceva? Se ridică și se jucă cu cătușele prinse la centură. Oamenii fac greșeli zilnic.

— Nu ați îndrăzni!

— Peabody?

— Ba ar îndrăzni, doamnă Frybum. Categoric. Iar celula nu este un loc prea plăcut.

Jessie se simțea ofensată.

— Îmi sun avocata. Nu mai scot o vorbă înainte. Dacă mă sfătuiește să mai stau de vorbă cu voi, bine. Altfel, nu. Își ridică bărbia cu atâta semeție, că Eve abia se abținu să nu îi tragă un pumn. N-aveți decât să faceți ce vreți.

— Habar n-are ce îndemn ne adresează, zise Peabody încet, pe când Jessie se îndrepta spre telefon.

— Singurul motiv pentru care încă stă pe propriile picioare este că respect loialitatea, și nu știe nimic de el. E un tip de treabă, a avut grijă de mama lui pe moarte. Nu a creat niciodată probleme. Un vecin bun și liniștit. Se potrivește perfect profilului.

— De-aici unde mergem?

— O luăm la secție, pe sus dacă e cazul. Scapă de avocată și convinge-o să lucreze cu un desenator de la Identificări. Vreau o imagine. Și un mandat, ca să trec de ușa aia.

Luă telefonul.

— Domnule comandant, spuse ea. Am nevoie să fiu mai convingătoare.

Ziua trecea repede, deja se întuneca. Norii erau la fel de amenințători, și se auzeau tunete.

Parlamentă cu avocata până simți că o dor urechile, dar, în final, Jessie acceptă să participe la o ședință pentru întocmirea portretului-robot. Dar numai în apartamentul ei.

— Credeți că sunt încăpățânată, spuse Jessie, încruntându-se la Eve. Dar îl consider pe Gerry un prieten. Am văzut prin ce-a trecut cu mama lui, ți se rupe sufletul. N-am mai cunoscut pe nimeni care a murit. S-a luptat din răsputeri, iar el i-a stat alături tot timpul. Și când ea era prea slabă ca să mai lupte, el tot nu s-a lăsat.

Evident emoționată, își mușcă buzele să se liniștească.

— Făcea curățenie după ea. O spăla, o hrănea, stătea cu ea. Nu lăsa pe nimeni să se ocupe de partea neplăcută. Niciodată n-am văzut atâta devotament. Eu nu știu dacă aș fi în stare să mă comport la fel.

— Genul ăsta de experiență poate înnebuni pe cineva.

— Poate. Poate, dar…Doamne, detest asta. Deja a suferit atât de mult. De câte ori l-am văzut, după ce s-a terminat, arăta ca o fantomă. Abia rezista. Părea aproape la fel de bolnav ca și ea. Apoi a început să-și revină. În ultimele luni, s-a pus din nou pe picioare. Vreți să mă faceți să cred că e nebun, vreun monstru dement. Dar de doi ani și jumătate stau vizavi de el, și vă spun că nu este.

— Trei tineri, acum morți, l-au privit în ochi. Nici ei nu l-au crezut un monstru.

— E plecat la o ședință de fotografiat, o să vedeți. Își vede de treabă, încearcă să-și refacă viața. O să vedeți.

— Da, cred că da.

21

Eve se uita la ușa apartamentului 1208, ca și cum nerăbdarea ei ar fi putut s-o găurească, să vadă înăuntru.

O simplă autorizație o ținea în loc, când avea nevoie doar să intre, să arunce o privire.

Aiurea, dovezi. Era *sigură.*

Credea în respectarea legii. În reguli, în verificări. Polițiștii nu aveau dreptul să intre în casa cuiva, ca la ei acasă. Nu puteau intra pe bază de bănuieli sau răzbunări personale.

Motiv probabil. Era nevoie de el. Și îl avea. De ce naiba judecătorul ăla nu reușea să-și dea seama?

Răbdare, își impuse. O să vină și mandatul și o să poată intra.

Dar așteptarea o făcu să se gândească cât de repede ar fi mers totul dacă ar fi venit aici cu Roarke. L-ar fi lăsat să-și folosească talentele ca să intre? Ar fi forțat încuietorile înainte să scoată ea mandatul din buzunar.

Apoi, desigur, orice dovadă ar fi găsit în casă, nu ar fi fost admisă la proces. I-ar fi dat posibilitatea lui Stevenson să scape, dacă alegea calea ușoară.

Echilibru, își aminti ea. Legea.

De ce dura atât?

Peabody ieși din apartamentul lui Jessie, unde o plantase Eve.

— Yancy e bun, dar trebuie să discute cu ea, să-i câștige încrederea, așa că o să dureze.

Furioasă din cauza neputinței ei, Eve aruncă o privire în casă. Yancy, de la Identificări, păstra un ton vesel, în timp ce lucra. În ciuda tinereții sale, era bun.

Trebuia să-l lase în pace, se gândi Eve. Trebuia să păstreze distanța. Martora deja avea resentimente față de ea, dacă intra și insista, ar fi stricat totul.

— Se tot răzgândește în privința detaliilor, zise Peabody. Linia maxilarului, nasul, chiar și nuanța pielii. Dar o scoate la capăt.

— Mi-ar plăcea să-i trag un șut în fiind, comentă Eve. Asta ar ajuta.

În schimb, își scoase telefonul și îl sună pe Baxter. N-avea de gând să țină oamenii pe stradă degeaba, așteptând să apară Stevenson.

— Hei, iubito, răspunse Baxter.

— Hei, iubito?!

— Voiam să fiu sigur că n-ai uitat de mine.

— Nu-i uit niciodată pe cei care mă enervează. Au intervenit schimbări. Vă duceți la club câteva ore.

— Aha, dulcea recompensă, la țanc. Ai auzit, copile?

— Și tu, și tânărul, rămâneți la recompense fără alcool. Se gândi cât fuseseră la datorie în ziua respectivă. Mai stați o oră, aruncați o privire. Te anunț dacă-l găsesc pe aici?

— Normal!

— Bun. Dacă nu-l prindem în seara asta, la nouă sunteți liberi.

— S-a reținut. Hai, Trueheart, să ridicăm paharul în cinstea ilustrului nostru locotenent. Apropo. Jumi e pe drum.

— Cine? Care Jumi?

— Cred că se referea la Roarke, spuse Peabody când Baxter închise, râzând în hohote. Jumi - jumătate - soțul tău?

— Aha!

Deja nervoasă din nou, se repezi la lift să-l aștepte.

— Nu te-am chemat! începu ea.

— Și plânge inima în mine. Am datele pe care le voiai, locotenente, am preferat să ți le transmit direct. Ridică din sprânceană, zâmbind spre Peabody, care se plimba de la un apartament la altul. Cum merge aici?

— Lent. Ce ai?

— Bucățele. Câteva parcări care închiriază ilegal. Apoi, întâmplător, am discutat cu neurologul lui Stevenson. Știu, nu mi-ai cerut asta, dar am preluat inițiativa. Zâmbetul lui se transformă în rânjet. Mă aștept la o răsplată și mai mare!

— Aha, vezi să nu ți se lungească urechile. Și, cam ce ați pălăvrăgit voi?

— Mi s-a spus că pacienta a fost o femeie extraordinară. Curajoasă, optimistă, o femeie de înaltă clasă, care a avut o soartă tristă. Întâmplător, lucra și ea în domeniu. A fost asistentă la…

— Centrul East Side, încheie Eve.

— Exact. Iar fiul ei i-a fost extrem de devotat, parcă mai curând fantezist decât optimist. Pur și simplu refuza să creadă că o să moară, iar când s-a întâmplat, a fost o lovitură grea. A dat vina pe doctori, pe centrul de sănătate, pe Dumnezeu, pe oricine. Nici n-a vrut să audă de psiholog. Doctorul era îngrijorat că ar putea face vreun gest nesăbuit. Era în stare să se sinucidă.

— Păcat că n-a avut dreptate. Vrea să-l identifice?

— Este dornic, ba chiar nerăbdător să coopereze.

Eve dădu din cap, apoi scoase telefonul.

— Am un desenator de la Identificări aici cu o vecină care nu e nici dornică, nici nerăbdătoare să coopereze. O să obțină imaginea, dar durează prea mult. Vreau încă unul care să lucreze cu doctorul. Dă-mi numele și adresa.

Când termină de organizat totul, luă din nou telefonul, care sima.

— Dallas.

— Locotenente, îți vine mandatul.

Era și timpul, se gândi ea, dar se abținu.

— Mulțumesc. Ofițerul Yancy încă lucrează cu vecina. Am chemat înlocuitori pentru Baxter și Trueheart, clădirea e acoperită, iar lor le-am ordonat să mai supravegheze clubul vreo oră, apoi să plece. Peabody și cu mine vom intra în apartamentul subiectului de îndată ce vom avea mandatul. Pot să-i chem pe cei de la laborator?

— Cheamă-i, termină totul. Hai să rezolvăm cazul azi.

— Asta vreau și eu, conveni ea.

— Draga mea, spuse Roarke, trecându-i mâna prin păr, în timp ce Peabody se prefăcea că se uită în altă parte. Dacă voiai să intri, de ce nu m-ai chemat?

— M-am gândit la asta. Vorbea în șoaptă. Nu voi nega, m-am gândit să intru fără mandat. Dar trebuie să fie totul curat, legal. Nu vreau să-i dau motiv să scape.

— Ai dreptate, desigur. Răbdarea ta…

Tăcu, pe când telefonul ei suna din nou, ca să o anunțe că-i sosise mandatul.

— Nenorocitul, e terminat! Era și timpul! Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe culoar. Peabody, intrăm!

— Poate că răbdare nu era cel mai bun cuvânt, spuse Roarke în urma ei.

Îl privi scurt, gândindu-se. Ori se ceartă cu el, ori cedează. Și zice că a fost ideea ei.

— Vii cu noi. Hai, mai repede.

— Câte sacrificii, ca să fii un bun cetățean.

— Da, sigur. Are ochi buni, îi spuse ea lui Peabody. Putem să-l folosim.

— Da, să trăiți. Mă gândesc adesea cum l-aș putea folosi pe jumi al dumneavoastră. Și, pentru că Roarke stătea între ele, deci era în siguranță, îndrăzni să rânjească.

— Foarte amuzant, Peabody. O să chicotesc și eu când îți fac limba cravată și te sufoc cu ea. Intrăm. Înregistrare.

În spatele ei, Roarke îi făcu lui Peabody cu ochiul.

— Locotenent Dallas, Eve, ofițer Peabody, Delia și consultant civil Roarke sunt legal autorizați, prin mandatul semnat de judecătoarea Marcia B. Brigstone, să intre în apartamentul 1208 pentru percheziție și reținere de probe. Toate datele pertinente privind această procedură sunt menționate în mandatul sus-menționat. Unitatea de laborator este pe drum. Folosim cartela universală din dotare pentru a deconecta încuietorile și blocajele de securitate.

O introduse, apoi tastă codul ei. Accesul nu era permis.

— La naiba. Subiectul a instalat un al doilea rând de blocuri de securitate care resping cartela universală. Plecă de lângă ușă, astfel încât să se înregistreze apartamentul de vizavi. Se uită la Roarke rece. Va trebui să trimit după un dispozitiv de forțare a ușii, pentru a reuși să intru și să îndeplinesc mandatul.

Înțelegând, Roarke trecu pe lângă ea și, scoțând ceva din buzunar, se duse la ușă.

— Ofițer, spuse Eve, observând că Peabody îl privea fascinată.

— Da. Însă ochii ei nu se dezlipiră de Roarke. Îi urmărea degetele mișcându-se, întrebându-se dacă sunt la fel de pricepute și la alte activități.

Imaginându-și că erau, simți că inima îi bate mai repede.

— Ofițer, repetă Eve. Vom încerca din nou cartela, într-o clipă. Contactează Dispeceratul și solicită o unitate care să forțeze ușa.

— Îhâm, adică, da, am înțeles.

— Poate că ar trebui să mai încerci o dată cartela, locotenente. Impasibil, Roarke plecă de lângă ușă. Înainte să sune. Uneori trebuie să mai insiști.

— Bine. Peabody, mai așteaptă. Retrag cartela.

Orice ar fi făcut, de data asta lumina de securitate clipi verde.

— Încuietorile sunt dezactivate. Probabil că se blocase, spuse ea, întorcându-se spre Peabody.

— Da. Se întâmplă mereu.

— Intrăm în apartamentul lui Stevenson.

Deși era sigură că nu e nimeni în casă, își scoase arma.

— Poliția, spuse ea, deschizând ușa. Avem mandat de percheziție. Rămâneți pe loc, cu brațele ridicate deasupra capului, la vedere. Lumină.

Ca și apartamentul lui Frybum de vizavi, era spațios și curat, aproape maniacal, împărțit într-un mod care o făcu pe Eve să-și spună: casă de femeie.

Culorile, materialele, plante vii, frumoase, dispozitive drăguțe de captat praful peste tot. Ferestrele aveau filtre de intimitate, iar prin ele se vedea că urmează o nouă furtună.

Lumina strălucitoare dezvălui fotografiile înrămate, aliniate pe pereți.

Te-am prins, își spuse Eve, dar figura ei rămase impasibilă, în timp ce-i făcea semn lui Peabody s-o ia spre stânga, iar lui Roarke spre dreapta.

În primul rând, verificară tot apartamentul să vadă dacă Stevenson sau altcineva era acolo.

— Este o operațiune a NYPSD, spuse ea clar, deși știa că nu e nimeni acolo. Închise ușa în spatele ei. Dacă totuși greșea, nu voia să-i lase cale liberă.

Trecu prin camera de zi, cu canapeaua ei primitoare, cu model floral, cu scaunele confortabile. Verifică dulapurile - observă o haină de femeie, un sacou, ghete de iarnă, o umbrelă roz, toate printre haine bărbătești.

Trecu în bucătărie, văzu un bol de mere roșii, lucioase, și patru căni de cafea uriașe, în aceeași culoare.

— Dallas? Peabody se opri în prag. Nu-i nimeni acasă.

— Plănuiește să se întoarcă. Luă un măr, jucându-se cu el. Încă e căminul lui. Să începem.

Îl sună pe Feeney, să-l ia pe McNab și să vină să verifice echipamentele electronice cât mai repede. Dar cu Roarke acolo, nu avea niciun sens să îi aștepte.

— Vreau toate mesajele, primite, trimise. Orice comunicare care ne sugerează pe unde ar fi, unde lucrează, unde își petrece timpul, ce face. Vreau să știu dacă a luat legătura cu oricare dintre victime de aici.

— Știu ce am de făcut.

— Da, de obicei știi. Peabody, începi cu dormitorul mamei. Ne interesează orice îl leagă de victime, dar și eventualele indicii cu privire la locul unde se află. Eu o să mă ocup de camera lui.

Dar întâi vizită galeria, studiind fețele, imaginile, încercând să-l vadă lângă ele.

Erau câteva fotografii ale mamei lui. O femeie atrăgătoare, cu ochi blânzi și zâmbet plăcut. Întotdeauna era înconjurată de lumină. Deliberat o fotografiase astfel sau era doar o coincidență?

El nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Erau și alte figuri, și alte teme. Copii la joacă, un bărbat cu șapcă jucându-se cu un câine. O femeie tânără întinsă pe o pătură, lângă o mare de flori.

Dar niciuna dintre imaginile victimelor.

— Oare el fusese? se întrebă ea. Oare vreuna dintre figurile astea era a lui?

O să-i ceară lui Feeney să facă o verificare de imagini pentru identificare. Ar lua timp, un timp prețios, dar poate aveau noroc.

Se mută în dormitor.

Era curat și ordonat, ca tot restul apartamentului. În dulap, hainele erau aranjate după tip și culoare.

Comportament obsesiv-compulsiv, hotărî ea, deși își aminti că și dulapul lui Roarke, cât un magazin de altfel, era organizat asemănător.

Tânăr. Îi studie hainele. Cămăși modeme, încălțăminte sport, sandale, o grămadă de blugi, mulți panaloni eleganți. Nimic prea ieftin, darnici prea scump. Avea venituri limitate, dar îi plăcea să arate bine.

Imagine.

Începu de la birou.

În dosarele lui ordonate, găsi un disc informațiv despre Universitatea Columbia, altul avea notele de la un curs intitulat Explorarea imaginilor, profesor Leeanne Browning, de anul trecut.

Se adună probele împotriva ta, Ger, își spuse ea, în timp ce le eticheta și le punea în plicuri sigilate.

Se îndreptă spre dulap și începu să caute prin perechile frumos împăturite de șosete și chiloți. Printre ele, o cutie mică, cu câteva dintre comorile lui.

Un trandafir uscat, o piatră strălucitoare, un bilet de la Stadionul Yankee, o bucată de material care putea proveni de la o pătură.

O insignă pe care scria Make The Scene cu litere albastre. O puse în plic, împreună cu cartea de vizită de la Portography.

Făcu un pas înapoi și se uită înjur. Locuia aici, nu lucra aici. Nu este ăsta spațiul tău de lucru. Aici este casa mamei tale, aici vii ca să mănânci, să dormi. Dar nu creezi aici.

Trecuse ceva timp de când nu mai venise pe-acasă. Dădu cu degetul peste stratul de praf. Avea mult de lucru. Prea mult, nu-și permitea să vină să se relaxeze. Să vină acasă, unde nu-l mai aștepta mama.

— Eve.

Se uită spre ușa unde stătea Roarke.

— Ai terminat deja?

— Nu am găsit mare lucru. Se șterg automat, o dată la treizeci de zile. Dacă iei unitatea, poate găsești mesajele șterse, dar de-aici, fără niciun instrument, nu găsești decât ce e pe luna asta. Nu era prea comunicativ. A comandat pizza acum trei săptămâni, flori proaspete pentru mormântul mamei…

— Cimitirul?

— Am notat. Nu are mesaje către sau de la prieteni, rude, cunoștințe. A lăsat pe robot mesajul înregistrat de mama lui.

— Dar e și vocea lui. O să putem lua amprenta vocală.

Ceva îi adumbri privirea, apoi răspunse:

— Da, nicio problemă.

— Vrei să-mi pară rău pentru el, fiindcă și-a pierdut mama? încă ești sub influența vieții tale personale. Îmi pare rău, nu pot să-l compătimesc. Oamenii mor. E trist. Dar nu-ți alini durerea omorând trei oameni nevinovați.

— Nu, ai dreptate. Oftă. E ceva patetic în locul ăsta, în modul în care trăiește aici, înconjurat de lucrurile mamei lui. Hainele ei sunt încă în dulap, vocea ei pe înregistrarea robotului telefonic. Am lucrat acolo și m-am tot trezit uitându-mă la figura ei. Îți dai seama ce-a făcut?

— Nu, ce-a făcut?

— A transformat-o într-un înger. Din toate datele, era o femeie bună, poate chiar deosebită. Dar era un om, era muritoare. Iar el nu a putut accepta asta, înțelegi? Nu-i permite să fie umană, o transformă într-o zeitate. Omoară pentru ea, Dumnezeu știe de ce, se pare că nu merita așa ceva.

— Pentru ea îți pare rău.

— Foarte tare. Probabil că l-a iubit, nu? Foarte mult. Crezi că nu l-ar iubi în continuare, chiar dacă a rămas singur?

— Nu știu.

— Cred că nici nu vom afla vreodată. A venit și Feeney, adăugă el, ieșind.

Vorbea oare despre mama lui Gerald Stevenson sau despre a lui? se întrebă Eve.

Ieși din dormitor, pentru a le face loc celor de la laborator, și se duse la Feeney.

— Unde-i McNab?

— În dormitorul celălalt. Zice că-i dă lui Peabody o mână de ajutor.

— Fac pariu că nu mâna o interesează.

Feeney zâmbi.

— Te rog. Nu vreau să-mi imaginez așa ceva.

— Îmi place să împărtășesc, dacă tot mă asaltează. Imaginile adică, repetă ea, arătându-i peretele. Nu cred că e și el aici. Nicio poză drăguță cu el în camera mamei. Sigur avea câteva cu el.

— Mamele au întotdeauna, aprobă Feeney.

— Clar, mai ales dacă te gândești la pasiunea lui. Deci, a luat toate imaginile cu el de-aici, pentru orice eventualitate.

Încercând să ignore orice se putea întâmpla în dormitor, scoase un plic cu probe.

— Mama lui folosea produse Barrymore. Le-a lăsat în camera ei.

Făcu semn din cap către ușa deschisă.

— Yancy încă lucrează cu martora încăpățânată. Sper să termine curând, dar cred că puteți începe o căutare și pe baza imaginilor de aici, poate apare ceva.

— O să dureze. Se învioră. Îl pun pe McNab. O să-i țină mâinile și tot restul corpului și minții ocupate cu ce trebuie.

— Perfect. Iar eu mă duc să văd ce face Yancy, într-un minut. Dacă progresează, îl iau pe Roarke și verificăm parcarea. Ar fi mai ușor dacă am avea poza lui, s-o arătăm. O să se întoarcă aici, Feeney. Are lucrurile mamei lui, galeria asta de fotografii. În bucătărie e

mâncare, e prea obsedat și ordonat ca s-o irosească. Dar are de lucru. Cred că vrea să termine ce-are de făcut înainte să vină acasă.

— Cât de-aproape crezi că e?

— Destul de aproape. Știe că suntem pe urmele lui. Sigur are planuri de rezervă. Nu a planificat să omoare încontinuu, până e prins. Preocupată, lăsă plicul cu cosmetice pe masă. Vrea să omoare până termină. Nu plăcerea de a omorî îl împinge, ci datoria, deci jocul lui are și final. Vrea să-i vedem opera terminată. Poate că acum trebuie să se grăbească, să termine înainte să-l oprim noi. Dar deja a ales următoarea victimă.

— Locotenente. Yancy cel frumușel se rezemă de ușă. Cred că l-am făcut. Îmi pare rău că a durat atâta. E mai greu când martorul este răuvoitor.

— Ești sigur că nu te-a mințit?

— Da. I-am explicat, foarte politicos, pe un ton de scuză, că ar putea fi acuzată că obstrucționează investigația, dacă îmi dă cu bună știință date false. Avocata ei a venit cu tot soiul de chichițe avocățești, apoi am verificat, iar asta a contribuit la întârziere.

— Hai să vedem ce ai.

Scoase caietul de desen și îi arătă imaginea.

— Iisuse! Simți că-i sare inima din piept. Transmite imaginea la secție. Vreau ca fiecare ofițer de serviciu să primească imaginea urgent. Suspectul este identificat ca Gerald Stevenson, cunoscut și ca Steve Audrey, angajat ca barman la Make The Scene. Acum, Yancy!

Scoase telefonul, încercând să dea de Baxter.

Făcu un tur, dar nu văzu nimic neobișnuit. O mulțime de copii, sorbind băuturi cu nume ridicole și încălzind tastaturile, când nu se înghesuiau pe ringul de dans.

Nu că nu i-ar fi plăcut să privească trupurile tinerelor fete, fâțâindu-se în haine sumare, de vară, dar muzica era prea zgomotoasă.

Ii provoca dureri de cap și, mult, mult mai rău, îl făcea să se simtă bătrân.

Voia să se ducă acasă, să își pună picioarele pe un spătar, să bea o bere, să se uite la televizor.

Iisuse, când se transformase în taică-său?

Avea nevoie de o femeie. O femeie care să nu fie genul polițist, o femeie blândă, cu forme rotunde. Slujba îi înghițea prea mult timp; așa se întâmplă când te muți de la Prevenire la Omucideri, ajungi să lucrezi sub Dallas, și mai preiei și un junior.

Deși n-avea nimic cu Trueheart, trebuia să recunoască, își spuse el, privind prin sală și văzându-și băiatul sorbind cuminte sifon și pălăvrăgind cu o tânără.

Copilul era cât se poate de deștept, avântat ca un cățeluș și muncea până cădea din picioare. Niciodată nu se gândise să-și asume răspunderea de instructor, dar să-l ia naiba dacă nu-i plăcea.

Se simțea bine când puștiul venea să-i ceară sfatul, îi asculta poveștile, credea tot ce-i debita.

Da, simțea cum îmbătrânește cu fiecare clipă.

Era timpul să plece acasă.

Își plăti consumația, observând că se schimbase tura la bar. Nu era același băiat ca de obicei.

Făcu un ocol, înconjură mesele, privind cu atenție fețele încă o dată: clienți, angajați. Așteptă până ce Trueheart își mută privirea, apoi îi arătă ceasul discret, semn că puteau pleca.

Trueheart dădu din cap, apoi arătă spre pahar, pentru a spune că își termină băutura și pleacă și el.

Lucrăm bine împreună, își spuse Baxter când ieși. *Băiatul se dă pe brazdă.* Se uită în sus, la cerul întunecat, sperând să ajungă acasă înainte să înceapă furtuna.

Era în mașină, la vreo zece blocuri distanță, când sună telefonul.

— Ce dracu', Dallas. Nu poate omu' să mai plece acasă, măcar din când în când? Mormăind, răspunse: Baxter. Ce dracu' mai vrei?

— Suspectul identificat ca Gerald Stevenson este Steve Audrey, barmanul tău prietenos.

Se uită în oglinda retrovizoare, apoi în oglinzile laterale și întoarse brusc, înainte să se trezească blocat între un maxibus și un șir de taxiuri. Sunt la zece blocuri distanță spre nord. Mă întorc. Suspectul a ieșit din tură la nouă seara.

Trueheart e încă acolo.

— Îl sun acum. Ține linia de comunicare liberă, întoarce-te, Baxter. Nu vreau să lăsăm puștiul singur. Sunt și eu pe drum.

Baxter încercă să se strecoare printre taxiuri, ascultând cum Eve îl sună pe Trueheart.

Își terminase băutura și se simțea puțin flatat, puțin emoționat, pentru că fata cu care stătuse de vorbă îi ceruse numărul de telefon.

Voise să danseze cu el, dar nu se pricepea deloc. Și chiar trebuia să ajungă acasă, să doarmă. Nu știi niciodată când te cheamă.

Știa că roșise când îi dăduse numărul lui personal lui Marley, așa o chema. Detesta obiceiul ăsta de a roși din orice. Spera să scape de el. Curând.

Polițiștii nu roșeau. Pe Dallas n-o văzuse niciodată. Nici pe Baxter.

Poate că exista vreun tratament în această privință.

Zâmbind amuzat, ieși. Vine furtuna, își spuse el, bucuros, îi plăceau furtunile, cu tunete și fulgere. Se gândi dacă să fugă la metrou sau să meargă pe jos, să simtă electricitatea în aer.

Se întrebă dacă, după ce se finaliza cazul și avea voie să-i spună lui Marley că e polițist, o să mai vrea să iasă cu el.

Doar la o pizza, poate și un film. Nimic ieșit din comun. Nu puteai cunoaște prea bine pe cineva la club, când muzica e dată la maximum și toată lumea vorbește în același timp.

Privi un șarpe de lumină deasupra, apoi hotărî că metroul este cea mai bună soluție. Dacă ajungea acasă la timp, poate vedea furtuna de la geam. Începu să meargă spre sud, uitându-se la cer.

Linia de comunicare sună. O scoase, o activă.

— Hei! Stă să plouă. Vrei să te duc undeva?

Trueheart privi înjur, simțind cum roșește din nou pentru că fusese surprins căscând ochii la cer, ca un copil la planetariu. Ascunse unitatea, o puse pe așteptare, astfel încât să nu-i dezvăluie acoperirea.

— Tocmai intram la metrou. Îi zâmbi prietenos celui pe care-l cunoștea ca Steve. Ai terminat pe seara asta?

— De fapt, mă duc spre altă slujbă. Te-am văzut vorbind cu Marley?

— Mda. Simți că-i ard obrajii. E drăguță.

— E foarte drăguță. Gerry îi făcu cu ochiul, chicoti, apoi îi întinse mâna. Noroc.

Fără să se gândească, Trueheart îi strânse mâna. Nu mai avu nevoie să simtă înțepătura rapidă în palmă ca să știe că făcuse o greșeală teribilă.

Vedea în ochii lui.

Își trase mâna, încercă să scoată arma de la spate, dar deja își pierdea echilibrul. Se împiedică și avu prezența de spirit să prindă linia de comunicare, simțind cum îi tremură deja degetele.

— Steve Audrey, bombăni el împleticit. Bloc la sud de Make The Scene.

— Așa e. Gerry îl luase de braț, conducându-l. Puțin amețit? Nu-ți face griji. Am mașina în apropiere.

Trueheart încercă să se elibereze, încercă să-și amintească ce are de făcut, dar totul se învârtea cu el. Gerry deja îl cuprinsese cu brațul pe după umeri.

Imaginile apăreau și dispăreau, luminile, toate farurile le vedea ca prin ceață, gonind pe lângă el ca niște comete.

— Tranchilizante, reuși el să spună.

— Nu-ți face probleme. Gerry îl sprijinea ca un adevărat camarad. O să am grijă de tine. Ai o lumină minunată, va străluci pentru totdeauna.

22

Teama îi invadă mintea, sufletul. Încercă să se controleze.

— Baxter?

— Aici. Merg în direcție greșită. Auzi un cor de claxoane, pe când manevra. La dracu'! Mă întorc. Simt la mai bine de zece blocuri distanță, Dallas.

— Parcarea, îi spuse lui Roarke. Cea mai aproape de club, spre sud.

— S-a făcut. Deja tasta datele.

— Feeney! L-a luat pe Trueheart. Să ne mișcăm, rapid. Yancy, vreau imaginea. Acum!

— Parc E-Z, pe Twelfth, între Third și Fourth, îi spuse Roarke, în timp ce polițiștii se adunau în grup compact la ușă.

— Toate unitățile, toate unitățile, ofițer are nevoie de ajutor. Cod roșu! Citi adresa. Suspect identificat ca Gerald Stevenson, cunoscut ca Steve Audrey. Imaginea urmează. Este suspectat că ar fi comis mai multe crime. Poate fi înarmat.

Linia de comunicare începu să bâzâie, pe măsură ce unitățile îi răspundeau. Făcu o pauză numai ca să se uite lung la Jessie, pe când ieșea pe culoar.

— A pus mâna pe unul dintre oamenii mei. Dacă se întâmplă ceva cu ofițerul meu, orice, o să vin după tine.

Încă transmițând date și ordine, intră în lift.

— Liniște. Ridică mâna ca să întrerupă discuțiile, auzi vocea lui Gerry, calmă, veselă.

Nu, nicio problemă. Prietenul meu a cam băut. O să-și revină.

Parcare… nivel…

Își reprimă un alt val de teamă, la auzul vocii lui Trueheart, adormită.

Așa e. Am mașina parcată aici. Hai să intrăm. Poate că ar fi mai bine să te întinzi în spate. Nu-ți face nicio problemă, o să am grijă de tine. Relaxează-te.

— L-a urcat în mașină. Baxter?

— Șase blocuri distanță. Third e blocat, îmi fac loc.

— Spune-mi ceva despre mașină, Trueheart. Spune-mi.

O dubiță, mormăi el, de parcă ar fi auzit-o. *E… întuneric… obosit.*

— Rămâi treaz. Eve ieși în goană din clădire. Rămâi cu mine.

Sări pe locul de lângă șofer. Niciodată nu conducea când era cu Roarke. Era mai rapid, mai agil. Fără o vorbă, Peabody sări în spate, în timp ce McNab și Feeney luau altă mașină.

— Gândește ca un polițist. Își șterse sudoarea de pe față, pe când Roarke lua o curbă în plină viteză. Și-a lăsat linia de comunicare deschisă. Peabody, monitorizează transmisia. Asta-i tot ce vreau să faci. Ai priceput?

— Da. Se mișcă, locotenente. Aud motorul mașinii, zgomote din trafic. Un radio deschis. Sirene.

Haide, haide, haide, repetă în gând Eve, continuând să dea ordine.

— Subiectul conduce o dubiță. Iese dintr-o parcare.

Roarke se înălță brusc, forțând mașina, pentru a trece pe lângă niște taxiuri, făcând stânga simultan, cu o viteză care o făcu pe Peabody să sară în sus și-n jos ca o pereche de zaruri.

Cauciucurile atinseră vârful unei umbrele, la colț, apoi reveniră pe șosea.

— Sfinte Dumnezeule, bombăni Peabody.

Se strecura prin trafic ca un șarpe printre pietre. Nu avea c rajul să se uite la vitezometru.

— Dubiță neagră, Dallas. Trueheart a zis că-i o dubiță neagră, iară lunetă. Se pierde.

— Ba n-o să se piardă.

N-avea de gând să-l piardă pe tânărul acela liniștit și delicat, care încă mai roșea.

— Trebuie să se țină de linia de comunicare. Asta-i tot ce trebuie să-facă. Strânse pumnul, lovindu-se peste coapsă. Baxter, la dracu'!

— Un bloc și jumătate. Nu văd nicio dubiță.

Pizza și un film, se gândi Trueheart, bălăngănindu-se pe bancheta din spate. Ar fi vrut să știe să danseze mai bine. Ar fi invitat-o la dans, dacă nu era așa de tont.

Nu, nu, într-o dubiță. Neagră. Probleme. Steve. Barman. Șaten, căprui, o sută…ce era?

M-a tranchilizat, își spuse. Trebuie să gândești. Fă ceva. Ceva.

Era așa de drăguță. Marley. Foarte drăguță.

Dar figura lui Eve îi apăru în fața ochilor.

Ofițer Trueheart, adună-te. Raportează.

Raport. Raport. Ofițer doborât. Sunt doborât. Trebuie să fac ceva. Încercă să ajungă la armă, dar brațul nu-l mai asculta. Trebuia să facă ceva cu linia de comunicare.

Eve sări din mașină în parcare, se repezi la Baxter, care deja îl țintuise pe operator cu spatele de un chioșc.

O jumătate de duzină de mașini de poliție și o armată de polițiști blocau traficul. Aerul răsuna de sirene, urlete, amenințări, zgomotul asurzitor al tunetului.

— Nu știu despre ce vorbești, nu știu. Operatorul abia mai articula, cu ochii ieșiți din orbite.

— Detectiv, dă-te la o parte. Eve îl luă de braț pe Baxter.

— Pe dracu'. Ori îmi spui, nemernic ce ești, ori îți rup gâtul, ca unui curcan de Ziua Recunoștinței.

— La o parte! urlă Eve, împingându-l pe Baxter. Anticipând lupta, Roarke îi prinse lui Baxter brațul la spate, pe când Eve înfigea un deget în pieptul operatorului. Ai zece secunde, după care-i dau drumul. Și apoi îi las pe ceilalți polițiști să termine ce-a început el. Vreau modelul, marca, numărul de înmatriculare ale dubiței pe care ai închiriat-o.

— Nu știu ce…

Se aplecă spre el, vorbind foarte rar.

— Pot să te fac să suferi cum nu ți-ai imaginat vreodată. O să-ți scot creierii pe urechi și mațele pe fund. Toate astea fără nicio urmă, și fiecare polițist de-aici o să jure că ai murit din cauze naturale.

Fusese speriat de Baxter, dar acum era de-a dreptul terorizat; îi clănțăneau dinții. Bărbatul era furios, scăpa de el cu câteva vânătăi. Dar calmul ăsta era ucigaș.

— Chevy Mini-Mule. Model 2051. Neagră. Trebuie să caut numărul. Hei, proprietarii sunt plecați din oraș două săptămâni. Tipul a vrut și el o mașină.

— Caută și taci. Ai douăzeci de secunde.

Făcu semn unui polițist să-l însoțească. Baxter încetase să se mai lupte cu Roarke. Acum stătea, palid, cu ochii triști.

— Mergeam în sens opus, Dallas. Sens opus. Am lăsat puștiul la bar. Am vrut să mă duc acasă, să stau cu picioarele-n sus, să beau o bere. L-am lăsat acolo.

— Acuma ce, ești polițistul nebun? Ar fi trebuit să știi că asta o să se întâmple. Avea un ton sarcastic. Nu te cunoșteam așa, Baxter. O să aranjez să fii transferat la Operațiuni Speciale. Ar putea să-ți folosească ei talentele supranaturale.

— Dallas. E al meu.

— O să-l prindem. Îl apucă de braț. Acum fa bine și adună-te, altfel nu vei fi în stare să-l ajuți.

Simțea că o copleșește iar teama, furia, că este cu un pas în urmă. Luă numărul de înmatriculare.

— Toate unitățile. Toate unitățile. Vehiculul subiectului identificat ca Chevrolet Mini-Mule negru, 2051. Numărul NY 5504 Baker Zulo. NY 5504 Baker Zulo. Urmărire generală, atât vehiculul, cât și suspectul Stevenson, Gerald, sau Steven Audrey. Cod roșu. Peabody?

— Nimic de vreo două minute. Încă sunt în mișcare. Am auzit zgomote specifice zonei turistice. Nu am prins prea mult, dar era ceva despre Chinatown.

— O ia spre sud. Toate unitățile, verificați zona din sud de Canal. Să ne mișcăm. Baxter, vii cu mine.

— Am mașina mea…

— Las-o. Nu avea încredere să-l lase să conducă și nici nu voia să-l știe singur. Vii cu mine. Conduc eu, îi spuse lui Roarke. Tu, Feeney, McNab, verificați rezidenții din zonă. Căutați ceva lângă West Broadway. Orice sună familiar. Javert, Stevenson, Audrey, Gerald. Necăsătoriți. Trebuie să fie undeva în apropierea unei parcări. Etajele superioare. Vrea spațiu, lumină.

Urcă în mașină. Pierduse timpul cu Frybum. Dacă ar fi plecat cu zece sau cinci minute mai devreme ar fi acționat înainte să pună mâna pe Trueheart.

Minute. Acum totul se redusese la minute.

— Peabody?

— Încă e conștient. Din când în când mai mormăie. Nu prea înțeleg ce zice. Dar notase fiecare cuvânt. Linie. Barman. Pizza și film. Ofițer doborât. Raport.

Îndreptându-se spre centru, Eve ceru tuturor celor de la Trafic să îi indice locul identificat de Peabody.

— Poți să-ți dai seama care e strada, Peabody?

— Acum e liniște. Nu preau aud claxoane. Prind niște sirene, dar nu în apropiere. Încă nu. Se aud niște pocnituri

Înfundate. Cred că a căzut aparatul de comunicare pe jos. Aud roțile peste gropi. Cred…

— Stai. Taci.

Cu ochii ațintiți înainte, Eve ciuli urechile.

— Echipajele de pe stradă. Asta-i patrulă aeriană.

— Urechi de pisică, murmură Roarke. Îi zic lui Feeney.

Trecură câteva minute lungi până când auzi vocea lui

Feeney.

— Echipaje pe West Broadway și Worth, Beekman și Fulton la Williams.

— Peste Bayard. Urmări în gând harta, în timp ce Roarke i-o afișa pe ecran. Ne împărțim. Dar trebuia să-și urmeze instinctul. Spre vest, îi spuse lui Roarke.

— Locotenente, spuse Peabody din spate. S-au oprit.

Când dubița opri, Trueheart își strânse degetele peste aparatul de comunicare. Trebuia să facă ceva. Să îl treacă pe urmărire. Bine că își amintise. În sfârșit. Își simțea degetele atât de amorțite. Nu le putea determina să se miște. Luptându-se să rămână treaz, ascunse unitatea în palmă, auzind ușa că se deschide.

Gerry era foarte blând. Nu voia să-l rănească, să-i provoace durere. Îi explică toate astea pe un ton calm, în timp ce îl scotea din mașină.

— Ăsta-i cel mai important lucru pe care îl vom face vreodată, îi spuse Gerry, sprijinindu-l, mergând în pas constant, pe când pantofii lui Trueheart se loveau ritmic de asfalt.

— Crimă, mormăi Trueheart. Ai dreptul să…

— Nu, nu. Răbdător, Gerry scoase cartela de acces, o folosi, apoi trecu palma peste senzorul de securitate, pentru verificare. Ai ascultat știrile. Sunt destul de dezamăgit de interpretarea lor, dar mă așteptam la asta. O să se schimbe totul când vor înțelege.

Trueheart se strădui să se uite atent în jur. Lumina era difuză, sau poate nu mai vedea el bine.

— Pereți albi, cutii poștale, intrare securizată, două lifturi.

— Ai spirit de observație, nu? Gerry râse încet, chemând liftul. Și eu. Mama obișnuia să spună că observ totul, că văd lucruri care altora le scapă. De aceea am studiat arta imaginii. Voiam să le arăt oamenilor ce nu văd.

Intrară și solicită etajul cinci.

— Pe tine te-am observat imediat, continuă el.

— Etajul cinci.

— Da, exact. Cum ai intrat în club, am știut. Ai o lumină atât de puternică. Nu o are oricine. Nu puternică și pură, ca a ta. Asta te face special.

— Cinci…B. Trueheart mormăi, pe când vederea i se încețoșa.

— Da, avem doar A și B aici, iar cel de la A muncește de noapte. E mai ușor așa. Intră. Poți să te întinzi până pregătesc eu totul.

— Mansardă. Soho? Unde?

— Aici, întinde-te.

Voia să lupte, dar se agita în van căci își simțea brațele și picioarele slabe ca ale unui copil.

— Relaxează-te, relaxează-te. Nu vreau să-ți mai dau nimic acum. Ai dreptul să știi ce vei face. Ce vei deveni. Dă-mi câteva minute.

Trebuie să-și adune puterile, se gândi Trueheart. Care-i mai rămăseseră. Să se adune și să observe. Să observe și să raporteze.

— Mansardă locuibilă. Spațiu mare. Ferestre. A, Doamne. Fereastra mare în față, cerul deasupra. Ultimul etaj? Pereți. Portrete. Vedea victimele. Sunt o victimă. Eu sunt. Pe perete. Sunt mort!

— O ia razna, Dallas.

— Ba nu. Eve strânse pumnii, bătând în volan. Își face meseria. Roarke, dă-mi ceva. La naiba.

— Lucrez. Părul îi căzu ca o perdea pe față, în timp c e tasta cu repeziciune. Am până acum cinci posibilități. Sunt sectoare preferate de celibatari.

— Clădire de cinci etaje, cu mansardă.

— L-am auzit, locotenente. Vocea lui era calmă. Am nevoie de câteva minute.

Nu era sigură că Trueheart mai are câteva minute.

Mergând din instinct, traversă Broadway-ul, luând-o pe străduțe lăturalnice. Ce ciudat, își spuse. Se afla exact în zona artiștilor, a tinerilor boemi și a citadinilor care apreciau stilul ăsta.

Era destul de tânăr ca să-și dorească un astfel de mediu, și avea și bani. Nimănui nu i-ar da de bănuit dacă vedea un tânăr ajutându-l pe altul, sau pe o fată, să intre într-o clădire. Cartier liniștit. Locuitori tineri. Nimeni nu s-ar mira, au fost la petrecere, era beat sau poate drogat. Jumătate dintre ei erau la fel.

Sirenele și tunetele sfașiau liniștea nopții, iar ea urmări fulgerul tăind cerul în două. Se porni ploaia.

— Să-ți explic, zise Gerry, testând filtrele și luminile pe care le instalase. Mama a fost o femeie extraordinară. Pură și bună. M-a crescut singură. Nu-și permitea să fie doar mamă, însă nu m-a neglijat niciodată. Era asistentă medicală, și-a petrecut viața ajutându-i pe alții. Apoi s-a îmbolnăvit.

Făcu un pas în spate, studiind aranjamentul.

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Nu era drept ca o persoană atât de altruistă și de strălucitoare să fie răpusă de umbre. Le numesc umbre, medicii spun tumorilor umbre. Avea umbre pe

creier. Am făcut totul bine, exact cum au spus. Dar nu s-a însănătoșit. Mai multe umbre, mai adânci. Nu e corect.

Dădu din cap.

— Aproape am terminat aici. Îmi pare rău că durează atâta, dar vreau să fie totul perfect. Este ultima dată. Tu ești cel care îmi va încununa munca, așa că nu vreau să greșesc. Lumina este atât de importantă într-o imagine. O poți prelucra pe computer, și asta e o artă, dar *adevărata* artă este să fie totul perfect de prima dată. Am studiat ani de zile, la școală, de unul singur. N-am putut expune în New York. E un oraș dur.

Nu părea înciudat. Doar răbdător. În timp ce Trueheart se lupta să-și convingă degetele să se miște, îl privea pe Gerry admirându-și lucrările expuse pe pereți.

Rachel Howard. Kenby Sulu. Alicia Dilbert. Toate perfecte. Toți morți, în ramele lor subțiri, din argint.

Erau și alte imagini cu ei, văzu ca prin ceață Trueheart. Instantaneele. Le înrămase și pe acelea și le grupase pe alt perete.

— Am avut o expoziție mică în Philadelphia, acum câțiva ani. Doar o galerie mică, dar e un început bun. Mergeam în locuri diferite. Dar când mama s-a îmbolnăvit, a trebuit să las totul baltă. Am abandonat școala, ca să mă concentrez asupra ei. Nu a vrut să mă lase, dar ce-mi păsa de faimă și avere când ea era bolnavă? Ce fel de fiu aș fi fost? Am urmărit-o murind, spuse el încet. Am văzut cum pierea lumina din ea. N-am putut s-o opresc. Nu știam cum. Atunci. Dar mi-am dat seama. Aș vrea…aș vrea să fi știut înainte să fi fost prea târziu pentru ea.

Se întoarse, zâmbindu-i amabil.

— Ei bine, trebuie să începem.

Traversă camera, în vreme ce Trueheart făcea eforturi disperate să schimbe setarea.

— Unde-i dubița? în ciuda furtunii, Baxter stătea cu geamul deschis, cu capul afară, privind atent pe stradă. Unde naiba e? Fiecare polițist din orașul ăsta o caută și nu suntem în stare să găsim o amărâtă de dubiță?

Putea s-o parcheze undeva, în altă parte. O parcare subterană, își spuse Eve. Dar nu credea asta. Nu având în vedere ce auzise. Parcare de stradă, primul nivel. Nu auzise pași pe trepte.

Era aproape. *Știa* că e aproape. Dar și dacă erau doar la un bloc distanță…

— Strada Greenwich, nr. 207, apartament 5-B. Roarke ridică acum capul, iar ochii lui nu mai erau reci. Javert Stevens.

— Toate unitățile, începu Eve și, ignorând orice regulă de circulație, întoarse brusc. Mașinile se dădură deoparte din calea ei, pe când se năpusti pe sens interzis, pe o străduță cu sens unic.

— A trecut pe urmărire! Peabody sări de pe banchetă, luându-l pe Baxter de braț. A reușit! E la două blocuri distanță!

Nu era sigur că va reuși, nu putea fi sigur, dar lăsă aparatul să alunece între pernele canapelei pe care îl culcase Gerry.

Încercă să îi împingă mâinile, dar nu putea să se miște.

— Totul va fi în regulă, îți promit. N-o să te doară. O să am grijă de asta. Apoi vei vedea. E uluitor. Vreau să pozezi în picioare. Foarte drept. Ca un soldat. Asta văd în tine, un soldat - curajos, onest. Însă nu țeapăn, deci va trebui să mai lucrăm puțin la asta.

Îi duse brațele la spate, ridicându-le mai sus din gută.

— O să arate atât de bine! Vezi tu, scot pe computer suporții și guta. Poate că ar trebui să-ți bag cămașa în pantaloni.

Trueheart simți un val de sudoare rece pe spate. Dacă-i găsea arma, totul se va termina. Poate că, oricum, ăsta-i era sfârșitul.

Dar Gerry se dădu în spate, aplecând capul.

— Nu, îmi place așa. Arată că ești relaxat, dar totuși în alertă. Și la club mi s-a părut că ești mereu în alertă. Așa m-am gândit să pozezi ca soldat.

Ridică seringa.

— Îți mai dau puțin acum, ca să nu te temi, să nu simți nimic. Și pe urmă termin. Când o să am imaginea, vei înțelege totul. Vei fi o parte din tot.

— Nu. Capul lui Trueheart îi căzu în piept.

— Șșt. Nu-ți face griji.

Simți apăsarea ușoară pe braț, simți că alunecă - valuri, briza. Luminile stinse.

Eve luă curba în plină viteză, zburând ușor, în timp ce cauciucurile parcă se străduiau să prindă aderență pe șoseaua udă. Dubița neagră era parcată chiar în față.

Chiar în timp ce frâna, Baxter ieși. Eve venea din urmă.

— Adună-te, ordonă ea.

— Mă simt așa de adunat că parcă aș fi doi în același corp.

Scoase cartela universală.

— Amprentă palmară, mă mișc mai repede. Roarke îl împinse din drum și se apucă rapid de lucru.

— Nu vezi asta, îl avertiză Eve.

— Nu văd nimic, sunt orb.

— Ascultă-mă acum, detectiv Baxter. Eu am comanda. Dădu din cap spre Feeney și McNab, apoi către un trio de alți colegi. Trebuie să ne mișcăm repede, dar organizat. Intră rapid pe ușa deschisă de Roarke. Scări. Uniforme, liftul. Peabody, cu mine. Continuă să dea ordine, începând să urce. Baxter, prioritatea ta este Trueheart.

— Nu trebuie să-mi spui asta.

— O să-l găsești sedat. Am nevoie de un medic aici, comandă ea. Vreau o ambulanță. Acum. De suspect mă ocup eu, dacă nu vă atacă direct. S-a înțeles?

— Clar.

— A pus muzică, locotenente, raportă Peabody, gâfâind puțin la etajul patru. Nu mai aud nimic acum.

— Roarke, la ușă. Vreau două unități la ieșirea de incendiu. Va încerca să fugă. Înconjurați clădirea. Doi oameni la fiecare etaj, lângă scară. Dezactivați lifturile.

Următorul tunet îi mișcă podeaua sub picioare, pe când se repezea la ușa 5-B.

Cu arma pregătită, calmă, cu mintea limpede.

— Intru acum, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri, pe când Roarke descuia ușa.

Lucra rapid, degetele lui frumoase zburau. Le urmări, concentrându-se, concentrându-se, apoi văzu lumina de acces.

— Du-te.

Trânti ușa de perete, intră și îndreptă arma spre fruntea lui Gerry.

— Poliția. Dă-i drumul. Acum. Un pas în spate, sau îți sting luminile pentru totdeauna.

— Nu înțelegi. Vocea lui rămase calmă, iar mâna îi era încă încleștată pe cuțitul lung, subțire. Vreau să-l fac nemuritor.

— Aruncă arma, repetă ea, fără să-și lase atenția distrasă de imaginea lui Trueheart, cu cămașa descheiată, inconștient, în poziție de paradă.

— Dar…

— La dracu'! Baxter se repezi în cameră. Eve coborî arma. Apoi trase un glonț tranchilizant în Gerry.

Cuțitul căzu la podea cu câteva secunde înaintea lui. Luminile și umbrele atent dozate acopereau podeaua albă.

— Gata, copile, gata. Mâna lui Baxter tremura vizibil când îi verifică pulsul lui Trueheart. Respiră. Te scot imediat de-aici.

Vocea i se îngroșă, în timp ce se lupta cu guta.

— Îmi trebuie ceva de tăiat…

— Uite, zise Roarke, întinzându-i un cuțit. Dă-mi voie să te-ajut.

— Scena sigură, suspectul imobilizat, anunță Eve, apoi își plasă piciorul pe spatele lui Gerry, în caz că își revenea înainte să-l lege. Ofițerul Trueheart pare nevătămat. Unde-i doctorul?

Se întoarse și văzu mansarda plină de polițiști. O clipă rămase locului, respirând adânc, încercând să se liniștească, înțelegea, voia să-i lase să se bucure de momentul ăsta.

Dar…

— Prea mulți polițiști aici. Suntem în siguranță acum. Codul roșu a încetat. Eliberați zona. Domnilor ofițeri, îmi imaginez că mai sunt locuri în orașul ăsta unde e nevoie de voi. Ați făcut treabă bună, adăugă ea. Mulțumesc.

— Al naibii de bună, spuse Feeney punându-i mâna pe umăr, în timp ce Baxter și Roarke îl lăsau pe Trueheart la podea. Ești bine, copile?

— Acum îmi cam tremură genunchii. A fost cât pe-aci.

— Asta nu înseamnă nimic. Își șterse transpirația de pe frunte. Sunt prea bătrân ca să mai fug în sus cinci etaje. Vrei să-l iau pe nemernic la secție?

— Da. Mulțumesc. Dar eu îl interoghez prima. Pune-l într-o celulă și, dacă zice vreun cuvânt de avocați…

— Cred că nici nu mai aud bine. Trebuie să mă duc la control. Rânji răutăcios, apoi se aplecă și scoase cătușele.

Eve îngenunche lângă medic.

— Doar un sedativ. Pulsul e puternic, tensiunea cam mică, dar nu e periculos. O să aibă nevoie de multe lichide, iar când se trezește o să-l doară capul îngrozitor, dar e tânăr, puternic, în formă.

— O să-și revină. Baxter își trecu mâna prin părul ud. Ia te uită. Hei, copile, vino înapoi. Nu poți să-mi zaci așa în timpul programului, o să fiu penalizat.

Genele Lui Trueheart fluturară. Vedea ca prin ceață și era confuz.

— Domnule. Încercă să înghită, tuși puțin. Sunt mort? Locotenente?

— Nici pe departe. Nu se putu abține, îl iuă de mână. Tu ai reușit, ofițer Trueheart. Ai lucrat bine. Suspectul este acum arestat.

— Bine. Obosit, spuse el, apoi adormi din nou.

— O să se trezească și o să adoarmă iar, spuse medicul pe un ton vesel. O să-i dăm lichide, îl ținem noaptea asta sub observație. Mâine e ca nou.

— Dallas, vreau să rămân cu el.

— Bine, îi spuse ea lui Baxter. Informează-mă despre starea lui. Anunț-o pe mama lui. Asigură-te întâi că e bine, apoi spune-i că și-a făcut treaba.

Epilog

— Vezi tu, îi explică Gerry, acum sunt în mine. Nu în cotpul meu, corpul e doar o carapace. Mama mi-a explicat asta. Sunt în sufletul meu. Lumină din lumină.

— Mama ta ți-a spus să le iei lumina, Gerry?

— Nu. Dădu din cap, apoi se aplecă. Aș fi vrut să fi înțeles asta înainte să moară ea. Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Nu trebuie să se mai întâmple *niciodată.* Vom trăi cu toții pentru totdeauna, avem capacitatea asta. Doar trebuie să îndepărtăm corpul.

— Deci, spuse Eve la fel de calmă, i-ai eliberat de carapace pe Rachel Howard, Kenby Sulu și Alicia Dilbert?

— Da. Lumina lor era atât de puternică. Dacă te uitai cu atenție, dacă ai fi înțeles portretele pe care le-am făcut, ai ști. Mama mi-a spus că ea, ca asistentă, vedea lumina în ochii pacienților. La unii era foarte puternică, chiar dacă, din punct de vedere medical, nu mai aveau nicio șansă. Dar ea vedea lumina, îmi povestea, și știa că o să supraviețuiască. Alții păreau să se însănătoșească, dar lumina nu era acolo. Și mureau. Se stingeau.

— Lumina mamei tale a fost puternică.

— Da, dar nu destul. Figura lui se adumbri din cauza tristeții și, o clipă, ochii lui nu mai arătară ca ai unui nebun. Prea multe umbre.Umbrele au sufocat lumina. Înțelegi…Se foi din nou pe scaun. Acum tristețea dispăruse, nebunia revenise. Am studiat opera lui Henri Javert. A fost…

— Știu. Fotografia morții.

— Este o artă fascinantă. Am înțeles ce voia mama să spună cu lumina. La morți, după ce dispare lumina, carapacea este goală.

Opera lui Javert este minunată, m-a ajutat să găsesc calea. Păstrezi lumina, arunci corpul.

— Absorbi lumina lor prin aparatul foto.

— Obiectivul este magic. Nu e doar tehnologie, știi? Este artă și magie. Vezi sufletul prin el. Poți privi subiectul și îi vezi sufletul prin obiectiv. Este uimitor.

— De ce te-ai folosit de Hastings?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Ai luat fișiere de imagini de la el.

— A, îi admir munca foarte mult. Este un om dificil, dar un artist desăvârșit. Am învățat multe de la el, într-un timp foarte scurt. Fotografia și el morți, dar pentru bani. Nu pentru artă. Asta e artă.

— L-ai asistat când fotografia morți?

— O singură dată, dar a fost uluitor. Eram atât de deprimat, după ce a murit mama. Profesoara Browning m-a ajutat să-mi revin. A înțeles prin ce treceam și mi-a sugerat să mă angajez la Hastings, ca asistent. Să am o preocupare. Am lucrat pentru el doar vreo săptămână, dar a fost de-ajuns. Când am văzut-o pe Rachel Howard la nuntă, lumina pe care o iradia…a fost o epifanie. A văzut-o și Hastings. A trebuit să mă abțin să nu-i iau aparatul, ca să-i fac portretul, dar a văzut-o și el. Așa că mi-am dat seama că el era un fel de ghid.

— Și i-ai luat discurile.

— Cred că nu a fost corect, îmi pare rău. O să plătesc amenda, îi spuse el, zâmbind vinovat. Dar era atât de important - sunt sigur că Hastings n-o să mi-o ia în nume de rău. După ce am înțeles totul, m-am întors. E puțin dezordonat și dezorganizat cu fișierele. Le-am parcurs, ca să văd. Iar lumina - fețele - mi-au sărit în ochi.

— Trueheart nu era acolo.

— Trueheart?

— Ofițerul meu. Cel de-aseară.

— Trueheart. Un nume perfect pentru el. Nu mi-am finalizat cercetările despre el, mă gândisem la altcineva pentru ultimul portret. Dar când l-am văzut intrând în club, am știut. Pur și simplu am știut; totul era perfect.

— De ce ți-ai schimbat numele?

— Trebuie să fii atent. Știam că oamenii nu vor înțelege, vor încerca să mă oprească. Am vrut să-mi creez un alter ego, un paravan.

— Deja îți schimbaseși numele o dată, ca asistent al lui Hastings. Îți plănuiai deja…galeria?

— Poate că da, fără să-mi dau seama. Dar mulți artiști adoptă un pseudonim. Am luat numele lui Javert pentru că îl admiram sincer.

— Când te-ai angajat la club, deja aveai planul făcut.

— Da. Dar pentru club am simplificat lucrurile. Mi-am păstrat numele. Audrey e al doilea nume al mamei, a fost ca un omagiu pentru ea. Mi-e cam sete. Aș vrea niște apă.

— Sigur. Îi făcu semn lui Peabody. Cum ai ales clubul de date?

— A, mergeam pe-acolo uneori. Vin mulți studenți. Aproape toți trec pe la club, mai devreme sau mai târziu, așa că o slujbă de barman acolo îmi oferea ocazia să observ și să aleg. Iar clubul de date era ideal. Puteam să răspândesc vestea despre munca mea, eficient și sigur.

— Cum?

— Mă strecurăm înapoi după ce făceam portretele și scăpăm de carapace. Dădeam discul unui dj sau îl lăsam în tavă. Nimeni nu e atent. Știam că Nadine Furst va mediatiza povestea. E foarte bună, știi?

Când Peabody îi dădu un pahar cu apă, îl luă recunoscător.

— Iar 75 are cea mai mare audiență în oraș. M-am documentat.

— Sunt sigură.

Bău, dând din cap.

— Acum mi-ai văzut lucrările. Studioul, galeria. Îmbrăcat în uniforma urâtă, portocalie, cu gleznele legate de masă, cu lumina puternică a sălii de interogatoriu căzându-i pe față, părea mândru de el.

— Da, Gerry, le-am văzut.

— Deci acum înțelegi. Te-am studiat și pe tine. Ești deșteaptă și creativă. Ai o lumină puternică. Nu e pură, dar e puternică. Trebuie să mă lași să-mi termin munca. Încă un portret și voi deveni nemuritor. Oamenii vor înțelege. Nu trebuie să murim. Nimeni nu mai trebuie să piardă pe cineva drag, niciodată. Nimeni nu mai trebuie să sufere sau să treacă prin dureri.

— Gerry, o să te mai întreb o dată, ca să fie foarte clar. Îți înțelegi drepturile și obligațiile?

— Da. Sigur.

— Și ai renunțat la dreptul de a fi reprezentat de un avocat la acest interogatoriu.

— Vreau doar să-ți explic ce înseamnă totul. Nu vreau ca oamenii să creadă că sunt un monstru. Sunt un salvator.

— Și ai luat cu bună știință viețile lui Rachel Howard, Kenby Sulu și Alicia Dilbert?

— Le-am salvat lumina, o corectă el. Pentru totdeauna.

— Pentru a face asta, ai dus persoanele sus-menționate în studioul tău din Greenwich, le-ai drogat și le-ai provocat moartea corpurilor lor efemere înfigându-le un cuțit în inimă.

— Nu am vrut să sufere, de-aia le-am dat medicamentul pe care îl lua mama. O făcea să doarmă, îi alina durerea.

— De asemenea, aseară l-ai dus pe ofițerul Trueheart la aceeași adresă, în aceleași condiții, cu același scop.

— Da, ca să îi scap de corpurile lor efemere. Figura ei reflecta ușurarea, pe când el dădea aprobator din cap. De carapacele lor. Și, făcându-le portretul, aproape în clipa morții, le-am absorbit lumina,

le-am dăruit nemurirea. Trăiesc în mine, explică el. Iar cu ultima lumină care ni se va alătura, munca va fi gata. Voi ști tot ce știau ei. Iar ei mă vor cunoaște. Mereu.

— Am înțeles. Sfârșitul înregistrării.

— Deci, pot să plec acum?

— Nu, îmi pare rău. Va mai trebui să vorbești și cu alți oameni. Să le explici și lor.

— A, bine. Privi în jur, calm. Dar chiar trebuie să mă întorc la lucru, curând.

Sănătatea mintală, își spuse Eve, este foarte fragilă. Gerry trecuse de limita nebuniei. Dacă încă putea țese planuri, o va face într-o celulă de maximă siguranță, într-un azil de nebuni, tot restul vieții.

— Sper că nu va dura prea mult, adăugă el, când intră un polițist să-l ducă în celulă.

Văzând că Eve nu se ridică de pe scaun, Peabody se duse și turnă două pahare cu apă.

— Tatăl meu era înnebunit după desenele animate. Îmi amintesc de unul, cu o pisică nebună care vorbea. Ca să ilustreze acest lucru, îi punea păsărele să-i zboare în jurul capului, ciripind.

— Uneori îți faci treaba, închizi cazul, dar lucrurile nu se termină aici. Cred că și ăsta e la fel. Roarke avea dreptate. E doar patetic. E mai ușor când oamenii sunt vicioși sau lacomi sau pur și simplu răi. Patetismul lasă ușa deschisă milei.

— Dallas, ar trebui să te duci acasă. E timpul să plecăm cu toții.

— Ai dreptate. Se frecă la ochi, ca un copil obosit.

Dar întâi își scrise raportul, și îl înaintă, sperând să mai închidă puțin ușa. Psihiatrii departamentului, și cei particulari, dacă o să vrea să mai angajeze, o să aibă de lucru cu el.

Dar nu va mai ieși niciodată din camera aia bine păzită.

Se opri la spital să vadă ce face Trueheart. Dormea ca un copil, iar aparatele de monitorizare îi supravegheau semnele vitale. Pe scaun, lângă pat, Baxter sforăia.

Intră ușor în salon și stătu o clipă lângă pat, privindu-l pe Trueheart. Îi revenise culoarea în obraji, respira regulat.

Legat de pat, plana un balon sub forma unor sâni uriași.

Se aplecă și-l scutură ușor pe Baxter, care tresări brusc. Sări din somn, cu mâna la armă.

— Pe loc repaus, detectiv, șopti ea.

— Copilul e bine? Se ridică de pe scaun. Am adormit.

— Mie-mi spui. Sforăitul tău de rinocer o să-l trezească pe Trueheart. Du-te acasă, Baxter.

— Voiam să stau un pic cu el, să fiu sigur…Cred că am ațipit.

— Du-te acasă, repetă ea. Odihnește-te. Mâine-dimineață îi dau drumul. Poți veni să-l iei acasă. O să te învoiesc eu.

— Aha. Oftă. Mulțumesc. S-a descurcat bine, Dallas.

— Da.

— Stevenson?

— E la răcoare.

— Bine. Baxter se ridică. Cred că asta e tot.

— Asta e tot, conveni ea, dar după ce plecă Baxter, mai rămase un timp să vegheze.

Se duse acasă când răsărea soarele. Furtuna trecuse, iar lumina era mai blândă, aproape frumoasă. Se gândi că trebuia să fie o metaforă pentru a o descrie, dar era prea obosită s-o mai caute.

Însă lumina deveni mai puternică, pe măsură ce se apropia de casă. Scălda casa, casa frumoasă, sub un cer albastru și strălucitor.

Era mai răcoare, observă ea, ieșind din mașină. De zile, poate săptămâni, dacă nu chiar ani nu mai fusese așa răcoare, într-adevăr nimic nu te remontează ca o briză plăcută.

Intră, își dezbrăcă haina și o lăsă să cadă pe jos.

Roarke apăru din salon.

— Bună dimineața, locotenente.

— E o zi frumoasă azi.

— Așa e. Se îndreptă spre ea, îi mângâie gropița din bărbie, îi privi ochii obosiți. Tu cum te simți?

— Am fost și mai bine, dar și mult mai rău. Trueheart și-a revenit, îi dau drumul azi. Încă dormea, iar Baxter îl păzea ca o cloșcă. E chiar drăguț.

— L-ai propus pentru avansare?

Eve râse.

— Ce, sunt transparentă?

— Pentru mine, da. O luă în brațe.

— Ce făcea când te-ai dus tu să-l vezi?

Roarke zâmbi în părul ei.

— Cred că și tu vezi prin mine. Arăta tânăr și bucuros, deși puțin obosit. Baxter i-a cumpărat un balon obscen sub forma unor sâni imenși. Era evident rușinat, dar și încântat, l-a legat de pat.

— Da, l-am văzut. Deci lumea e iar bine. Sau cât se poate.

— Ți-e milă de el.

Știa că nu mai vorbește despre Trueheart.

— Mai mult decât aș vrea. E nebun. Poate că moartea maică-sii a declanșat nebunia, poate că tot acolo ar fi ajuns. Asta trebuie să stabilească psihiatrii. Eu am terminat. Cred că aș putea să mă întind și să dorm neîntoarsă câteva ore.

— Și eu. Atunci amânăm întâlnirea pe mai târziu.

— Ce întâlnire?

O luă pe după talie, îndreptându-se spre scări.

— Întâlnirea noastră, pentru prima zi de concediu a lui Summerset.

— Ia stai așa! Fugi înapoi, privind atentă înjur. A plecat? Nu mai e Summerset?

— A plecat acum câteva minute, încă mai șchiopăta.

— Cred că am înnebunit. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Își aruncă haina în sus, dansând cha-cha pe hol.

— Se pare că ai găsit niște energie în buzunar.

— Am renăscut! Râzând, se răsuci, țopăind. Hai în pat, spuse ea, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei lui.

— Dacă insiști. Întâmplător, am o cutie cu sirop de ciocolată în salon.

— Glumești.

— Nu se glumește când e vorba de sex și sirop de ciocolată.

Râse ca o nebună, apoi își apăsă gura pe a lui, destul de tare încât să-l facă să tresară. Și, când se rostogoliră pe podea, i se păru că aude ușa cum se mai închide puțin.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025